

Giới thiệu Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân

Truyện Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân, câu chuyện kể về một cô gái lấy nhầm chồng, và sự nhầm lẫn tai hại khiến cô phải hối hận và biết rõ được bộ mặt của hắn rất tàn ác và nham hiểm.

Năm đó cô lấy hắn chỉ vì vẻ ngoài hắn rất ưu tú và với bản chất lương thiện khiến biết bao cô gái si mê và ngay cả cô cũng bị hắn hút hồn và quyết định mình sẽ lấy hắn. Mấy tháng đầu thì hắn có vẻ rất tao nhã lịch sự trong cách ăn nói nhưng về sau khi hắn giận lên thì như một con quỷ dữ khiến cô ngạc nhiên từ bất ngờ này đến bất ngờ khác.

Cô không chịu đựng được nữa, muốn thoát khỏi tay hắn nhưng cũng không sao thoát được một con cáo già như hắn quá tiểu nhân, hắn uy hiếp cô không cho cô có cơ hội bỏ trốn.

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 1: Bạo lực gia đình

Thế giới

Bì Ngạn Khai Hoa: “Chúc mừng Thiên Sơn Mộ Bạch cùng Vi Vũ Hỉ Liên tân hôn hạnh phúc, đầu bạc răng long, sớm sinh quý tử, đến lúc đó ta làm cha nuôi, lão bà ta là mẹ nuôi, con nuôi của nhà ta sẽ đi theo chúng ta, nổi tiếng ngoan độc, giết người cướp của, không việc gì xấu không làm, ha ha ha ha”

Thiên Sơn Mộ Bạch: “...”

Vi Vũ: “...”

Mèo con màu đen: “Sinh con ra như bát nước đổ đi, nén bi thương! Nén bi thương a!”

Điểm Điểm Lợi Thương Điểm Điểm Một Hào: “Liên tục thu mua từ ngọc lưu ly, 30W một tổ, có cuồng MMMMMMMMMMMMMMMM”

Giờ Phút Này Lưu Lạc: “Đại lưu manh mạng theo tiểu lưu manh, người cần phải đứng vững a đứng vững.”

Thiên Sơn Mộ Bạch: “...”

Heo con mau chạy: “Đưa nhỏ nhà ai đi ngang qua, còn không mau bế về!”

Bì Ngạn Khai Hoa: “Người xấu, tất cả đều là người xấu, chỉ có Thủy Thủy của ta là tốt nhất”, nói xong, ném ra cái biểu tượng thẹn thùng.

Thủy Thủy: “Trên kia là ai, ta không biết, ai dẫn hắn đi đi.” Trên thế giới, chối bỏ quan hệ, cái nam nhân vô liêm sỉ tới cực điểm kia cùng ta không quan hệ.

Từ Từ: “Oa oa, nhìn xem ta vừa đăng nhập liền thấy cái gì này, gia đình cãi nhau a, tiếp tục chú ý a.”

Điểm Điểm Lợi Thương Điểm Điểm Một Hào: “Liên tục thu mua từ ngọc lưu ly, 30W một tổ, có cuồng MMMMMMMMMMMM”

Người Không Biết Ai Biết: “Thủy Thủy không cần người, ta cần, tiểu tử, người liền theo lão nạp đi.” Máu mũi chảy ra.

Bì Ngạn Khai Hoa: “Lão bà 555555, ta bị số sòng, 555 oan hồn, còn không mau siêu thoát, chờ lão bà của gia gia ta tới, người liền xong rồi, quyền đầu của nàng rất là lợi hại.” Uy hiếp, này tuyệt đối là uy hiếp.

Thủy Thủy: “...” 囧, thực 囧, phi thường 囧. Trước màn hình máy tính, khuôn mặt Liễu Thủy cực mất tự nhiên co rúm, Liễu Thủy phát hiện, kể từ khi nhận thức cái nam nhân giả ngu, hay khoe mẽ, dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào, không hề biết xấu hổ, keo kiệt tới cực điểm, bất quá đến cực điểm này, bộ mặt của mình thường xuyên xuất hiện cái loại trạng thái cực kỳ mất tự nhiên này, khôi phục cũng không khôi phục được. Nghiệt duyên a nghiệt duyên!

Một lần nữa, kênh thế giới náo loạn, bên này, tại Nguyệt Quang đảo, một đôi tình nhân đang chuẩn bị đi vào lễ đường, còn khoảng ba mươi phút nữa, giờ lành mới đến. Người, rất nhiều.

[Đội ngũ]

Bì Ngạn Khai Hoa: “Lão bà, người chừng nào thì sinh con cho ta để ta chơi đùa?” Một thân hồng y cực kỳ lãnh khốc, một nam tử phi thường vô liêm sỉ quay quanh nữ tử bạch y gọi tới gọi lui, đi tới đi lui, xoay vòng quanh.

Sinh con để chơi đùa? Người này bị điên nặng, đợi chút, trọng điểm là sinh con ư?

Thủy Thủy: “Đi chết đi, tìm người khác mà sinh.” Thủy Thủy một đường cự tuyệt, chém đinh chặt sắt. Đối với nam nhân này, tuyệt đối tuyệt đối không thể mềm lòng, trải qua vô số lần bị lừa gạt, bị làm hại đến huyết lệ đầy mắt, Thủy Thủy hoàn toàn giác ngộ. Nam nhân này, tuyệt đối là người người cho hấn một cái mỉm cười, hấn liền cười đến sáng lạn khiến người hôn mê, sau đó ngồi xuống bên cạnh người, thưởng thức tư thế ngủ của người; người cho hấn một phiên toái, hấn sẽ khiến cuộc sống của người loạn thất bát tao, đối với loại hành vi này, hấn sẽ rất đặc ý nói cho người biết, cái này gọi là nghệ thuật. Nghệ thuật, nghệ thuật mới có quý! Đây căn bản chính là muốn làm ác, cùng nghệ thuật không quan hệ, cùng nhân phẩm tương quan.

Bi Ngạn Khai Hoa: “Ta không cần, ta như vậy thông minh lương thiện, ôn nhu đáng yêu, anh tuấn tiêu sái, đặt giữa một bầy sói như vậy, khẳng định đầu hũ sẽ bị ăn sạch sẽ, bạc bị cướp sạch sẽ, sau đó, các nàng sẽ bị ta giết sạch sẽ 55555 ta không cần giết người, 55555 ta muốn làm người tốt!” Ngừ khi dị thường kiên định, leng keng. Cái kia, chuyện này, ack, không biết là ai sáng nay trong trận đã chiến giết người giết tới hân hoan, bị người toàn thể giới truy nã, bị toàn thể giới thoái nã, hiện tại bốn chữ “Bi Ngạn Khai Hoa” trên đầu còn đang đỏ thắm, cực kỳ chói mắt.

Thủy Thủy: “Vì cái gì phải đợi đến lúc đầu hũ của người bị ăn sạch sẽ, bạc bị cướp sạch sẽ mới đem các nàng giết sạch sẽ?” Yếu ớt hỏi một câu. Người này không giống người, người cùng động vật nói chuyện là không thể tương thông. Sống trên đời 20 năm, Thủy Thủy so với ai khác đều biết chính mình thuộc phạm trù người. Về phần người kia nói tiếng chim tiếng cò, Thủy Thủy chưa từng nhìn thấy, Thủy Thủy không hiểu.

Bi Ngạn Khai Hoa: “Đang ở giữa bụi hoa, nên hưởng thụ sẽ hưởng thụ, đầu có thể rơi, máu có thể chảy, bạc không thể mất, muốn lấy bạc của ta, tuyệt đối không thể tha thứ, giết sạch, cướp sạch, cuối cùng còn muốn lột sạch, ha ha ha ha chính sách ba sạch, hắc hắc hắc hắc.” Nói xong còn một mình cười lớn, đem Thủy Thủy bên cạnh hoàn toàn không để ý, quả thực muốn chết mà.

Không thể nhịn được, không cần nhịn nữa.

Hệ thống: đội ngũ của người bị giải tán.

Hệ thống: người đã bị người chơi “Thủy Thủy” công kích.

Một trận sét đánh xuống, lại không khiến hấn mất đến một phần mười lượng máu, Thủy Thủy sinh khí a sinh khí, đồng dạng trò chơi, khác biệt thiết bị lại lớn như vậy! Người khác đồng cấp không cần phải nói, một đạo sét đánh xuống ít nhất cũng phải mất một phần tư lượng máu, dùng ở trên người hấn lại không được đến một phần mười, không cần đợi ngộ khác biệt như vậy nha, Thủy Thủy chịu đả kích, tay đặt trên bàn phím không ngừng di chuyển, hướng nam nhân kia thực hiện một trận oanh tạc cuồng liệt.

Nam tử mặc hồng y chạy trốn khắp nơi.

Chung quanh

Bi Ngạn Khai Hoa: “Cứu mạng a, giết người a, phóng hỏa a, bạo lực gia đình a.” Trốn a trốn, bỏ chạy thật bài bản, trốn a trốn, bỏ chạy rất có thứ tự, trốn a trốn, liền chuyển chọn nơi có nhiều người chui vào.

Từ Từ: “Oa oa, gia đình cãi nhau thăng cấp, thành bạo lực gia đình, độc nhất vô nhị, tiếp tục báo cáo, Thủy Thủy cố lên!” Hoàn toàn là vui sướng khi người gặp họa, cuối cùng còn đổ thêm dầu vào lửa.

Chi Biết Là Nhiều Điểm: “Hiện trường án mạng, này tuyệt đối là sắp phát sinh án mạng, một bể án mạng, nga ha ha ha ha ha.”

Thiên Sơn Mộ Bạch: “Thủy Thủy, giết đi, cố gắng mà giết, hoàn toàn không cần nề mặt ta cùng Vi Vũ, chúng ta cũng không biết hấn. “Xem ra, nhân duyên của người nào đó thật sự quá kém a quá kém.

Thủy Thủy không quan tâm được nhiều, toàn tâm toàn ý đều đặt tại hành vi giết nam nhân kia, đối với những người chung quanh hoàn toàn không để ý, Thủy Thủy bạo phát, dám ở trước mặt ta treu hoa gheo nguyệt, ta muốn người chết, ta muốn người chết triệt để, bị chết đến khó coi, hừ hừ hừ! Lửa giận hừng hực cháy!

Bi Ngạn Khai Hoa: “Lão bà đại nhân tha mạng, tiểu nhân biết sai rồi.” Chạy trốn chết, máu rớt xuống còn không đến một nửa. Thủy Thủy, người còn phải tiếp tục cố gắng a cố gắng.

Bùm Bùm: “Ác đồ, còn không mau tự kết liễu, xem hôm nay chúng ta giúp Thủy Thủy phụ nhân như thế nào sửa trị người”. Ngạch, cái kia Bùm Bùm tiểu hài tử, xem ra, ác đồ trong miệng người đại khái không khéo lại là bang trư của các người đi. (Bang trư: bang chủ+ trư (con heo á) = cách gọi thể hiện sự “kính trọng” đối với Bi Ngạn ^^)

Một người chạy, một người đuổi, thường thường nắm lấy thời gian rảnh rỗi bắn lên tên, bắn sét. Như vậy lâu thật lâu thật lâu thật lâu, thật sự lâu thật lâu thật lâu, Liễu Thủy ngồi trước màn hình máy tính, bộ dạng mệt mỏi, kia thực sự là quá đủ! Giao hoát nam nhân kia, người như thế nào không chính mình tìm chết a a a a.....

Rốt cuộc, mũi tên cuối cùng bắn ra, đồng chí Bi Ngạn vinh quang ngã xuống, mọi người liền đạp lên mà đi, nói cách khác, người đó ở dưới chân mọi người.

Bi Ngạn Khai Hoa: “55555 không phải quân địch quá mạnh mẽ, mà là quân ta quá yếu.” Một bộ dạng tiểu tức phụ, trừu trừu đất đất, trừu trừu đất đất....

Sau khi hồi sinh lại, người cũng đã giết, giận cũng tiêu tan, phải đem người kéo về đây, rốt cuộc vẫn là lão công nhà mình không phải sao? Vợ chồng có cách nào hận thù được. Thủy Thủy bĩu môi, cực kỳ không tình nguyện, lướt tiếc xem lão công nhà mình bị đập dưới chân người khác, dù sao người ta vẫn hy sinh bộ trang phục thượng đẳng lẫn lộn khắp nơi, cho người đùa giỡn giết a giết, dù hết giận không phải sao? Nói đến đây, Thủy Thủy của chúng ta vẫn là đau lòng cho lão công, người nói xem, một lão bà ôn nhu thiện lương, am hiểu ý người như vậy vì cái gì người lại bức nằng thành bộ dạng của cộc mẹ đâu, không thể không nói, đồng chí Bỉ Ngạn à, người thật sự là một nhân tài a nhân tài!

Bỉ Ngạn Khai Hoa: “Lão bà, người vẫn là đau ta 555”. Đứng dậy, roi lệ.

Thủy Thủy: “Tiểu cường sinh mệnh thật là cường đại, tiểu cường dù có đánh đến như thế nào vẫn là bất tử.”

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 2: Lão bà mau chạy

Mọi người bị diễn xuất của đôi vợ chồng xuất sắc kia làm cho vui vẻ, nhớ ngày đó, thời điểm gia nhập “Nguyệt Quang lưu vực” đệ nhất bang phái trong “Thịnh Phong chức”, mọi người đều là mang theo bất an cùng kiêu ngạo cùng tự hào, còn đối với giang hồ đệ nhất cao thủ, Bỉ Ngạn Khai Hoa kia nhất mực sùng bái, nào biết rằng, ảo tưởng cũng tan biến theo một khác không lưu tình kia, hình tượng giang hồ đệ nhất cao thủ Bỉ Ngạn Khai Hoa cao lớn uy vũ, chính nghĩa, hào hùng trong lòng mọi người bị đá kích, vỡ tan thành từng mảnh nhỏ. Tượng tượng tốt đẹp, sự thật tàn khốc, lúc này chứng kiến cảnh tượng trước mắt, mọi người càng cảm thụ phi thường sâu sắc điều này.

Thời gian dần trôi qua, không lâu sau, hôn lễ sẽ bắt đầu. Tại “Thịnh Phong chức”, toàn bộ tập thể đều đến đông đủ, đối với cặp vợ chồng nguyên lão của “Thịnh Phong chức” là Thiên Sơn Mộ Tuyết cùng Vi Vũ, mọi người phi thường kính yêu. Bất luận không phải nhiệm vụ cũng vẫn mang người thăng cấp, chỉ cần là người trong bang có việc kêu một một tiếng, trên cơ bản đều không bị nghe một từ không, cho dù chính bọn họ không có thời gian, cũng sẽ tổ chức cho những thành viên cấp bậc cao khác hỗ trợ, chỉ bằng điểm ấy, cũng đã cùng người nào đó tương phản. Nếu những lời này là người nói trước mặt người nào đó, như vậy, người chính là tự mình tìm ngược. Yên tâm, hẳn sẽ giúp người, ở một thời điểm nào đó, hẳn cũng là rất có lòng thương người. Trên thế giới, việc làm mà nam tử này am hiểu nhất chính là tại thời điểm cõi lòng người tràn ngập cảm kích cùng mong chờ, sẽ cho người xuống nước, khiến người lạnh từ đầu đến chân sau đó đi theo hần nhiên đen. Cho nên nói, thành viên trong “Thịnh Phong chức”, dưới chính sách cực kỳ tiêu nhân lại cực kỳ bừa bãi của người nào đó, trải qua vô số lần máu cùng lệ dung hợp, thật đúng là không tìm được một cái người tốt, nham hiểm lại vô số, tùy tiện mang một người ra bên ngoài, sẽ bị người của bang phái khác tiêu diệt. Đương nhiên, người của “Thịnh Phong chức” cũng không phải dễ khi dễ như vậy, một cái nham hiểm ngã xuống, nghìn nghìn vạn vạn cái nham hiểm khác đứng lên, giữa bang phái với bang phái trong lúc đó, bang phái sẽ cùng người không trong bang phái đại chiến, cho nên nói, là người trong “Thịnh Phong chức” là không lo không có cái đánh.

Chung quanh

Ta tới để lấy tiền lì xì: “Chúc mừng cô dâu chú rể tân hôn khoái hoạt, sớm sinh ra quý, quan trọng nhất là chớ quên tiền lì xì của ta.” Hoa tươi đưa lên.

Một cơn gió nhỏ làm dậy sóng cả biển lớn, sau đó, người đến đòi tiền lì xì vô số, đáng thương cho cô dâu cùng chú rể liền rơi vào cơn ác mộng phát tiền lì xì, từng người từng người đến nêu danh, sau đó giao dịch, sau đó lại đòi người mới, tiếp tục nêu danh, tiếp tục giao dịch, người đến đều là cả rớt, không phải quý đòi nợ, tự thôi miên chính mình.

Bỉ Ngạn Khai Hoa: “555 lão bà, Tiểu Bạch Bạch không cho ta tiền lì xì, 555 vì cái gì người đáng thương luôn là ta”, làm nũng, cáo trạng kiêm hối tiếc. Cái người đang bị bao vây trong tầng tầng lửa đỏ của bao lì xì, vừa xoay người liền bị nam tử vô lương tâm nào đó cố ý ném sang một bên.

Đáng thương Thiên Sơn, đã không còn sức lực mà tranh cãi, kỳ thật hẳn cũng rất muốn khóc 555, vì cái gì muốn kết hôn cũng khó như vậy.

Thủy Thủy: “Ngoan, chờ hôn lễ chấm dứt đem hai bọn họ kéo vào Phúc Sương thành dạo chơi, tạo cho bọn họ một đêm tân hôn suốt đời khó quên, xem bọn họ còn dám khi dễ người không.”

Không thể không nói, kỳ thật lão bà của nam tử vô lương tâm kia cũng không phải hoàn toàn thuần khiết lương thiện, không nhiễm một hạt bụi trần gian nào, không thuộc về nhân gian khói lửa. Thậm chí, theo như mọi người có thể nhận thấy, Thủy Thủy bạn học là cực kỳ giỏi bao che khuyết điểm. Loại hành vi này của Thủy Thủy bạn học làm cho chúng ta rõ ràng thế nào là “gần mực thì đen, gần đèn thì rạng”, chân lý này quả thật được khắc sâu trong nhận thức, thỉnh những thiện nam tín nữ chớ có noi theo.

Phúc Sương thành là tận cùng của “Nguyệt Quang lưu vực”, bên trong yêu tinh quái vật vô số, vô số những tin đồn về nơi này được tuyên truyền, ở bên trong thành, lạc đường là đương nhiên, chết cả đoàn là bình thường, quá đầy đủ FB là đã muốn lên thế giới rống hai tiếng chúc mừng. Tục ngữ nói “Không vào hang cộc làm sao bắt được cộc con”, phần thưởng có giá trị cũng là nguyên nhân dẫn đến cái chết hàng loạt đối với các dũng sĩ anh dũng tiến vào. Có thể nói, Phúc Sương thành là nơi tập trung của vô số oan hồn người chơi tại “Nguyệt Quang”, cũng chính là mục tiêu hướng về của vô số người chơi tại “Nguyệt Quang”.

Thiên Sơn Mộ Bạch: “...”, rất muốn cự tuyệt, nhưng bị một đám quý đòi nợ bao vây, không có thời gian a không có thời gian.

Vi Vũ: “...” cũng muốn cự tuyệt, nhưng là bị đè dưới bóng ma của một cặp vợ chồng cường hãn, không thể mở miệng được.

Rối rắm rối rắm, thời gian liền vội vàng trôi qua, rối rắm rối rắm, hôn lễ cũng ngay trong thời khắc rối rắm mà bắt đầu.

Lưỡng đạo thân ảnh đứng trước mặt Nguyệt lão, đó là Thiên Sơn Mộ Bạch cùng Vi Vũ. Tân lang y phục đỏ thắm Thiên Sơn Mộ Bạch thân thể cao lớn đứng dựa sát vào tân nương nhu nhược thanh lệ, Vi Vũ, lễ phục đỏ tươi, một cao một thấp, rất có tư thái tú lệ, một thân hình yếu đuối, gió nhẹ lướt qua, thân ảnh hơi hơi rung động, nhẹ nhàng mù mịt, triền triền miên miên, trên người cặp vợ chồng này tràn đầy lời chúc phúc của mọi người. Bất cứ người nào, ở một khắc này đều cảm thấy thật cảm động a, hoặc nhiều hoặc ít, hôn nhân thần thánh chính là lý tưởng mà mọi người hướng tới, cũng không có bất cứ người nào thích hay nguyện ý tại thời khắc hạnh phúc vui vẻ nhất của mình bị quấy nhiễu, bị đánh gãy, thậm chí bị ngăn cản! Cho nên đối với đám người muốn gây sự, tuyệt đối là không thể tha thứ!

Đối với đám địch nhân này chính là ngươi sống ta chết, ta chết ngươi sống. Người nào dám đến gây sự, hẳn chắc chắn phải chết, nếu có chết đi sống lại, hẳn cũng thấy kinh hãi mà không dám đến đây.

Muốn phá hư hôn lễ, chết đi!

Xa xa, một đám người bay tới Nguyệt Quang đảo, nơi đây là nơi kết hôn thần thánh, phong cảnh tú lệ, xinh đẹp tuyệt luân, Nguyệt lão rất là nhân cư, nơi này không có điểm truyền tống, chung quanh lại bao phủ bởi biển lớn mênh mông, nói đây là một hoang đảo cũng không sai, muốn tới nơi này chỉ có thể bay tới hoặc là bơi tới. Bình thường, những nhân sĩ có đầu óc đều chọn con đường thứ nhất, mà không, trên trời không phải đang bay tới một đám ngu ngốc muốn tìm chết.

Rất nhiều người bay tới nha, Thủy Thủy thăm nghĩ. Khắp nơi đều là người, có thể thấy được đây là một kế hoạch có tổ chức, có sắp xếp, có mưu đồ lớn muốn cản trở, thiêu đốt, hãm hại, mà mục tiêu chủ yếu của kế hoạch này chính là... nhóm người đang ở trên đảo này.

Chung quanh

Từ Từ: “Oa oa, nhìn xem ta thấy cái gì này, từ này xa quá ta không thấy rõ, hiện tại ta thật trọng thông báo, có người đến phá hôn lễ hahahaha, thỉnh các vị tiếp tục chú ý, ta sẽ còn tiếp tục đưa tin!” Cái kia, hài tử, tai nạn chết người, người không cần tỏ ra hưng phấn như vậy.

Thiên Sơn Mộ Bạch: “Lão bà, ta tuyệt đối không cùng ngươi chia lìa!” Tuyên thệ a!

Vi Vũ: “Lão công, yên tâm, ta sẽ bảo hộ ngươi!” Hai người các ngươi, muốn làm phản đi.

Bì Ngạn Khai Hoa: “Lão bà, chạy mau! Cướp đến đây 555 ta sợ sợ!” Nhắm mắt lại, liền thể hiện một bộ dạng tiểu hài tử đáng yêu vui sướng khóc lớn, thân ảnh run run gật gật.

Giờ phút này lưu lạc: “Hahahahaha, Vi Vũ thật là có mị lực, hấp dẫn ánh mắt của nhiều người như vậy, đến khi người ta kết hôn rồi mà còn không buông tay, chạy tới cướp dâu.” Lại là một cái người hưng phấn đến không hiểu nổi.

Thủy Thủy: “...” Không còn gì để nói, này là biểu tình đối với nam tử đang sợ hãi.

Vi Vũ: “...” Đồng dạng không còn gì để nói, này là biểu tình đối với sự hưng phấn của Lưu Lạc bạn học....

Chung quanh kênh phụ đề bay tán loạn... Mắt thấy, đám người kia càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.....

Hệ thống: Ngoạn gia “Bì Ngạn Khai Hoa” mời ngươi gắn bó thân mật.

Liễu Thủy bắt đầu đi di chuyển chuột cùng bàn phím. Đối với hành vi của lão công nhà mình, Liễu Thủy thực không tài nào hiểu nổi. Từ trước đến nay, đối với bằng hữu của chính bản thân, nam tử gian trá kia đều xử lý vô cùng thỏa đáng, mọi người trong bang phái sẽ vô tình phát hiện trong hộp thư của mình có một kiện trang bị cực kỳ cao cấp lại đúng là thứ mình cần, đó là chuyện thường ngày; bên ngoài một mình bị người ta khi dễ không hề răng nũa lời, không muốn phiền toái người trong bang, bị mỗ nam tử nhảm chán biết được, sẽ dẫn người đi san bằng cái bang phái có người dám khi dễ người kia, cuối cùng khiến cho bang phái kia giải tán cũng không khó hiểu. Việc này, mỗ nam tử cực lực phủ nhận nhưng là mọi người đều có mắt nhìn, người trong “Thịnh Phong chúc” chưa bao giờ là kẻ ngu ngốc. Liễu Thủy cực kỳ không muốn làm đào binh, hướng chi lại là cái dạng không đánh mà thua, hướng hồ, luận đánh nhau, người của “Thịnh Phong chúc” chưa bao giờ sợ qua, cũng căn bản sẽ không sợ, cũng tuyệt không thất bại. Hiện tại lại là cái tình huống gì, hôn lễ của huynh đệ vào sinh ra tử trong trò chơi bị người ta đến phá hoại, bị người ta đến cản trở, vốn nên phần nộ thật lớn, hiện tại xin thứ lỗi cho nàng, thật sự không muốn nói ra cái chữ “trốn” kia, tuy rằng, trong trường hợp này, hẳn là nên dùng tới nó.

Hệ thống: ngươi đồng ý cùng “Bì Ngạn Khai Hoa” gắn bó thân mật.

Cuối cùng vẫn là ấn xuống hai chữ đồng ý, đối với nam tử này quả thực không có biện pháp cự tuyệt, vậy thì đồng ý đi, vậy toàn tâm tín nhiệm đi!

Ở một vị trí khác trên bầu trời, một cái hồng y lãnh khốc nam tử ôm một bạch y nữ tử phi thân, rồi đi, tư thái phiêu dật.

Trời xanh xanh.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 3: Giang hồ đệ nhất cao thủ

Thủy Thủy ngồi trước màn hình máy tính, ánh mắt nhìn theo di chuyển của hai thân ảnh đang ôm nhau kia, Thủy Thủy không muốn nói chuyện, không có ngôn ngữ. Bì Ngạn cũng không có nói chuyện, không khí quý dị u ám bao phủ quanh hai thân ảnh, khoảng cách gần như vậy, không nghĩ rằng tâm tư mỗi người thật xa cách, thật nghĩ không ra.

Thủy Thủy cùng Bì Ngạn lần đầu nhận thức là tại điểm phục sinh, khi đó, Thủy Thủy vừa mới tham gia trò chơi, vẫn là một tiểu bạch thủ, không cần biết cái gì gì, cứ tiến thẳng về phía trước, khi đánh quái thường xuyên thêm máu thêm được cho chính mình, chờ khi phản ứng lại thì đã nằm xuống; không xem bản đồ xem phương hướng, thường xuyên lạc đường; không theo dõi nhiệm vụ, thường xuyên tiếp nhận những nhiệm vụ đánh quái linh tinh do thể giới giao cho, là những chuyện rất hiếm có, muốn nói cũng nói không hết. Thủy Thủy chính là tại thời điểm đó chậm chạp nhận thức nam tử cực kỳ gian trá xảo hoạt, không từ bất kỳ thủ đoạn nào để đạt được mục đích kia, sau đó, Thủy Thủy đơn thuần đáng yêu của chúng ta hoa hoa lệ lệ bị người nào đó lừa gạt, trở thành ác bá đại vương áp trại phu nhân, chờ hồi phục tinh thần, hối hận cũng đã muộn.

Ngoài đời thực, Liễu Thủy vẫn là một nữ sinh đang thi xuân sắc, thời gian nghỉ hè, Thủy Thủy đem tất cả thời gian có được trừ thời gian ngủ cùng ăn đang nhập vào “Nguyệt Quang lưu vực”. Cha mẹ nàng cũng thật tiên bộ, đối với nữ nhi Thủy Thủy nhà mình cũng phi thường sủng ái, nữ nhi nói cái gì đều đúng, nữ nhi làm cái gì cũng tuyệt đối không sai! Đối với cha mẹ, Liễu Thủy thực cảm kích cùng kính trọng, Thủy Thủy thực ngoan cũng thực nghe lời, đối với sự tín nhiệm của cha mẹ cũng chưa từng khiến họ thất vọng. Phụ mẫu Liễu gia đối với nữ nhi ngoan ngoãn nhà mình chính là đặt trong lòng bàn tay, giữ chặt trong thâm tâm, đối với nàng cực kỳ yên tâm.

Khung cảnh một lần nữa quay trở lại trò chơi, tại thời điểm Thủy Thủy suy nghĩ xa xôi, đôi uyên ương số khổ cũng đã bay qua nghìn vạn dặm đường cũng chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, không thể không nói, tốc độ bay lượn của cực phẩm nam tử kia cực kỳ nhanh, là thiết bị tinh phẩm “đào vong bảo mệnh”, người bình thường không thể so sánh với hắn, ít nhất, Thủy Thủy cũng chưa gặp được thiết bị nào nhanh hơn nó trong trò chơi này. Bay quanh biển cả nửa vòng, bay đến điểm hồi sinh gần nhất Nguyệt Quang đảo. Điều này Thủy Thủy nhìn thấy rõ ràng, nhìn rất cao hứng, cũng rất... hưng phấn!

[Đội ngũ]

Thủy Thủy: “Lão công, thích người nhất!” Tặng kèm một nụ hôn. Nhìn xem, nhìn xem, Thủy Thủy của chúng ta đã rất hưng phấn, bình thường luôn khinh bỉ nam tử vô si kia, dù hắn làm nũng hay cường bức lợi dụng vẫn kiên định những chuyện không nên làm vẫn là không bao giờ làm, a a a quả nhiên mị lực của điểm trọng sinh này rất lớn, ngay cả người kiên cường như Thủy Thủy cũng vô lực chống đỡ!!!!

Lại không thể không nói rằng nơi này là điểm hồi sinh của Nguyệt Quang đảo, đây chính là nơi cực phẩm, cũng có thể nói nơi này chính là một BUG lớn của “Nguyệt Quang lưu vực”, hoặc cũng có thể là do lập trình viên của “Nguyệt Quang lưu vực” muốn gia tăng độ huyết tính của trò chơi nên đặc biệt tạo ra một nơi như điểm trọng sinh này, một nơi không có truyền tống, không có khu an toàn, bãi cô linh đặt ở nơi đó, mà tứ phía đều là biển. Hắc hắc, nói cách khác, người đã chết tại Nguyệt Quang đảo đều hồi sinh tại chỗ này, người trọng sinh luôn ở trạng thái trong suốt, khi vừa hồi sinh lượng máu cùng lam cao nhất chỉ bằng một phần năm bình thường. Nếu lúc này, có một cái cấp bậc cao nhất khu vực, thuộc tính trạng bị biến thái nhất toàn khu vực, có đào vong bảo mệnh phi hành có thể chạy trốn nhanh nhất toàn khu vực, lại không sợ đánh, không sợ mắng, không sợ bị truy nã hay đuổi giết đến nơi này hắc hắc hắc đến lúc đó có người muốn đánh cũng không thắng được, muốn chạy trốn cũng có người cản lại, muốn truyền tống lại không thể truyền tống hắc hắc hắc hắc. Thủy Thủy đối với ý tưởng đen tối của lão công nhà mình rất là không cảm thấy xấu hổ.

Bì Ngạn Khai Hoa: “Chán ghét lại bị người cường bạo!” Thẹn thùng biểu tình.

Thủy Thủy: “...” Thủy Thủy囧, đối với nhất thời mềm mòng của mình cảm thấy phi thường hối hận. Thủy Thủy đã quên, trâu dù có đưa tới Bắc Kinh thì cứ vẫn là trâu, nó cũng sẽ không thành cừu con được, lại càng không thể biến thành đồng loại cao cấp của mình, là không thể cùng người tương thông! Thủy Thủy đã quên, là lỗi của Thủy Thủy. Bì Ngạn đồng chí, người đã chịu ủy khuất rồi, người thật không thể hiểu được ngôn ngữ của người, Thủy Thủy sai rồi, Thủy Thủy không bao giờ làm như vậy nữa.

Tại điểm trọng sinh, người đã không ngừng thoát ra.

Bì Ngạn Khai Hoa: “Lão bà, đi diệt bọn hắn, lão công vĩnh viễn ủng hộ người!” Lời mới nói ra, liền đem Thủy Thủy ném vào giữa đám người, một mình mình ở trên trời tiêu dao tự tại, khoái hoạt khôn cùng.

Hệ thống: người chơi “Bì Ngạn Khai Hoa” cũng người giải trừ ngăn bó thân mật.

Không quan hệ, từng bị vứt bỏ quá nhiều lần, đã vô số lần chịu đả kích, trải qua vô số lần anh dũng đấu tranh giữa doanh trại quân địch, chuyện nhỏ nhỏ như vậy thật là không to bằng cọng lông, đã bị Thủy Thủy hoàn toàn không để tâm. Thủy Thủy thực hưng phấn, Thủy Thủy thực vui vẻ, người nghĩ mà xem, hàng loạt hàng loạt địch nhân đứng trước mặt người, lại còn đứng không vững, lại từng đợt từng đợt bị người đánh ngã, tiếp tục đứng lên, người tiếp tục đánh ngã, người có thể không hưng phấn sao? Ít nhất Thủy Thủy rất hưng phấn, giăng ra Thiên Lôi Vạn Kiếp, từng đợt sấm chớp huyền lệ (huyền huyền hoa lệ) từ trên trời giáng xuống, khi quân địch chưa kịp đề phòng đã hoa hoa lệ lệ ngã xuống. Sau đó, hai chữ “Thủy Thủy” ở trên đầu Thủy Thủy nhà chúng ta từ màu trắng tinh khiết trong nháy mắt chuyển sang màu đỏ vô cùng diễm lệ, từ đó chúng ta có thể thấy được, một đạo sét kia của Thủy Thủy đã kết thúc bao nhiêu sinh mệnh, một Thủy Thủy quý trọng sinh mệnh, một Thủy Thủy nhu thuận đáng yêu từ khi nào thì trở thành đại ma đầu giết

người không chớp mắt như vậy?!!!!!!!!!!!!

[Chung quanh]

Từ Từ: “Oa oa, mới chết một cái liền nhìn thấy một màn tuyệt thế nhân gian, ha ha ha ha, Thủy Thủy cố lên!” Đồng chí vừa mới chết đi sống lại không có chút gì gọi là bị đá kích, vẫn hưng phấn như trước a!

Bì Ngạn Khai Hoa: “Lão bà, xông lên, lại xông lên, lão bà, giết sạch bọn chúng!” Nam tử nào đó bỏ rơi lão bà của mình, một mình trên trời tiêu dao, lại còn kêu gào chỉ huy này nọ, như thế nào không xuống dưới hỗ trợ a!

Thủy Thủy 囧. Mèo con màu đen: “Bên kia địch nhân đã chết gần một nửa, nửa còn lại đang chờ bị giết.” Đây là báo cáo tình hình địch.

Hướng trái đi hướng phải đi: “Cứ việc chạy lại đây, chúng ta không sợ!” Đây là lời của địch nhân, lời còn chưa dứt liền bị Thủy Thủy một đao chém chết, chỉ còn lại dòng chữ trên thi thể bay a bay, đồng chí người yên nghỉ đi!

Cười ngửa xem hoa: “Có giới liền một mình đấu!!!!!!!!” Hiện tại là người khác chống lại tất cả các người, một đấu nhiều, đồng chí, người còn có ý kiến gì? Huống hồ, Thủy Thủy nhà chúng ta còn là nữ nhân, là phu nhân của chúng ta! Một con lóc xoáy thối qua, mau nằm xuống!

Màn hình hỗn loạn

Địch nhân chết đi sống lại càng ngày càng nhiều, Thủy Thủy cũng càng ngày bận rộn vất vả, bên này ngã xuống, bên kia lại đứng lên. Xem ra, người bị chết cũng trở ra, nhưng bị giết trở lại ngày càng ít, chức năng giết người càng ngày càng không đủ dùng a không đủ dùng, quân địch thực quá mức cường đại, lực chiến đấu quá mức bu hân khiến cho Thủy Thủy vừa rồi nhẹ tay cũng giết được người, bây giờ giết người giết tới lưng cuống tay chân! Nhìn mà xem, hai chữ to dùng trên đầu Thủy Thủy bạn học nói có bao nhiêu hắc thì có bấy nhiêu hắc, đã muốn so với chữ trên đầu cái người mặc hồng y càng thêm đồ sộ!

Thủy Thủy, mới có mấy tháng trôi qua, người sao lại trở nên khát máu như vậy.

Mất thấy lượng máu của chính mình rút gần nửa, Thủy Thủy có điểm gấp, tình huống hiện tại, nếu chết, cũng không phải là chuyện hay ho gì, không phải là vấn đề giết người làm vui, mà là bị người giết chơi!

Bị người ta phóng ám tiễn, máu cạn gần sạch, Thủy Thủy cũng thật nóng nảy, không muốn chết a không muốn chết, hướng lên trời hô to một câu: “Còn không mau đi xuống, khi về ta giết người.” Cường bức, đe dọa còn có chút ý lại.

Nam nhân yêu nghiệt ngồi trước màn hình máy tính, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, chính là đang đợi câu này.

Đột nhiên, một đạo ánh sáng chói lòa từ trên không chiếu xuống, hàng ngàn mũi tên bay đến như vũ bão, máu bay đầy trời, quân địch vừa thức tỉnh lại đã thấy máu nhanh chóng tụt giảm, tùy mức độ mà cạn sạch, rồi ngã xuống, đúng là một chiêu tất sát hoàn mỹ! Trên không trung, dưới mặt đất, thậm chí cả trên biển đều nhìn thấy thi thể chồng chất. Hình thức tuyệt luân, phạm vi rộng lớn, một chiêu kia uy lực cường đại, những người ngã xuống đều cảm thấy thật sự phẫn nộ, kinh hãi, vô thức, không ngăn được sự sùng bái mãnh liệt đối với nhân vật giang hồ đệ nhất kia. Giang hồ đệ nhất cao thủ quả nhiên danh bất hư truyền.

Bầu môi, hứ, không chịu nổi một kích.

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 4: Một nụ cười tiêu biến ngàn hận thù

[Thế giới]

Nhất Tiểu Khuynh Thành: “Đem người tại điểm hội sinh vây sát, cũng chỉ có người của “Thính Phong chúc” mới làm, ta xem như mở mang kiến thức, bang nhân của giang hồ đệ nhất bang tổ chất thực cao khiến cho người ta không thể không bội phục!!!!!!!!” Bang chủ phu nhân bang “Phong Vân thịnh thế” Nhất Tiểu Khuynh Thành. Nhất Tiểu Khuynh Thành ở trong khu này cũng có danh là một vị phu nhân nổi danh, hành vi độc ác, miệng lưỡi sắc bén. Nàng đã làm chuyện gì, chỉ có người ta không tưởng tượng được, không có chuyện nàng làm không được, “Phong Vân thịnh thế” là đại bang đứng thứ hai ở khu này, bang chủ Phong Tiêu Hề vì nàng đã đắc tội không ít người. Nói là hồng nhan họa thủy cũng không sai. Nghe nói, nàng ngoài đời cực kỳ xinh đẹp, Phong Tiêu Hề của “Phong Vân thịnh thế” làm sao có thể không vì sắc đẹp của nàng mà mê muội, bất phân thị phi đâu? Về phần rốt cuộc là xinh đẹp thế nào, cuối cùng cũng chỉ là suy đoán của mọi người, quá nhiều suy đoán, đã có thể xuất bản thành sách, tên rất chi là kêu... vì một nụ cười khuynh thành, Phong Hề có thể làm bất cứ việc gì? 囧

Hướng trái đi hướng phải đi: “Có bản lĩnh đem trang bị luyện tới mức cấp, một mình đấu!” Đồng chí, các người đều thực thích một mình đấu, nhiều

người đầu một không được a, theo chân lý của nam tử nào đó... có tiện nghi mà không chiếm là đầu đất. Đồng chí, ngươi là đầu đất sao?

Từ Từ: “Mọi người hảo mọi người hảo, hiện tại là thời gian báo cáo của Từ Từ ta, vì mọi người thông báo những tin mới nhất độc nhất vô nhị, trên Nguyệt Quang đảo tự xưng xuất hiện một đám người ái mộ tân phu nhân Vi Vũ của chúng ta, vì không chiếm được liền này sinh tà ý không bình thường, muốn cướp hôn, vì cứu vớt tân nương tử gặp nguy nan trong lúc đó, vì duy trì hôn lễ thuận lợi tiến hành, chúng ta thà chết chứ không chịu khuất phục, anh dũng chiến đấu, chân lý vĩnh viễn không thay đổi, thắng lợi vĩnh viễn thuộc về kẻ chính nghĩa, bên ta giành chiến thắng! Mọi người hoan hô! Mọi người mau vỗ tay! Thỉnh mọi người tiếp tục chờ đợi tin mới nhất, Từ Từ sẽ đem tin cấp báo đến với mọi người.” Đây là bạn học của chúng ta sợ thiên hạ không đủ loạn a....

Bi Ngạn Khai Hoa: “Lão bà, nơi này thiết nhiều thi thể, ta sợ a... 555.....” Ủy khuất lại đáng thương. Cái kia, ack, thời điểm những thi thể kia còn sống đại khái, khả năng, tựa hồ, hình như là bị vị tiểu bằng hữu đang sợ hãi kia một chiêu giết sạch đi...

Thủy Thủy: “Ngoan, lão bà ngươi ở đây, cho ngươi đường ăn, lão bà thương ngươi.” Bởi người nào đó ban tặng, loại đối thoại này đã được Thủy Thủy bạn học nói đến dị thường tự nhiên, lời vừa ra khỏi miệng, không hề làm thất vọng, dẫn tới bao nhiêu kẻ phải nôn mửa.....

Mèo con màu đen: “...” Biểu tình nôn mửa, cái thứ nhất.

Giờ phút này lưu lạc: “...” Vẫn là nôn mửa biểu tình, cái thứ hai.

Heo con mau chạy: “...” Như trước là nôn mửa, cái thứ ba.

Cười ngựa xem hoa: “...” Định quân cũng là không nhịn được, cái thứ tư.

Hướng trái đi hướng phải đi: “...” Lại một người nữa không nhịn được, cái thứ năm.

Từ Từ: “Mọi người hảo, mọi người hảo, hiện tại, vì mọi người báo cáo, bang trụ cùng bang trụ phu nhân của chúng ta hoàn toàn coi nhẹ toàn thể quần chúng nhân dân tại “Nguyệt Quang”, công khai trên kênh thế giới buông lời tán tỉnh, lời nói rõ ràng không có đạo đức, dẫn phát một trận đại dịch nôn mửa lan tràn...” Nôn... Rốt cuộc sau khi báo cáo đã có thể tận tình phát tiết. Đây là cái thứ sáu.

Bi Ngạn Khai Hoa: “Cảm ơn, cảm ơn mọi người đã động viên” Biểu tình thẹn thùng.

Thủy Thủy: “.....” Trực tiếp phun nước lên màn hình máy tính, vội vàng lau sạch, không nói gì, không nói gì cả....

..... Tiếp theo cái thứ bảy, cái thứ tám... Rồi vô số. Thế giới bị từng đợt nôn mửa chiếm cứ. Tốt lắm, rất cường đại. Về sau nhiệm vụ giữ gìn ngôi vị cặp đôi vô liêm sỉ nhất thế giới liền giao cho hai người các ngươi, các ngươi cần phải tiếp tục duy trì, kiên quyết bám chắc, ở thời khắc mấu chốt vì thế giới hòa bình của “Nguyệt Quang lưu vực” làm ra giao kết giữa sống và chết, máu cùng lệ dung hợp, tạo thành công hiến vĩ đại. Hãy tin tưởng đi, đi theo phương châm của đảng chắc chắn sẽ không sai!

Bị hai kẻ dơ hoi này gây âm ỉ, không có tức giận, chỉ có nội thương... Nôn ghê tởm kia ra, tranh cãi cũng không buồn tranh cãi, thế giới... lập tức yên tĩnh!!!!!!!!!!!!

Một nụ cười tiêu biến ngàn hận thù. Quân ta trở lại Nguyệt Quang đảo, tham gia nghi thức hôn lễ thần thánh, để lại đám thi thể chất cao như núi.

Ai oán, vô cùng ai oán. Bang chủ “Phong Vân thịnh thế” Phong Tiêu Hề nhanh chóng cảm thấy hối hận, lời bên gối a lời bên gối, quả nhiên không thể nghe a không thể nghe. Lão bà nhà mình không quen nhìn người khác hạnh phúc mỹ mãn, lời như gió thổi bên tai, liền nhất thời bại não dẫn theo huynh đệ trong bang tới đây tìm chết. Ngấm lại, bình thường, cũng chưa từng nghe ai dám làm ra hành động khiêu khích công khai đối với nam tử nham hiểm lãnh đạo giang hồ đệ nhất bang “Thịnh Phong chức” a, lần này như thế nào lại chọn đường tắt đâu. Không thể không nói, ảnh hưởng của người đẹp thật lớn, họa thủy quả nhiên đủ sức diệt bang. Bị tát sát như vậy, hoàn toàn không có năng lực chống cự lại, không chỉ có thực lực bang phái mình giảm xuống thảm hại, chỉ sợ... lòng người cũng muốn mất... Quay lại không được, không còn đường lui a. Một bước sa chân lưu hận nghìn đời a.

Nhân tiện nhắc một chút, tại “Nguyệt Quang lưu vực”, PK là sẽ mất 10% kinh nghiệm, cấp bậc càng cao khi thăng cấp lại cần càng nhiều kinh nghiệm, kinh nghiệm mất đi rất khó phục hồi, cấp bậc theo kinh nghiệm mất đi ít nhiều mà giảm theo. Giả sử có mãi cấp y sư sống lại sẽ mất 2%, nếu người này rèn luyện kỹ năng hồi sinh “Tiên chi thần chú”, không lo gì mất kinh nghiệm, tỷ như Thủy Thủy bạn học của chúng ta, nhưng là một trong ít người có thể học tập kỹ năng này, số lượng ít ỏi đếm trên đầu ngón tay, “Phúc Sương thành” từ trên xuống dưới, người muốn có được kỹ năng này nhiều vô số, với kỹ năng này dù số lượng ít ỏi chống lại vô số địch nhân, điểm kinh nghiệm cũng tự xuống rất ít.

Hình ảnh lại thay đổi, đồn rằng, hôn lễ của Thiên Sơn cùng Vi Vũ ngay tại lúc không khí tranh đấu triền miên, đấu tranh âm ỉ, đã viên mãn hoàn thành, thu được không ít hoa tươi, lời chúc phúc cùng vỗ tay, còn có hơn trăm sinh mệnh cùng với bọn họ anh dũng hy sinh, quên mình nhảy vào phần mộ (ý nói hai người nhảy vào phần mộ hôn nhân, còn đám người kia thì chui vào chỗ chết). Đôi vợ chồng son thấy quá đủ, cũng chưa kịp cảm thấy hạnh phúc, đã mệt tới muốn chết! Rốt cục, hết thầy đều xong rồi... Thiên Sơn mặc niệm... 555... Vì cái gì kết hôn lại khó như vậy!

Nguyên bản kế hoạch là 8 h bắt đầu hôn lễ, đến 10 h thì hoàn thành, giờ lại kéo dài tới tận 12 h mới hoàn thành. Liễu Thủy ở bên này cảm thấy mệt mỏi, mơ hồ thấy Chu Công tới gõ cửa, vội vàng cáo biệt các vị huynh đệ tham gia hôn lễ, không nhìn đến nam tử đang khóc nháo làm nũng, dẫn đo không biết nên thoát ra, hay vẫn là không thoát? Vẫn thoát đi.

Màn hình máy tính dừng lại ở ô lựa chọn kia một lúc lâu, tại phong cảnh tú lệ nơi hoang đảo, một nữ tử bạch y đứng giữa đám người lúc đó, tà áo thướt tha, đứng bên cạnh là một nam tử hồng y tuần dật hiên ngang. Tựa như... một bức tranh sơn thủy. Hoặc là nói, hai thân ảnh kia đứng ở cùng một nơi cũng đã tạo thành một bức tranh sơn thủy hữu tình....

Hình ảnh thay đổi, biến thành cảnh một nam tử tay cầm quyền trượng, thần nhiên đứng trong quanh cảnh tú lệ, gió nhẹ thổi qua, tà áo bay bay. Nam tử này, phong hoa tuyết đại.

Nam tử này chính là người điều hành “Nguyệt Quang lưu vực”, trên hình ảnh thuyết minh ghi là pháp sư “Nguyệt Quang lưu vực”... một chức nghiệp cao cấp với kỹ năng PK biến thái. Lão công vô lương tâm của Thủy Thủy chính là tu luyện chức nghiệp này. Dần dần, dần dần, thân ảnh màu hồng trước mắt lặng lẽ cùng nam tử phong hoa tuyết đại này giao nhập... Liễu Thủy mạnh mẽ lắc đầu, vì suy nghĩ hồ đồ của chính mình mà tự cười chê. Nhớ ngày đó, chính mình cũng kinh diễm cho rằng nam tử phong hoa tuyết đại này nhất thời nông nổi tham gia trò chơi, sau khi quen biết nam tử yêu nghiệt kia bắt đầu trở thành một truyền kỳ bi kịch. Lơ đãng liếc mắt, trong nháy mắt rung động, khoảnh khắc đó là vĩnh hằng. Thật ra, Liễu Thủy thuộc dạng ngoại hình trong trẻo mà lạnh lùng, người ta nói, trong mỗi người đều có hai mảnh linh hồn, một nửa thể hiện ra ngoài, một nửa ẩn thật sâu bên trong không để cho ai biết. Như vậy Thủy Thủy trong trò chơi, chính là giải phóng một Liễu Thủy chưa bao giờ thể hiện ở cuộc sống thực, một Liễu Thủy thật nhiệt tình, thật sáng chói, thật nóng bỏng, một Liễu Thủy như vậy thật sự rất lạ mắt.

Đêm, rất khuya.

Ngày mai, một ngày mới lại bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Cảnh tượng thật chói mắt

Kia, một ngày mới lại bắt đầu.

Chim chóc dậy sớm thì mới có sâu ăn, dậy muộn thì chỉ có thể tro mắt nhìn bọn chim khác ăn, đây chính là một chân lý. Vì có thể ăn được lũ sâu nóng hôi hổi vừa mới ra lò kia, Thủy Thủy bạn học của chúng ta còn chưa đến 9 h liền từ trên giường ngồi dậy, nhảy đến ngồi trước màn hình máy tính, ngón tay khê đưa, bật máy tính lên. Nhìn máy tính tựa như nhìn thấy mỹ nhân, thật là cuồng nhiệt; tựa như câu câu thấy xương liền thèm nhỏ dãi; tiểu miêu thấy chuột thì tự mừng thầm. Sau đó, Thủy Thủy không tự động thoát ra mấy biểu tình kích động, vô thức ôm lấy màn hình máy tính. Nhìn cảnh này, thực sự phải nói, Thủy Thủy bạn học a, máy tính không thể so với con người, người buồn ngủ, nó không thể ngủ được; người cần ăn cơm, nó không ăn cơm; người muốn uống nước, nó chẳng cần uống; còn có, người khi mới rời giường cần đi rửa mặt, nó không cần rời giường cũng chẳng cần rửa mặt. Thủy Thủy bạn học, người nhớ rõ ràng cần phải rời giường, nhưng là người... quên rửa mặt!!!!!!!

Thủy Thủy a, từ ngày người tham gia trò chơi, luôn an phận như chiếc máy tính, cố định tại chiếc ghế kia, người quả thật là đã trầm mê a trầm mê....

Thủy Thủy a, người như vậy là không đúng, “Chơi để giải trí là tốt, trầm mê trò chơi là hại thân”, khi bắt đầu chơi không phải đã xuất hiện dòng chữ nhắc nhở màu đỏ ư, sao mới chớp mắt mà người đã chìm đắm mê say như vậy?

Thủy Thủy: “Ta đang nghỉ hè, một năm mới có một lần nghỉ hè, người không thể cho ta trầm mê một chút hay sao a a a a.....”

.....

Mở trò chơi ra, đăng nhập. Liên tiếp hiện lên màn hình chờ, 1 giây, 2 giây, 3 giây, 4 giây, 5 giây... 28 giây, 29 giây, 30 giây. Thực xin lỗi, đường link này tạm thời không thể liên kết...

囧.

Kết quả của việc quên rửa mặt chính là đem thời gian tiến hành back up ném ra sau đầu, cho nên nói, quên là một loại bệnh, nó có khả năng truyền nhiễm 囧. Rốt cục có thể đi rửa mặt!

Không thể trở thành người chơi xuất sắc nhất, ý nghĩa lớn nhất của việc tham gia trò chơi sẽ là chạy trốn, động lực chạy trốn không còn, giống như mất mù không nhìn thấy mỹ nữ, câu câu lại không thèm ăn xương, mà tiểu miêu cũng chán không bắt chuột, tóm lại, thế giới vì không còn ý nghĩa như bầu trời bị màn đêm che phủ... trở nên u ám không có chút ánh sáng hy vọng nào.

Không có việc gì làm a không có việc gì làm, nhàm chán a nhàm chán.....

Thật bất đắc dĩ, Thủy Thủy lên diễn đàn của “Nguyệt Quang lưu vực” xem thử, đối với diễn đàn này, Thủy Thủy luôn không có hứng thú, chỉ một lòng chuyên tâm vào trò chơi, những cái khác coi như không nghe không nhìn thấy, tục ngữ gọi là...chui đầu vào mai rùa, mất mù tâm cũng mù. Nói mà xem, diễn đàn là nơi như thế nào vĩ đại, như thế nào to lớn, vậy mà cô vẫn có thể trốn tròn đôi mắt, long lanh lóng lánh, rất vô tội mà nói: “Trước kia ta thật không biết tại “Nguyệt Quang lưu vực” có tồn tại một nơi như vậy.” Hải tử, không biết chính là phạm tội, mà chúng ta, kiên quyết không phạm tội! Phải biết rằng, bị người cấp cho một cái không nhìn hoa hoa lệ lệ chính là...diễn đàn của trò chơi này, là nơi bắt đầu của mọi chuyện bất quá, là nơi bất quá được truyền bá rộng rãi a!!!!!!!!!!!! Bao nhiêu người một khi đã vào diễn đàn liền không muốn rời đi, bao nhiêu người vì diễn đàn mà vui sướng không

màng thể sự không cần ưu thương. Đó, là nơi nhất định sẽ không khiến người thất vọng, nhất định sẽ khiến người kinh hi, khiến cho người khoái hoạt, khiến người kinh hách làm cho người suốt đời khó quên. Hắc hắc.....

Vẫn nghĩ diễn đàn thật chẳng đáng quan tâm, không vào thì thôi, đã vào thì liền dạo xem thể nào, dù sao Thủy Thủy cũng đang rất nhàm chán chờ trò chơi back up hoàn chỉnh, nói không chừng cố gắng còn tìm được gì hay hay đâu!.....

Một dòng thông báo màu đỏ bắt mắt hiện ra trước mặt Liễu Thủy, thời gian đăng lên là 9h, cũng sắp si khoảng thời gian Thủy Thủy vừa rời giường, số lượng người xem đã lên tới hàng vạn. Nhìn dòng thông báo này, Liễu Thủy không khỏi ngây ngẩn cả người, ăk, cái kia, này là làm sao? ——" 'tin tức-sự kiện' Nguyệt Quang đảo đệ nhất cao thủ "Bỉ Ngạn Khai Hoa", một khoảnh khắc hoa lệ vĩnh hằng!"

Chuột máy tính di chuyển, nhấn nút, tiến vào “ 'tin tức-sự kiện' Nguyệt Quang đảo đệ nhất cao thủ, một khoảnh khắc hoa lệ vĩnh hằng!” Một vài dòng chữ bắt mắt rất vắn vể hiện ra, màu đỏ thẫm, sau đó lần lượt vỡ thành những mảnh nhỏ. Khung cảnh dần hiện lên, là hôn lễ trên Nguyệt Quang đảo, phong cảnh tú lệ của Nguyệt Quang đảo, mọi người chúc phúc, cô dâu chú rể về mặt vui sướng. Tiếp đó, là khung cảnh trời xanh xanh biển xanh xanh, từ đó bay tới một đám người, thật đông, cảm giác áp bách dần xuất hiện. Liền sau đó là cảnh hai bên giao chiến trên Nguyệt Quang đảo, các loại kỹ năng đều được tung ra, tình hình chiến đấu kịch liệt khiến người ta kinh tâm, sau đó, màn hình đều là khung cảnh ở điểm hồi sinh, nam tử kia một chiêu tất sát. Nhân vật chính vẫn là nam tử hồng y kia xuất hiện dưới những góc độ, thời điểm khác nhau. Muốn vắn sắc thái màu sắc đẹp mắt, một đạo lôi vũ màu bạc được bắn ra, tất cả địch nhân đều ngã xuống, làm cho người ta chìm đắm thật sâu trong khoảnh khắc phấn khích tuyệt luân kia, thật lâu sau, cũng không thể hoàn hồn. Cuối cùng, chính là hình ảnh hồng y nam tử cao lớn hiên ngang giữa chiến trường vô số thi thể, trời xanh, biển rộng, khung cảnh mịt mờ. Cảnh tượng như vậy làm cho người ta không khỏi hoảng hốt, tâm sinh tức mục (nghiêm trang, trang trọng), tâm sinh sùng bái. Ngay sau đó là một bài viết do tác giả tự thuật, bao gồm đoạn cảm tưởng như thế này, đối với người đến cướp hôn oán giận, đối với giao chiến của hai bên đưa ra bình luận, đặc biệt đối với giang hồ đệ nhất cao thủ. cũng chính là nhân vật chính của bài viết này bình luận đến gần hai phần ba bài viết. Lời nói thể hiện rất nhiều tâm lý của người viết, ca ngợi có, còn có cả... ái mộ?

.....

Không nói gì.... Liễu Thủy phi thường im lặng. Nhìn tên người post bài, Liên Hoa Tích Nhược? Không quen. Hẳn là một trong những người tham dự hôn lễ. Dù người này nàng không quen biết, nhưng là cũng không nên đem sự thật đối trắng thay đen như vậy nha!!!!!! Thế giới này thật đen tối, thế giới này không có lấy một chút ánh sáng, thế giới rốt cục vẫn là không có nhân tính a a a a a???..... Nhìn xem nhìn xem, cứ như vậy an nhàn không có việc gì, hết ăn lại nằm, đây lão bà lên tiền tuyến, chính mình tránh ở phía sau nhàm chán kêu gào, mãi tới phút cuối mới phóng ra một chiêu cho gân cốt khỏi rỉ sét, vậy mà được người ta nói thành cái dạng gì? Anh đừng kiên cường?... Trí dũng song toàn?... Cái thế vô song?.....

Liễu Thủy trầm mặc, thế giới này thay đổi a a a a a..... Vì sao một cái vô lại, một cái kẻ rảnh rang, lại có được toàn bộ cảm kích, toàn bộ ca ngợi, cùng toàn bộ sùng bái, có được toàn bộ chú ý của mọi người trên diễn đàn, mà nàng, người chân chính đấu tranh, anh dũng tiến vào trận doanh của địch chém giết, anh hùng chân chính cứu vớt nguy nan lúc đó lại ngay cả một vai phụ cũng không có, một hình ảnh cũng không cho? Liền bởi vì hấn là nam, nàng là nữ, hấn thích ăn cơm khô nàng thích uống cháo, hấn có danh bài giang hồ đệ nhất cao thủ mà nàng không có? 555.... Đây là kỳ thị a kỳ thị, chuyện giới tính này nàng cũng không thể trong một phút liền thay đổi được a, 555.... không nên là người kỳ thị như vậy a, 555.... Cực kỳ đồ kỵ a....

Đóng lại bài viết này, sự oán hận trong lòng Thủy Thủy ngày càng trầm trọng đến mức không thể kiềm chế..... Không nên như vậy a..... 5555..... Nhìn bài viết này, nàng liên tưởng đến một chuyện khác, chính là quên một người nam nhân này, có thể kiếm được một nam nhân khác, đây chính là đạo lý. Thế gian này, nam tử hàng hà sa số, nàng đang tuổi thanh xuân, xinh đẹp như hoa, tùy tiện kiếm bữa chẳng lẽ không có lấy một người thuận mắt vui tai hay sao? Giống như, diễn đàn này có vô vàn bài viết, vì một bài viết mà chịu đả kích, nàng có thể hay không lấy ra một bài khác khiến bản thân cao hứng cao hứng, khoái hoạt khoái hoạt?

Vì thế, kéo xuống bài viết ngay sau bài “ 'tin tức- sự kiện' Nguyệt Quang đảo đệ nhất cao thủ "Bỉ Ngạn Khai Hoa", một khoảnh khắc hoa lệ vĩnh hằng!” ——" 'tin tức- sự kiện' Ảnh chụp của cặp tình nhân hoàn mỹ!”. Lại nói, Thủy Thủy chính là một người vô cùng hung hăng ăn thua, nhìn tên bài viết hiện lên rõ ràng, nàng một lòng muốn tìm kiếm chút an ủi, nhưng là cũng chưa xem được gì liền nhìn thấy một điểm kia, cho nên, trong nháy mắt, nàng hoa hoa lệ lệ, bị 囧.

..... Hôm nay thiên hôn địa hám (trời đất u ám), lòng người hiểm ác, thế giới nhỏ hẹp, nói thật là đúng. Khắp thế giới đều là người quen a.....555..... Không cần như vậy người xem người a a a a a....

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Nguyên lai là người quen

Trong nháy mắt mở ra bài viết kia, Thủy Thủy thực hoa hoa lệ lệ bị 囧, vội vàng đảo quanh mắt nhìn ngắm, tìm kiếm dòng chữ “diễn đàn vườn trường đại học XX”, đương nhiên, tìm trắng mắt, nhắm mắt lại đều muốn khẳng định nàng sẽ không tìm được, bởi vì thực xác định, nơi này thật thật thật thật xác thực, thiên chân vạn xác không phải là cái gì “diễn đàn vườn trường đại học XX”, đồng dạng cũng thật xác định, nơi này chính là “diễn đàn chính Nguyệt Quang lưu vực”, không phải cái gì loạn thất bát tao khác, lấy sơn đen tô vẽ cũng không thể ra cái tên diễn đàn không chút thông tin, không có lấy nửa điểm đề cập qua, không phải là cái diễn đàn như vậy. Nhưng là, Liễu Thủy thật 囧, hơn nửa ngày cũng không phục hồi được tinh thần. Vì sao đối tình nữ

nổi danh trường nàng lại xuất hiện tại “diễn đàn chính Nguyệt Quang lưu vực”? Thần kỳ a.

Mọi chuyện đều là như vậy, bị囧囧 liên quen thói囧囧, bị囧囧 liên không thể thu hồi, biết rằng xem diễn đàn xem tiêu đề xem chữ viết xem câu văn sẽ không nhìn chăm chăm vào hình ảnh hai người mà thất thần.

“ ‘Tin tức- sự kiện’ ảnh chụp của đôi tình nhân hoàn mỹ”? hai người kia, nguyên lai là cùng nàng chơi một trò chơi, thậm chí còn cùng khu với nàng. Không biết có phải hay không cũng giống như nàng, bị nam sắc khiến cho đầu óc hỗn loạn nên mới vào, vô cùng có khả năng, có mặt nữ nhân kia, là càng nghĩ càng có khả năng. Thủy Thủy lâm vào YY khôn cùng. Thủy Thủy a, bài viết như vậy, người xem đùa nhỏ này a, nhất định đã chịu kích thích mạnh đến đâu cũng hỏng luôn rồi. Sao có thể bắt người ta cùng người so đo, ai cũng đều biết không cùng đẳng cấp là không thể so sánh, X cùng với Y, lớn cùng với nhỏ không thể đem ra so sánh với nhau phải không? Người có ý chí kiên cường, không dễ bị mê hoặc, cho nên không thể trách cứ a Hoa a Hoàng ven đường nhất thời say mê, bắt phân thị phi, bị bề ngoài tuyệt đại giai nhân mê hoặc đến đầu óc choáng váng, không thể tự chủ mà tiến vào trò chơi, bạn học của bọn họ nhưng là “Nguyệt Quang lưu vực” đệ nhất cao thủ, là kẻ chuyên ăn tươi nuốt ồng kẻ khác, vì hấn mà mê đắm, lại còn mê tới như vậy, quả không phải người bình thường có thể làm, không phải sao? Về phần hai người bọn họ, nhiều lắm là nhìn giữa một bể vô văn người chơi, một mảnh mù mịt mới có thể không nhìn rõ đúng sai như vậy. Tiêu chuẩn thưởng thức không cùng cấp bậc thì đừng đặt cùng chỗ mà so sánh, biết không, ngoan, hoàn hồn lại a.

Ánh mắt nhìn xuống tên của người chơi, nhìn lại nhìn, đôi mắt trong nháy mắt mở lớn, Phong Tiêu Hê????? Nhất Tiểu Khuynh Thành????????..... Cho nên, thế giới này thật là phi thường nhỏ bé, kích thích này quả đúng là vừa bị đá rồi lại bị đập, cảm giác mê mờ càng ngày càng lan rộng.

Nghĩ như thế nào cũng không nghĩ đến, người kia lại là cái gai trong mắt nàng ở hiện tại, tuy rằng, nhận xét trong ảnh chụp là đối phương tự mình nhận xét, Liễu Thủy vẫn bị vây hãm trong cảm giác vô tri vô giác, trong trò chơi, người kia vẫn là cùng nàng xung khắc như nước với lửa, nói một ít chuyện thường tình, trong trò chơi xảy ra chiến trận là chuyện thường ngày phát sinh, vậy mà, náo loạn đêm qua vừa phát sinh đến hôm nay đã được đưa lên diễn đàn, đương nhiên, kết quả đều không thể nghĩ ngờ chính là bên ta giành chiến thắng cuối cùng. Liễu Thủy trầm mặc, nữ nhân này, dù đặt ở đâu cũng có thể gây chuyện, rất cường đại, cũng rất buồn hấn, đều là chuyện người bình thường không thể chống đỡ, ở cuộc sống thực sự là như vậy, ở trong trò chơi cũng không sai biệt lắm. Ai, thử dài a. Ai khiến cho đường đường hoa hậu giảng đường mị lực mê đảo chúng sinh làm ra sự tình như vậy, khiến cho biết bao người kinh sợ đầu. Hoa hậu giảng đường mị lực vô cùng, lực sát thương của hoa hậu giảng đường cũng là vô hạn a.

Nói đến chuyện này, phải bắt nguồn từ chuyện này, Liễu Thủy bạn học khi đó là tân sinh, vốn tính tình của Liễu Thủy cũng không phải thực đáng hoàng, đồ đại học sau có thể cúi đầu liên không ngẩng đầu, cho dù cần ngẩng đầu cũng bị nàng áp chế thành cúi đầu, theo thời gian, nàng dùng bộ mặt bình thường, đơn giản, không chút nổi bật như vậy mà yên ổn trải qua nửa năm không một chút gợn sóng, cứ thế trải qua học kỳ đầu tiên của đại học.

Học kỳ tiếp theo, đối với Liễu Thủy mà nói, chính là một mùa đông lạnh giá. Đối với toàn bộ vườn trường của đại học XX mà nói, mùa đông này, một cái tên cùng với một cái tên khác thật sâu khắc ghi trong lòng bọn họ, đuổi không đi xóa không tan, nó đại diện cho một lần sâu não, một chút lạnh nhạt, một chuyện sợ hãi, mà cái tên kia chỉ có đơn giản hai chữ. Liễu Thủy.

Thời gian chậm rì rì trôi qua, tại học kỳ hai năm thứ hai đại học, cuộc sống đại học một năm rưỡi bởi vì hấn mà kéo theo rất nhiều phiền phức. Bề ngoài tuần dật, lời nói tao nhã, đáng người mê hoặc, không một điểm nào không khiến người ta yêu thích làm cho người khác thật sâu say mê, đặc biệt là. nữ nhân. Người hoàn hảo như thế cũng chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn không thể cùng hấn có quen biết, nếu quá mức gần gũi, sẽ có cảm giác như bị trũng độc. Trừ một số ít người có lá gan lớn, còn lại không ai dám cùng hấn thân mật bắt chuyện. Không có đáp trả. Hấn, là một giấc mộng nhìn thấy mà không thể chạm thấy của mọi người trong trường. Chênh lệch, là khoảng cách ngăn cản vĩnh viễn, người với người trong lúc đó cũng không thể gần gũi.

Một quả bóng đánh trúng tạo ra nhất kiến chung tình, cực kỳ cầu huyết nhưng chân thực. Buổi chiều, đi ở bên ngoài sân bóng vắng vẻ tiêu điều bị đập trúng bởi. ... một quả bóng rổ. Một quả bóng, xé tan đi bề ngoài phòng vệ nội tâm nàng, khiến nàng thật sâu xúc động, vì thân ảnh tinh tế lạnh kia. Không có giải thích, không có kinh hoàng, không có kinh diễm, hết thảy mọi thứ đều không có phát sinh, hấn chính là nhẹ nhàng nhấc bóng lên rồi sau đó xoay người, trở lại sân bóng, tiếp tục trận bóng chưa xong. Vốn nên phẫn nộ, vốn nên ngăn cản, vốn nên yêu cầu xin lỗi, nhưng nàng cũng không có làm, chỉ có rung động thật sâu, thật lâu sau cũng không có tiêu tan.

Chuyện xưa liền theo đó bắt đầu.

Rồi sau đó, chính là oanh động.

Rốt cục, bên cạnh một nam tử hoàn mỹ như vậy xuất hiện một nữ tử sánh vai bước đi, vườn trường, căn tin, phòng tự học, đường lớn nhỏ đều có lưu lại hình ảnh hai người bọn họ kết bạn, mà nhân vật chính trong chuyện xưa cũng là người bình thường, cùng lắm cũng chỉ có thể sử dụng nhiều nhất hai chữ thanh lệ để hình dung. Khó hiểu, mọi người thật khó hiểu, có người chúc phúc, có người đùa cợt, cũng có người hối hận, ghen ghét.giống như hoa hậu giảng đường lại không ở trong số ít. Trước sự khiêu khích của mọi người, người trong chuyện xưa kia bị những người chạy theo, thần tượng cái nam nhân hoàn mỹ kia, mà hoa hậu giảng đường chính là cầm đầu đám người này, làm ra không ít chuyện, Liễu Thủy chính là bàng quan với mọi chuyện phát sinh này, không đến nơi đến chốn. Đối với các nàng, có bao dung lý giải cũng có đồng tình, nhưng không có nghĩa là mặc sức các nàng xâm lược. Có đôi khi coi thường là cách phản kháng tốt nhất. Đồng thời, nàng cũng nhớ kỹ có một người như vậy, thật sâu thích một người nam tử, Dương Khoảnh Vân, một nữ tử cực kỳ xinh đẹp, hoa hậu giảng đường mỹ nhân.

Nhớ lại, có lẽ đều là sâu não dẫn theo đau đớn. Đối với hình ảnh tàn nhẫn đã khắc sâu trong tâm trí kia, Liễu Thủy hiện tại đã học xong lạnh nhạt, học xong coi thường, học xong quên lãng. Không thêm nghĩ nữa, kia đã là dĩ vãng, cái gì cũng không có, chưa từng phát sinh, cũng không có chấm dứt cùng không có xuất hiện, cũng vốn không có rồi đi. Sinh hoạt của Liễu Thủy vẫn như trước khoái hoạt, vui vẻ, vô ưu, vô lự, không hề có một Liễu Thủy phiền não.

Kết cục của chuyện xưa, theo trời xanh tan biến. Đó là chuyện xảy ra tại học kỳ thứ nhất đại học của Liễu Thủy, hấn đi Mỹ. Không có nguyên nhân, chính là nói phải đi, đi lưu học, liền đi. Từ nay về sau không còn tin tức. Gần nửa năm cảm tình, với hấn mà nói là cái gì, Liễu Thủy thật sự không biết, không có miệt mài theo đuổi, cũng không theo miệt mài theo đuổi, chính là, qua mùa đông rét lạnh ấy, tạo thành một giấc mộng bi hoan ly biệt, trong

mộng, có một nam tử xuất hiện, sau đó biến mất.

Đối với kết quả như vậy, hoa hậu giảng đường mỹ nhân rất là cao hứng, nàng không thể có được, người khác cũng đừng mong có được, phương châm này khiến cho nàng thực vui vẻ, khác với nàng, Liễu Thủy mặc danh kỳ diệu có được nam nhân xuất chúng như vậy càng khiến cho nàng thấy nhớ, càng khiến nàng cảm thấy trọng yếu (quan trọng), yếu của nàng cũng gần như là mặt trái tâm ngạo nghệ của nàng.

Cuộc sống như trước tiếp tục, cho nên, đã trải qua sự kiện cực kỳ cầu huyết kia, Thủy Thủy của chúng ta ở trong trò chơi sau khi nhân thức mỗ nam tử vô lại, bị hại bị lừa trở thành áp trại phu nhân, mỗi ngày đều sống trong dầu sôi lửa bỏng, dờ khóc dờ cười; hoa hậu giảng đường mỹ nhân ở năm thứ hai đại học sau khi bị người ta lạnh nhạt trở thành thần tượng trong lòng mọi người, hiện tại, lý tưởng lớn nhất của nàng là mãnh liệt theo đuổi đệ nhất mỹ nam tử Tần Phong, chính thức gia nhập đội ngũ hâm mộ Tần Phong của đại học XX. Hoa hậu giảng đường cùng chuyện xưa, dù nói thế nào cũng là chuyện oanh động mà ai ai đều biết, cho dù mất mùa tai tiếng thì cũng có mấy trợ thính như nước phụ trợ, cũng sẽ biết đến. Cho nên, liền xuất hiện một màn hoa hoa lệ lệ. Thật sự là.... oan gia ngõ hẹp. Cái gọi là không phải oan gia không đối đầu, chẳng lẽ chính là vì hoa hậu giảng đường mỹ nhân cùng Thủy Thủy mà hình thành? 囧.

Này thật là quá đủ, trong cuộc sống thực, trong trò chơi đều nhận thức, còn thường xuyên đánh nhau chém giết, thủy hỏa bất dung. Nghĩ kỹ một chút, Thủy Thủy quyết định từ nay về sau mà thấy hai người này, như trước áp dụng thái độ coi thường, không nghe thấy, chẳng quan tâm. Về phần trò chơi, nàng nên kết bạn liền kết bạn, nên chửi nhau liền tiếp tục chửi nhau, đáng chết thì nàng liền giết chết, nên ẩu đả thì vẫn tiếp tục ẩu đả đi, coi như nàng chưa thấy bài viết này!

Cuộc sống vẫn là có hy vọng, cuộc sống vẫn là sáng rực, cuộc sống vẫn là có cái có thể đánh. Hắc hắc.....

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 7: Tai nạn chết người

Nhấp vào icon trò chơi, đánh vào mật mã, thành công tiến vào trò chơi.

Lòng Thủy Thủy đang run run a run run, cái kia vì sao lại kêu là “Diễn đàn Nguyệt Quang lưu vực”, không có khiến nàng vui vẻ, không có khiến nàng khoái hoạt, không có khiến nàng kinh hi mà cho nàng ai oán vô tận, ghen ghét không ngừng, cảm giác vô lực, không thể nào tha thứ, nhưng cư nhiên lại khiến cho nàng nhớ tới chuyện tám trăm năm trước quyết định quên người kia, quả thực là tội không thể tha.

.....Về sau không bao giờ tới chỗ đó nữa..... 555..... Không thể như vậy trên đùa người ta nha.....

Còn có..... Người kia.... Bây giờ có tốt không.

Màn hình máy tính chuyển đến trò chơi, một trận bạch quang vụt sáng, một nữ tử bạch y xuất hiện tại khung cảnh xinh đẹp tuyệt luân trên Nguyệt Quang đảo. Bốn phía yên ắng, tiếng chim cùng tiếng côn trùng vang vọng, trừ Nguyệt lão làm bạn ra, cũng không nhìn thấy bất luận kẻ nào. Im lặng bao trùm tạo thành.....thoáng cô đơn. Thủy Thủy nhìn vào hình ảnh này thật lâu không thể hoàn hồn. Trò chơi, không phải vẫn luôn vui vẻ, vẫn luôn khoái hoạt, vẫn luôn cười nói vui vẻ sao, như thế nào hiện tại lại cảm thấy có một chút cô tịch, một chút cô đơn?.....

“Lão bà, lão bà, người ở nơi nào.... 555..... Người khi dễ ta, người phao phu khí tử (bỏ chồng bỏ con), người là người xấu.... đại xấu xa... Người ở nơi nào..... 555.....” Trên đỉnh đầu hiện ra khung đối thoại, trong vô thức liền xuất hiện một câu như vậy, Thủy Thủy liền lập tức nhận thức cái gì gọi là vốn từ nghèo nàn. Đây tiêu hài tử!!!!!!! Lúc này mà loạn thất bát tao cái gì, khiến cho cảm giác cô tịch cùng thể lương của nàng đều chạy mất, chạy đến không bao giờ nhìn thấy mặt trời, thù mới hận cũ thoáng chốc tái hiện trong lòng, ghen ghét a ghen ghét, liên miên không dứt a không dứt.....

Xa xa, một thân ảnh hồng y xinh đẹp đi tới, còn... Có điểm khập khiễng? Quả thực là.... muốn chết a muốn chết.

[Chung quanh]

Bi Ngạn Khai Hoa: “lão bà lão bà, ta chờ người đã lâu, 555..... Nguyệt lão gia gia ghen tị ta so với hán cao, so với hán suất so với hán thông minh so với hán trẻ tuổi muốn đuổi ta đi, vì lão bà, ta ý chí kiên định quyết không chịu khuất phục, rốt cục có thủ được tới lúc gặp lão bà, 555....lão bà.....” Ủy khuất cáo trạng còn có tưởng niệm Nguyệt lão gia gia ngài vất vả rồi, đứa nhỏ này rất nghịch ngợm, ngài nếu nhịn không được, muốn mắng chửi liền mắng chửi đi, dùng hết sức mà mắng, muốn đánh ngài liền đánh đi, dùng sức mà đánh, không cần nhân từ, đối với tiêu hài tử xấu xa đến không chịu nổi nha vậy, quá mức nhân từ chính là dung túng, chính là phóng túng, chính là biết hán làm việc ác mà không hỏi không quan tâm, người xem hán đã biến thành cái dạng gì, Hồn thể đại ma vương a!

Thân ảnh màu hồng kia càng ngày càng gần, sôi nổi vui vẻ a.

Bi Ngạn Khai Hoa: “Lão bà lão bà, hôm nay ta là người đầu tiên tiến vào trò chơi nga, vừa tiến vào liền phát hiện bốn phía đều im ắng, quỷ cũng chưa có, may mắn còn có Nguyệt lão gia gia ở đây, hắc hắc hắc hắc, Nguyệt lão gia gia có bộ râu thật dài, thật trắng sáng, có thứ tự....” Tranh công a. Bộ

râu của Nguyệt lão gia gia ngài bị tội đi, gia giáo không nghiêm, gia giáo không nghiêm, trở về nằng nhằng hảo hảo quân giáo hảo quân giáo.....

Bi Ngạn Khai Hoa: “Lão bà lão bà, người không biết đâu, lúc ta chờ người, ta đi ra bờ biển, người nói xem ta nhìn thấy cái gì, oa, một con cua thật là to nha! Ta nghĩ đi qua nhìn rõ xem, không nghĩ qua cư nhiên lại bị ta đập chết, 555..... của của ta, mạng người hảo khổ..... 5555.....” Trầm mặc..... Xem ra, trên Nguyệt Quang đảo này sau khi hệ thống back up lại liền xoát ra một con cua đi; xem ra con cua này là mẫn cấp đại BB đi, là một cái boss mà người dù có đập nó N lần cũng bắt từ đập không chết đi, xin hỏi người làm thế nào mà nhu nịnh (nhu hòa nịnh nọt) nó, tra tấn nó mới có thể khiến nó không chịu nổi đành nhục nhã tự vẫn a? Quan trọng nhất là này con cua giống như, đại khái hẳn là tại tâm hồn của người khác tiếp nhận nhiệm vụ đối thoại BB, cần phải cùng nó đối thoại sau mới có thể ở chỗ Nguyệt lão gia gia thuận lợi kết hôn đi, thế chẳng phải là muốn người ta không thể kết hôn nữa sao a a a???..... Người này người xấu a người xấu, cư nhiên như vậy hồ nháo như vậy muốn làm ác. Đây là nhà ai tiểu hải tử, dắt chạy nhanh đi thôi.... Ác ma a ác ma. Nguyệt lão gia gia đã muốn nói không nên lời chỉ có thể ở trong lòng mặc niệm..... Oan hồn siêu thoát đi, oan hồn siêu thoát đi.....Bi Ngạn Khai Hoa: “lão bà lão bà.....” Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Bi Ngạn Khai Hoa: “Lão bà lão bà....” Càng ngày càng nói không ngừng, vẫn nói vẫn nói, tranh công, làm nũng, a dua trong lời nói truyền tới không có chút nào gián đoạn.

Bi Ngạn Khai Hoa: “...” Đây cũng là xong rồi a.

.....

Thủy Thủy: “.....” Trầm mặc, chờ đứa nhỏ đang hưng phấn kia hưng phấn rồi đi, rồi đi rồi đi.... Thật là không thể nói chuyện được.

.....

Phong cảnh tú lệ trên Nguyệt Quang đảo, một cái hồng y thân ảnh ở trên bờ cát, trên bờ biển chạy loạn, tùy ý hồ nháo, một cái bạch y nữ tử đứng phía sau, chỉ yên lặng, xa xa nhìn nhìn.... Liền như vậy, âm điệu thanh thuần lại âm áp như vậy.

Trước màn hình máy tính, ánh mắt nhìn theo hai thân ảnh kia không hề muốn di chuyển, cảm giác hạnh phúc tràn ngập lồng ngực của Liễu Thủy, thật lâu không tiêu tan....

Bi Ngạn, Bi Ngạn....

[Bang phái]

Thiên Sơn Mộ Bạch: “Gọi Thủy Thủy, gọi Thủy Thủy.....” Đây là Thiên Sơn ở kênh bang phái điên cuồng hét gào gọi tên, Thiên Sơn bạn học, người không phải vẫn thường thực bình tĩnh, thực ôn trọng sao? Sao bây giờ lại biến tính rồi? 囧

Vi Vũ: “Thủy Thủy, ta cần người.....” Thiên Sơn Mộ Bạch cùng Vi Vũ chẳng phân cách được một ly.

Từ Từ: “Bang trụ phụ nhân bang trụ phụ nhân, tai nạn chết người lạp lạp lạp lạp lạp lạp lạp lạp lạp!!!!!!..... Vớt thi thể lạp lạp lạp lạp lạp lạp lạp lạp lạp!!!!!!.....” Từ Từ bạn học là trực tiếp nói li do gọi đến. Người chết lạp, ha ha ha ha cấp. (TĐHS: Ác, người chết mà cười ghê thế. Đúng là cái bang trụ.)

Trò chơi đã back up xong được nhiều giờ, mọi người đều đã lục tục login, bang phái nháo ầm ầm, không ngừng có người chết ngóc đầu dậy lên Thủy điện tìm kiếm cứu trợ. (Thủy điện ở đây có thể hiểu là điện thờ Thủy Thủy a.)

Giờ Phút Này Lưu Lạc: “..... 555..... Ở cùng với các người sẽ không có chuyện gì tốt, giết có cái tiểu hải tử cũng diệt đoàn. Quá yếu, các người quá yếu, các người có sấm hồi không, xấu hổ không, tìm đầu hủ không, tìm dây thừng không?” Xem ra Lưu Lạc bạn học chịu đã kích thật lớn. Ack, Lưu lạc hải tử, cái kia không phải cái gì tiểu hải tử, đó là mẫn cấp BB Cự Đại Viên Hầu, phòng ngự cao, công kích cường, thật quá sức biến thái, làm cho người ta khó tấn công, diệt đoàn liền diệt đoàn, thiếu Thủy Thủy mẫn cấp y sư này, hết thấy đều là dĩ nhiên, đừng suy nghĩ miên man, các người đã bị treo, muốn chết cũng chết không được, thỉnh nên bị thương.

Bi Ngạn Khai Hoa: “Lão bà, xem kia, người chết bay đầy, hắc hắc hắc hắc.....” Vui sướng khi người gặp họa, thanh âm cười gian vang lên vô số. Nghe xong, mọi người đi tìm chết đều muốn tỉnh lại rống hai câu.

Thủy Thủy: “Án, đi nhặt xác, nếu không, thi thể sẽ hư thối, đi theo ta kéo không kịp, ngoan.” Lời nói này thật lạnh, thật bình tĩnh. Chuyện đi nhặt xác thật ra rất nan giải, không muốn bình tĩnh thì rất khó khăn, thói quen vì vậy mà hình thành, nhìn nhiều làm nhiều cũng liền vô cảm cũng liền không còn cảm giác. Bình thường, Thủy Thủy bạn học của chúng ta vừa lên tuyến sẽ lập tức thu nhặt được vô số thi thể, từ lâu đã trở thành công tác bắt buộc mỗi ngày của Thủy Thủy, ai bảo kỹ năng hồi sinh của Thủy Thủy quá cường đại nhận rất nhiều ưu ái nhờ vả từ mọi người, có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, có lần thứ hai sẽ có lần thứ ba. Ác nhân đều đã chết, trở thành thi thể nằm ở trên mặt đất lạnh như băng mặc cho nó lạnh mặc cho nó thối dần mặc cho nó hư thối, chính mình một bên nói chuyện phiếm, xem tiểu thuyết, xem phim cũng quyết không đứng dậy, kiên quyết phải chờ Thủy Thủy, mẫn cấp y sư login đến hồi sinh, cho dù bị mô nam tử nhảm chán đùa bỡn cũng một lòng kiên định không đứng lên chính là không đứng lên. Vài giờ ngồi đàm tiếu nghe nhạc so với việc soát quái lấy điểm kinh nghiệm càng khiến cho người ta thoải mái, càng có thể tiếp nhận. Thủy Thủy vừa login ai nấy đều cứu, Thủy Thủy login sau nửa giờ, trừ vài ngoại nhân không cứu, còn lại đều được hồi sinh, mọi người đều hiểu được, nếu chết mà không gặp Thủy Thủy login, đều trông mong trông mong lắm lắm.

Mèo con màu đen: “Thủy Thủy..... Tiểu hải tử nó giẫm lên thi thể của chúng ta..... Đã chết còn tiên thi (hành hạ thi thể).....” Đáng thương a đáng thương.

Từ Từ: “Oa oa, tiểu hải tử vừa thái xuống bao phủ thân thể ta, hảo thối!!!!!!!!!!!!!!” Từ Từ nhắm hai mắt liền tĩnh lặng, an nghỉ đi.

Giờ phút này lưu lạc: “.....”

.....

Bên này, phía trên biển lớn, trên nền trời xanh, hồng y nam tử mang theo bạch y nam tử thân nhiên bay qua, phong cảnh vô hạn tuyệt vời. Về phần đám người đã chết, nếu đã muốn chết rồi, vậy làm cho nó chết luôn đi, chết sớm chết muộn vẫn là chết, cứ sớm cứ muộn vẫn là cứ, trên mặt đất tràn ngập hương vị, thấy nhiều tầng thêm hiểu biết cũng tốt lắm. Hắc hắc hắc hắc.....

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 8: Cự viên lửa giận

Tại hiện trường, sáu cỗ thi thể nằm tán loạn trên mặt đất, nam có nữ có, tình trạng thật thảm thiết khiến người khác không đành lòng nhìn. Từ từ đóng lại hai mắt, lại mở ra. Liễu Thủy khốc mỗi nhếch lên thành một nụ cười, sau đó, cảm thấy nghi hoặc bấy lâu càng lúc càng lớn. Đây vài người, một mình hành động liên chịu khổ đi, đàn a đàn, bất quá, này mấy cỗ thi thể thật đúng là càng nhìn càng đáng yêu đâu, lại nằm xuống đi nằm xuống đi.

Cự viên (con vượn lớn) đi đi lại lại qua sáu thi thể, hướng những thi thể này giẫm lên giẫm lên, giẫm một bước liền có thể bao trùm một khối thi thể, lại càng không muốn nói đến thân thể của nó khổng lồ tới thể nào khiến cho người ta kinh hãi, người, ở dưới bóng của nó có vẻ như thể nhỏ bé..... Chúng quanh còn có rất nhiều người đứng xem, muốn bước lên lại do dự, bàng hoàng, bước tới hay vẫn là không? Có thể hay không giống như sáu người kia, trực tiếp bị giết? Trước kia cũng chưa từng gặp qua tiểu hầu tử nào bu hân như vậy nha, công kích cường thật cường, có hai cột phòng ngự thuộc tính vô hiệp cao, phòng ngự thật biến thái, lỡ may chạm phải nó liền thành ma, bình thường đội ngũ sẽ có hai y sư, chỉ cần có kỹ năng thêm huyết là có thể đuổi kịp, khó thật khó, nhưng tổng thể vẫn có thể giết được nha. Hay hệ thống back up lại cũng liền đem thuộc tính của tiểu hầu tử sửa lại? Dù sao, sáu người bên trong kia nhưng là có ít nhất năm người là được toàn thu biết đến nha, cao thủ, vẫn là không được?

[Chung quanh]

Từ Từ: “Chúng ta bị chết thật thảm a..... Thằng sáu tuyệt rồi, oan đòi mạng a.....” Thấy kia mặt bạch y thân ảnh, Từ Từ bạn học khóc rất thê thảm.

Vĩ Vũ: “Thân ái, người đã đến rồi..... 555.....” Biểu tình khốc lóc, biểu tình khốc lóc, mau đến đây a.

Bi Ngạn Khai Hoa: “Hảo thối hảo thối, lão bà, tránh xa một chút, thi thể đều bốc mùi, 555..... Lão bà, chúng ta vẫn là đi thôi!” Hồng y nam tử lời kéo bạch y nữ tử xoay người muốn rời đi..... Hảo thối hảo thối.

Giờ phút này lưu lạc: “Người giám, người người người người người... Mạng của ta hảo khổ oa.....” Nếu có thể đứng dậy, Lưu Lạc bạn học sẽ nhảy dựng lên cùng mỡ nam tử liều mạng, không nên như vậy khi dễ thi thể nha. Trở thành cương thi cũng đáng! Nhưng là, “Nguyệt Quang lưu vực” hình như không có chức nghiệp cương thi này, Lưu Lạc bạn học, ủy khuất người, dù khổ dù mệt dù bị phần cũng tiếp tục nằm xuống đi. Đứa nhỏ đáng thương, cầu chúa phù hộ người.

Liên y điểm điểm: “Đều là ta không tốt, không thêm huyết tốt, hại các người bị diệt đoàn, thực xin lỗi mọi người, 555.....” Người lạ???? Hóa ra là bằng hữu của người trong đội. Ở trong bang này, bị địch nhân đánh lên người nên cười gian, bị địch nhân sát hại người nên cười bi (cười khinh bỉ), bị địch nhân diệt đoàn người nên cười nhạo, chuyện vật vãn linh tinh này làm không xong chứng tỏ không có đầu óc, một tiểu nhân vật như vậy còn không giải quyết được còn nháo loạn cái gì. Ở bang ta, tôi không nên xuất hiện chính là ba chữ “Thực xin lỗi” này. Ngoan, người mới không hiểu quy củ, về sau nên nhớ kỹ, không khóc không khóc.

Bi Ngạn Khai Hoa: “lão bà lão bà, ha ha, nhìn xem nhìn xem, ảnh lưu niệm ảnh lưu niệm, này tiểu hầu tử thiệt nhiều thiệt lỗi!” Dưới chân cự viên, hồng y nam tử phi thường tao bao (rối loạn) đối với kia thân mình khổng lồ tề mi lộng nhãn, di chuyển vòng quanh đánh giá. Nhìn nhìn cự viên, đáng thương tiểu hầu tử, bị định thân muốn động cũng không thể động, thống khổ đi? Áo nào đi? Bị thương đi? Muốn phản kích đi? Gặp hân, người xem như không hay ho, bi ai ba giây.

Thùy Thùy tiến lên liền dùng thiên lôi đánh qua, cự lôi lóe sáng từ trên cao giáng xuống, ầm ầm vang vọng, trên đầu tiểu hầu tử thực hoa lệ rơi ra vào con số màu đỏ, -760? 囧. Huyết của tiểu hầu tử có là 20W a 20W, này muốn đánh đến tháng nào năm nào a??????

Bi Ngạn Khai Hoa: “Lão bà, người đánh lên..... Nó là của ta là của ta!!!!!!” Tiếp theo, một cái Lục Đạo Vô Diệt bắn đi, hỏa cầu to lớn cùng với hào quang tinh hỏa hướng đến thân thể cự viên đánh trúng, ầm ầm tiếng vang, vài cái con số màu đỏ tùy theo trên đầu cự viên hiện lên, -6300. Đây vẫn là người chơi trò chơi này sao, khác biệt làm gì nhiều dữ vậy. Thùy Thùy tâm chay mầu, con số biến thái, kỹ năng biến thái, người khởi xướng kỹ năng biến thái!!!!!!!!!!!!!!

Tiểu hầu tử rút cuộc vượt qua một phút thời gian định thân, nó động. Hai móng vuốt thật lớn đập vào ngực, nó nổi giận. Bị một cái nhân loại nhỏ nhỏ như vậy coi rẻ, nó phản kích, quyết không tha thứ, nhân loại hèn mọn nhỏ bé, đám như thể trâu lừa nó. Lửa hừng hực thiêu đốt trên người cự viên, từng đạo

hỏa điểm màu lam phun ra tán loạn, đánh vào người Bì Ngạn cùng Thủy Thủy, người vây xem chung quanh không người nào may mắn thoát khỏi, huyết lượng rớt phân nửa, người nào thuộc tính không tốt bị giết nằm ngã trên mặt đất, mọi người đều né tránh, tiểu hầu tử cuồng hóa, mọi người chạy mau a!!!!!! Phạm vi mở rộng mấy lần, lực công kích cũng tăng mấy lần, bình thường các tính huống khác, với khoảng cách của người vây xem chung quanh hẳn là sẽ không bị đánh đến, lại càng không nói tới việc đánh trúng bị tụt huyết.

Nhân tiện nói đến quy tắc đánh quái trong “Nguyệt Quang lưu vực”, quái vật có tỷ lệ cuồng hóa nhất định, sau khi cuồng hóa thuộc tính của nó sẽ tăng lên gấp 3-5 lần bình thường, bình thường, tỷ lệ quái bị cuồng hóa đều rất nhỏ, lại càng không nói tới loại tình huống này phát sinh trên người BB, cũng đã từng phát sinh qua, kết quả không chỗ nào là không kết thúc vì diệt đoàn. Thủy Thủy a, trốn a!!!!!!

Trước tình huống nguy cơ như vậy, nhìn nhìn lại người khơi mào mọi chuyện, Bì Ngạn bạn học, kia thật sự là rất hưng phấn. Một pháp sư bằng hai chiến sĩ, xông lên trên đỉnh quái, một cái pháp sư bằng vài cái thích khách, công kích biến thái, trái phải nhảy nhót, đối với tiểu hầu tử cuồng loạn oanh tạc, ngẫu nhiên lên tới sau lưng con khi ra tay, cự viên kéo thân thể không lồ xoay người liên nghiền đón một trận mưa đá thật lớn, bị tát bằng hoa đầy mặt. Mỗi nam tử tâm cơ phá hư tiểu hầu tử liên khản khản cười không ngừng được. Nhìn nhìn lại Bì Ngạn bạn học lượng máu giảm xuống con chưa tới một phần sáu. Biến thái, rất biến thái. Hóa ra, mỗi lần bị Thủy Thủy đuổi giết, người kia đều là đem trang bị thoát ra hết để cho nàng đánh, để cho nàng giết a? Không thể không nói, Bì Ngạn hảo hải tử, người vẫn là thiết tình yêu thương Thủy Thủy, 555. Trong lòng rơi vào vô vàn cảm động không thể tự kiềm chế.

Nhìn nhìn lại Thủy Thủy nhà chúng ta, rất nhân nhả, không thể không nói, với sự dẫn dắt của mỗi nam tử cực kỳ ngây thơ, cực kỳ nhảm chán, vạn phần vô lại xếp hàng nhất danh giang hồ, thành viên của “Thịnh Phong chước” đều trang bị cho mình cuồng đại thuộc tính, buru hân phi thường, trong số đó, lão bà thân ái Thủy Thủy thân mật cùng các chiến hữu đang nằm sát gần nhau gửi mùi đất kia lại là đứng đầu toàn khu. Thủy Thủy đứng ở một nơi thật xa, khoảng cách an toàn đối với những kỹ năng bình thường đang phát ra, chú ý, nơi này chỉ là khoảng cách bình thường, làm một mẫn cấp y sư cao cấp, trên pháp khí trang bị của Thủy Thủy có kỹ năng chúc phúc, là hoàn toàn toàn toàn tuyệt đối không có vấn đề gì có thể đứng ở ngoài phạm vi công kích của cự viên thi triển kỹ năng, thường thường nơi nào cái chúc phúc đi qua đều cấp cho mỗi nam tử đang vui chơi thêm không biết uống được thêm bao nhiêu được, thêm bao nhiêu lam, thêm bao nhiêu huyết, thêm thêm huyết, thêm thêm lam. Mà cái nam tử kia làm như không biết, liên một mình thưởng thức phong cảnh, nhảy nhảy nhót nhót, hưng hưng phấn phấn, đi chơi đi chơi, nàng vẫn là ở phía sau trông coi hắn, vẫn trông coi đầu.

Thuận tay phát mấy bùa hồi sinh đến mấy cái thi thể.

Thủy Thủy: “Đem tiểu hầu tử lôi đi, để cho bọn họ đứng lên đi, nằm đủ lâu, ai làm nhiệm vụ, điểm ta nhập tổ.” Vẫn là Thủy Thủy hảo, vẫn là Thủy Thủy thiện lương, vẫn là Thủy Thủy xinh đẹp đáng yêu ôn nhu hiền lành, không giống người nào đó, mọi người thầm oán.

Vừa mới nói xong, đỉnh đầu liền hiện bảng xin nhập đội ngũ. Điểm xác nhận, có ba điều, đều nhất nhất xác định xác định xác định.

Hệ thống: “Ăn chay lớn lên” gia nhập đội ngũ.

Hệ thống: “Thanh Thanh Thảo Thảo” gia nhập đội ngũ.

Hệ thống: “Khả Nhạc không uống ngoạn không ngủ được” gia nhập đội ngũ.

Không có một ai nằm trong những người ngã xuống kia, Thủy Thủy thoáng cảm thấy nghi hoặc.

Vì Vư: “Thủy Thủy.... 555.....” Ngoan, không khóc. Lập tức là có thể đứng lên.

Giờ phút này lưu lạc: “Rất cực có thể đứng lên, ta hận này trời xanh, hận này hoàng thổ, hận này tử tiểu hầu tử, Bì Ngạn, ngược nó một trăm lần a một trăm lần.....” Lưu Lạc bạn học vẫn bị phần như trước.

Thiên Sơn Mộ Bạch: “Thủy Thủy, tổ đội Liên Y, nhiệm vụ của nàng.” Thiên Sơn quả nhiên là trầm ổn đáng tin cậy, không quên mục đích cuối cùng của nhiệm vụ a nhiệm vụ.

Nguyên lai là nàng.

Liều Thủy di chuyển chuột điểm vào Liên Y, nhấn chuột, mời nhập tổ đội.

Hệ thống: Liên Y Điểm Điểm gia nhập đội ngũ.

Liên Y Điểm Điểm, 80 cấp y sư, khó trách diệt đoàn. 80 cấp, cự viên nhất chiêu liền giết được, trong số mấy người kia cũng không có lấy một cái y sư, không có ý sư cũng không có mỗi nam tử nhảm chán thuộc tính biến thái, còn không chờ bị giết thì còn chờ gì? Các người nghĩ ai cũng có thể giống Thủy Thủy độc nhất vô nhị sao? Đần. Không thể không nói, kia vài vị bạn học dưới sự bảo hộ đã lâu của này siêu cấp y sư Thủy Thủy liền đã quên thế giới này đều là hắc ám đều là hiểm ác, không nghĩ kỹ sẽ vong mạng, lâu lắm không bị quái giết chết, ngay cả chú ý cơ bản cũng quên, dần dần dần. Bị giết cũng là chuyện sớm muộn, còn không mau tỉnh ngộ tỉnh ngộ. Sinh cho gian nan chết vào yên vui!

Cự viên còn không đến một phần tư máu, bị mỗi nam tử gian lận lôi ra Bàn Khử Lưu Mã dắt đi dạo vòng vòng.

Trước màn hình, đôi mắt sâu thẳm, mũi thẳng cao đẹp, bạc thân. Mỗi nam tử yêu nghiệt hơi hơi gọn lên chút cười yếu ớt, ánh mắt hạ xuống trên người bạch y nữ tử, Thủy Thủy, Thủy Thủy, Thủy Thủy của ta.....

Tiếp theo, bàn tay tinh tế duyên dáng di chuyển trên bàn phím, nhanh chóng chớp động, dự hoặc mà xinh đẹp. Hình ảnh thay đổi, tầm mắt hướng tới một điểm nhìn nhìn, ý cường càng sâu, nơi đó.... Có một đám người. Một đám người vây xem. Gọi tắt là.... tuần táng giả. (Người chết theo, người chôn

cùng.)

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 9: Khai giảng

[Đội ngũ]

Thanh Thanh Thảo Thảo: “A a a..... Cự nhiên có hai cái chỉ xuất hiện trong truyền thuyết xuất hiện giúp ta giải quyết nhiệm vụ, rất hưng phấn rất cao hứng, 555..... Kí tên kí tên.”

Thủy Thủy: “.....” Bị kia nhiệt tình chế ngự, vô ngôn.

Liên Y Điểm Điểm: “Một người không có y sư, không có sự giúp đỡ có thể chống lại cự viên, Bỉ Ngạn bang chủ thật xuất.....” Than sợ hãi. Hải tử, nguyên lai người cũng là một người mù, vừa rồi như thế nào không nhìn thấy. Nói, sùng bái cái kia nam tử, đồng hành, người sẽ hối hận, 555.....

Ăn chay lớn lên: “cảm ơn các người” Đơn thuần nói lời cảm tạ.

Bỉ Ngạn Khai Hoa: “Ta không cần cảm ơn, ta muốn hoa tươi đưa lão bà.” Cùng tiểu hầu tử giao đầu cũng không quên cùng người nói lời cảm tạ đòi bồi thường. Bại hoại.

Ăn chay lớn lên: “...” Bị một câu kia làm kinh hách, ha ha, bị 囧 đến.

Ăn chay lớn lên: “Cái kia, ta không có hoa tươi, hoa quế nhường có thể không?” Chậm rãi hỏi. Hoa quế nhường là trong một nhiệm vụ của “Nguyệt Quang lưu vực” đạt được, là một loại rượu ngon rượu ngon, nháy mắt khôi phục 1W huyết lam, là cực phẩm dược liệu, nhiệm vụ này mỗi người chỉ có thể làm một lần, bởi vậy, hoa quế nhường quả thật rất hiếm.

Thủy Thủy: “Đừng để ý đến hắn.” Thủy Thủy đại nghĩa nói. Lại nói, Thủy Thủy cũng không uống rượu được....

Bỉ Ngạn Khai Hoa: “55555.....Lão bà không đau ta, 555.... Khóc, khóc từ ta, đau từ người.”

Bỉ Ngạn Khai Hoa: “555.....Lão bà ôm một cái.....” Khóc không ngừng, tìm kiếm an ủi, hay là muốn được lão bà Thủy Thủy ôm ấp.

Thanh Thanh Thảo Thảo: “.....” Đại thần cũng sẽ khóc?

Ăn chay lớn lên: “.....” Đại thần cự nhiên còn làm nũng?

Liên Y điểm điểm: “.....” Mộng tưởng bị hiện thực tàn khốc khiến cho vỡ nát.

Thanh Thanh Thảo Thảo: “Hảo đáng yêu, ha ha” Ack, bạn học.....

Thủy Thủy: “.....” Một đám bảo vật.

.....Màn hình xoay chuyển.

Cự viên ngã xuống.

Nhiệm vụ hoàn thành.

Quần chúng vây xem trở thành một đồng thi thể lớn, thanh âm ai oán, mắng chửi nổi lên khắp nơi. Đóng kênh, Thủy Thủy làm như không phát hiện, đối với sự tình mờ nam tử làm ra, vẫn duy trì trầm mặc. Ở kênh đội ngũ nói “Mọi người tái kiến”. Không nhìn những thanh âm tụt lại ở phía sau, rời đội ngũ.

Trên đỉnh đầu hiện lên một hội thoại, nhấn chuột, xác định.

Hệ thống: “Bỉ Ngạn Khai Hoa” gia nhập đội ngũ.

Hệ thống: “Bỉ Ngạn Khai Hoa” mời người gắn bó thân mật.

Nhấn chuột xác nhận.

Hệ thống: người đồng ý cùng “Bỉ Ngạn Khai Hoa” gắn bó thân mật.

Hai người ôm nhau, rời đi.

Bỉ Ngạn Khai Hoa: “Lão bà, lão bà.....”

Thủy Thủy: “Àn, ở đâu.”

Bỉ Ngạn Khai Hoa: “Hắc hắc hắc hắc.....” Cười ngây ngô.

Thủy Thủy: “.....” Không quan tâm.

Bỉ Ngạn Khai Hoa: “Lão bà lão bà, người nhớ ta sao?”

Thủy Thủy: “..... Người là heo.” Nhớ cũng không nói cho người nghe.

Bỉ Ngạn Khai Hoa: “Là, ta là heo. Ta là công trư (lão công heo), người là heo mẹ, công trư cùng heo mẹ sinh cục cưng kêu trư cục cưng, ngao ngao ~”

.....

Bỉ Ngạn Khai Hoa: “Lão bà lão bà, kia heo mẹ hội nhớ công trư sao?”

.....

Trước màn hình máy tính, Liễu Thủy ngẩng đầu nhìn xem tờ lịch để trên màn hình máy tính, cuối tháng 8, khai giảng mau tới đâu. Về sau sẽ có khoảng thời gian không thể chơi trò chơi đâu, mà sau khi khai giảng, việc học trọng yếu, thời gian chơi trò chơi sẽ thiếu rất nhiều. Tại đáy lòng, hiện lên một cổ thần nhiên vị chất, luyến tiếc. Thời gian sắp tới sẽ có thời điểm không được nghe người kia làm nũng, có thời điểm không thể trông coi người kia tùy ý náo loạn, có thời điểm không thể nhìn thấy thân ảnh người kia, tuy rằng, chỉ là vài ngày ngắn ngủi, nhưng là không muốn.

Bị ý nghĩ của chính mình làm hoảng sợ, mới gần qua hai tháng, đầu kỳ nghỉ hè cũng có khoảng thời gian cùng chính mình liên hệ cũng không có cảm giác gì? Như thế nào hiện tại. Chính mình có phải hay không. Rất dễ ý đến hần? Dù sao cũng chỉ là tình cảm trong trò chơi, mà chính mình, thế nhưng lại coi là thực, dần dần lún sâu, vì hần vui vì hần vui vì hần sâu vì hần bị, như vậy, rốt cuộc là có đúng hay không?

Cuối cùng, đến tốt cùng là diễn như nhân sinh hay vẫn là nhân sinh như diễn?

Hệ thống: “Liên Y Điểm Điểm” được trưởng lão “Vi Vũ” mời gia nhập bản bang.

Trên màn hình trò chơi đột nhiên xuất hiện một câu như vậy. Là nàng. Thử di động chuột đến kênh bang phái, mở ra.

[Bang phái]

Vi Vũ: “Đây là muội muội của ta trong trò chơi, về sau hy vọng mọi người chiếu cố.” Hoa tươi đưa lên.

Thiên Sơn Mộ Bạch: “Liên Y muội tử, hoan nghênh gia nhập bang của chúng ta.” Hoa tươi đưa lên.

Từ Từ: “Hoan nghênh.” Hoa tươi đưa lên.

Heo con mau chạy: “Mỹ nữ.....” Chảy nước miếng.

Thủy Thủy: “Hoan nghênh.” Hoa tươi đưa lên. Không biết vì sao, ngay cả nhìn đến dung mạo của hoa hậu giảng đường mỹ nhân Thủy Thủy đều không có cảm giác gì, nhìn đến nữ tử này lại luôn luôn có một loại tư vị không hiểu nổi, đây là trong truyền thuyết không khí bất hòa sao, 囍.

Bỉ Ngạn Khai Hoa: “Lão bà. Mỹ nữ cũng.....” Ôm lão bà, ngắm mỹ nữ. Thủy Thủy sinh khí, hậu quả thực nghiêm trọng, Bỉ Ngạn bạn học người cần phải thu liễm a thu liễm, cẩn thận a cẩn thận. (thu liễm: bớt phóng túng.)

Liên Y Điểm Điểm: “Cảm ơn mọi người, về sau xin chiếu cố nhiều hơn.” Biểu tình thẹn thùng.

Heo con mau chạy: “Được, chúng ta sẽ, đối với mỹ nữ, chúng ta có lực bao dung cường đại, hắc hắc.....” Hải từ, đừng như vậy, người làm mỹ nữ người ta sợ, còn tưởng rằng mình tiến vào hang sói đâu. Tuy rằng đây là sự thật, nhưng là chúng ta vẫn phải cải trang một chút, phải cải trang một chút đúng không?

..... Màn hình xoay chuyển, tiếng gầm hoan nghênh vang lên không ngừng, hoa tươi, tiếng vỗ tay, hôn nồng nhiệt đừng mãnh thoát ra, đều là giành cho tân nhân, thành viên mới cũ, không kể cấp bậc, không kể nam nữ trong “Thịnh Phong chúc” đều là vô cùng hoan nghênh, “Thịnh Phong chúc” chính là một gia đình, đối với người nhà, chúng thành viên “Thịnh Phong chúc” đều là thiết tình tiếp nhận cùng yêu thương, hưởng chỉ, nhân vật mới lần này lại là muội muội của trưởng lão mà mọi người kính trọng, yêu mến, lại là một muội muội như thế đáng yêu cùng xinh đẹp. Trong bang không ai đối với thành viên mới gia nhập cảm thấy bất an, không một ai cả.

Thủy Thủy: “Trường học sắp khai giảng, khả năng thời gian sắp tới sẽ không thể cùng tham gia, mọi người chơi vui vẻ.” Chờ nhiệt tình chào đón người mới của mọi người giảm bớt, tiếp tục ném một quả bom tới cho mọi người. “Oanh” một tiếng, bọt nước vang khắp nơi.

Bì Ngạn Khai Hoa: “lão bà, người phải đi? Không cần đi, rồi xa t, 5555.....” Giữ lại. Khóc rất đáng thương.

Vi Vũ: “Thủy Thủy, đi đường cẩn thận nha.” Vẫn là Vi Vũ biết săn sóc.

Thiên Sơn Mộ Bạch: “Bên kia trường học chuẩn bị tốt liền sớm một chút tham gia, cũng đừng khiến mọi người chờ lâu.” Thiên Sơn bạn học cũng thật luyến tiếc.

Từ Từ: “555..... Cái này tốt lắm, đã chết không còn người cứu, thi thể sẽ biến thành xương trắng, 555.....” Đồng dạng cũng là khóc, nhưng là, bạn học, người không cần nói thật đến như vậy được không, một trường đánh chết người.

Liên Y Điểm Điểm: “Thủy Thủy, người yên tâm đi, chúng ta sẽ cùng nhau trở người trở về cùng nhau vui đùa.” Ack. Các người?

Bì Ngạn Khai Hoa: “Lão bà, người yên tâm đi, ta sẽ thủ thân như ngọc cho dù có sắc nữ tới xâm phạm cũng thà chết cũng không chịu khuất phục, kiên cường chống cự, nhất định nguyên vẹn chờ người trở về.” Biểu tình thẹn thùng.

Phốc..... Một ngụm trà phun lên màn hình máy tính.

Này tiểu hài tử.

Bất quá, tâm, đột nhiên.....thật an tâm

Thủy Thủy: “Àn, trở về nhất định sẽ kiểm tra, người chờ.” Này này này, Thủy Thủy, 555..... Người thay đổi..... Trả lại ta Thủy Thủy thuần khiết.

Mọi người, trầm mặc.

Heo con mau chạy: “.....” Rốt cục nhìn không được, nôn mửa, cái thứ nhất.

Thiên Sơn Mộ Bạch: “.....” Nôn mửa, cái thứ hai.

Vi Vũ: “.....” Ngay cả thực nữ như Vi Vũ cũng không nhìn được, nôn mửa, cái thứ ba.

Từ Từ: “.....” Không kịp báo cáo lại đã không nhìn được, nôn mửa, cái thứ tư.

Hoa Hoa Ngạn Phiêu: “.....” Người lặn sâu dưới nước cũng không chịu được đá kích mà ngoi lên, nôn mửa, cái thứ năm.

..... Sáu cái, bảy cái, tám..... Vô số. Màn hình bị biểu tượng nôn mửa chiếm cứ, quay cuồng.

Tốt lắm, rất cường đại, các người lại khai dậy một trận dịch nôn mửa, giữ gìn cặp đôi ăn ý đệ nhất bang phái không bị phá hư, có công hoa tươi đưa lên. Lại nói, phun ra càng khỏe.

Trước màn hình, một mỹ nữ kiều diễm như hoa chậm rãi nắm chặt đôi bàn tay nôn nà để lên trên bàn phím, hai tay xiết chặt xiết chặt

Bì Ngạn, ta sẽ rất nhớ người.....

Thủy Thủy, người đi không được đâu, rất nhanh, ta sẽ đến, rất nhanh rất nhanh.....

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 1: Đến trường

Đêm đã khuya, Liễu Thủy gối đầu trên gối, thân mình lăn qua lộn lại không ngủ được. Nghĩ tới trò chơi, nghĩ tới người trong trò chơi, nghĩ tới thân ảnh màu đỏ nhảy qua nhảy lại, hoạt bát hân hoan. Bì Ngạn... Người, hiện tại cũng nghĩ tới ta sao? Giống như ta vậy sao...

Ngày mai, liền phải lên đường tới trường, hơn một tuần lễ, không thể lại đi vào “Nguyệt Quang lưu vực”, không thể ở bên cạnh người, người sẽ giống như ta bây giờ bỏ không bỏ được sao, sẽ sao... Bì Ngạn...

Lăn qua lộn lại, mịt mờ mịt mờ, lúc tỉnh lúc ngủ, nên làm cái gì bây giờ, còn chưa rời đi, đã bắt đầu tưởng niệm.

“Ta gặp người sẽ thế nào nói chuyện

Ta chờ người hắt ở tương lai rất xa

Ta nghe thấy tiếng gió từ đường hầm đầy biển người

Ta xếp hàng chờ vé số

Troi mây chạng vạng ngoài cửa sổ xe

Tương lai có một người đang chờ

Nhìn trái nhìn phải

...”

Ca sĩ: Tôn Yến Tư Ca khúc: Gặp

Tiếng ca duyên dáng trong đêm vang lên có vẻ phá lệ thanh lãnh, êm tai. Chuông điện thoại vang lên, suy nghĩ từ trong mộng lung được kéo lại, say đắm trong tiếng nhạc không nghĩ tới việc đi nghe điện thoại, để nó tiếp tục phát nhạc đi. Ca khúc của Yến Tư, bất cứ lúc nào cũng khiến cho người ta có được một loại bình tĩnh, một loại yên bình, còn có một chút đậm đậm sâu sâu thoáng qua, Tiếng ca dần dần nhỏ lại, sau đó dừng lại. Đêm, thực dài.

Ngủ đi.

“Đồng đồng đồng...” Ôm gối tiếp tục ngủ, không nghe thấy, ta cái gì cũng không nghe thấy.

“Đồng đồng đồng đồng thùng thùng...” Vẫn còn tiếp tục. Mông bị đánh trên giường quay cuồng, không dựng lên chính là không dựng lên, không nghe thấy chính là cái gì cũng không nghe thấy, tự thôi miên chính mình...

“Đồng đồng đồng thùng thùng... Thủy Thủy, con gái ngoan, mau rời giường... Còn phải đón xe đâu, rời giường.” Liễu mẹ bên này cũng rất vô lại, đều không muốn quấy rầy giấc ngủ của con gái ngoan Thủy Thủy nhà mình, nhưng là thời gian không có đợi ai, nếu không rời giường khả năng sẽ không đón được xe tới trường.

Không rời giường không rời giường, mới ngủ một lúc còn ngủ chưa có đủ, kiên quyết không rời giường...

... Đón xe?

Đến trường!!!!

Thủy Thủy một phen xóc lên chần mèm nhảy lên, quên mất quên mất, thăm thăm. Mãi nghĩ tới xú tiểu tử Bì Ngạn kia đến bốn giờ sáng mới nhập mộng, đêm chuyện quan trọng như vậy quên mất. Đồng hồ báo thức đâu, đồng hồ báo thức đâu, một tay nhấc đồng hồ báo thức ở đầu giường lên xem, 9h20, 10h có xe, hoàn hảo, đi nhanh còn kịp. Thờ dài nhẹ nhõm, vốn tính trước khi đi quay lại trò chơi xem một chút, xem chừng là không còn thời gian, nên rời giường. Một cước đá văng tấm chăn mềm mại, một ngày mới bắt đầu! Học học kỳ mới cũng sắp bắt đầu a a a a a!!!!

Cực kỳ không muốn tạm biệt Liễu ba Liễu mẹ, bước lên xe lửa đến trường học tại thành phố A, sau một trận rối loạn, rốt cục an toàn thư thư phục phục nằm tại trên xe. Người này khi an ổn, suy nghĩ liền trong mơ hồ bay bổng, liền lại nghĩ đến người ở bên trong trò chơi. Ha ha, khỏe miệng không chút nào che giấu nhếch lên, tưởng niệm một người, có những khi cũng là hạnh phúc.

Trong xe có điểm an tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng bánh xe ma sát trên đường day, cảnh vật bên ngoài vụt nhanh tới mức không có nhìn rõ cảnh vật đã trôi qua, vô hạn rõ ràng nhưng lại thoáng mê man. Giọng ca của Yến Tư lắng lắng vang lên trong toa xe yên tĩnh, êm tai như thế.

“Quên

Em không chút nào cố gắng khiến bản thân quên đi

Một chút nhật kí cất chứa kí ức đã qua

Cô đơn trong suy nghĩ trở nên rất lâu dài

Nhớ

Em không có tận lực để bản thân không nhớ

Yên lặng về lên hình bóng

Em học kiên cường

Kiên cường đến không suy không nghĩ

Học quên đi

Vẫn là sợ hãi những đêm dài yên tĩnh nhớ đến anh

Vẫn sợ hãi khi lơ đãng nghe thấy tin tức của anh

Song khi tình yêu đã lắng đọng lại quá sâu đậm

Khi có được cũng là khi mất đi

Liên dừng cảm buồn tha

Vẫn là sợ hãi một người liên rất khó quên

Vẫn là sợ hãi đột nhiên tình nguyện lúc trước không có quyết định

Song khi kết thúc của tình yêu là lời nói chia tay

Em sẽ vẫn như vậy tin tưởng

Buông tay”

Ca sĩ: Tôn Yến Tư Ca khúc: Sợ hãi

Vô luận ra sao, nghe giọng ca của nàng luôn mang theo đậm đậm vui vẻ, đậm đậm mỉm cười. Rất đặc biệt đâu, Yến Tư... Khoan đã!!!!!! Ca khúc của Yến Tư, tiếng chuông, đêm qua!...

Mở ra túi đồ hỗn độn tìm chiếc điện thoại không biết lưu lạc ở phương nào, giấu đến nghiêm nghiêm thực thực, trước hân một câu, trước sau tìm ba phút.

Thùy Thùy a, cái túi của người có phải hay không cũng quá đông tây hỗn loạn phải hảo hảo thu dọn, phải hảo hảo dọn dẹp một chút a a?? Hôm nay đi quá vội vàng liên không nhìn qua trực tiếp ném vào túi liên không lo không quản, mở ra điện thoại di động xem một chút, quả nhiên... tối hôm qua không phải một giấc mộng. Bạn có một cuộc điện thoại chưa nhận. Mở ra, dây số xa lạ, trên đó có một cái tên kỳ quái. Nhìn thời gian một chút, 2h đêm... Đây ai ăn no rồi việc không có việc gì làm nửa đêm quấy nhiễu mộng đẹp của người ta, hoàn hảo tối hôm qua thời điểm đó đã ngủ. Thùy Thùy vui mừng. Thùy Thùy a, 2h đêm còn không ngủ thực rất vinh quang sao? 囧

Tĩnh một chút, không tiếp liên không tiếp, có chuyện lại gọi tới sau. Tùy tiện, liền đem khúc nhạc đệm này ném qua sau đầu. Lí Giai, Lục Ái Manh, Bạch Thâm Tĩnh, các huynh đệ tỷ muội trong phòng thân ái, Liễu Thùy sắp trở về, mau mau nghênh đón đi. Hắc hắc...

Cái gọi là huynh đệ, chính là đám người thời gian cơm trưa người chơi game không rảnh liền giúp người mua cơm, thời gian trốn lớp liền có người điểm danh hộ, vi phạm lệnh cấm sử dụng đồ điện liền cùng người gánh tội, không sợ khổ không sợ mệt không sợ liên lụy. Cái gọi là tỷ muội, chính là một tổ hợp có đồ ăn riêng mọi người cùng nhau ăn, có bát quái mọi người cùng nhau chia sẻ, có vui có buồn cùng người vui buồn. Tại phòng Thùy Thùy chính là mấy người như vậy, vừa vặn có anh có em, sinh hoạt của bốn người trong ổ đó, Thùy Thùy rất hạnh phúc, Thùy Thùy rất vui vẻ. Về phần ba người khác... Ai có cùng suy nghĩ như nàng nha? Haiz, tới đâu thì tới đi.

...

Rốt cuộc, đến trường.

Đi taxi một lúc, ánh mắt Thùy Thùy liền bị biểu ngữ màu đỏ treo trên cửa trường học hấp dẫn nhìn vào liên không thể rời đi, phảng phất biểu ngữ____ nhiệt liệt hoan nghênh bạn học “Tur Húc” tháng 9 này nhập học trường ta. Đây là ý tứ gì? 囧

Tur Húc, Tur Húc, Tur Húc trên biểu ngữ chính là cái kia Tur Húc sao, có thể sao?...

Đầu Thùy Thùy lằm vào giữa cánh mờ mịt, rất mau tỉnh táo lại, mà sau đó là vui vẻ, hưng phấn, còn có kích động không thể hiểu. Có thể sao, có thể sao? Cáp cáp... Tur Húc, Tur Húc, trong truyền thuyết Tur Húc...

“Tur Húc, tớ rất thích anh ấy.” Một thanh âm vang lên, nhẹ nhàng trong vắt rất là dễ nghe.

“Àn, anh ấy quảng cho cái gì tớ cũng xem qua, một nam xinh rất xinh đẹp, rất ưa nhìn, đặc biệt là ánh mắt, quá đẹp...” Ngoài một thanh âm nhu mỷ như vậy vang lên, càng là phía sau càng là tán thưởng, càng thêm hưng phấn.

“Đừng vậy, quả thực so với con gái còn đẹp đâu, xong rồi, anh ấy tới trường chúng ta, nữ sinh đều sẽ tự ti.” Bí mật mang theo mong đợi cùng ca ngợi còn có chút oán thán.

“Hắn là ai? Thế nào các cậu đều nhận thức sao?” Thanh âm thoáng nghi ngờ.

...

Vừa đi, một bên có thanh âm thảo luận không ngừng truyền tới. Ha ha, Tư Húc...

Có thể cùng người đi tại cùng một sân trường, hít thở cùng một bầu không khí, cảm giác... thực tốt.

Dù sao, đây đại biểu cho chính là, một giấc mộng dài. Một giấc mộng xa không thể chạm tới, nhưng là hiện tại, nó lại gần như vậy, có thể vươn tay chạm tới...

Tư Húc...

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 2: Hoa hậu giảng đường mỹ nhân

Hiện tại là ba rưỡi chiều, rời nhà đi đã được hai ngày.

Kéo theo một gương hành lý thật lớn leo cầu thang, cho dù là toàn thân tràn đầy cảm giác hạnh phúc quanh quẩn quanh quẩn, nghĩ tới Bi Ngạn làm nũng trong trò chơi, nghĩ tới trong hiện thực sắp được thực hiện giấc mộng hít thở cùng một bầu không khí với người kia, khoát lạc lại mong đợi, nhưng là _____ thực một mối quá. Liễu Thủy thở phì phò đứng trước cửa phòng 505. 5 tầng a!!! Trường học này phải hay không cũng nên lo lo lằng lằng đặt cái thang máy a a a a!!!!!!!

... Người xem đứa nhỏ này, bị kích thích lại bắt đầu nằm mơ, đây là giấc mộng không có khả năng trở thành hiện thực, thang máy là có, nhưng này không phải dành cho người dùng, nên bị thương đi!

“Bạn thân mến, tớ đã trở về.” Đẩy ra cửa phòng 505, rộng mở trong sáng, lớn tiếng hô to, hiển nhiên, Liễu Thủy hiện tại là cao hứng hưng phấn.

Trầm mặc... Trầm mặc... Một mảnh im lặng...

Bị chính tiếng vang của mình hồi đáp lại, giống như có một chậu nước lạnh băng tương vào đầu, mạnh mẽ run lên, bưng tỉnh. Cái gì hạnh phúc, cái gì hưng phấn còn có cái kia vui mừng đều biến mất, bị coi thường, 555...

Lại nhìn ba người trong phòng ngủ đã sớm trải tốt khăn trải giường, còn có thư thư phục phục hoặc nằm hoặc ngồi trên chiếc giường mềm mại, Liễu Thủy cảm giác ai oán chưa từng có, một cổ oán niệm nháy mắt phát tán toàn thân, tràn đầy...

... Không nên coi thường người khác như vậy nha, dù thế nào cũng là bạn thân, là chị em cùng nhau tới nhà ăn cướp miếng ăn, cùng nhau nửa đêm không ngủ được tự đầu xem tin tức buồn bất quá, liền ngay cả một tiếng đáp lại cũng không có... 555... Thủy Thủy rất vô tội, Thủy Thủy rất ai oán.

“Trở về rồi.” Lí Giai rút cuộc đình chỉ động tác trên tay, đeo lên mặt nạ đường da màu trắng bạch nhìn không rõ ngũ quan, nghiêng qua nhìn Thủy Thủy, cương cứng nói.

Thủy Thủy đề rương hành lý cách đó không xa thỉnh linh giật mình, mạnh mẽ quay đầu lại, hoa lệ lệ sùng sốt. Ma nha, không cần như vậy dọa người nha... Ba cái giường đồng loạt vuron ra ba cái đầu, cương cứng trắng bạch không có nửa điểm biểu tình, nhân tình đồng loạt nhìn về phía Liễu Thủy, không mang nửa điểm cảm tình. 555... Quý a... Oan hôn a... 555... Không tới liền một cái cũng không có, tới liền có ba cái, 555... Đắp mặt nạ cũng không thể đắp như vậy nha, dọa người cũng không cần dọa như vậy nha... Người này dọa người, có thể dọa chết người, bạn học...

Vì an ủi Thủy Thủy bị dọa kinh hãi, bị đá kích, tâm linh yếu ớt bị tổn thương, buổi chiều, 6h vừa đến thời gian ăn cơm, toàn thể thành viên phòng 505 đứng dậy, khóa cửa phòng, hướng tới khu vực “Một con phố món ăn bình dân” gần trường học xuất phát. Thủy Thủy vô cùng đau thương, vô cùng ai oán, vì sao người thụ thương chính là ta, bị kinh hãi bị đá kích là ta, liền việc mời khách cũng là ta đâu, bị chìm đắm trong ai oán không biện pháp kim chế lại. Hôm nay thực quá tốt ngày, thực là đủ rồi! Trước là kinh hi sau là kinh hách, hiện tại còn tiến tới cái tổn thất tiền tài. Lại nói, ta ở nhà những ngày quá, cũng chưa gặp phải chuyện như vậy nha, 555...

Bốn người nói nói cười cười đi vào “Lẩu bà Béo”, tìm một vị trí gần cửa sổ. Theo sau gọi cơm, đối với ba người trước mắt này, Liễu Thủy đã không còn biện pháp, mỗi ngày theo sau hô hoán huynh đệ thứ nhất ăn cơm thứ hai, chân chính đến thời điểm ăn cơm, cũng đã không phải ăn đến người bình thường có thể hình dung, này là một cái hang rộng không đáy phi thường phi thường kinh người.

Tùy các cô từng người gọi cơm đi, đối với việc ăn gì, Liễu Thủy nhưng thực sự không có ý kiến gì, Thủy Thủy có ưu điểm lớn nhất chính là dễ nuôi, cho thứ gì ăn cũng không chọn lựa, này đối với Liễu mẹ chính là tràn đầy cảm xúc, tổng cảm thán, đứa trẻ này a, vẫn là Thủy Thủy nhà ta không sinh bệnh không quấy rối không kén chọn, tất cả đều là thể hiện của một đứa trẻ ngoan mẫu mực, từ nhỏ chính là dẫn tới nhà trẻ Hồng hoa lớn nhất vùng, cũng chính là đứa trẻ ngoan nhất, khả ái nhất nha... Lại nói, mỗi đứa trẻ trong mắt cha mẹ luôn là giỏi nhất tài nhất, lời nói này quả nhiên không sai. 囧

Nhằm chán đem tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy người vắng lai đi đường. Người xa lạ, rất nhiều rất nhiều, ngẫu nhiên bắt gặp một hai cái người quen mặt cũng là không nói ra được tên gọi, người lạ quen thuộc nha. A... Nếu như Bi Ngạn tại con đường này xuất hiện trước mắt, ta có thể nhận ra sao? Có thể sao? Bi Ngạn, trong hiện thực là người thế nào đâu?... Khẳng định, cũng rất nghịch ngợm đi... Hoặc là, rất tỏa sáng đi... Nghĩ đi nghĩ lại, khóe môi lại dần dần cong lên...

Mâu quang chợt lóe, một thân ảnh yếu đuối nhỏ yếu thoáng hiện lên trong tầm mắt, kia là? Hoa hậu giảng đường mỹ nhân...

Tầm mắt không nhìn được tiếp tục tìm kiếm thân ảnh như vậy yếu đuối, hoa hậu giảng đường mỹ nhân, từ khi nhìn thấy bài viết trên diễn đàn của “Nguyệt Quang lưu vực”, hiện giờ gặp lại hoa hậu giảng đường mỹ nhân, liền nhiều thêm một chút thời gian tìm tòi nghiên cứu, thêm một chút thân thiết. Hoa hậu giảng đường mỹ nhân cũng chơi vông du, một cô gái xinh đẹp, kiều ngạo như thế, cũng rốt cuộc không thoát khỏi mị hoặc của vông du đâu, ha ha.

Bắt gặp.

Ai ngờ đến, lúc này hoa hậu giảng đường mỹ nhân cũng vừa lúc ngẩng đầu, nhìn về phía ____ Liễu Thủy đang ngồi, thế là, tầm mắt các cô không thể tránh, không hề ngoài ý muốn va chạm tiện đà đan xen vào nhau. Không có nghĩ tới ánh lửa hiện lên giữa không trung, Liễu Thủy lác đầu, chớp chớp mắt, muốn xác định chính mình phải hay không do gần nhất đi đường mệt mỏi mà sinh ra ảo giác, hoa hậu giảng đường mỹ nhân cư nhiên giương lên nụ cười yếu ớt, hơn nữa là ____ đối với chính mình. Liễu Thủy xác định cũng không nhìn được chói mắt, cái gọi là nhất tiểu khuynh thành, thực quá đẹp.

Nhất tiểu khuynh thành quả nhiên là kỳ lai hữu tự (xưa có nay cũng có). Nguyên lai là như thế mỹ lệ, như thế mê hoặc, như thế hấp dẫn ánh nhìn chăm chú của người khác, nhìn thấy như vậy liền mê muội sa vào rốt cuộc không nguyện ý rời xa dù chỉ một chút...

Lúc hoàn hồn lại đã không nhìn thấy thân ảnh của hoa hậu giảng đường mỹ nhân, người đi đường tới tới lui lui, toàn là người xa lạ. Nếu như, hoa hậu giảng đường biết được cái người trong trò chơi thường xuyên cùng cô chửi nhau, thường xuyên cùng cô quần áo, thường xuyên cùng cô tranh giành lãnh thổ đoạt chiến thắng, mắng không thối, đánh không chết, đấu không lại, khiến cô tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể rút gân cốt người ta, bang chủ phu nhân “Thỉnh phong chúc” “Thủy Thủy” chính là mình, còn có thể như vậy bình tĩnh, như vậy thông dong đối với ta ním cười yếu ớt sao? Hôm nay, thực chính là một ngày đáng kỷ niệm, ngay cả hoa hậu giảng đường mỹ nhân cũng đối với ta cười, cười được như vậy mỹ lệ, như vậy tự nhiên. Thực hy vọng về sau mỗi lần nhìn thấy, cô ấy đều có thể cười như vậy đối với ta, ha ha...

Tiếp theo, liền gia nhập vào giữa đại quân giành ăn, ăn đi ăn đi, hiện tại không ăn liền trở thành kẻ ngốc không được ăn, 555... Đều là quỷ chết đói đầu thai, túi tiền của ta nha, vô hạn thương tâm...

Liền như vậy không mặn không nhạt trải qua mấy ngày, khai giảng, trình diện, nhận thư, nhận thời khóa biểu. Chỉ là rất tương niệm.

Rốt cuộc có một ngày, trên hành lang phát ra tiếng hét chói tai mừng như điên: “Lên vông du.” Rốt cục...

Lên vông du.

Xoay người rời giường mở máy tính, cây máy nhanh chóng hoạt động, chính là cảm giác như vậy thật chậm như vậy thật chậm. Mấy ngày nay không phải không nghĩ tới Internet, chính là lý trí không cho phép, thân thể không thể động đậy. Đối với Internet, vẫn là kháng cự không hiểu, không muốn suy nghĩ đến, không muốn đi xem, không nguyện dùng chân, Internet ____ cái địa phương đâu. Ở trong hồi ức xa xôi mông lung kia, dấu hieu ở giữa ngã tư đường, thời điểm cùng người xa lạ nói lời tái kiến, xoay người nói to bốn chữ ____ duyên tới duyên đi. Đố, chính là một cái Internet. Duyên đến duyên đi... (TĐHS: amen, chả hiểu đang edit cái gì nữa)

Di chuyển chuột đến biểu tượng trò chơi, đăng nhập tài khoản cùng mật mã, sau đó, đổ bộ.

Bạch y nữ tử như cũ đứng tại nơi mấy ngày trước logout, đảo Đào Hoa. Đảo Đào Hoa, tràn ngập hoa đào, bay khắp bầu trời, đẹp không sao tả xiết. Khi không có việc gì, đều thích mang theo Bi Ngạn đi nơi này ngắm cảnh tán gẫu, tràn ngập trong trí nhớ chính là hình ảnh Bi Ngạn tại mảnh rừng tràn ngập hoa đào tung bay nhảy nhót, hô hào. Bi Ngạn, Bi Ngạn...

Tìm đến danh sách bạn tốt, mở ra, quả nhiên, bốn chữ “Bi Ngạn Khai Hoa” xám xịt, không có đăng nhập. Bình thường vào thời điểm này, chính mình vừa lên mạng, đầu tiên liền có khả năng nhận được đối thoại do nam tử vạn phần đeo bám gửi tới tương niệm, làm nũng. Hôm nay, hán không ở đây...

Trên đỉnh đầu xuất hiện một khung đối thoại, mở ra, mạnh mẽ nhảy ra ba tin tức, Thủy Thủy囧.

“Thủy Thủy, người rốt cục tới, rất nhớ người rất nhớ người, 555...” Đây là Vi Vũ, nói ra suy nghĩ.

“Thủy Thủy, đã dần xếp ổn thỏa sao, người không ở, Bi Ngạn gần đây cũng rất ít khi thượng tuyến đâu, mỗi ngày đều đăng nhập một lúc, không bao lâu đã out. Qua một lúc sẽ có thể tới, người từ từ.” Đây là Thiên Sơn Mộ Bạch, vẫn là thân thiết như vậy, cấp cấp.

“Thủy Thủy, Thủy Thủy, qua đây nhậm thi thể lạp lạp lạp lạp... Đều đã thành một đồng xương trắng, 555... Ta muốn chết.” Đây là bạn học Từ Từ. Đối với tin tức bạn học Từ Từ gửi tới, Thủy Thủy không nói lên lời... Bạn học, người rốt cuộc đã chết bao lâu?

Một tin tức này, liền tới thẳng chỗ bạn học, đi dựng thi thể đứng dậy. Nhận tiện mở ra kênh bang phái, này từng bước từng bước hồi âm không một chết mới lạ, có kênh bang phái như vậy có thể cùng mọi người nói chuyện phiếm, không cần lẳng phí.

[Bang phái]

Thủy Thủy: “Mọi người hảo oa, Thủy Thủy đã trở lại, đánh tiếng chút.” Biểu tình hôn môi. Biểu tình này bình thường Thủy Thủy không bao giờ gửi đi, xét thấy một ngày không gặp như cách ba thu, này mấy ngày không thấy, phát đi biểu tình hôn môi cũng không đủ, hắc hắc.

Một nụ hôn xuất hiện, vô số nụ hôn theo đuôi xuất hiện, ngẫu nhiên xuất hiện vài câu vui mừng vài câu ần cần hỏi thăm vài câu trêu chọc hỗn loạn, màn hình quay cuồng. Liễu Thủy cười khẽ, trò chơi có một đám người như vậy, thực quá tốt.

Xem ra qua thời gian một tuần, thành viên mới trong bang phái nhiều không đếm được, rất nhiều danh tự xa lạ nhao nhao xuất hiện.

Ẩn chạy lớn lên: “Thủy Thủy, cấp cap, lại gặp mặt.” Đưa lên hoa tươi. Này bạn học, thật quen mắt a. Thủy Thủy a, một tuần trước, ngươi vẫn cùng người ta bằng quan một hồi người vượn đại chiến, tiểu bằng hữu ăn chay còn muốn dâng rượu cho ngươi uống, người lí nào vừa xoay người lại đem người ta quên mất? Ngươi như vậy không tốt, không tốt.

Cây táo có độc: “Nhiệt liệt chào mừng.” Biểu tình hôn môi.

Khoái thêm 1 lạc thêm 1: “Thủy Thủy, Thủy Thủy, trong truyền thuyết Thủy Thủy, cấp cấp.” Biểu tình cười lớn. Bên này chính là hưng phấn đâu.

Thủy Lưu Tuyền: “Bị mỹ nữ cường hôn, thật hạnh phúc... Thân ái, làm lão bà của ta được không? Ta có thể đau ngươi sùng ngươi.” Hôn môi đưa lên, hoa tươi đưa lên, cuối cùng còn thêm một biểu tình thẹn thùng. Ta nói, hài tử, nói giỡn đi, nói giỡn cũng không nên công khai như vậy nha, nào có ai giữa tình huống không rõ ràng như vậy liền cầu hôn, lại nói, hài tử, ngươi có thể làm cái gì, ngươi nhất định có thể làm cái gì, thỉnh cho phép ta vì ngươi bị ai ba già, Amen.

... Xin hỏi, cái này, đây là trêu chọc trước mặt mọi người sao? 囧.

... Kênh quay cuồng lại nhanh chóng quay cuồng.

... Chính tại lúc mọi người đang vui vẻ nói chuyện phiếm lại không có tiếp nối lời nói vừa rồi.

... Thế giới lập tức thanh tĩnh.

... Sét, đánh giữa trời quang.

Chúng thành viên mới cũng đột nhiên bị sự đình chỉ của kênh bang phái khiến cho khiếp sợ, rốt cuộc không đưa ra một chữ nào, không có chút biểu tình nào.

Thủy Lưu Tuyền: “Thế nào? Thân ái ngươi không muốn sao? Đáp ứng đi đáp ứng đi.” Tiếp tục đưa lên hoa tươi tán công, tiếp tục dụ hoặc, phảng phất cũng cảm thấy không khí trong bang phút chốc trở lên trầm trọng, con chuột dừng tại biểu tình hôn môi thoảng chân chờ chuyển sang biểu tình hoa tươi. Xem ra đồng chí này, vẫn là có một chút ý thức nguy cơ đâu. Nhưng là, hiển nhiên không đủ, quá thiếu, quá thiếu...

Bì Ngạn Khai Hoa: “lão bà lão bà... Rất nhớ ngươi rất nhớ ngươi... 555 ... Qua đây ôm một cái, còn muốn hôn nhẹ...” Thanh âm làm nũng, biểu tình thẹn thùng.

Bì Ngạn... thượng tuyến.

Hắn, tới bao lâu rồi?...

Rõ ràng giống như ngày thương một bộ dạng làm nũng hướng Thủy Thủy đòi hỏi sủng ái, vì cái gì có thể có kèm theo tâm trạng kinh đảm xuất hiện mạnh mẽ từ đáy lòng... Vẫn là, khiến người ta không mở miệng được.

Mọi người, trầm mặc...

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 3: Heo mẹ cũng là nhớ heo cha

[Bang phái]

Hệ thống: “Thủy Lưu Tuyền” bị trưởng lão ‘Vi Vũ’ trục xuất khỏi bốn bang.

Bì Ngạn đột nhiên xuất hiện, Vi Vũ lại dùng một chiêu như vậy, trong bang một mảnh xôn xao.

Vì Vũ, người là thuần khiết, người là thiện lương... 555...

Bì Ngạn Khai Hoa: “lão bà, lão bà, người ở nơi nào, 555... Ta lạc đường... 555...” Hoàn toàn coi thường mọi hành động của Vì Vũ, mỗi nam tử si tình cực độ tưởng niệm lão bà khóc lóc kể lể, khiến người yêu mến.

Lạc đường?... Kinh...

Thủy Thủy: “Ngaoan, không khóc không khóc nga, ta tới đón người... Giữa ban ngày ban mặt như thế nào tất xấu lộ si cũng phạm phải đây, ngu ngốc.” Lập tức đem sự kiện vừa mới phát sinh ném qua sau đầu, phối hợp tâm đầu nhò nhò lái nhai. Bất quá, cái này, Thủy Thủy a, Bì Ngạn đồng chí lạc đường, lạc đường, hần lạc đường nha!!! Người đừng bận tâm tới chuyện đau lòng, mau hoàn hồn hoàn hồn, hoàn hồn!!!!!! 555... Phen này, có người chết chắc rồi, bi ai...

Lại nói, Bì Ngạn bình thường là không bao giờ lạc đường, người nói xem, có thể đem “Phúc Sương thành” kéo dài vạn dặm mỗi phần đều ghi nhớ, thậm chí từng ngã rẽ có bao nhiêu cái đường mòn còn có thể nhớ rõ ràng rãnh mạch, không chút nào nhầm lẫn, trí nhớ Bì Ngạn vô cùng cường đại, như thế nào có thể tại con đường đơn giản có cả biển chỉ đường như vậy lạc đầu. Quái đi, rất quái! Kỳ đi, rất kỳ! Thủy Thủy a, tỉnh tỉnh đi tỉnh tỉnh đi. Trời a, muốn sập lạp lạp lạp lạp lạp... 555...

Lại nói nói, đây là chuyện rất lâu trước kia, thời điểm Thủy Thủy vừa mới được nghỉ hè, rời trò chơi vài ngày. Nàng vừa rời đi, liền bỏ lỡ một hồi có thể nói là lịch sử đẫm máu của “Nguyệt Quang lưu vực”. Mà người khởi xướng chuyện này, chính là người đang làm nũng khóc lóc kể lể thoải nhìn không hề có sức phá hoại, sát thương, lão công khả ái của Thủy Thủy.

Nghe nói, là có mấy người, đã từng cùng Thủy Thủy tổ đội đi FB. Vài người như vậy vừa tiến vào cửa lớn “Phúc Sương thành” nhất thời cao hứng liền lên thế giới rộng rãi câu như vậy, rộng rãi rộng đi, cái này cũng không sao, qua được “Phúc Sương thành” thông báo cho thế giới biết này không ai ngăn cản người cũng không ai coi như người không quen, mấu chốt là ngay lúc các người rộng rãi lên nhưng lại nói đến Thủy Thủy nha, Thủy Thủy lúc bấy giờ không ở trong trò chơi mà đang trên đường về nhà, người nhắc tới Thủy Thủy cũng quên đi, nhưng các người cũng đừng nói Thủy Thủy thao tác rồi loạn lúc FB hại các người diệt đoàn nha, xin nhò, hài tử, sự tình bấy lâu, thời điểm đó Thủy Thủy vẫn còn là một người mới đầu, người cũng dám khoe ra sự việc đó sao, hưởng hồ chuyện diệt đoàn thì liên quan gì đến thầy thuốc? Thế nào không nói rằng là do mấy người các người thực lực không đủ, Thủy Thủy đi theo ai đó tiến FB cũng chưa từng chết qua một lần, chưa lần nào diệt đoàn đâu? Được rồi được rồi, không muốn sống các người liền nói rõ, cũng không nên lên thế giới kêu gào tuyên truyền như vậy nha, này thì thì tốt rồi, người yêu thế như mạng mạng danh giang hồ đệ nhất, không bao giờ làm chuyện tốt, nam tử keo kiệt nhìn thấy, liền mang vài người giết hại đám này vài ngày, chỉ cần là có quan hệ với mấy người này, bất kỳ ai, bất kỳ bang phái nào cũng không may mắn thoát khỏi...

Thời điểm đó, cái nam tử huyết tính đó cũng thường hay nói, ta lạc đường...

Lạc đường, liền chạy loạn khắp thế giới, lạc đường, liền đi tới các điểm luyện cấp lớn làm nhiệm vụ giết hại người. Thời đó, vô luận thời điểm nào gặp phải nam tử này, bốn chữ “Bì Ngạn Khai Hoa” trên đỉnh đầu hần đều tới đen khiến cho người khác ám ám kinh ngạc, âm thầm hoảng sợ tự giác né tránh. Đây, là kết quả một số ít nhân tài có được nha. Người bị giết ai oán, mắng, nhưng không có ai, không ai có thể phản kháng, thậm chí có người nhìn thấy hần liền đã nhận mệnh, tự giác đứng không động đậy chờ thời khắc huyết tính đến, trở mặt nhìn chính mình bên trong trò chơi chậm rãi ngã xuống, rốt cuộc không nghĩ trốn tránh, không nghĩ phản kháng, bởi vì, đó là không hữu dụng, làm thế nào cũng phí công... Thẳng đến khi Thủy Thủy trở về, một lần nữa đăng nhập trò chơi.

Đối với sự việc đã phát sinh nhiều ngày, Thủy Thủy sau đó biết rõ, nhưng không có lại đi hỏi, chuyện quá khứ đã là quá khứ, đã không có tất yếu phải truy vấn, hưởng hồ, đối với nam tử luôn luôn đùa với mình, vì mình vui mừng hoan hỉ, bảo hộ mình không bị thương, bất luận hần làm cái gì Thủy Thủy cũng là tin tưởng hần, ỷ lại hần, hần làm, đó là chính xác, hần làm, đó là không có sai.

Chỉ có thời điểm nhìn thấy danh tự màu hồng kia, tâm Thủy Thủy sẽ hơi hơi đau đớn, vốn là không phải nam tử thích chém giết, này, mỗi đêm ngày đều giết người, tâm, nên có nhiều đau đầu...

[Đội ngũ]

Bì Ngạn Khai Hoa: “Lão bà lão bà, ta lạc đường... 555... Vừa rồi cũng là tảng đá lớn này nằm ở dưới bóng râm của cây đại thụ khiến ta muốn hóng mát, ta đã tránh ra, nó còn chần ở chỗ này, nó liền khi dễ ta, 555...” Hảo thương tâm, làm nũng cáo trắng. Nhìn về phía bạch y nữ tử đang đi tới, không chút do dự hướng về phía nữ tử kia chạy tới, bóng lưng liền có thể vô tội như thế.

Thủy Thủy: “Àn, ta đã tới, ngaoan, không khóc... Có ta ở đây, liền sẽ không lại lạc đường.” Đau sùng an ủi. Bì Ngạn... rất nhớ người.

Bì Ngạn Khai Hoa: “Lão bà lão bà, ta rất nhớ người... 555...” Nói ra suy nghĩ.

Thủy Thủy: “Ta cũng nhớ người.” Thủy Thủy a, rốt cuộc người vẫn là nói. 555...

Bì Ngạn Khai Hoa: “Lão công nhớ lão bà, lão bà nhớ lão công, lão công là heo cha, lão bà là heo mẹ, quả nhiên không phải chỉ có heo cha nhớ heo mẹ. Heo mẹ cũng là nhớ heo cha, hắc hắc.”

Thủy Thủy: “...” Nháy mắt liền hôn mê, đã lâu như vậy rồi, như thế nào nói lại. 囧. 555... Nào có heo mẹ nào yêu điệu như ta vậy...

Bì Ngạn Khai Hoa: “Lão bà lão bà, vậy bao giờ thì sinh heo bảo bảo? Cáp cáp... Heo bảo bảo... Ta muốn kêu heo bảo bảo nhà chúng ta cùng nhau tới san bằng tảng đá lớn kia, ai bảo nó khi dễ ta, hắc hắc...” Vừa nói liền không xong rồi, càng nói càng nhập tâm.

Thủy Thủy: “...” Không nên qua đây, không nên qua đây, ta sai, ta sai, 555...

Bì Ngạn Khai Hoa: “...” Vẫn đang tiếp tục...

Thủy Thủy: “...” Cũng đang tiếp tục, tiếp tục không nói lên lời... 555...

...

Bảy giờ tối, di chuyển con chuột đến biểu tượng thoát, nhấn xuống, xác định, rời khỏi trò chơi.

Xoa xoa bàn tay cương trực, vươn vai cho đỡ mỏi, Liễu Thủy đứng dậy chuẩn bị đi ăn cơm. Mấy người khác trong phòng ngủ đi dạo phố còn chưa có trở lại đâu, chơi đến điên loạn. Thấy Thủy Thủy vẫn còn đang phân đầu trong trò chơi, trực tiếp lên tiếng chào hỏi người liền đi, cái gì kêu nằng cùng đi cũng không có nói, đối với kẻ vừa mới lên mạng liền vào trò chơi, chúng huynh đệ tỷ muội tự nhận có điểm hiểu rõ, cho dù có nói cũng vô ích.

Đi đến khu rừng trên đường đến nhà ăn, trong đầu Liễu Thủy có thể nghĩ đến chính là nụ cười của Bì Ngạn, Bì ngạn khóc lóc kể lể, Bì Ngạn làm nũng, Bì Ngạn bướng bỉnh, Bì Ngạn... Bì Ngạn, Bì Ngạn, trong đầu toàn là Bì Ngạn...

Nhớ đến người đã thành tự nhiên, ta có thể làm gì?...

Tựa hồ, có thân ảnh ngăn trở đường đi chính mình, bước đi, rời hướng.

Thân ảnh cũng bước theo, đứng lại.

Không đường để đi.

“Bạn học, xin hỏi... Nhà ăn là ở nơi nào?” Một cái thanh âm thoáng nghĩ ngợi vang lên. Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, mang theo chút thanh lãnh ưu thương, một chút dụ hoặc, một chút mềm mại đáng yêu, phảng phất như... âm thanh thiên nhiên.

Thanh âm này... rất êm tai đâu. Từ trong suy nghĩ hỗn loạn tỉnh dậy, ngẩng đầu, giặt mình.

Tư Húc...

Thực, là Tư Húc...

Cư nhiên, liền đứng tại trước mắt cô; cư nhiên, lại cùng cô nói chuyện; cư nhiên, lại hỏi ta đường đi...

Tư Húc...

Hạnh phúc, tới quá đột nhiên, cấp cấp, quá đột nhiên...

Cho nên, Thủy Thủy, rất hoa lệ _____ khẽ nhếch miệng nhỏ, không biện pháp tìm được ngôn ngữ... Thật lâu... Thật lâu...

... Này này này... Gọi là cái gì, gọi là cái gì, 555... Thủy Thủy, người sao lại như vậy đâu... 555... Tâm ta bị nghiền nát, người vừa nhìn thấy Tư Húc hài từ liền biến thành như vậy đâu, người cơ trí đâu người dùng cảm đầu người kiên định người anh hùng, không bị ảnh hưởng đâu, 555... Như thế nào mới đột nhiên như vậy lập tức liền chạy mất dạng đâu...

Thủy Thủy a, đừng như vậy, nhớ lại lúc trước người vẫn là một cọng cỏ dại, thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy bạn học Lam Tiêu Nhiên cũng không thèm quan tâm, liền trực tiếp coi thường, trực tiếp không quan tâm sao, này mới chỉ là thay đổi người một chút người liền trực tiếp ngu ngơ, trực tiếp không nói nên lời, liền trực tiếp không thể nói dù chỉ một chữ, 555... Thủy Thủy a...

Chính là... Đây là giấc mộng của ta, thế nhưng liền xuất hiện ngay bên cạnh ta... đưa tay liền có thể chạm tới...

... Thủy Thủy... Người không phải mơ tưởng trên trời Tư Húc hài từ đi?囧.

...

“Bạn học, bạn học...” Thanh như âm sắc, giọng điệu nhu hòa không ngừng thôi thúc Thủy Thủy làm rung động tâm linh yếu ớt của cô, rất êm tai, thực, rất êm tai đâu.

Thủy Thủy thân mến, hoàn hồn hoàn hồn hoàn hồn a a a a a...

Rốt cuộc hoàn hồn.

Nhìn thấy dung nhan không thuộc về nhân gian chỉ có thể thuộc về thiên giới, Thủy Thủy run run nâng cao tay phải của mình, chỉ chỉ về phía nhà ăn, học ra hai chữ, liền đầu cũng không quay _____ chạy trốn!!!!!!

Mà hai chữ rất lâu rốt cuộc mới chui ra đó là _____ “Nơi đó.”

... Thủy Thủy a, người đây là chỉ đường cái gì a... Tur Húc tiếp tục lạc đường thì biết làm sao? Đây người chính là muốn phụ trách, Tur Húc cũng không phải là như vậy dễ dàng buông tha nha. Tur Húc nói, muốn lại lạc đường, người liền phải phụ trách, người nhất định phải phụ trách, người tuyệt đối phải phụ trách, người muốn trốn cũng trốn không thoát, muốn chạy cũng chạy không được, muốn bay lại càng không có khả năng, đến lúc đó, xem người hối hận như thế nào, kêu trời trời không biết kêu đất đất không hay. Tur Húc còn nói, hẳn kỳ thật cũng là một mình mình rất thiện lương rất hòa ái rất phân minh, này giúp người ta cũng không trễ nải bao nhiêu thời gian của người, cũng chỉ vẩn vơ là _____ kiếp này của hắn.

Sau cùng, không thể không nói... Thủy Thủy a, người ngay tại thời điểm vô tội như vậy, vô tội như vậy, không chút lưu tình như vậy liền đem bản thân đi bán đâu, đối tượng vẫn là... cái kia Tur Húc... Vì người, bị ai...

Ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng nhỏ bé đang kinh hãi chạy trốn, khóe miệng nhẹ nhàng hiện lên nét mỉm cười mỉa mai hoặc, con người sâu thẳm mỹ lệ hiện lên một tia quang mang khó nén, đôi mắt thâm thúy hơi hơi dao động, nhấp nháy..

Thủy Thủy, Thủy Thủy của ta, trốn không thoát đâu, trốn không thoát đâu... Lần sau, rốt cuộc sẽ không thể cho em chạy thoát khỏi ta.. Chạy trốn... Rốt cuộc không được

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 4: Xoay người liền thấy người lạ

... Thế nào lại vậy... Đó là Tur Húc nha...

Một cước đá tung cửa phòng ngủ, chạy ngã vào trên giường mình lại là lúng túng lại là chán nản còn rất sầu não... Đó là Tur Húc nha...

Thật không dễ dàng mới gặp được một lần, thật không dễ dàng mới cùng Tur Húc nói một câu, đã từng, đây đều là giấc mộng không thể thực hiện được của mình, mà bây giờ... Chính mình thế nào liền... Như vậy không tranh thủ đâu, Tur Húc... khẳng định cảm thấy ta rất ngốc, khẳng định... Sẽ không lại muốn gặp lại một người như vậy đi, dù sao, lời nói đó... không thể nói rõ ràng được...

... Ta không muốn ta không muốn a a... Tur Húc... Tur Húc...

Cửa, bị mở ra.

Tiếng nói vui mừng xa gần, đã vào cửa, tiếp tục nói, xem ra thu hoạch có chút phong phú. Lại nói, đi dạo phố là vận động mà con gái không có biện pháp kháng cự, hàng đã mua có thể mang đến cho con gái thỏa mãn vô hạn, quả nhiên không sai.

“Tớ vẫn cảm thấy màu đỏ như vậy thật sự bắt mắt quá...” thanh âm Bạch Thâm Tinh luôn là nho nhỏ thanh nhu, nhu nhu nhược nhược như vậy, thân hình mỹ nhân xinh đẹp nhỏ nhắn khiến người ta không tự giác mơ tưởng che chở, càng thêm yêu thương. Thế nhưng, bản chất của bạn học Bạch Thâm Tinh... phi thường anh dũng. Nhưng cái này không phải ai cũng biết được, cho nên, muốn che chở cứ tiếp tục che chở, muốn thương yêu cũng cứ tiếp tục thương yêu đi, thực... không sao cả!

“Sẽ không nha, màu tím lại càng đẹp...” Đây là thanh âm Lí Giai, rất thanh thoát, rất sáng khoái.

“Các cậu xem này...” Lục Ái Manh...

“...” Ba người người một câu ta một câu thảo luận, hoàn toàn quên rằng trong phòng không chỉ có ba người, phòng không phải chỉ có ba người mà còn tồn tại... người thứ tư.

“A a a a a!!!...” Thủy Thủy... rốt cuộc nhịn không được bạo phát.

... Từ chỗ Tur Húc bị đá kích, ngay cả các cậu, cũng coi thường tớ... Thế nào có thể như vậy!!!!.... Không nên như vậy a, thế nào lại như vậy... Lâm vào giữa vô hạn oán niệm...

Thanh âm quanh quẩn quanh quẩn, sau đó,,, một mảnh yên tĩnh. Ba người đồng loạt nhìn về phía Thủy Thủy, nghi ngờ, suy tư, người đứng trước mặt chúng ta này, có phải... Liễu Thủy sao? Trong trí nhớ cái kia Liễu Thủy tuy rằng có điểm thanh lệ, có điểm nhu mỹ, cũng có điểm kiên nghị, ngẫu nhiên còn có chút thoát tục, nhưng càng nhiều chính là cảm thấy từ cô sự bình tĩnh thông dong. Nhưng lại thét chói tai? Nhưng lại gầm lên giận dữ? Nhưng lại luống cuống? Người trước mặt này có chút xa lạ... người này, rốt cuộc là ai?

Ba người quay đầu nhìn nhau một cái, nhao nhao lắc lắc đầu, người này... chúng ta không quen biết. Chúng ta... tiếp tục!...

Lần thứ hai đăng nhập trò chơi, Thủy Thủy chỉ cảm thấy rét lạnh vô cùng, thế giới này, thực không đồng dạng!!!!.... Không nên trêu đùa, khi dễ người khác như vậy nha... KHóc không thành tiếng, tâm đau, khi đang khóc, Bị Ngạn, Bị Ngạn... nhớ người... thực rất nhớ người...

Đăng nhập trò chơi, mở danh sách bạn tốt, Bi Ngan... không ở.

Thế nào vừa rồi đi một chút, liền không ở đâu? Khóc...

Bi Ngan...

Không có tâm tình tiếp tục chơi, điểm kích phía dưới góc phải, rồi khỏi trò chơi.

Nhìn đồng hồ, tám giờ tối, còn rất sớm. A a a... Mặc kệ, ngủ đi! Ngủ đi!!! Liền để ta nhắm mắt để ta che đầu để ta làm đà điều đi a a a... Ngủ nên cái gì cũng không biết, ngủ nên chuyện gì cũng không phát sinh, ngủ nên cái gì cũng không nhìn không nghe không thấy cái gì cũng không nghĩ. Cảm giác tỉnh lại, ngaymai, lại là một ngày mới!!!!....

Thủy Thủy a... đứa trẻ này, người bị giày vò một ngày như vậy cơm còn chưa có kịp ăn đâu, thế nào cũng nên ăn một chút cơm rồi mới làm đà điều đi, thân thể cần thiết a...

... Chết tiệt, để ta ngủ đi, để ta ngủ đi, để ta ngủ đi!!! Liền để ta ngủ đi, 555...

...

Tỉnh ngủ, một ngày mới lại bắt đầu.

Làm đà điều cả đêm, Liễu Thủy cuối cùng không thể không xóc lên về ngoài đà điều, bò từ trên giường dậy đi học. Tay cầm sách, thân nhiên đi trên con đường uốn lượn trong khu rừng, hít thở không khí tươi mát lạnh lùng buổi sáng, Thủy Thủy cảm thấy vô cùng bình yên, vô cùng bình tĩnh, quá khứ, đều là quá khứ, một ngày mới đã bắt đầu, học kỳ mới cuộc sống mới cũng đã bắt đầu, cuộc sống thực tốt đẹp a a a a...

Phía trước con đường, đầy mắt dư quang thoáng hiện một thân ảnh lam nhạt yêu hoặc, Thủy Thủy không khỏi dừng bước chân đang tiến tới, xoay người, quay đầu. Người ngồi trên ghế kia, phải chăng... Tư Húc...

Tư Húc...

Ngày hôm qua, mới gặp Tư Húc, hôm nay, lại nhìn thấy. Một tia nắng mặt trời xuyên qua cành lá thưa thớt chiếu xuống trên thân ảnh thon dài của Tư Húc, có vẻ như thế vô tội lại như thế dụ hoặc, phảng phất như một giấc mộng.

Ta mơ, còn chưa tỉnh sao?

Hơi hơi hoảng thần, mạnh mẽ ngừng bước chân đang không tự chủ bước về phía Tư Húc, xoay người, rồi đi. Tư Húc, liền tiếp tục giữ hân trong giấc mộng đi, cũng chỉ là Tư Húc trong mộng...

Ngẩng đầu, mở mắt, nhìn thấy cô gái thân nhiên rồi đi, đã không lại kinh hoảng không lại vô thố sao, ha ha...

Đăng nhập trò chơi, màn hình quay cuồng, thế giới nổ tung. Chỉ thấy rất nhiều đối thoại không ngừng chạy loạn, còn không kịp nhìn kĩ đã bị thay thế. Đây mới trải qua một ngày, thế giới liền náo nhiệt như vậy sao? Thủy Thủy. Tiếp theo, liền phi thường bát quái châu đầu đi xem lại khung đối thoại kênh thể giới, lấy tốc độ nhanh nhất lật xem. Thủy Thủy a, cái gì, trước kia người ực cũng không có tật xấu này, có sở thích này nha... Quả nhiên gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, người xong rồi, người hoàn toàn bị nam tử vô lương tâm kia làm cho hư hỏng, bị ai...

[Thế giới]

Nhất tiểu khuyên thành: “Ta Nhất tiểu khuyên thành, tại đây nói rõ, từ nay cùng Phong Tiêu Hề đoạn tuyệt quan hệ vợ chồng, mỗi người đường ai nấy đi, từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt, không hề liên quan.” Hoa hậu giảng đường mỹ nhân!!!! Cùng Phong Tiêu Hề??...

Nhất tiểu khuyên thành: “Ta Nhất tiểu khuyên thành, tại đây nói rõ, từ nay cùng Phong Tiêu Hề đoạn tuyệt quan hệ vợ chồng, mỗi người đường ai nấy đi, từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt, không hề liên quan.” Lặp lại một lần nữa.

Cười ngửa xem hoa: ‘Khuyên thành, đừng như vậy, thoát khỏi thế giới đi.’ Mang theo thân phận bằng hữu an ủi.

Phía trái đi phía phải đi: ‘ta, phía trái đi phía phải đi tại thế giới nói rõ, từ nay cùng Phong Tiêu Hề đoạn tuyệt tình nghĩa huynh đệ, gặp lại cũng là người dung.’ Lại một người nữa nhảy ra chống lại phong Tiêu Hề, này rốt cuộc là chuyện thế nào? Ai tới nói cho ta biết rốt cuộc là phát sinh chuyện gì a a a...

Nhất tiểu khuyên thành: “Ta Nhất tiểu khuyên thành, tại đây nói rõ, từ nay cùng Phong Tiêu Hề đoạn tuyệt quan hệ vợ chồng, mỗi người đường ai nấy đi, từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt, không hề liên quan.” Vẫn như cũ là câu này, hoa hậu giảng đường mỹ nhân, thực hết sức sinh khí hết sức phần nộ đi, phản phản phục phục đều cùng một câu nói. Chợt nhớ tới một nụ cười tươi sáng của hoa hậu giảng đường mỹ nhân, tâm, quận lại. Hoa hậu giảng đường mỹ nhân, vẫn là người lúc cười đẹp đâu.

Liên hoa tích nhục: “Sớm đã phải rồi đi, Tiêu Tiêu của chúng ta mỗi ngày đối với ta tổ khổ, mặt ủ mày chau, người tồn tại là đầy dọa hấn cũng đầy dọa chính người, người nên sớm buông tay thành toàn cho chúng ta.” Lời nói hơi trào phúng không gặp trở ngại gì xuất hiện trên kênh thế giới, hiển hiện ngay trước mắt mọi người. Chúng ta? Buông tay? Thay đổi tình cảm? Tàn Phong, hân?... Còn có, cái gì Liên hoa tích nhục này, danh tự rất quen thuộc.

Năm xưa: “Phong bang chủ, nữ nhân như vậy nên sớm vứt đi, Tích nhược ôn nhu chăm sóc, lựa chọn của người không sai, huynh đệ trong bang đều ủng hộ người!” Sóng âm ủng hộ một đợt lại một đợt.

Đám mây cuối trời: “Phi, đầu năm nay tiểu tam đầy đường, cái gì nhược kia, người thực trâu, làm tiểu Tam thành cái đức hạnh này, người thực được.” Lớn tiếng thoái mạ.

Liên hoa tích nhược: “Trong hiện thực, tình cảm không hợp kết hôn rồi còn có thể ly hôn, huống hồ đây chỉ là trò chơi? Cũng không thể xem lại chính mình, người không phải chính là nguyên nhân, thế nào cũng phải áp đặt cho ta, ta cùng Tiêu Tiêu lưỡng tình tương duyệt, nói đi nói lại, người ngang ngược gây khó dễ mới càng là bên thứ ba đi!” Ngôn ngữ phi thường chính nghĩa. Liên bạn học, cái gì gọi là nông phu cùng con rắn nhỏ, người chính là con rắn nhỏ cực kỳ khản trương khản cầu thương hại đúng không, quả nhiên, máu lạnh đâu, còn thích nói ngược.

Nhất tiểu khuyên thành: “Ta Nhất tiểu khuyên thành, tại đây nói rõ, từ nay cùng Phong Tiêu Hề đoạn tuyệt quan hệ vợ chồng, mỗi người đường ai nấy đi, từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt, không hề liên quan.” Cũng không để ý tới ngôn từ khiêu khích như vậy, hoa hậu giảng đường mỹ nhân tiếp tục lặp lại cùng một câu nói, lần này, hoa hậu giảng đường mỹ nhân là thực sự bị thương đi, Thủy Thủy im lặng. Hoa hậu giảng đường mỹ nhân, một nữ tử như thế huyền thái, như thế kiêu ngạo, như thế nào có thể thừa nhận chuyện nha vậy. Tâm Thủy Thủy gắt gao, gắt gao, đau đớn một chút... Hoa hậu giảng đường mỹ nhân, vẫn là người cười, càng đẹp. Xin, mỉm cười nhiều đi...

...

Tắt đi kênh thể giới, không lại xem chuyện ồn ào náo động trên thể giới, thể giới này, rất phức tạp...

Bi Ngạn, hôm nay cũng không ở đây sao? Thế nào thượng tuyến lâu như vậy cũng không gửi tin tức gì đến. Xem xét danh sách bạn tốt, bốn chữ to “Bi Ngạn Khai Hoa” lấp lánh xuất hiện trước mặt mình, ngạch, ở đây nha. ㄟ. Tại làm sao đây?

Gửi đi một cái biểu tình, chờ đợi bên kia truyền tới ngôn ngữ khóc, làm nũng, xin khoan dung. Một phút đồng hồ trôi qua... Không phản ứng. Hai phút trôi qua... như cũ không phản ứng. Năm phút trôi qua... như cũ không hề phản ứng, cục đá chìm vào biển khơi... ném xuống tin tức.

Lửa giận của Thủy Thủy bắt đầu dâng cao, lớn dần, lan tràn, Bi Ngạn, hôm nay người thực may mắn là Thủy Thủy chịu quá nhiều kích thích, nhất thời không thể tiêu tan, người tới... liền xong rồi!!! Vẫn là chờ Thủy Thủy bình tĩnh lại rồi nói, ngoan, nghe lời.

Bi Ngạn từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài có nơi nào là giống người nghe lời? Cho nên, hấn rất hoa hoa lệ lệ tới gần Thủy Thủy sau khi nhận được biểu tình 30', lông lánh rơi xuống nhân gian. Nhưng lại trực tiếp chạy vội tới bên cạnh Thủy Thủy... Quả nhiên không sai, Bi Ngạn hài tử, người thật đúng như lời người nói, người... quả nhiên là heo.

Hệ thống: ‘Bi Ngạn Khai Hoa’ mời người gắn bó tương kè.

Còn chưa nói lời nào, nam tử muốn ăn tát trước tiên đòi ôm một cái.

Hệ thống: Người cự tuyệt cùng “Bi Ngạn Khai Hoa” gắn bó tương kè.

Trong khi tức giận, cự tuyệt.

Hệ thống: ‘Bi Ngạn Khai Hoa’ mời người gắn bó tương kè.

Không khoan dung không buông tha.

Hệ thống: Người cự tuyệt cùng “Bi Ngạn Khai Hoa” gắn bó tương kè.

Vẫn cự tuyệt

Hệ thống: ‘Bi Ngạn Khai Hoa’ mời người gắn bó tương kè.

Hệ thống: người cự tuyệt

Hệ thống: “...”

Hệ thống: người đồng ý cùng “Bi Ngạn Khai Hoa” gắn bó tương thân.

Hồ... Rốt cuộc mềm lòng điểm xác định. Thủy Thủy a, sớm hay muộn cũng là điểm xác định, làm gì còn nhiều một vòng như vậy, lãng phí thời gian lãng phí tinh lực, xem đến hôn mê...

... Cảm miệng! Đây kêu tính tình, tính tình biết không?...

... Được rồi, ta biết rồi, tiếp tục đi...

Hệ thống: “Bi Ngạn Khai Hoa” mời người gia nhập đội ngũ.

Di chuyển con chuột, điểm xác định.

Hệ thống: “Thủy Thủy” gia nhập đội ngũ.

[Đội ngũ]

Bi Ngạn Khai Hoa: “... Lão bà... Rất nhớ người a...” Biểu tình hôn môi.

Thủy Thủy: “... Ân, ta cũng nhớ người.” Đáp.

Bi Ngạn Khai Hoa: “Đoán xem vừa rồi ta đi đâu nào?” Bộ dáng thần bí hê hê.

Thủy Thủy: “Đi nơi nào?” Kỳ thật ta cũng đang muốn hỏi người, người lại tự mình bày ra.

Bi Ngạn Khai Hoa: “Ta vừa rồi đi tắm lạp, cấp cấp cấp cấp...” Còn rất hưng phấn.

Thủy Thủy: “...”

Bi Ngạn Khai Hoa: “Đoán xem lúc ta tắm nhìn thấy gì?” Vẫn là thần bí.

Thủy Thủy: “... Không biết.”

Bi Ngạn Khai Hoa: “Một con quạ.” Chính trực đáp.

Thủy Thủy: “...” Trong phòng tắm xuất hiện... quạ?...

Bi Ngạn Khai Hoa: “Đoán xem sau đó ta thấy gì?” Lại hỏi.

Thủy Thủy: “... Không biết.” Không dám biết.

Bi Ngạn Khai Hoa: “Một con quạ dẫn theo một đám tiểu quạ.” Vẫn đứng đắn như cũ.

Thủy Thủy: “...”

Bi Ngạn Khai Hoa: “...” Vẫn còn tiếp tục.

Thủy Thủy: “...” Chỉ có thể không nói.

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 5: Thập Viễn Vọng

Gần đây, trường học phát sinh hai sự kiện trọng đại. Tùy ý cũng có thể nghe thấy âm thanh thảo luận, một vì vui mừng sùng bái, một vì cảm thán thương hại.

Một sự kiện trong đó là về sự xuất hiện của Tư Húc. Đối với Tư Húc, Liễu Thủy thích, đối với chuyện hấn xuất hiện, là chan chứa vui mừng, này hoàn toàn không thể nghi vấn cùng hoài nghi. Trong lúc sinh hoạt đang bình thản yên tĩnh, mộng thành thật, tự nhiên như vậy, Liễu Thủy không kháng cự cũng sẽ không phủ nhận. Tư Húc, đó là giấc mộng của nàng.

Một sự kiện khác, đó là về hoa hậu giảng đường mỹ nhân Dương Khoảnh Vân, liên quan chuyện nàng cùng Tần Phong chia tay, ồn ào huyền ảo. Đã từng là công chúa cùng hoàng tử chuyện xưa, hiện tại lại thành ra buồn cười như vậy, quả nhiên, thế gian này không tồn tại cái gọi là hoàn mỹ. Công chúa cùng hoàng tử, cũng sẽ vì chuyện thường tục thế gian quấy nhiễu, cuối cùng chia lìa, mộng dễ vỡ, tình... khó lưu.

Hoa hậu giảng đường mỹ nhân, người, vẫn tốt đi...

Là một người cao ngạo như thế, thế nào có thể phát sinh chuyện như vậy. Thậm chí, đem ngang nhiên đem một cô gái tới trường, vào lớp học, trở thành người như hình với bóng với bản thân. Như vậy tình cảm, như vậy tuyệt cảnh, trở thành đương sự trong đó, tình nói sao cho hết. Này, là như thế nào đã kích cùng châm chọc?

Hoa hậu giảng đường mỹ nhân...

Trong trò chơi, một hồng y nữ tử gây nhón nha nhón nháo ngã tư đường, đứng thẳng, yên lặng. Thời gian quanh nàng, phảng phất chỉ là danh từ. Nhất tiểu... khuyên thành.

Thủy Thủy nhìn hồng y nữ tử trên màn hình đứng cách mình không bao xa, rốt cuộc không thể rời tầm mắt, chỉ là lẳng lẳng lẳng lẳng, ngắm nhìn. Một nữ tử như thế chói mắt, như thế rực rỡ, thế nào có thể, thân ở giữa phố xá trầm uất lại có vẻ cô đơn như vậy.

Tầm mắt di chuyển, Nhất Tiểu Khuyên Thành, nàng động. Không tự giác đuổi theo thân ảnh hồng y di chuyển, xuyên qua đám người, đi khỏi ngã tư đường, ra khỏi cửa thành, đi tới... tháp Viễn Vọng.

Dưới tháp Viễn Vọng, gác nhân vẫn nhiều như vậy. (gác nhân: người gác, canh gác tháp). Du ngoạn nhiều vui mừng, du ngoạn cũng nhiều bi thương. Về sao cấp cao, theo hướng đông tây chậm rãi chậm rãi thiếu đi nhiều, vui buồn ly hợp, trong trò chơi vẫn luôn là chuyện thường tình, sau vài ngày, liền không có ai nhắc tới một lần nào nữa, cũng chỉ có chính bản thân mới biết rõ, này bi này hi, rốt cuộc là thực hay là giả. Thế là, một đám người liền nhiều như vậy, trong lúc rảnh rỗi hoặc vui vẻ hoặc bi thương liền đứng tại khoảng đất trống dưới chân tháp Viễn Vọng, hướng ra xa nhìn ra xa...

Thủy Thủy rất ít khi đến nơi này, cảm thấy nơi này bao phủ trong nồng đậm vắng vẻ cùng ưu thương. Người thương tâm, người thương tâm, cõi lòng đau đốn, nhìn về nơi xa... mờ mịt.

Thân ảnh hồng y đứng một mình trên khoảng đất trống, rời xa đám người, như thế tuyệt mỹ, như thế kiêu ngạo, nhưng cũng là như thế cô đơn cô độc.

Dừng lại một chút, Thủy Thủy rốt cuộc không thể khắc chế bước chân của mình, bước tới.

Trong màn hình, hai nữ tử, trắng trắng hồng hồng, trời chiều chiều rọi, bóng dáng kéo dài kéo dài, chung bước, sóng vai.

Hoa hậu giảng đường mỹ nhân cũng không để ý gì tới Thủy Thủy, không biết rõ là trực tiếp tiếp coi thường một cái nữ tử đối địch bỗng nhiên rơi xuống trước mặt, vẫn là người thật đã không ở trước máy tính, chỉ là đem người du ngoạn lưu lại chỗ này.

Mười phút đồng hồ trôi qua, không ai nói chuyện...

Nửa giờ trôi qua, không ai nói chuyện...

Một giờ trôi qua, không ai nói chuyện...

Hai giờ trôi qua, như cũ không nói gì...

Tiếp tục năm phút đồng hồ liền đã là ba giờ a a a... Thủy Thủy囧, roi lệ...

... Chính mình bị cái gì thần kinh, ở chỗ này cùng người ta phạt đứng a a a... Cự tuyệt nhiều người tổ đội đi FB, đi diệt BB, đi nhiệm vụ vân vân, một đồng người loạn thất bát tao mời, chuyên tâm cùng người... phạt đứng? Thực là điên, 555... Tội ngang ngành chính là chính bản thân mình có thể có khả năng tự đi tẩu ỏ ngã tư đường, đi dạo phố, mua hàng, chính mình vui vẻ sung sướng a. Nghĩ đến chuyện này, Thủy Thủy càng rơi lệ, 555... Đây đều là bị cái gì thần kinh a a a, 555...

Đi thôi, đi thôi... Ly khai đi ly khai đi... Tâm thúc giục. Hành động đi, đi thôi... Đi thôi... Chính là... Con chuột lại không di chuyển, nhân vật bên trong trò chơi như thế nào lại không nhúc nhích vậy... Không di chuyển bước chân, 555... Ta nghĩ đi a... Ta thực hảo muốn đi a... Bỉ Ngạn, cứu mạng a... 555... Đêm nay người chết ở đâu rồi a a a... 555... Rất thống khổ...

[Chung quanh]

Nhất Tiểu Khuyên Thành: "Cám ơn." Chỉ là hai chữ đơn giản, lại hơn thiên ngôn vạn ngữ.

Mờ mịt, lơ đãng bỗng nhiên nhìn thấy hai chữ như vậy, a a a, vẫn là từ trên đầu hoa hậu giảng đường mỹ nhân toát ra, kinh hách! Cuối cùng ngu ngơ, sau là vui sướng, Hoa hậu giảng đường mỹ nhân, đối nàng nói cám ơn sao... Ha ha. Thực tốt, nguyên lại không phải chỉ có một mình mình ngây ngốc đứng tại chỗ này, hoa hậu giảng đường mỹ nhân cũng ở đây, thực tốt...

Tâm, ngọt ngào...

Nhìn đến đây, liền không thể không nói, Thủy Thủy a... Người này... thật là... thật là... Người rốt cuộc đối hoa hậu giảng đường mỹ nhân có biện pháp gì a a a a... Nhìn lâu như vậy, vẫn là nhẫn không được a a a... Hoa hậu giảng đường mỹ nhân... cẩn thận a... 555... có sói!... (TDHS: nhiều lúc tự dưng thấy mấy đoạn như vậy, chắc bà tác giả tự sướng quá. Há há há há há...)

Tâm ấm áp, nhưng là không biết nên nói cái gì cho tốt, thời điểm này, quan hệ như vậy (trong trò chơi, Thủy Thủy của ta trước đây thường xuyên cùng hoa hậu giảng đường mỹ nhân đánh nhau a), nói cái gì lời nói tốt đẹp đều là dư thừa. Thế là, gởi đi cái biểu tình mỉm cười.

Sau đó liền... đá chìm đáy biển, không phản ứng 囧.

Tiếp tục phạt đứng, 555...

[Chung quanh]

Nhất Tiểu Khuynh Thành: “Thoát, người cũng nghỉ ngơi sớm một chút, cảm ơn.” Lại là một tiếng cảm ơn, ngôn ngữ hơi quan tâm. Lời nói xuất hiện nhiều lần trên màn hình, thân ảnh hồng y liên biến mất... Không gặp lại...

Tay Thủy Thủy đặt trên bàn phím dừng lại, 囧. Không thấy... 55555... Ta một người lưu lại, một lời cũng không nói đến, 555... Hoa hậu giảng đường mỹ nhân, người quả nhiên là người xấu...

Một mình đứng đó, nhìn xa xa ra bầu trời mênh mông một màu rực đỏ, ấm áp ấm áp, thực, rất tốt sao... Ha ha...

Không còn sớm, vậy... thoát đi. Còn chưa kịp đối với hoa hậu giảng đường mỹ nhân nói... Chúc ngủ ngon đâu...

Đêm khuya...

“Ta gặp ai như thế nào có thể nói chuyện

Ta chờ người, hân ở tương lai rất xa

Ta nghe thấy tiếng gió từ biển người trong tàu điện ngầm

Ta xếp hàng chờ nhận vé số

Trời đầy mây lơ lửng ngoài cửa sổ xe

Tương lai có một người đang chờ đợi

...”

Ca sĩ: Tôn Yến Tư Ca khúc: Gặp

Tiếng chuông vang lên, giữa朦胧 lung, Liễu Thủy đuổi ra bàn tay ở cái bàn trên đầu giường tìm kiếm, tiếng chuông không ngừng vang lên vang lên thúc giục thúc giục...

Tìm được!... Lung tung ấn xuống nút nhận cuộc gọi, đưa điện thoại di động đến đặt bên tai, tiếp tục nhắm mắt, buồn ngủ mù mịt phun ra vài chữ... “Uy, xin chào. Tìm ai?” 囧. Bên này còn chưa thanh tỉnh đâu, này nhân gia gọi điện thoại tới là gọi vào máy người, điện thoại di động không phải máy bay riêng, nhân gia này nửa đêm gọi điện cho người còn có thể tìm ai khác đâu? Ack... (nhân gia: một cách gọi chỉ người, tỏ sự kính trọng thì phải.)

...1 giây, 2 giây, 3 giây, 4 giây... Vẫn không có âm thanh, lâu đến Liễu Thủy đang nửa tỉnh nửa ngủ rồi cuộc gọi không nổi mong muốn cắt đứt điện thoại, đầu bên kia điện thoại mới từ từ truyền tới một câu... “... Là ta.”

Là người? Người là ai? Thanh âm người có điểm quen thuộc đâu. Liễu Thủy không thanh tỉnh nghĩ, tùy tiện đáp trả câu “Àn.” Tiếp tục nặng trĩu lâm vào朦胧 lung.

“Người... có khỏe không?” Thanh âm ôn nhu như suối tiếp tục vang lên.

Ý thức được, Liễu Thủy vừa định trả lời, phút chốc, một cái danh tự phủ bụi đã lâu đột nhiên nhảy ra, ý thức hỗn loạn lập tức bừng tỉnh. Lam Tiêu Nhiên?... Thế nào lại là hân? Đi rồi liền mất tin tức, một năm, số điện thoại di động vẫn còn lưu sao? Thế nào... lại là hân?

Một mảnh trầm mặc lan tràn giữa hai người, lan tràn...

Không lời nào... có thể diễn tả...

“Ngủ đi... Chúc ngủ ngon.” Rốt cục, người bên kia điện thoại nói câu tái kiến, nhu hòa âm điện, nhượng lòng người dần trở lên ấm áp nhu hòa, suốt một thời gian, Thủy Thủy có biết bao si mê lưu luyến này nhu hòa cùng ấm áp, thường thường dây dưa, liền vì muốn hân nói thêm vài câu, nghe nhiều một chút... thanh âm này.

“Àn.” Trong hoảng loạn, ý thức tự vang lên âm trả lời, hiện tại, trừ bỏ này, cô còn có thể nói cái gì?... Rất lâu, điện thoại vẫn chưa bị đối phương cắt đứt, vẫn là, thói quen của hân sao. Tay, nhấn xuống, cắt đứt cuộc gọi. Trong bóng đêm, màn hình di động vẫn còn chưa tắt, đèn chột lóe, chột lóe... Vẫn là, thói quen của hân sao? Trong mấy ngày kia, chỉ cần nói chuyện điện thoại, nghe được thanh âm chúc ngủ ngon, liền có thể bình yên đi vào giấc ngủ, bất luận thế nào, đều là chính bản thân cúp điện thoại trước, làm nũng ra sao, uy hiếp, giở trò cũng không thể đầu lại kiên trì của bên kia. Hân nói, người cúp máy trước rất hạnh phúc rất hạnh phúc, hân muốn nhường cô hạnh phúc. Cho nên, hân đi trước sao? Người đi trước, cũng là một dạng hạnh phúc rất hạnh phúc. Lưu lại, cô một người...

Mở to mắt, không ngủ...

Q.2 - Chương 6: Người Là Của Ta

Đăng nhập trò chơi, trong lòng Thủy Thủy đầy oán niệm

Thượng tuyến, nhân vật vẫn là đứng tại dưới chân tháp Viễn Vọng, nhanh chóng đánh động một con chuột, chạy trốn. Thủy Thủy cũng không quên ngày hôm qua ở nơi này phạt đứng cả đêm. Chạy một lúc, dấu chấm than hiện lên trên đỉnh đầu, nhấn chuột, xác nhận. Bì Ngạn rút cuộc thượng tuyến, ngày hôm qua cả đêm không lên khiến nàng một mình cùng hoa hậu giảng đường mỹ nhân du ngoạn___ các nàng là một đầu nhân a một đầu nhân, nhất không nói chuyện nhì không động đây...

Bất quá... Hoa hậu giảng đường mỹ nhân đối nàng nói cảm ơn đầu... Ha ha... (TĐHS: tự hào ghê cơ... *xì, quay ngoắt đầy khinh bỉ*)

Hệ thống: “Bì Ngạn khai hoa” gia nhập đội ngũ của người.

[Đội ngũ]

Bì Ngạn Khai Hoa: “Lão bà, hay quá hay quá, nơi này hảo ngoạn đầu, hắc hắc hắc hắc...” Thần bí mà âm hiểm xảo trá nở nụ cười dụ dỗ, có... cảm vậy.

Thủy Thủy: “Ân, liền tới.” Đáp ứng. Chạy tới điểm truyền tống trên bản đồ, nhìn cái bát lương nam tử đang mừng thầm rút cuộc là ở vị trí nào, phán đoán rút cuộc là xảy ra chuyện gì, có thể khiến cho nam tử chưa từng thích cười trước mặt nàng vui thành như thế, đã từng xảy ra, chính là bởi vì nam tử này đột nhiên phát hiện một cây cỏ vẻ giống như cây mắc cỡ đầu.

Theo chỉ thị tìm kiếm từ tổ đội tìm được Bì Ngạn, nhìn xuống, không kỳ quái tại sao gần đây tuy thời điểm lại không tìm thấy mỡ nam tử bóng dáng hồng y, nguyên lại là một mình trốn tránh tại nơi này, nhưng là hiện tại đang xảy ra cái tình trạng gì? Nhìn một cái... Nơi này có một tảng đá lớn, đám lít nhít rậm rạp bên hình như là cây cối, từ bên ngoài rất khó phát hiện tình huống phía sau tảng đá, phía sau tảng đá nhìn ra ngoài lại nhìn thấy mọi chuyện đang phát sinh bên ngoài, rành mạch rõ ràng. Nhưng chỉ như vậy, có cái gì đáng để trở nên như vậy hưng phấn như vậy thần bí?

Di chuyển con chuột đem hình ảnh thay đổi, nhìn kỹ chung quanh từng ngọn cây ngọn cỏ, nhất cử nhất động.

[Đội ngũ]

Bì Ngạn Khai Hoa: “Hur...” Như cũ bộ dáng thần bí, tựa như tiểu hài tử đùa dai vậy.

Đồng dạng hồi đáp biểu tình lên tiếng, chung quanh nhìn xem

Này là? Rút cuộc thấy, xa xa có ba bóng dáng người chơi đứng bất động, chính là cái này đi?...

Nhìn kỹ danh tự ba người chơi kia, Nguyệt Hí Ảnh, Ngọt Ngào Khả Ái, Thủy Lưu Tuyền. Thủy Lưu Tuyền? Ký ức bị danh tự này kéo trở về mấy ngày trước lần đầu tiên thượng tuyến khi tới trường học, có vẻ như lúc ấy còn bị trêu chọc?.

Trước màn hình máy tính, nhân tình Liễu Thủy trong lúc mỡ nam tử không hề hay biết dừng lại trên thân hắn, hắn, muốn làm cái gì? Vẫn là hắn, đã làm cái gì? Mấy ngày trôi qua, vốn tưởng rằng sự việc này liền như vậy bị lãng quên, hiện tại tới nơi này một mình, xem ra... Người nào đó vẫn tự ghi nhớ ở trong lòng đầu, thực là thích mang thù lòng dạ hẹp hòi đầu.

Bì Ngạn Khai Hoa: “Lão bà, mở kênh chung quanh không? Hảo đặc sắc, cấp cấp, mau mở mau mở...” Cao hứng, thúc giục.

[Chung quanh]

Thủy Lưu Tuyền: “Ngọt Ngào, người nghe ta giải thích...” Có vẻ như bộ dáng rất vô lại đầu.

Nguyệt Hí Ảnh: “Giải thích? Giải thích cái gì? Vậy người muốn như thế nào cùng ta giải thích?” Đồng thời phát ra ba câu hỏi, bộ dáng rất phẫn nộ.

Thủy Lưu Tuyền: “Tiểu Nguyệt, đừng như vậy...” Bộ dáng vô lực giải thích, hoặc giả căn bản không thể nào giải thích?

Ngọt ngào khả ái: “Người trước kia nói, vẫn thích ta, người nói người chỉ thích một người là ta. Hiện tại, thỉnh người nói cho ta biết, đây là chuyện gì, Nguyệt Hí Ảnh nàng là gì của người, ta là gì của người?” Cũng là thương tâm cũng là phẫn nộ càng là chất vấn.

Nguyệt Hí Ảnh: “Ngốc, còn có thể là chuyện gì, nói đùa thôi, thực ngốc.” Là đang nói người khác đồng thời cũng là nói cho chính mình, thực ngốc đầu. Ha ha...

...

Ngọt ngào khả ái: “Chuyện trước kia, đều là giả sao? Thật không?...” Hỏi hỏi, chính mình cũng không thể xác định, chỉ có ai oán thanh âm

[Đội ngũ]

Thủy Thủy: “Người như thế nào phát hiện?” Giữa khe hở, phát cái nghi vấn gửi đến chỗ nam tử đang xem đến cực kỳ hưng phấn.

Bì Ngạn Khai Hoa: “Không có gì, tại cái gì Tuyền trước khi tiến bang từng tổ đội qua, thời điểm đó còn không có Ngọt Ngào Khả Ái. Sau cái nam nhân hoa tâm bị trục xuất khỏi bang, ta lại không chút tiêu tâm liền biết rõ Nguyệt Hí Ảnh một người như vậy, hắc hắc... Lão bà, người xem rất tốt đi nga, nam nhân đều là như vậy hư hỏng, cảm đồ cái thứ nhất còn tiếp tục cảm đồ cái thứ hai, cảm đồ cái thứ hai còn muốn cái thứ ba, thật hư hỏng hư hỏng, vẫn là ta tốt nhất, chịu một nhóc đánh không chống trả nể nang không cãi lại, quy quy củ củ thành thành thật thật... Oa, lão bà, người nhất được trân bảo, cần phải hảo hảo quý trọng ta nga.” Biểu tình thẹn thùng.

Cái gì, quá gian trá, quá trơ mắt đi. Thủy Thủy trầm mặc. Cái gì kêu một lần không cẩn thận biết rõ Nguyệt Hí Ảnh? Một lần không cẩn thận này sợ rằng là chỗ nam tử tâm cơ một lần không cẩn thận cân nhắc lần mò theo dõi, hao phí không biết bao nhân lực, vật lực, phí không ít thời gian, không ít tinh lực một lần không cẩn thận bắt được đi! Tâm cơ a tâm cơ, thử hỏi có ai có thể so sánh vượt qua được này cố ý dính vào nam tử?... Cái gì kêu nam nhân đều như vậy hư hỏng, chỉ có người tốt nhất? Đúng vậy, không có bọn họ, thế nào có thể tạo ra người không giống người thường như người. Thời gian xông pha chiến đấu chống địch, nam tử không phải đều gặt hao đem lão bà bảo hộ phía sau, ai đó ngược lại, bỏ lại lão bà giữa trận địch doanh đang chém giết, chính mình trái lại ở sau, tại nơi nào đó nhàn nhã chỉ huy kêu gào, này gọi tốt nhất?... Trân bảo, đây thực là một cái chân bảo...

Bì Ngạn Khai Hoa: “Ta hôm nay dọc đường đi, không cẩn thận nhìn thấy hai người nha, na na na, y phục hồng nhạt cùng y phục xám xanh, như nhập lại làm một, thực khó coi.” Riêng dừng lại, khinh bỉ nói một câu, sau đó tiếp tục.

Bì Ngạn Khai Hoa: “Hai người ngốc nghếch này ở chỗ này đã rất lâu cũng không bỏ đi... Hắc hắc.” Cười cực kỳ xảo trá, lại tiếp tục.

Bì Ngạn Khai Hoa: “Ta liền một lần không cẩn thận đem sự tình kích thích như vậy nói cho Đẳng Đẳng ở trạm radio, ai biết được Đẳng Đẳng cư nhiên nhận thức Nguyệt cái gì Ảnh, tin tức liền như vậy không cẩn thận truyền đến tai cái gì Ảnh, ta thề, ta thực sự cái gì cũng không có làm, đều là Đẳng Đẳng không tốt, sự tình này như thế nào có thể như vậy trực tiếp nói với đương sự, như vậy thật quá vô đạo đức!!!!!!” Nói xong lời cuối cùng càng là chính nghĩa nghiêm túc lời nói, hình như trên đời này, hẳn là có hảo tâm nhất, đạo đức nhất, là một người tốt nhất nhất nhất!... Vẫn là một lần không cẩn thận, lại là một lần không cẩn thận?... Còn không phải là người sai, toàn là nhân gia Đẳng Đẳng hài tử sai?... Này, người cũng biết rõ là vô đạo đức?...

Thủy Thủy: “... Là, người không sai.” Là chúng ta sai, vì cái gì muốn đi theo người gây sự, bị đùa giỡn, bị xoay vòng vòng, về sau còn muốn bị đội lên cái nón vô đạo đức? Đây là vì cái gì vì cái gì? Rời lẽ... Vì đồng học Đẳng Đẳng mà bị ai.

...

Hệ thống: người bị “Bì Ngạn Khai Hoa” giết chết.

Nhìn thấy nhân vật ngã xuống đất tử vong, người ngồi trước màn hình máy tính cảm thấy mặc danh kỳ diệu, trên đỉnh đầu nhất thời hiện lên vô số dấu chấm hỏi. Nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi, chính mình như thế nào liền gặp phải một người như vậy?

Đã từng bởi vì sùng bái người này mà gia nhập bang “Thịnh Phong Chúc”, kết quả ngồi chưa kịp ấm chỗ đã bị T ra, tìm đến người T bản thân ra đề lý luận, kết quả chỉ bị quăng ra câu “ta đây là đang cứu người.” Liền rút cuộc chưa được thêm hội. Nơi này không lưu có chỗ khác lưu, sự tình như vậy sống chết mặc bay. Không thành công còn có thể tiếp tục đi lấy bản thân nóng mặt đi sưởi ấm cho móng lạnh của người khác sao? (ở trên nói ngồi chưa ấm chỗ, dưới này chính là tiếp nối như vậy) Nghĩ muốn gây sự bản thân cũng không có đủ thực lực, chỉ sợ còn chưa kịp đi đến địa bàn của người ta, đi đường, tùy tiện con mèo nhỏ ven đường nhẹ nhàng đánh ra cũng đủ khiến mình nhẹ nhàng rơi rụng.

Chính là, này rút cuộc là vì sao a vì sao? Tự nhận thấy đối với này trên đầu dính danh hào “Giang hồ đệ nhất nhân” Bì Ngạn Khai Hoa, bản thân trước giờ chưa trêu trọc qua, cũng không dám trêu trọc. Này cơ sao vô duyên vô cớ chết trên tay hắn đâu? Oan nhất chính là chết lại chết, nhưng lại không thấy bộ dáng người giết mình. Mười phần trăm kinh nghiệm a, chỉ có thể kêu y sư quen biết lại hồi sinh mình, vài ngày giết quái để tăng điểm kinh nghiệm, tâm lại nhìn thấy máu. Đây là cỡ nào bất bình ủy khuất. Khóc... Đem lệ nuốt vào trong bụng.

Nhìn phía trước, hai bóng dáng nữ tử đồng thời xoay người hướng hai hướng phi thân ly khai, đầu cũng không hề quay lại, càng là đau lòng. Đây là hai nữ tử từ làm bạn với mình chốc lát, từng cùng nhau vui đùa cùng nhau ưu thương, tuy rằng chỉ là trò chơi, tuy rằng đồng thời đem tình cảm phân cho hai người, nhưng này cũng là thực nha, kết quả như vậy thực là... đi đêm lắm có ngày gặp ma đi. Hôm nay thực là gặp quỷ!...

Thủy Thủy thất được hết thấy mọi chuyện, thẳng thắn cảm khái ai đó phúc hắc a phúc hắc, chuyện nhất nam hai nàng ba người là chuyện cá nhân của người ta, bị ai đó một lần không cẩn thận lại một lần không cẩn thận, cuối cùng vẫn là một lần không cẩn thận gặp được chuyện bí mật trọng yếu như vậy liền phá hư. Phá liền phá, “Nguyệt Quang lưu vực” có nhiều điểm rộng lớn, ngặt đầu không gặp củi đầu khó tránh khỏi không gặp được, việc này bị phá cũng là chuyện sớm muộn, được rồi, này ta không trách người. Đã như vậy liền xem nào nhiệt nha. Xem nào nhiệt liền xem nào nhiệt đi, dù sao thích xem nào nhiệt cũng là bản tính thường tình của con người, chính là cũng không nên ngay tại thời điểm ba người đang cãi nhau, một nam tử bị vây hãm giữa hai nữ tử mà phóng tên đánh lén, trước tiếp đem đương sự giết chết nha, khiến người ta cũng không có cơ hội nói câu lưu lại. Điều này làm cho Thủy Thủy không thể không cảm thán... chọc mèo chọc chó cũng ngàn vạn lần đừng nên chọc tới chỗ nam tử tâm cơ này.

Được rồi được rồi, ta Thủy Thủy cũng là người không giấu được trong lòng, liền trực tiếp ném câu “vì cái gì” ra, xem người ta bị hai nữ tử đem ra giải tức, người đi thêm cái gì sức, nhìn rất tốt nha? .

Ai biết bên kia ném ra câu “Lão bà của ta, chỉ có thể bị ta giết.”... Nháy mắt, trầm mặc. Vì người bị ai. Về sau nhìn thấy hồng y nam tử thình đi đường vòng, Amen.

Hệ thống: “Bỉ Ngạn Khai Hoa” mời người gắn bó thân mật.

Di chuyển con chuột, nhấn chấp nhận.

Hệ thống: người đồng ý cùng “Bỉ Ngạn Khai Hoa” gắn bó thân mật.

Nhìn từ xa một bóng dáng hồng y nam tử ôm bạch y nữ tử tiến vào tầm mắt, lại nhìn xem danh tự trên đỉnh đầu hai người, một hồng một trắng, ngộ đạo... Tầm lại kêu rên, liên vì chuyện bị phá hỏng... ta Ngọt Ngào ta Tiểu Nguyệt ta kinh nghiệm!...

Lời nói, lời nói cầu hôn này ta từng nói nhiều lần đi, mỗi người cũng chỉ là đùa một chút, hiện tại còn có người nào cho là thật? Nơi nào còn có thể có người vì chuyện vợ vẫn này tìm tới người ta làm cho tan cửa nát nhà a? Hôm nay lão thiên chính là khiến cho nàng gặp được cực phẩm như vậy, vận khí này so với bình thường còn thực phi thường tốt đâu, rồi lẽ...

Từ đó có thể nói, kinh nghiệm không có có thể luyện thêm, người như vậy không phải ai cũng có thể tìm được a?...

Lại nói, Bỉ Ngạn cực phẩm này ôm Thủy Thủy trong ngực chậm rì rì dạo bước đến trước thi thể Thủy Lư Tuyền, đứng im một hồi. Thủy Lư Tuyền bên này một mình ngồi trước màn hình máy tính âm thầm rơi lệ, đối với hai người này không thể nào lý giải; Thủy Thủy cũng không biết rõ trong lòng Bỉ Ngạn này rốt cuộc là có chủ ý gì, theo lý thuyết người này cũng đã giết cừu hận cũng đã báo xong, lúc này không phải nên dẹp đường hồi phủ sao? Nào có ai như vậy, sau cùng còn đứng trước thi thể này bất động, là muốn thương thức tư thái tử vong của người ta vẫn là đối với người bị giết chết muốn hấn không an ổn, muốn ngăn cản người khác tới nhặt xác sao?

Không có ai nói chuyện, này đó có chút suy nghĩ ai làm chuyện này. Trên màn hình máy tính, hình ảnh phảng phất yên lặng như vậy, hồng y nam tử ôm lấy bạch y nữ tử ở trong rừng, bên chân còn có... một cỗ thi thể. Xem ra như thế nào quý đi! .

Hệ thống: “Bỉ Ngạn Khai Hoa” cùng người giải trừ gắn bó thân mật.

Rốt cuộc cũng có hành động sao? Thủy Thủy trầm nghĩ. Kết quả...

Chỉ thấy Bỉ Ngạn đồng học buông Thủy Thủy ra, bóng dáng màu đỏ lãnh khốc không chút nào do dự nhảy tới trước, sau đó—— trái phải trước sau qua lại nhảy lên bắn tên lên thi thể mỗi nam tử đáng thương??!!... Vẫn cao hứng vẫn hưng phấn...

...

Trước màn hình máy tính, tay Liễu Thủy không tự giác ly khai bàn phím che lên mặt mình, thiên a!... Đừng nói cho người khác biết nàng nhận thức người này... Quá mất mặt a a a a... Đã không dám nghĩ tới biểu tình của kẻ bị đùa giỡn bị giẫm lên thân thể là như thế nào kinh ngạc. Thiên a a a a... Làm cho nàng cũng chết đi...

Một hướng khác, nhân tình nam tử nhìn chằm chằm màn hình máy tính, vẻ mặt dờ dẩn... Đây, chính là trong truyền thuyết “Giang hồ đệ nhất cao thủ”? Đây, chính là cái người chính mình từng sùng bái, một cái phảng phất như thiên thần sao?... Lại một người, bị hiện thức tàn khốc đã kích thích lâu, vô pháp hoàn hồn!...

[Chung quanh]

Thủy Lư Tuyền: “Có thể hay không không muốn bắn tên lên thi thể ta, thi thể cũng có tôn nghiêm!” Vô nại thỉnh cầu, đã vô lực đi chỉ trích. Đối với một cái người trước mặt thực lực gấp mấy lần, người còn có thể làm thế nào? Chỉ có thể âm thầm rơi lệ, nước mắt ròng ròng...

Bỉ Ngạn Khai Hoa: “Không, còn không đủ.” Rất rõ ràng cự tuyệt, nghe khẩu khí có vẻ như đã chơi thành nghiệm? Đồng học, đây là người ta tôn nghiêm a tôn nghiêm, người thế nào có thể tùy ý bắn tên giẫm đạp lên lòng tự trọng của người ta, người đây là không hề cố ý trắng trợn ác ý đùa bỡn a đùa bỡn.

Bỉ Ngạn—— đúng vậy, ta chính là muốn chơi đùa hấn a...

...

Thủy Thủy: “Bỉ Ngạn, đi, Thiên Sơn kêu chúng ta đi Phúc Sương thành.” Bây giờ nhìn không nổi, Thủy Thủy cũng chỉ có thể lôi kéo ai đó đi... Mặc người chết cứ tiếp tục chết đi, một người chết tổng so với có thêm hai người sống mà tôn nghiêm khó giữ có vẻ tốt hơn!... Người yên nghỉ đi, đồng học. Ta tha thứ người... Chúng ta lập tức đi ngay!

Bỉ Ngạn Khai Hoa: “Ân ân, hảo, từ từ nga. Hắc hắc hắc hắc...” Đáp ứng là đáp ứng, lời nói của lão bà trước giờ Bỉ Ngạn đều nghe vào trong tai, nhưng là—— còn mạng “Hắc hắc hắc hắc” thanh âm nam hiểm cực kỳ như vậy vào. Xin hỏi người đây là muốn làm gì? 囧.

Rốt cuộc, một mặt hồng y bóng dáng đang nhảy cả từng đỉnh chỉ tất cả động tác, nhưng, cũng chưa ly khai, đứng trên thi thể.

...Người rốt cuộc còn muốn làm gì? Người nằm dưới đáy lòng kêu thảm, chờ đợi vốn là việc khiến người sợ hãi... Thình cạp ta thống khoái đi!...

Kết quả là, Liễu Thủy một lần nữa hoa hoa lệ lệ bị mỗi nam tử ngay thơ đến cực điểm khiến cho... Đến cực điểm, đã tìm không được từ ngữ có thể hình

dung tâm tình giờ phút này, chỉ có thể 囧 lại囧, 囧 đến không thể 囧 lại囧 hơn được nữa.

... Ta không nhận thức hẳn, ta thực không nhận thức hẳn... Cực độ muốn thanh minh quan hệ cùng ai đó.

Chỉ thấy cái hồng y nam tử đứng trên thân ai đó, quay mặt về phía ai đó, sau đó—— thẳng lưng, ta rất nhàm chán; sau đó—— tay che miệng, cười nhạo, người rất khô hài; sau đó—— hai tay chống bên ao, cười lớn, hôm nay thực khoái trá; sau đó—— lắc đầu xua tay, không được, cách cũ như vậy không đủ dùng; sau đó...

囧. 囧. 囧.

Thủy Thủy rất囧. Người đang nằm rất囧. Ta cũng là tương đương囧!...

(TĐHS: ta cũng rất muốn囧. 囧. 囧. 囧. Nhưng buồn nôn hơn *chạy vội*)

[Chung quanh]

Thủy Thủy: “Bỉ Ngạn, đi lạp lạp lạp lạp lạp!!!!!!” Biểu tình rống to. Đối với hành vi khiêu khích gây thơ như vậy, thực sự là không thể nhịn được nữa, như thế nào chính mình lại quen biết cái nam nhân như vậy?... Không còn không kịp....

Bỉ Ngạn đồng học rốt cuộc cũng cảm nhận từ trên người Thủy Thủy phát ra hừng hực ngọn lửa, đành chỉ hết thầy cử động. Ta không thể không nói một câu, cảm ơn ông trời, cảm ơn đảng, cảm ơn chính phủ, cảm ơn nhân dân, đồng bào cả nước, cảm ơn cảm ơn.

Bỉ Ngạn đồng học rốt cuộc đi đến bên cạnh Thủy Thủy, chuẩn bị rời đi.

Hệ thống: “Bỉ Ngạn Khai Hoa” mời người gần bỏ thân mật.

Thời dài, đang muốn nhấn xác định, dư quang không cẩn thận nhìn đến Bỉ Ngạn đồng học, Thủy Thủy nháy mắt đông cứng.

Hồng y nam tử đối với ai đó đang âm thầm vui mừng, phát phát tay—— chúng ta về sau tái kiến! Tay bịt miệng sau đó gửi đi—— hôn gió... Hôm nay người khiến cho ta phi thường cao hứng!!!!...

...

Sau cùng... Ôm Thủy Thủy, đầu cũng không quay lại, xoay người, rời đi.

...

Hôm nay thực là gặp quý!... Người nằm cô độc dưới đất âm thầm khóc thầm

...

Cuộc sống gần đây thật đúng là thoải mái vô vị, thần kinh Liễu Thủy đều nhanh bị suy nhược. Thiên, này vẫn là cái gọi là sống qua ngày sao? Nàng trước kia nhàn nhã bình tĩnh vô lo vô nghĩ một đường đi tới đã đi đâu vậy? Như thế nào giống như đụng phải quỷ giống như chạy mất dạng? Khóc.....

Giữa trưa, căn tin thật sự rất nhiều người, chen chúc nơi nơi, ba cái bạn cùng phòng bắt lương ngay cả khóa cửa phòng cũng chưa khóa liền dẫn nhau đi dạo phố, lưu lại một mình Thủy Thủy ở lớp học đón đầu trận địa. Ba con heo, oán thầm. Sau đó thờ dài, hoàn hảo giáo sư không điểm danh.

Hôm nay ăn tại căn tin luôn đi.

Tùy ý tìm một chỗ trống, ngồi vào chỗ đó, sau đó vui đầu chiến đấu cùng đám đồ ăn trước mặt.

Đối diện, giống như có người ngồi xuống.

Căn cứ vào bản năng bát quái cực đại của nhân loại, Liễu Thủy đem đồ ăn trong miệng nuốt xuống sau đó ngẩng đầu lên, thực bất hạnh, Liễu Thủy lại một lần nữa bị phang cho một cú mãnh liệt, ngạc nhiên.

Như thế nào sẽ là nàng?.....

Hoa hậu giảng đường nữ nhân.

“Không chào đón sao?” Vô cùng đơn giản ném ra một câu, khuôn mặt lạnh lùng lộ ra một nét mỉm cười, ánh mắt tà tà nhìn Thủy Thủy, nói.

“Không, chúng ta cùng ngồi đi.” Cười, Thủy Thủy đáp. Chúng ta cùng ngồi đi, hoa hậu giảng đường nữ nhân.

Khán giả chung quanh cũng ngạc nhiên.

Hoa hậu giảng đường trong truyền thuyết bị kẻ thứ ba chen vào sau đó hung hăng bị vất bỏ khi vừa tiến vào căn tin, liền đã bị tầm mắt bát quái nhanh chóng ngóng nhìn. Ai ngờ mục đích cuối cùng của hoa hậu giảng đường lại là.....Liễu Thủy?!!!!.....

Tùng cùng công chúa và hoàng tử trong chuyện xưa khiến cho toàn trường kinh động, bị gọi là cô nhỏ dù bị tiêu điều vắng vẻ cũng không chớp mắt Liễu Thủy, chuyện xưa đến nay vẫn để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc. Như vậy hai người, kết quả cuối cùng cũng cùng phòng đoán của mọi người giống nhau, lấy con đường bị gạt bỏ chấm dứt, không hề tri hoãn.

Bởi vì chuyện xưa, kia bóng dáng xinh đẹp khiến khích mọi người không thể quên. Nhưng là hiện tại. này hai người cư nhiên cùng ngồi chung một bàn ăn?..... Xác định có thể nuốt trôi đi? Sẽ không bị ghen hay sao?!!!!.....

Chẳng lẽ cái này gọi là đồng bệnh tương liên, tương thân tương ái, sâu cù hận cù cứ như vậy có thể mặc cho gió cuốn bay đi sao? .

Phóng mắt tìm kiếm, ánh mắt trong căn tin nhìn khắp nơi đều không thấy một bóng người. toàn bộ nằm sấp xuống tìm kiếm ánh mắt đi. Ánh mắt ở nơi nào? Ánh mắt ở nơi nào?.....

..... Nhân sinh quả thực biến ảo vô cùng. Máu chảy đầm đìa quang cảnh hiện ra trước mắt người, người không khỏi không tin!.....

Có đôi khi, có thể tại căn tin trật tự ăn cơm cũng rất tốt đâu, còn có thể gặp được mỹ nhân, ha ha. Thủy Thủy trên đường trở về phòng ngủ suy nghĩ.

Tuy rằng, sau khi ăn xong, kia mỹ nhân xoay người ném lại câu “Tái kiến” cũng liền không quay đầu lại. đi thẳng. Lại khiến cho nàng không thể nói câu tái kiến hồi đáp lại.

Nhưng là, thật sự là tốt đâu. Lần sau, nếu còn có thể cùng nhau nói chuyện, nhất định phải nhắc nhở hoa hậu giảng đường, thói quen không cho người khác đáp lời của nàng thật không tốt, phải sửa lại mới được.

Ngây người một lát, đột nhiên, một vật thể không tên đánh tới, mắt thẳng bằng. Theo bản năng giờ tay chạm vào, ầm ập, còn có nhiệt năng. Đợi chút! Nhiệt năng!!!.....

Mạnh mẽ ngẩng đầu.

Cái gì kia.

Tư Húc.

.....

..... Tư Húc.

Ăn cơm ăn ra hoa hậu giảng đường, đụng người đụng ra cái Tư Húc.

Hôm nay vận khí thật đúng là.rất không bình thường.

Thân thể không tự chủ di chuyển ý đồ tránh đi nam tử cả người toát ra hơi thở mị hoặc, nhưng là. Ai có thể nói cho nàng biết, vì cái gì nàng không thể động đây a a a a a a??.....

Đáng thương tiểu bạch thỏ Thủy Thủy, sau khi ý đồ thoát đi bị nhìn thấu không đạt được kết quả, một cổ lực đạo mạnh mẽ kéo đến dựa vào hàng rào sân thể dục, chặt chẽ cố định tại hàng rào, trong lúc đó gần thật gần Tư Húc.

Tư Húc.

Xấu hổ muốn thoát đi, bắt lực vận vẹo. ừ Hú. Tại sao có thể như vậy.

“Người. Buông tay.” Thờ nhẹ. Trước mặt người này, ngay cả lớn tiếng kêu cứu dđeu không làm được, như thế nào lại vậy. Bên tai truyền đến hơi thở nóng bỏng, hơi ngứa ngứa tạo thành cảm giác thật kỳ quái, động đây một chút liền cảm giác được khuôn mặt ầm ập của Tư Húc đang chạm vào vành tai, tê dại.

Thân thể, dần dần cương cứng, động cũng không dám động nữa, còn đầu thì hơi hướng hướng nơi khác ý đồ né tránh.

Người thật nhiều. Tại sao có thể như vậy. Hai người không quen, như thế nào có thể.

Tâm, kịch liệt run rẩy.

“..... Buông ra.” Đầu óc trống rỗng không thể suy nghĩ thêm gì, chỉ có thể lặp lại hai chữ này.

“Người, là của ta.” Khẽ cắn trụ vành tai run run trong lòng, thấp giọng nỉ non, càng là tuyên cáo quyền sở hữu.

Người, là của ta.

Thủy Thủy giật mình không thể động đây. Người, là của ta.

Nhưng là, nhưng là, chúng ta không hề nhận thức nha.....

“Nhớ kỹ, ngươi, là của ta.” Lại tuyên bố, khế căn.

Đau..... Né tránh.....

“Nơi này..... Nơi này..... Nơi này.....” Hôn, dừng ở hai gò má, cái trán, cái mũi, nhẹ nhàng ôn nhu giống như lông vũ bay lượn..... Chính là đau cùng sùng.....

“Còn có..... nơi này.” Nụ hôn cuối cùng dừng tại đôi môi khẽ nhếch vì kinh ngạc của Thủy Thủy..... môi đỏ mọng

“Đều là của ta.” Hôn thượng.

Này, đến tột cùng là chuyện gì đang xảy ra?

Lại ngồi trước bàn ăn, Thủy Thủy vẫn không tin nổi sự kiện vừa phát sinh trên người mình, hơn nữa vẫn còn đang tiếp tục.....

Nhìn Tư Húc trước mắt đang tao nhã ăn cơm, Liễu Thủy rất muốn đứng lên, phát phát tay áo rời đi, nhưng là, không dám, thật sự không có lá gan kia, trong lòng ủy khuất cực độ.

“Ta muốn ăn cái này.” Ánh mắt nhìn trên bàn ăn, ánh mắt đói khát ra lệnh, không có động tác kế tiếp.

Đang đợi cái gì?

Đây chính là nguyên nhân lớn nhất khiến Liễu Thủy muốn xoay người rời đi, như thế nào mới một thời gian ngắn, thân phận chính mình liền trực tiếp từ một người tự do giáng xuống thành nô bộc đâu? Nhìn kia khuôn mặt tỉnh táo, Thủy Thủy rút cuộc hiện lên khuôn mặt không rõ ràng trong giấc mộng, cảm giác bị áp bức bóc lột càng thêm nặng nề.

Con người thực ác liệt, ngồi ở trước mắt mình tao nhã ăn cơm này nọ lại chính là.....

Nhưng là, vì cái gì chính mình vẫn không dám công nhiên phản kháng? Nhân quyền a, nhân quyền cơ bản nhất của ta..... Khóc.....

Thân thủ gấp một ít đồ ăn đưa tới bát Tư Húc, dờ dẫm nhìn người trước mắt nhàn nhã vươn chiếc đũa gấp đồ ăn mình vừa đưa vào trong bát, Liễu Thủy đầu óc trống rỗng.

Vô duyên vô cớ bị ôm, bị hôn sau đó còn bị kéo tới nhà ăn ngoài trường. Người bình thường nên có phản ứng gì?

“Ta đã ăn.” Thủy Thủy giãy dụa cự tuyệt, ta no rồi, thực ăn no rồi.

“Ngươi không ăn, ngươi liền ở một bên nhìn.” Một câu bác bỏ, không thể chống án. Thủy Thủy bị lời này cấp hồng. Khóc không ra nước mắt.

Nào có thể như vậy?.....

Rất nhiều người a, chung quanh tất cả đều là người..... Thủy Thủy nghĩ nghĩ lại quần bách đem chính mình vùi đầu trên bàn.

Bị ôm vào trong ngực thời điểm cũng có rất nhiều người, thời gian ăn cơm, một đường từ phòng ngủ đến căn tin..... nên có bao nhiêu người thấy được a. Khóc..... Cùng người khác cũng đều quên đi, nhiều nhất chỉ bị hiểu thành một đôi tiểu tình nhân cuồng nhiệt khó có thể chia lìa, lại cô tình..... Như thế nào lại cùng Tư Húc?.....

Này về sau như thế nào gặp người a?.....

Đầu, càng cúi càng thấp, hận không thể có một cái động từ bàn ăn chui xuống.....

Tự nhiên cũng không nhìn thấy, người ngồi ăn cơm phía đối diện đã sơm dừng tay, hoạt động nơi miệng cũng đã dừng lại, mi tuân tú vi loan (khẽ cong, khẽ nhếch), sóng mắt lưu chuyển cất giấu ý cười thật sâu, khóe miệng không chút che giấu câu khôi, ôn nhu mà cường liệt.....

Như vậy, mọi người đều biết được..... ngươi là của ta. A.....

Ra khỏi nhà ăn, hơi hơi dùng sức muốn thoát khỏi bàn tay của Tư Húc, rõ ràng cảm giác lực nắm rất nhẹ, vì cái gì vô luận cố gắng giãy dụa thế nào đều không thoát đâu?

Tay Tư Húc, thực ôn nhu, thực ấm áp.....

Càng đi càng tới gần trường, càng thêm sợ hãi, không cần a, trăm ngàn không cần bị Tư Húc nắm tay cùng vào trường. Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?..... Bị nhiều người nghe vậy nhìn thấy, không thể sống sót a.

Trước kia, khi cùng người kia một chỗ đã bị nhìn ngó cả nửa năm, huống chi đây lại là Tư Húc? Cuộc sống học đường bình lặng của ta thật vất vả mới

trở lại, không cần nghĩ tới như vậy cả ngày bị người ta sắm soi cuộc sống sinh hoạt.

“Tư Húc, buông tay.” Bàn tay dùng sức giãy dụa, dừng lại cước bộ, rốt cục bạo phát, nhất định phải phản kháng nhất định phải phản kháng.

“Đưa điện thoại cho ta.” Cầm tay Thủy Thủy càng thêm chặt không nhìn thấy, không nghe thấy lời nói, mệnh lệnh gì cả.

Giằng co, cuối cùng, Liễu Thủy rốt cục thua.

Nhìn cặp mắt xinh đẹp mà thâm thúy mang theo mệnh lệnh kia, làm cho người ta không thể không nghe theo, sự phản kháng của Liễu Thủy trong chốc lát bị hủy trong ánh mắt kia.

Tay không bị nắm theo túi quần chậm rãi lấy ra di động, cực kỳ không muốn đưa lên, ác bá.

Tiếp nhận, ngón tay thon dài khéo léo di động trên bàn phím điện thoại.

A a a a a a. Tay của một nam nhân như thế nào có thể như vậy xinh đẹp, Thủy Thủy điên cuồng ghen tị bàn tay thon dài trắng nõn đang tung bay trên bàn phím kia của Tư Húc.

“Cầm, về sau di động lúc nào cũng phải mang theo bên người, không được tắt máy.” Bàn tay nhẹ xoay chuyển, giống như tùy ý nói ra, thực tế lại mang theo hương vị không cho nàng cự tuyệt.

Lực nắm tay Thủy Thủy rốt cục buông lỏng, Thủy Thủy thở dài nhẹ nhõm xem nhẹ cảm giác mất mát nơi đáy lòng. Rốt cục.

Nhưng là, tựa hồ là cao hứng quá sớm, đầu vừa quay lại, thấy bàn tay xinh đẹp kia lại khoát lên vai nàng, trời ạ, ác mộng.

Rốt cục đi tới cửa kí túc xá, trốn dưới áo khoác như đà điều trốn tránh vô số ánh mắt tò mò đánh giá dò xét, rốt cục, đến cửa ký túc xá.

Cho tới bây giờ cũng chưa từng cảm thấy nguyên lai khoảng cách mấy trăm bước tới cửa kí túc xá lại xa như vậy.

Thật sự rất dài, có cần hay không mua xe đạp thay cho đi bộ, âm thầm cảm thấy lo lắng.

Cảm giác cánh tay đặt trên vai hơi hơi dỗi đi, Liễu Thủy nhanh chóng thoát khỏi ôm ấp ấm áp dụ hoặc của Tư Húc, hướng cửa chạy tới, đầu cũng không ngoảnh lại.

“Ngày mai, không cần ăn cơm sớm như vậy.” Sau khi bước vào cửa kí túc xá, sau lưng từ từ truyền tới thanh âm. Thân thể, nháy mắt đông cứng.

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 7: Bại hoại

Trở lại phòng ngủ, kia tập thể người đi đi dạo phố đã muốn ở đó, một bên cắn hạt dưa, một bên thì thầm không biết là đang nói cái gì.

“Thủy Thủy, rốt cục cũng đã trở lại, còn tưởng rằng cậu đi tranh cướp ở căn tin đã muốn đem chính mình biến mất đâu.” Lại là Lí Giai tiếp đón nàng đầu tiên, quan tâm nàng đầu tiên.

“Ân, rốt cục đã trở lại.” Rốt cục đã trở lại. Lí Giai cậu thật sự là người tốt, không giống như những kẻ khác a. Ánh mắt nhìn hướng hai cái mặt khác, hai khuôn mặt không hề biểu hiện, vô cảm nhìn người, tiếp tục nói chuyện phiếm, ăn đồ ăn vặt, Thủy Thủy nghĩ. Tâm bị dày vò rốt cục cũng có được chút an ủi, xuất hiện vô số bong bóng cảm động.

Đi qua vòng luân quần ba người đang ngồi, cầm lấy khoai tây chiên hướng lên miệng cắn.

“Biết cô gái kia là ai sao?” Đề tài tiếp tục, không có vì Liễu Thủy xuất hiện mà ngưng hẳn, đây là thanh âm rất ngạc nhiên thực bất quái của Bạch Thâm Tinh.

“Cái gì cô gái?” Ngồi được một lúc như vậy, Liễu Thủy đối với đề tài trong câu chuyện của các cô vẫn hoàn toàn không hiểu được, này đến cùng là nói về cái gì a? Sau đó phi thường tiểu bạch hỏi một câu.

“.....” Tập thể lâm vào trầm mặc.

“Kính nhờ.” Lục Ái Mạnh thực vô lực thở ra câu này. Kính nhờ, nha đầu này vẫn không phải là sinh viên trường chúng ta nha, chuyện lớn như vậy cư nhiên có thể không nhìn thấy, ngay cả chúng ta vừa mới trở về đều đã biết, người vẫn ở trong trường cư nhiên còn không biết?

“Cậu cứ nhiên nhiên không biết?!!!!!!!!” Vẫn là Bạch Thắm Tinh rõ ràng nhất, trực tiếp đem khinh bỉ nói ra khỏi miệng.

“.....” “Tớ không biết a, các cậu không nói tớ thế nào biết được.” Thủy Thủy thực vô tội nói, đối với việc bản thân trở thành đối tượng chỉ trích của mọi người cảm thấy thực ỳ ạch. Không nói ra nằng như thế nào biết, ai biết được vừa rồi bọn họ là đang nói cái gì.....

“Là liên quan đến Tư Húc, đừng nói Tư Húc người này cậu cũng không biết.” Lí Giai tốt tâm trả lời, có điểm hoài nghi nói. Rất có khả năng, thật sự là càng nghĩ càng thấy có khả năng.

“.....” Trong lúc nhất thời bị lời này đè bẹp, Tư Húc cô đương nhiên biết, vừa tách ra chưa tới mười phút, trong lòng thực bất bình phản bác, nhưng là không dám nói ra. Ta là bị bắt buộc..... Kêu rên.

“.....” “Tớ biết Tư Húc.” Tớ mỗi ngày trong trò chơi đều phải nhìn thấy hình ảnh của Tư Húc, các cậu cho tới bây giờ không có phát hiện sao? Khóc..... Rất không quan tâm tới. Nhưng là vẫn muốn tiếp tục nghe chuyện, vì thế nói ra.

“Nghe nói vừa rồi Tư Húc cùng với một cô gái không biết là ai chạy tới sân thể dục, trước mặt mọi người ôm nhau thật thân mật, hơn nữa còn giống như thật khó chia lìa.” Theo trong miệng Lục Ái Mạnh phun ra, lời nói quả nhiên thực bất quá, quả nhiên thực buồn hân, còn một bộ mang theo ghen tị.

“.....” Liễu Thủy thật muốn tìm cái lỗ chui xuống, cảm giác hình ảnh của chính mình trước mắt ba người kia càng ngày càng thu nhỏ, thu nhỏ..... Nếu cô gái trong truyền thuyết kia là người khác, cô cũng sẽ thật ghen tị, cô cũng sẽ thực bất quá, cô cũng sẽ thực tức giận. Nhưng là, hải tử, cô gái trong lời nói của các người là cô nha..... Đã nữ nhân là cô, kia nhân vật trong truyền thuyết khó có thể chia lìa kia cũng là cô?..... Cô không phải đã nữ nhân, cũng không có cùng Tư Húc khó có thể chia lìa, cô cũng là bị hại nha..... Trong lòng tru lên bị phản bác.

“Nghe nói là trong trường, bất quá chúng ta cũng không biết là ai, cái này có thể nháo loạn nhiều ngày, ha ha.” Lí Giai thực vui sướng khi người gặp họa nói.

“Cô gái kia mà xuất hiện trước mặt tớ, tớ khẳng định hảo hảo chà đạp cô ta, hừ, cứ nhiên mới một hai ngày cuối tuần liền đoạt mất Tư Húc của mọi người, quả thực muốn chết.” Lục Ái Mạnh một bộ chính nghĩa vì dân trừ hại nói. Hừ hừ, Tư Húc là Tư Húc của mọi người, thủy lai thủy tử. (chạm vào liền chết)

“Đúng đúng đúng.....” Bạch Thắm Tinh phụ họa nói, bộ dạng cùng chung chí hướng, thoát nhìn rất là buồn cười.

“.....” “Tớ đi ngủ.” Lòng ghen tị của nữ nhân thật đáng sợ, run rẩy. Liễu Thủy quyết định rời xa đám con gái đáng sợ này. Vốn rất muốn thẳng thắn nói cho các cậu biết cô gái mà các cậu nói là tớ, các cậu muốn tiêu diệt kia cũng là tớ, nhưng là nhịn xuống, không ai lại chê mệnh mình quá dài.

“Không nghe?” Bạch Thắm Tinh ra vẻ chưa nói hết.

“Đi thôi đi thôi.” Lí Giai thúc giục nói. Một chút cũng không có ý tứ giữ lại.

“Mời trở về liền ngủ, heo.” Lục Ái Mạnh trước mặt những người trong phòng ngủ này, tùy thời đều là buồn hân.

.....

..... Tiếp tục cùng các cậu nói chuyện, sinh mệnh cô thật nguy hiểm, vẫn là trốn.....

Che chắn ngủ không được, tâm loạn loạn.

Tư Húc.....

Ai có thể nói cho cô biết hiện tại là cái tình huống gì a?.....

Không biết hai người làm thế nào lại phát sinh chuyện hôm nay? Chẳng lẽ là cô đang nằm mơ sao? Sẽ không a, ngay cả ba người trong phòng ngủ cũng là đang thảo luận, thì phải là chuyện đã thật sự xảy ra.... Nhưng là, vì cái gì?

Người như vậy, như thế nào lại, thực xin lỗi, nhưng lại có thể cùng người xa lạ là cô sinh ra hứng thú? Nhiều nhất cũng chỉ là một lần hỗ trợ, nhưng là chưa nói lời nào không lí nào lại nhớ rõ ràng nha.

Chẳng lẽ là đùa giỡn cô? Cũng sẽ không nha, vô duyên vô cớ người ta đùa giỡn cô để làm chi? Cô còn không có vĩ đại như vậy. Lập tức phản bác lại.....

“Ngày mai, không cần ăn cơm sớm như vậy.” Nghĩ lại câu nói này đầu bắt đầu đau.

Quản hân, làm như không có nghe thấy liền tốt rồi, hơn nữa, hân cũng không nhất định nhớ rõ, hân như thế nào có thể nhớ rõ đâu.....

Vì thế, đưa ra kết luận, Liễu Thủy rốt cục bình yên ngủ.....

Nửa đêm.....

Mở hai mắt, như thế nào vẫn là một mảnh tối đen?..... Tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Lăn qua lộn lại.....

A..... Ngủ không được. Xốc chân ngồi dậy, thân thủ tiến tới máy tính. Vẫn là đăng nhập xem thử xem.....

Ngủ không được ngủ không được không được..... Ai oán.

Bỉ Ngạn, đã trể thế này không có ở trò chơi đi.

Nhớ tới Bỉ Ngạn, tâm lại cảm thấy phức tạp.

Bỉ Ngạn, Tư Húc, Bỉ Ngạn, Tư Húc.....

Bỉ Ngạn, chuyện tình ngày hôm nay sẽ khiến người thật không vui, người nếu biết, sẽ không vui đi, sẽ tranh cãi ầm ĩ đi, Bỉ Ngạn..... Về sau sẽ không bao giờ nữa, thật sự, âm thầm hạ quyết tâm.

Nhìn màn hình trò chơi phiêu dạt bức họa, người xa xôi như vậy, vẫn là xa xa nhìn là tốt rồi, đều quên mất quên mất, mảnh liệt lác đầu.

Nhìn nhìn thời gian, hai giờ sáng, lúc này trong trò chơi đúng là chỉ có vài người, ngay cả bình thường tối náo nhiệt kênh thế giới cũng thật lâu mới thoát ra một hai câu, đều là chút việc buồn bán cùng môi tổ đội, vô số.

Lại mở ra kênh bang phái nhìn xem, ㄟ. Hơn nửa đêm, trên thế giới không còn ai, kênh bang phái sao lại náo nhiệt như vậy? Bình thường tại ban ngày cũng không gặp qua nhiều người nói chuyện như vậy nha, chẳng lẽ người trong bang ta đều là cú về đêm? Thủy Thủy thực kinh ngạc nghĩ. Hơn nửa đêm nói cái gì mà hưng phấn như vậy? Tô mờ rình coi.

[Bang phái]

Người là ai: “Liên Y Điểm Điểm là người rất tốt, không cần nói như vậy.” Đầu tiên thoát ra câu như vậy. Liên Y Điểm Điểm? Là muội muội của Vi Vũ, nàng làm sao vậy?

Hoa nở hoa tàn: “Tốt mà như vậy, công nhiên cướp lão công người ta, Thủy Thủy của chúng ta đặc tội nàng ở chỗ nào?” Lập tức nhảy ra một câu chất vấn.

ㄟ, còn nhắc tới nàng. Công nhiên cướp lão công của người ta cùng nàng có cái gì quan hệ> Không cần đem nàng đặt bên miệng, nàng là muốn cúi đầu. Thủy Thủy tự kỷ nghĩ. Làm người cần cúi đầu, làm người cần cúi đầu.....

Bình an: “Không cần ở trong bang thảo luận loại chuyện này, ảnh hưởng xấu.” Bình an muốn ngăn việc thảo luận lại đề tài này, trong bang phái thảo luận chuyện như vậy xác thực không tốt, chỉ sợ có người đem chuyện này nói cho đương sự nghe. Nào biết rằng Thủy Thủy không cần người khác nói cho đã đúng ở một bên xem.

Lưu lạc: “Có cái gì không tốt, cái kia Liên Y Điểm Điểm nên đem nàng T khỏi bang đi, đỡ phải ở trong bang ngại ngừng ánh mắt của chúng ta.”

Xem ra Lưu lạc còn muốn hòa bạo đầu, trước kia như thế nào không thấy, Thủy Thủy cân nhắc.

Ăn chay lớn lên: “Kỳ thật cũng không có gì nha, không phải là buổi tối cùng Bỉ Ngạn bang chủ đi tranh Phúc Sương thành sao, như thế nào nói thành như vậy?” Đứng ở lập trường công chính, Ăn Chay tiểu băng hữu vẫn là vì người từng cùng chính mình làm nhiệm vụ cự viên cùng nhau tiến vào bang Liên Y Điểm Điểm nói câu công đạo, không phải là cùng nhau tiến vào FB sao? Như thế nào lại thành kẻ thứ ba?

Thủy Thủy nhìn đến câu này rốt cục hiểu được, Bỉ Ngạn bang chủ? Liên Y Điểm Điểm? Chính mình? Cướp lão công?..... Nguyên lai không phải chính mình làm cái vượt tường nho nhỏ, ngay cả nam tử vô lương tâm nhà nàng cũng thừa dịp nàng không chơi trò chơi thì chơi đùa MM, còn khiến thiên hạ đều biết.

Lưu Lạc: “Ăn chay người thì biết cái gì. Bỉ Ngạn có thể tùy tiện cùng người khác tiến Phúc Sương thành sao, ít nhất theo tư biết từ ngày thành lập bang phái đến giờ, cùng chỉ thấy một người là Thủy Thủy.” Tiến Phúc Sương?

Lưu Lạc: “Liên Y Điểm Điểm là muội muội của Vi Vũ, này chúng ta không đem ra thảo luận. Trọng điểm là lời nói trên phó bản của trò chơi. Cái gì Bỉ Ngạn thực bảo hộ nàng không muốn nàng bị thương hại, còn cái gì trải qua này đây chuyện tình tại Phúc Sương thành nàng càng thêm sùng bái, càng thêm thích bang chủ của chúng ta. Bang chủ của chúng ta không phải Bỉ Ngạn sao? Như thế mà còn không phải gọi là cướp lão công thì gọi là gì, cho dù chính là có chút ý tứ như vậy cũng không được!” Lưu Lạc mau điên rồi, nơi nơi đều là loại nữ nhân này, sớm nên T các nàng, nhắm mắt làm ngơ. Thủy Thủy của chúng ta rất tốt, một đám bị sắc đẹp làm mù mắt.

Xem ra đêm dài yên tĩnh quả nhiên là thời điểm tán gẫu thị phi tốt nhất, Liễu Thủy thăm nghĩ, này đều là cái gì cùng cái gì? Còn có người công nhiên bày tỏ tình yêu.....hướng về tâm cơ nam tử kia? Quả nhiên việc lạ năm nào cũng có, năm nay lại đặc biệt nhiều.

Hèo con mau chạy: “Nói rất đúng, tuy rằng ta tin tưởng Bỉ Ngạn sẽ không có gì với nàng, nhưng là loại chuyện này vẫn nên có thể tránh liền tận lực tránh. Trong bang có một người như vậy, có thể ảnh hưởng tới tâm tình của Thủy Thủy, vẫn là T đi.” Cái kia Liên Y Điểm Điểm không có trọng yếu như Thủy Thủy.

Con mèo màu đen: “Ân. Ngày mai cùng Thiên Sơn nói, T rất đúng.” Miêu Miêu cũng nói phụ họa.

Hoa nở hoa tàn: “Sự tình liên quan Thủy Thủy, liền làm như vậy đi.” Hoa nở hoa tàn cũng hoàn toàn không có ý kiến.

.....

Xem ra rình coi cũng có thể rình ra hạnh phúc. Lòng Liễu Thủy đang bị cái lạnh ban đêm bao phủ cũng được sưởi ấm. Cảm ơn các người, Lưu Lạc, Hoa nở, Miêu Miêu, Tiểu Trư....

Hệ thống: “Liên Y Điểm Điểm” đã rời khỏi bản bang.

..... Một mảnh yên tĩnh.

Liên Y Điểm Điểm

Mọi người trầm mặc, như thế nào biết được nhân vật thứ nhất trong đề tài cư nhiên ở đây? Như thế rất tốt, cứ nghe hết đi. Hiện tại khiến cho người khác nói cũng chưa nói liền tự mình rút lui.

Cảm xúc không tên bao trùm toàn bang.

Thủy Thủy cũng ngẩn người. Ack, nguyên lai không chỉ có một người rình coi.....

[Bang phái]

.....

Con mèo màu đen: “Chính mình lui cũng tốt, không cần quan tâm.” Thật lâu, rốt cục Miêu Miêu nói ra một câu. Tự bản thân rút lui cũng tốt.....

Lưu Lạc: “Cư nhiên ở đây, ha ha thống khoái.” Thủy Thủy囧. Nói nhiều nhất chính là người, người lại còn ước gì người ta nghe thấy người nói nàng nói vậy, này đều là ai?

Ăn chay lớn lên: “Các người có điểm hơi quá.....” Ăn chay tiểu bằng hữu vẫn là thực thiên lương hồn nhiên.

Heo con mau chạy: “Ngày mai cùng Thiên Sơn, Vi Vũ giải thích nguyên nhân, bọn họ sẽ hiểu, sự tình cứ vậy đi.” Tiểu Trư dùng thực tín nhiệm lời nói.

Hoa nở hoa tàn: “.....”

.....Bang phái lại náo nhiệt lên, màn hình tiếp tục quay cuồng.

Tựa hồ xác thực có điểm hơi quá đâu, bắt quá, như vậy cũng tốt. Thủy Thủy nghĩ, thoát khỏi trò chơi, vốn cũng chỉ muốn vào xem thử, buổi tối ngủ quá sớm, gần một ngày cũng không có vào trò chơi, thật sự rất tưởng niệm đâu. Ai biết vừa nhìn đến lại thấy sự tình này đâu. Hãn.....

Ngủ đi, ngày mai còn phải đi học đâu. Không phải sợ không phải sợ, tự thôi miên. Khiến cho bão táp mãnh liệt xông tới đi!!.....

Bên bàn, bốn người cố gắng vui đùa ăn cơm. Sau một buổi chiều học thể dục, chỉ có thể nói.... đối. Rốt cục biết đáng người hùng tráng Nghiêm lão sư dạy thể dục như thế nào mà có được. Mỗi ngày đều khiến các khóa học thể dục phải hùng hục như trâu vậy, cây gậy trúc cũng có thể trở thành đại thụ thời.

Tâm tư của Liễu Thủy đều đặt hết trên bàn cơm, đối với quý chết đói mà nói, ăn, so với cái gì đều trọng yếu.

“Điện thoại!!!!!!!!!!” Rốt cục, Lục Ái Mạnh không thể nhịn được nữa rống giận. Điện thoại của chính mình vẫn vang vẫn vang như thế nào lại có người làm như mất diếc tai ngơ, trực tiếp không thèm để ý đâu, “honey, honey” vẫn xướng không ngừng, làm cho những người đang chuyên tâm ăn đều cảm thấy học máu, thật là quá đủ.

..... Không có ai phản ứng, ăn cơm tiếp tục ăn cơm, đĩa rau tiếp tục đĩa rau, vui đùa tiếp tục vui đùa.....

“Liễu Thủy!! Điện thoại!!!!!!!!!!!!!!” Rống cả tên lẫn họ, lần này ta không tin người không nghe thấy.

“.....” Tốt lắm, rất cường đại, ba người còn lại đều bị âm thanh này làm kinh động, động tác đang tiến hành mạnh mẽ dừng lại, ngẩng đầu nhìn Lục Ái Mạnh bạn học. Sau đó..... nhất loạt chuyển hướng Liễu Thủy bạn học.

“Honey, honey.....” Tiếng chuông điện thoại giống như gọi hồn tiếp tục vang lên.

Liễu Thủy quay đầu nhìn về phía sau nhìn đến điện thoại di động đặt trên giường, cái kia, giống như thật là từ điện thoại của chính nàng phát ra, hóa ngọc.

“Honey, honey.....”.....

Dưới tam đạo ánh nhìn như lảng trí vờn tay lấy điện thoại, tay Thủy Thủy run nhè nhẹ, nhìn hai chữ lóe trên điện thoại, thiếu chút nữa ném văng đi.

..... “Lão công”? Mãnh liệt cảm thấy bất an, nhưng là, không quá đảm bảo, chỉ hận bản thân giao ra điện thoại, về sau sẽ bị giám sát trong phạm vi rộng, hơn nữa cái nhạc chuông “Honey”, được rồi, này không nên ngạc nhiên, vốn trong điện thoại có nhạc chuông này, bất quá chính là bị ai đó lấy ra làm nhạc chuông riêng, được rồi, này nàng không quá sợ hãi, nhưng là..... “Lão công”? Vì sao tự dưng nàng lại có nhiều hơn cái lão công mà chính nàng cũng không biết? Này rốt cục là vì sao?..... Liễu Thủy hoàn toàn chịu đủ kích mà hóa đá.

Trước ánh mắt giám thị của ba người, người bên kia điện thoại thúc giục càng mạnh. Trong đầu nháy mắt hiện lên khuôn mặt cười cười của yêu nghiệt kia, liều mạng, nhắm mắt lại, ngón cái dùng sức nhấn xuống, tiếng chuông ngừng, điện thoại thông.....

“Cửa ký túc xá chờ em, xuống đi.” Nói tám chữ, ngắt.

..... Nghe từ điện thoại truyền ra chuỗi âm thanh “đô, đô, đô”, Liễu Thủy khóc không ra nước mắt. Đây là cái gì cùng cái gì nha? Đã mất công gọi tới nhiều như vậy, khiến khích ý chí như vậy mới chờ được người ta bắt máy, lại không cho người ta nói một câu, liền trực tiếp cúp máy, như thế nào lại vậy? Nào có như vậy không đem người ta để vào mắt đâu? Tồn tại của cô cùng với cái ống nghe này đồng giá sao? Cô liền như vậy nhỏ bé sao? Liễu Thủy nội tâm phần uất, bất bình nức nở.....

Kéo bước chân nặng nề đi xuống từng tầng ki túc xá, xa xa trông thấy Tư Húc tùy ý dựa vào cửa ki túc xá nữ, chính là mặc đơn giản quần bò cùng áo sơ mi, thoạt nhìn có vẻ tùy ý, mặc trên người Tư Húc như thế nào lại trở lên dụ hoặc như vậy? Ánh mắt không tự giác bị hấp dẫn.

Ánh mắt mọi người xung quanh dò xét đánh giá tình huống trước mắt, cửa ki túc xá giữa trưa luôn vắng vẻ đều hiu đột nhiên có rất nhiều người, có rất nhiều nữ sinh còn có thể lí giải. Nhưng là.... như thế nào nam sinh cũng nhiều như vậy?!!!!..... Quả nhiên là tai họa.

Như thế nào có nam sinh nào so với nữ sinh còn đẹp.... Liễu Thủy ghen tị nghĩ.

Ở trong lòng phác thảo một con đường nhỏ, ngắm kĩ, hít một hơi, lao ra.....

Một người chỉ cảm thấy có bóng người vụt qua, theo bản năng bị cái bóng kỳ quái này thu hút tầm mắt, khi lại đem tầm mắt hướng đến bên cửa, làm sao không thấy bóng dáng Tư Húc nữa? Chỉ có kia Chu Tứ Quý trường ki túc xá nữ là hơi hơi chớp mắt. Tầm mắt trường ki túc cũng chỉ có thể nhìn thấy xa xa một cô gái lôi kéo một người con trai mặc bộ quần áo giống như Tư Húc chạy đi. Tư Húc cư nhiên.... ở trước mắt mọi người bị một nữ sinh không rõ lai lịch bắt cóc!..... Cửa ki túc xá nữ xôn xao.

“Hô.....Hô.....” Rốt cục chạy ra cổng trường, cách cổng trường một khoảng không xa, vẫn giữ chặt tay Tư Húc, từng ngậm từng ngậm khí thở phì phò, Tư Húc người chính là tai họa..... Thật không phải là người, một chết..... Hô..... Thật là khó chịu thật là khó chịu, thân thể thiếu vận động nghiêm trọng kháng nghị.

“Rất khó chịu đi, ai bảo em chạy nhanh như vậy.”..... Hắn có như vậy không giống người sao? Tư Húc có chút bất mãn khi nói câu này. Nhìn Liễu Thủy vẫn đang thở gấp, lại tràn đầy đau lòng, thở dài, vờn hai tay đem cái người nhìn đến chính mình là tránh né kia tiến vào trong lòng.

Liễu Thủy chỉ cảm thấy có một đôi cánh tay mềm mại phủ ở trên lưng nhẹ nhàng vỗ về, thân mình bị hơi thở ấm áp vây quanh, thân nhiên tươi mát cùng cổ kính độc đáo hương khí, rất là dễ chịu. Đầu để tại ngực Tư Húc, Thủy Thủy chậm rãi bình phục hơi thở của chính mình.

Tìm Tư Húc cũng cùng nàng giống nhau, đập thật sự mau đâu, ha ha..... Vụng trộm mừng thầm vì phát hiện của chính mình.

Nhưng là, tình huống hiện tại đang xảy ra này, Liễu Thủy phát hiện cô cười không nổi.

Vì sao mỗi lần cùng Tư Húc giao tranh đều liên quan đến ăn cơm đâu? Lần đầu tiên gặp mặt là hỏi đường tới căn tin, lần thứ hai gặp mặt là trên đường từ căn tin trở về ki túc xá, kết quả lại bị lôi đi ăn cùng; Liễu Thủy lặng lẽ đem quá trình diễn biến bên trong về một chữ X, không nên nghi ngờ, cô cũng là bất đắc dĩ, khóc..... Này lần thứ ba, như thế nào lại là ở nhà ăn? Nhà ăn còn chưa tính, này nàng không có ý kiến, nhưng là.... Nhìn chén cơm phía trước được đắp thành ngọn núi nhỏ, Liễu Thủy thật sự gặp phải trở ngại tâm lí.

Tư Húc, người như thế nào có thể làm vậy.....

Ánh mắt tràn ngập ai oán nhìn Tư Húc ngồi đối diện vẫn tiếp tục ăn, bĩu môi..... Như thế nào vẫn ăn vẫn ha ha đến bây giờ vẫn nhiều như vậy, như vậy có ăn tới chết cũng không hết, vừa rồi ở phòng ngủ đã ăn qua, bây giờ còn có thể nuốt trôi đồng đồ ăn này sao, e rằng người đầu tiên trong lịch sử chết vì ăn cơm sẽ là Liễu Thủy cô a!.....

“Tư Húc.....” Liễu Thủy nhẹ giọng gọi tên Tư Húc, trong ánh mắt trong suốt quang mang, thanh âm tràn ngập ý tứ cầu xin, cực kỳ giống tiểu động vật chịu ngược đãi. Sau đó, cô nhìn thấy..... Tư Húc cư nhiên nở nụ cười, vẫn là thật cao hứng, thực vui sướng, cười đến ba vai đều run run lên!..... Liễu Thủy rơi lệ, như thế nào thông khổ của ta lại là khoái hoạt của người?

Khó trách vì sao hắn không ăn liền cho cô cả đĩa rau, khẳng định đoán được vừa rồi cô đã ném qua!!! A a a.... Tư Húc tên bại hoại này, đại phối đàn.

“Ăn.” Đối phương rốt cục cũng dừng cười, cũng chỉ là đơn giản lên tiếng “Ăn”, nâng mi, một bộ người muốn ta làm cái gì biểu tình.

Liễu Thủy ngạc nhiên, chuyện tình rõ ràng xảy ra trước mắt người như vậy, người như thế nào còn có thể làm bộ đáng vô tội như vậy, tỏ vẻ người cái gì cũng không biết đâu? Người là Tư Húc? Người xác định người thật sự là Tư Húc sao?

Trước mặt người này, trái xem phải xem, xem trên xem dưới, vô luận xem thế nào cũng chính là Tư Húc đỉnh đỉnh đại danh, tuyệt mỹ khuôn mặt đi lửa gat thế nhân, là người xấu, thấy thế nào cũng không phải người tốt..... Tư Húc xinh đẹp thiện lương hồn nhiên ngây thơ của chúng ta đâu? Người đem Tư Húc của chúng ta giấu đi đâu vậy a a? Đem Tư Húc trả lại cho chúng ta..... Tâm gào thét, Liễu Thủy thật nghiêm trọng cảm thấy bị lừa gạt, Tư Húc của chúng ta..... Không bao giờ thấy nữa rồi.

“Tư Húc..... Đây ta ăn không được.” Rất nhanh tiếp nhận sự thật này, Liễu Thủy từ trong lồng xoáy đứng dậy, tiếp tục nói. Có Bì Ngạn là ví dụ đâm máu phía trước, Liễu Thủy khả năng nhận thức cùng bình tĩnh đã đạt đến trình độ cực cao a. Đầu năm nay, cái mặt nạ từng bước từng bước khiến cho người ta sùng kính (sùng bái kính trọng), làm cho người ta yêu thích kia từng bước bị lột trần, đám người kia thật sâu bị chôn vùi, kia mặt nạ khi bị vạch trần có thể đem tâm của mọi người vạch ra một lỗ hổng lớn. Bì Ngạn chính là một cái, như vậy trước mắt cũng là một cái nữa cũng không có gì lạ, thật sự không lạ!.....

“Àn, vậy em ăn cái này.” Tốt lắm, đáp ứng rồi, này ăn không xong, chúng ta đây đổi ăn cái khác. Bàn tay thon dài đưa đến trước mặt Liễu Thủy.

Trợn mắt há mồm nhìn Tư Húc đem bát chính mình đưa qua, khuôn mặt tái đen tới tám phần, Liễu Thủy bắt đầu bạo phát rồi.

“Nhưng là bát của người mà.” Com cũng là com của người.

“Bát trước mặt em cũng là bát của anh.” Lại tuyên cáo chủ quyền, người này ác bá, người đem bát của ta đoạt đi rồi, com của chính mình không ăn đoạt bát của ta làm chi? Trả lại cho ta.....

“Ăn hết đi, ngoan.” Trần an nói, không cho cự tuyệt. Bàn tay đưa bát của chính mình đến bên miệng của Liễu Thủy, dừng lại chờ đợi.

“Mở miệng ra.” Nhìn Liễu Thủy ngây ngốc không hề động đậy, nói.

Bát đặc dĩ há mồm, Liễu Thủy nhìn đám đồ ăn đang đưa đến trước mắt mình, cô cũng có tay.....

“Ta tự ăn.” Không dám lại cự tuyệt, trực tiếp vui đầu tiêu diệt đám đồ ăn trước mắt, đối với những vấn đề khác không còn gì dị nghị, đem com này giống như địch nhân, giống nhau dốc lòng tiêu diệt.....

Nhìn thiên hạ trước mắt, Tư Húc ôn nhu cười. Cúi đầu cảm lên bát tràn ngập đồ ăn xếp lên nhau tinh tế giống như ngọn núi nhỏ, bắt đầu ăn.

“Về sau, em chính là bạn gái của anh.” Ngẩng đầu, túy ý bổ sung một câu.

Run nhè nhẹ, Liễu Thủy thật lâu không có trả lời, về sau, em chính là bạn gái của anh.....

Về sau, em chính là bạn gái của anh..... Về sau, em chính là bạn gái của anh..... Về sau, em chính là bạn gái của anh.....

Trong khoảnh khắc xuất hiện rung động toàn thân, về sau, em chính là bạn gái của anh..... Những lời này từ trong miệng Tư Húc nói ra, là ước muốn tha thiết cầu mà không được của bao người nha..... Đây, là mộng sao?

Nhưng là, nhưng là, Tư Húc, thực xin lỗi.....

Thật sự động tâm, thực sự muốn hung hăng gật đầu đáp ứng, nhưng là, chúng ta không thể cùng một chỗ.....

Ta tâm, đã muốn trao cho Bì Ngạn, thực xin lỗi.....

Làm người không thể quá tham lam, thật sự, cảm ơn người đã cho ta một giấc mộng đẹp, Tư Húc..... Người chính là giấc mộng của ta. Có thể cùng người ăn com, có thể cùng người sánh vai bước đi, có thể cùng người làm cần nói chuyện, có thể được người ôm vào trong lòng, người biết không ta thực hạnh phúc, thực cảm ơn người đâu.

Hai tay đặt lên bàn, đầu cũng không ngẩng lên, tuyệt không dám nhìn đến khuôn mặt mỹ mạo của Tư Húc. Tư Húc.....

“Không.” Rốt cục nói ra khỏi miệng. Liễu Thủy nhẹ nhàng chậm rãi nói ra một chữ.

“Thực xin lỗi, Tư Húc, ta không thể.” Tiếp tục nói. Theo âm thanh ôn nhu của Liễu Thủy nói ra càng ngày càng tràn ngập tàn nhẫn.

“Thực xin lỗi.” Lại là tiếng giải thích. Đứng lên, không dám nhìn Tư Húc nữa, xoay người rời khỏi địa phương này. Không thấy khuôn mặt Tư Húc khê biến sắc, đôi mắt càng ngày càng sâu thẳm, càng không thấy bàn tay nắm chặt của Tư Húc.

Qua hồi lâu, nhìn thân ảnh thanh lệ nữ tử đã sớm biến mất, khóe miệng hơi giương lên ý cười. Thủy Thủy, người rất đúng, là ta, rất nóng vội.

“Về sau sẽ không cho em lí do cự tuyệt nữa, Thủy Thủy.” Tự lẩm bẩm, giống như đang cùng tình nhân âu yếm, Cho nên, Thủy Thủy, em, vẫn là của anh.

Q.2 - Chương 8: Chuyện ngoài lề

Có điểm mờ mờ, ở trường học tùy ý chọn một con đường bước đi. Suy nghĩ của Liễu Thủy có điểm hỗn loạn. Bì Ngạn, Tư Húc, Bì Ngạn, Tư Húc, Bì Ngạn.....

Một loạt hình ảnh không ngừng luân phiên hiện lên trong đầu, Bì Ngạn còn có Tư Húc. Bì Ngạn tung tẩy vui sướng, Tư Húc cười mỉa hoặc, Bì Ngạn xấu xa, Tư Húc bá đạo, Bì Ngạn gian trá, Tư Húc bại hoại, Bì Ngạn treu đùa cô, Tư Húc cũng đồng dạng treu đùa cô.....

Nếu, là cùng một người thì tốt biết bao. Lắc đầu phủ nhận, không hiểu tại sao bản thân lại có loại suy nghĩ như vậy, rất vớ vẩn. Bì Ngạn như thế nào có thể là Tư Húc? Bì Ngạn, Bì Ngạn.....

Rất xa, trông thấy ba thân ảnh, không để ý tiếp tục đi đường của mình, thẳng đến khi một giọng nữ quen thuộc từ chỗ ba người vọng lên. Là..... Hoa hậu giảng đường mỹ nhân?.....

Dừng lại cước bộ, từ vị trí của chính mình xoay người lại, khoảng cách xa hơn mười thước, cũng đủ để thấy rõ ràng những người kia, cũng có thể rõ ràng nghe thấy từng câu nói của họ.

Quả nhiên là nàng. Hoa hậu giảng đường mỹ nhân đưa lưng về phía cô, dáng đứng thẳng, nhìn không thấy biểu tình gì. Mặt khác, hai người kia, một nam một nữ, Liễu Thủy nhận thức được, là bạn trai cũ của hoa hậu giảng đường mỹ nhân Tần Phong, cái người đang khoác tay hân hân chính là Liên Hoa Tích Nhượng đi? Biểu tình trên mặt không tốt chút nào, bất quá, xác thực cũng là một cô gái xinh đẹp.

“Duong Khoảnh Vân, về sau Tần Phong chính là của ta, người đừng có lại không có việc gì tới làm phiền hân, hân chính là áy náy, hân sẽ không lại ở cùng với người, người nói đi Tần Phong?” Không bao lâu sau, Liễu Thủy nhìn thấy cô gái kia kéo tay Tần Phong khiêu khích nhìn về phía hoa hậu giảng đường nói, sau đó đầu tựa vào Tần Phong, về mặt hạnh phúc.

“Ân.” Muốn nói lại thôi. Tần Phong cuối cùng cũng chỉ nhẹ nhàng lên tiếng xem như trả lời. Cảm tình một năm vẫn là thua dưới cô gái nhu tình trước mặt này. Nhìn về phía hoa hậu giảng đường, trong mắt cô có đau thương không nói thành lời còn có tuyệt quyết. (đoạn tuyệt quyết định)

Không có thanh âm của người khác, ba người kia liền cứ đứng nhe vậy, đứng thẳng bất động giảng co.

Liễu Thủy đứng ở nơi này không nhìn thấy biểu tình của hoa hậu giảng đường, khẳng định cũng không tốt lắm đi, thầm nghĩ. Không có tiếp tục nghe, hoa hậu giảng đường là người kiêu ngạo như vậy khẳng định là không muốn bắt luận kẻ nào bắt gặp loại chuyện này. Liễu Thủy xoay người, chậm rãi rời khỏi.

“Duong Khoảnh Vân, người nghe được nga, Tần Phong đã thừa nhận rồi.....” Như trước là cái thanh âm cô gái nọ trong gió truyền tới, đứt quãng.

“Duong Khoảnh Vân, người nhưng thật là nói không nên lời nha.....”

“Duong Khoảnh Vân...” Vẫn là thanh âm của cô gái kia, gọi hoa hậu giảng đường, hoa hậu giảng đường không để ý tới cô ta, cô ta độc xướng thật vất vả đi..... Vừa đi vừa một bên cười nghĩ.

“.....” Đi càng ngày càng xa, thanh âm đã dần dần không nghe rõ. Liễu Thủy chậm rãi bước về phía trước, thời gian không còn sớm, cũng nên về phòng ngủ, ba người trong phòng kia, hiện tại khẳng định ngồi quây lại cắn hạt dưa nói chuyện phiếm đầu. Hắng giọng, các đồng chí phòng 505, Liễu Thủy sắp trở về, nghênh đón đi!.....

“A, mặc kệ nam nhân tự ki thế nào, đến trước mặt ta đều thành cái dạng gì...” Cuối cùng, loáng thoáng nghe được thanh âm của hoa hậu giảng đường, mang theo đùa cợt cùng mỉa mai. Hoa hậu giảng đường luôn luôn đều là không dễ chọc nha, cô gái kia cũng nên ném mùi thất bại đi, thật khờ. Liễu Thủy cười lắc đầu, bước chân tiến về phòng ngủ càng nhanh, cũng nên lên trò chơi xem xem, đã lâu không gặp Bì Ngạn đâu, thật sự rất nhớ hân.

Trở lại phòng, Liễu Thủy trước tiên đem móng vuốt hướng về máy tính, khởi động máy tính. Lợi dụng thời gian khởi động máy tính, xoay người đi qua chỗ ba người kia, lấy một đám đồ ăn vặt, sau đó trở về.

“Liễu Thủy!” Lục Ái Mạnh lập tức rống lên.

“Cậu muốn chết.” Bạch Thâm Tinh ở phía sau phụ họa.

“Không cần một lần lấy nhiều như vậy đi!” Một lần lấy nhiều như vậy, nàng thực đau lòng. Lí Giai ai oán kêu.

Ba người nhất loạt đưa mắt trừng người vừa từ trên trời rơi xuống liền cướp đi một đồng đồ ăn của mình, Liễu Thủy. Nhưng là.....

Nhìn người vụng vụng ngồi trước bàn máy tính, đeo tai nghe, đồ ăn vặt bên cạnh, đăng nhập trò chơi Liễu Thủy, ba người nhất thời sinh ra loại cảm giác thất bại, đàn gảy tai trâu. Liễu Thủy, nha đầu đáng giận này.....

Không nhìn màn hình trò chơi hiện lên hình ảnh Tư Húc tuyệt sắc giai nhân, Liễu Thủy tràn đầy chờ mong tiến vào trò chơi, Bì Ngạn, Bì Ngạn, ta đến đây, lâu như vậy không gặp, người nhớ ta không?

Nhân vật vẫn đứng tại chỗ hôm qua logout khỏi trò chơi. Liễu Thủy không có tâm tình đi thưởng thức phong cảnh chung quanh có gì tình lệ, còn có người nào đang đứng, vội vàng mở ra danh sách nhân vật, tìm Bì Ngạn đi.

..... Tên màu đen, Bì Ngạn lại không ở đây.

Bà vai lập tức sụp xuống, Bì Ngạn như thế nào lại không ở đây?..... Gần đây thường không thấy, không biết làm cái gì nữa, không biết hiện tại người ta thực cần người sao? Bì Ngạn.....

Khóc, Bì Ngạn, rất nhớ người a a a a aa a

Trên đầu bỗng nhiên hiện lên tin tức đối thoại, nhấn vào, là Vi Vũ gửi tới.

“Thủy Thủy, người chết ở đâu, rõ ràng ở trường học lại còn hai ngày không lên trò chơi, không biết mọi người đều rất nhớ người sao?” Miệng nói ra tưởng niệm cùng trách cứ lời nói, Vi Vũ ôn nhu đôi khi cũng phát buri, tỷ như lúc đối mặt Thủy Thủy.

“..... Ta bề bộn nhiều việc.” Vội vàng ngủ làm đà điều, ta thật sự bề bộn nhiều việc..... Hơn nữa, ai nói ta không vào trò chơi? Ta đêm qua đã vào qua. Nhưng là không dám xuất khẩu (nói), đêm qua đó là rình coi a rình coi.

“Vậy người hiện tại rảnh không? Lại đây giúp ta chút 79FB, thật là, người cùng Bì Ngạn đều không login, khi đánh BB, thời gian lùi lại tưởng trốn ở phía sau nói chuyện phiếm đều không được, không nghĩ qua là có thể hoàn thành, người đến thật đúng lúc, bảo hiểm a.” Vừa mở máy tính ra đã nghe một đoạn hát xướng thật dài, xem ra oán hận chất chứa đã rất lâu.

“Tổ ta.” Cảm ơn vì đã nhìn ta cùng Bì Ngạn chính là trong yếu để các người có thể làm cái nhân hạ nhân, Thủy Thủy☹. Đáp.

Trên đầu hiện lên dấu chấm than.

Hệ thống: “Vi Vũ” mời người gia nhập đội ngũ.

Nhấn chuột, xác định.

Hệ thống: “Thủy Thủy” gia nhập đội ngũ.

Vừa thấy tin tức tổ đội, Thủy Thủy☹.

Thiên Sơn Mộ Bạch 100 cấp, mẫn cấp võ hiệp, Vi Vũ 100 cấp, mẫn cấp thích khách, Thủy Thủy 100 cấp, mẫn cấp y sư, Liên Y Điểm Điểm 83 cấp, y sư, Ăn chay lớn lên, 86 cấp, pháp sư, Cây táo có độc 84 cấp, yêu tinh.

Xem trận này là ba cái tiểu tử kia trong bang làm nhiệm vụ mà đến. Khó trách Vi Vũ như thế nào cũng phải kéo nàng tham chiến, chỉ có một tiểu y sư 79FB, không phải ngại mệnh quá dài đi tìm đường chết đi? Hơn nữa, bên trong cái kia siêu cấp biến thái BB “Dùng đao giết không chết” xem ra cũng phải chính nàng đi lên đối kháng đi.

Về cái kia “Dùng đao giết không chết”, lần đầu tiên thấy này BB, Thủy Thủy nhưng là đang ở một mình☹ hơn nữa ngày, này nhân viên thiết kế cũng quá mức lừa dối người ta, thiết kế cái tên BB cấp cao như vậy, cực kỳ có ý nghĩa giải trí.

Hơn nữa BB này thuộc tính được thiết kế cực kỳ biến thái, võ hiệp, thích khách đi lên tuyệt đối sẽ bị vây đánh, này trận chiến, hai nhân vật này cũng bình khí của họ chính là bình hoa, nhìn được nhưng dùng không được. Bởi vì vật lý công kích đối với “Dùng đao giết không chết” có thể nói là miễn dịch! Mặc người chém, mặc người giết, mặc người phát cuồng tức giận hết sức lực ấn bàn phím nó cũng không đau không thương..... bị hệ thống mặc định là không có công hiệu, “Dùng đao giết không chết” nó là không bao giờ hết máu!!!!

Vật lý công kích miễn dịch không nói, biến thái nhất là nó tự thân miễn dịch công kích vật lý, nhưng là nó sử dụng chủ yếu cũng là vật lý công kích, cái loại này vẫn là quần công rất lợi hại! Mang vào pháp thuật thương tổn.....

Thủy Thủy lại vì chính mình bị vận mệnh bị thảm thúc giục bị ai hai phút.

Còn có, cái kia Liên Y Điểm Điểm..... Vi Vũ, Thiên Sơn còn chưa biết chuyện tình đêm qua sao?

Mang theo đầy bụng nghi vấn cùng phiền muộn, đoàn người Thiên Sơn Thủy Thủy chậm rãi bước trên con đường chinh phạt 79FB. Đọc theo đường đi phá quan trăm tướng (qua cửa giết tướng), kinh hãi không có điểm dừng lại, tiểu quái không biết diệt bao nhiêu con, nhiều đến nỗi không thống kê nổi. BB cũng giết 3 con, rốt cục, một hàng sáu người rào bước tiến vào sào huyệt của BB “Dùng đao giết không chết”.

Nhìn đám quái vật lớn đi qua đi lại nơi cửa sào huyệt, Thủy Thủy càng thêm rơi lệ. Trước kia có Bì Ngạn ở, tuy rằng biết chính mình có thể miễn cưỡng kháng cự, nhưng là có khi nào thì đến phiên chính nàng phải lên sân khấu qua? Nhiều nhất cũng chính là đứng nhìn một người hung hăng chiến đấu còn có thể tùy ý chơi đùa, thỉnh thoảng thêm chút máu cho Bì Ngạn đi. Tên kia, chỉ cần có nàng thì không bao giờ tự uống được thêm máu.

Được rồi, nàng muốn vào. Liễu Thủy âm thầm ổn định lại tâm trạng có chút khẩn trương. Chưa từng thù giết qua, thật sự là có chút hơi sợ, đều do Bì

Ngan đem chính nàng bảo hộ quá tốt.

“Ta lên, Liên Y thêm máu cho ta, những người khác đứng một bên xem.” Ở kênh đội ngũ nói một câu. Một mình biểu diễn, có thể luống cuống không?

Những người khác đều trả lời, tốt lắm, lên đi.

Xem được vị trí có lợi đi đến sào huyệt của “Dùng đao giết không chết”, thủ giấu cách lựa chọn ẩn nhanh chóng phát động “Thiên kiếp ngũ lôi”, nhân vật tự giác hướng chỗ BB di động, phát ra từng đợt kỹ năng. Từng đợt huyền lệ lôi pháp theo đỉnh sào huyệt đánh xuống, âm vang long trời không ngừng dừng tại khắp nơi trên người “Dùng đao giết không chết”, tốt lắm, rất cường đại, một dòng chữ đỏ tươi -3600 theo trên đầu nó hiện ra.

Liễu Thủy ai oán a, này giết đến bao giờ mới có thể đem BB20W giảm hết a. “Thiên kiếp ngũ lôi” đã muốn là kỹ năng tốt nhất mà Thủy Thủy có thể dùng, 20 giây mới có thể dùng một lần, bàn tay không ngừng nghỉ thi triển các loại kỹ năng khác, lốc xoáy, lôi tiên từng bước từng bước không ngừng nghỉ hướng toàn thân BB bắn đến.

“Dùng đao giết không chết” sau kỹ năng thứ nhất “Thiên kiếp ngũ lôi” cũng đã xong lên, trên tay nó cầm đại chùy hướng Liễu Thủy trầm xuống. Quanh thân còn liên tục phát ra những mũi tên giống như cuốn khúc cùng những vật thể khác tạo thành lốc xoáy, gần nó liền bị giảm máu. Thủy Thủy đứng trước “Dùng đao giết không chết” vô cùng nhỏ bé yếu ớt, đáng thương mặc một bộ áo giáp kháng cự BB cường đại vật lý công kích, mỗi lần bị trúng đều mất đi một phần ba đến gần một nửa lượng máu, chỉ cần ba phát, có thể trực tiếp bị giết chết. Hoàn hảo phía sau còn có người thêm máu, nếu thật sự ở một mình tại chỗ này, này BB cũng không kịp giết, vội vàng thêm máu cho chính mình, thêm huyết đến lúc trạng bị bị hư tổn, kết quả cuối cùng vẫn là tự sát.

Liên Y Điểm Điểm, người phải vì ta đứng vững.

Mất thấy BB huyết rót ba bốn phần mau thấy đáy, Thủy Thủy thoáng thờ phào, xem ra là không có vấn đề gì.

Đúng lúc này, “Dùng đao giết không chết” cư nhiên rời đi phương hướng, hướng. Liên Y Điểm Điểm còn có Vi Vũ nhanh chóng bước đến, mọi người còn không kịp phản ứng, Liên Y Điểm Điểm đã bị “Dùng đao giết không chết” một đâm trầm chết, mất thấy dáng người nổi bật kia ngã xuống, Thủy Thủy khóc không ra nước mắt. Cái này thảm.

“Giết BB, muốn thêm máu thì không cần dùng “Vạn vật hồi xuân”” Ăn chay lớn lên sau khi nói xong lời này, người liền trực tiếp ngã xuống.

Chính là trong khoảnh khắc ngăn ngừa, kia Liên Y Điểm Điểm, Ăn chay lớn lên, Cây táo độc toàn bộ đều đã bị giết chết, chỗ mọi người đứng là cửa, bị gắt gao ngăn chặn, cho dù là muốn chạy ra ngoại cửa chờ BB hồi phục trạng thái rồi quay trở về cứu người cũng không có cơ hội. Thêm máu cho chính mình, xông lên đi. Liễu mạng!

Khi xông lên, Vi Vũ cũng ngã xuống, Thiên Sơn. ... Người cần phải kháng trụ nha.

“Thủy Thủy, chạy.” Chỉ kịp đánh ra câu này, Thiên Sơn uống máu kiên cường dẫn quái di động, ý đồ đem quái dẫn đi nơi khác, để Thủy Thủy có cơ hội an toàn thoát thân.

Thủ thay đổi phương hướng, tìm đúng khe hở tiến lên. Trốn a!

Khi chạy ra khỏi cửa, khéo mắt dư quang vừa vận nhìn đến Thiên Sơn nơi đó, Thiên Sơn, cũng ngã xuống.

Không có thời gian.

“Dùng đao giết không chết” đuổi theo.

..... Không hề trì hoãn, giờ phút này toàn bộ đội ngũ tiến 79FB bị diệt đoàn.

Nhìn thân ảnh nữ tử bạch y ngã chôn vùi dưới đất, lượng huyết chỉ còn là số lẻ, Thủy Thủy bị tình huống như vậy làm cho học máu, lập tức liền giết chết, lập tức sẽ đem “giết không chết” kia giết chết như!.....

Bình thường, dưới tình huống tổ đội tiến vào FB xoát quái mọi người đều biết không thể dùng “Vạn vật hồi xuân”, sẽ dẫn quái đến trên người, liền ngay cả mới tiến vào trò chơi không bao lâu tiểu y sư cấp 30 đều biết đạo lý này, Liên Y bạn học, người lại cố tình quên đi? Khóc.

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 1: Tiểu hài tử sinh bệnh

Xét thấy là lần đầu tiên phát sinh loại tình huống này, mọi người cái gì cũng chưa nói, chính là nhắc nhở Liên Y hải tử một chút, thêm huyết không thể thêm như vậy, Liên Y hải tử cũng một bộ khiêm tốn thụ giáo, sự tình cũng không tính toán so đo thêm nữa.

Nhấn chọn hồi sinh trở lại thành thị phụ cận, Thủy Thủy hướng khối đá truyền tống chạy tới. Chính nàng đã là mẫn cấp, điểm dừng trừu kinh nghiệm chuyên môn dùng để sau khi hồi sinh cũng không có, Liên Y hải tử còn muốn tiếp tục thăng cấp đâu. Huống chi, chính nàng giúp người ta đứng dậy cũng không mất điểm kinh nghiệm.

Nhưng là tại thời điểm này, thật sự rất hoài niệm khoảng thời gian trước kia nhàn nhàn đi theo đội ngũ gây loạn cả ngày a a a a.....

Kéo mọi người, hồi máu, thêm trạng thái, lại bắt đầu tiếp tục chiến dịch sát hại “giết không chết”.

Rõ ràng đã nói thật rõ ràng, nhưng là vì sao, lại bị giết?.....

Thủy Thủy rốt cuộc cười không dậy nổi, được rồi, Liên Y hải tử người ta là không có kỹ năng hồi lam hồi được muốn thêm máu cũng thêm không được, cuối cùng còn cùng nàng hy sinh, thật sự không thể trách nàng ta, nhất định không thể trách nàng ta, nhưng là, này rốt cuộc là vì sao a vì sao?..... Vô ngữ vấn thương thiên.

Lại đứng lên. Lấy danh sách nhân vật ra xem, nhìn bốn chữ “Bi Ngạn Khai Hoa” như cũ xám xịt. Thủy Thủy thật sự muốn khóc. Đánh ra khung đối thoại, nhập chữ.

“Lão công, ta rất nhớ ngươi.”

Gửi đi, đóng cửa sổ bảng nhân vật.

Rất ít khi gọi Bi Ngạn là “lão công”, nhưng là lần này, Bi Ngạn, ta thật sự rất nhớ ngươi, cho dù đối với ngươi gửi đi vài dòng không hồi đáp, cũng có thể có chút an ủi. Nhưng là vì sao tại thời khắc quan trọng như vậy ngươi cư nhiên lại không bên ta???? Rơi lệ a.....

Lần thứ ba, Liên Y hải tử cuối cùng cũng thụ giáo được chút kinh nghiệm, cũng biết thêm lam thêm được cho Thủy Thủy không có kinh hãi cùng hoảng loạn nữa, Thủy Thủy rốt cuộc cũng cùng BB “Dùng đao giết không chết” quyết đấu một trận sinh tử, phát ra nhưng chiêu thức chói lọi, hoa mỹ.

Nhìn thân hình không lồ của “dùng đao giết không chết” ầm ầm ngã xuống đất, Thủy Thủy thở phào một hơi, vui sướng lại uể oải.

Vui sướng là rốt cuộc giết chết, rốt cuộc đem kia “giết không chết” giết chết, rốt cuộc có thể rời đi cái địa phương quái quỷ này a a a a..... Uể oải là cho tới tận bây giờ, Bi Ngạn còn không có login, đến 79FB cư nhiên tổn gần ba giờ, logout, hôm nay lại không nhìn thấy cái hồng y thân ảnh..... Cái này không đáng nói, liền ngay cả kinh nghiệm dự trữ cũng rút mất 20%, tuy rằng đã mẫn cấp, nhưng là chút kinh nghiệm này cũng là do gian khổ xoát quái làm nhiệm vụ mới có được nha, đau lòng vô hạn.....

Vì thế, Thủy Thủy hiểu được một đạo lý. Đó chính là..... này nọ có thể ăn bậy, nói có thể nói lung tung, này tổ đội, nhưng nhất định phải nhìn kỹ người mới tổ, đây là liên quan đến thời gian liên quan tới đại sự sinh mệnh a a a a a!!!!!!.....

Đối với Vi Vũ cùng Thiên Sơn gửi đến áy náy cùng xin lỗi, Thủy Thủy trực tiếp đánh mấy cái “Không có việc gì”, cười cho qua chuyện. Này nàng có thể cùng với ai than vãn nha, hơn nữa việc này về tình về lý cũng không có quan hệ cùng bọn họ. Nói lời cảm tạ cùng với thật có lỗi từ trước đến nay không có dùng đến, đạo lý này trước nay đều biết, hôm nay như thế nào lại có ngoại lệ đâu?.....

Huống chi, ai biết được Liên Y hải tử kia đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì nha, phỏng chừng là thật sự như vậy ngu ngốc cũng không chừng, việc này a, nàng đều là nghĩ theo hướng tốt, nàng đều là người tốt, như thế nào chung quanh đều là những người bại hoại âm hiểm vậy, Bi Ngạn là một ví dụ điển hình là một ngoại lệ trong các ngoại lệ, bao nhiêu người bên trong có thể trở thành một cái cực phẩm như vậy, nàng tuyệt đối sẽ không cho rằng nàng ta là cố ý hãm hại, cố ý mưu sát!!!!!!!!!!

Nhưng là, Vi Vũ a.... Ngươi ôn nhu thiện lương như vậy như thế nào lại thu nhận một cái muội muội đơn giản ngu ngốc như vậy a a a?.....

Liễu Thủy tự cảm thán, ở kênh tổ đội đánh câu “Tái kiến”, tiếp theo rời khỏi tổ.

Thoát khỏi trò chơi, quay đầu nhìn ba người trong phòng kia. Liễu Thủy囧.

Các mỹ nữ xinh đẹp như vậy, lại cùng nhau hờ ra khuôn mặt trắng xóa khắp nơi dọa người..... Sau đó lại nghĩ đến, thường xuyên một lòng một dạ chuyên tâm vào trò chơi, đối diện với máy tính lâu như vậy, mặt nàng cũng không kém gì đã quý a.....

Vì thế, phòng 505 liền xuất hiện một màn như vậy..... bốn giường bốn khuôn mặt, bốn thiên hạ ngồi ở trên giường, ngươi xem ta, ta xem ngươi, trừng mắt há mồm, muốn nói lại không dám nói, muốn cười không dám cười, hé ra khuôn mặt trắng xóa vận vẹo bất quy tắc, run run kích thích.....囧.

Thời gian, chậm rãi trôi qua.

Ngày hôm sau, tiến vào trò chơi, Bi Ngạn không ở.....

Ngày thứ ba, tiến vào trò chơi, Bi Ngạn vẫn không ở.....

Ngày thứ tư, tiến vào trò chơi, Bi Ngạn vẫn là không ở.....

Ngày thứ năm, tiến vào trò chơi.....

.....

Bi Ngạn, người rút cục chết ở đâu rồi a a a a a.....

Tâm trạng Liễu Thủy từ trở ngại biến thành giận dữ, rồi lại chuyển thành lo lắng. Thật sự rất lo lắng, Bi Ngạn, người rút cục làm sao vậy?.....

Hiện tại là hai rưỡi chiều, buổi chiều không có lớp, nhằm chán a nhằm chán. Không nghĩ vào trò chơi, không nghĩ xem điện ảnh, thậm chí cũng không muốn mở máy tính. Bi Ngạn..... Nhất định lại không ở đi.

Mất nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào, chân bước khỏi phòng, đi ra ngoài phơi nắng phơi nắng, tiêu tán u sầu, nói không chừng còn có thể gặp được hoa hậu giảng đường mỹ nhân, ha ha.....

Nhưng là vì cái gì, rõ ràng là đi giải sầu, như thế nào lại bị kinh hách như vậy?

Này hoa hậu giảng đường mỹ nhân không gặp được, cư nhiên lại nhìn thấy người này, nhưng là lại ở cửa ký túc xá.....

Liễu Thủy dùng sức nhu nhu hai mắt, này ban ngày ban mặt, cô không phải là xuất hiện ảo giác đi? 囧.

Nhưng là vô luận chà đạp hai mắt như thế nào, người kia thủy chung vẫn đứng đó, cũng không giống như có ma thuật biến mất đi, cho nên, Liễu Thủy đỡ đầu, đứng ngây ngốc. Lam Tiêu Nhiên, hán hiện tại không phải nên ở nước Mỹ sao, như thế nào sẽ xuất hiện ở đây?!!.....

Mang theo nghi hoặc, Liễu Thủy do dự nên hay không nên tiếp tục đi về phía trước. Đi? Vẫn là không đi? Đường ra khỏi ký túc xá chỉ có một, một cửa nhỏ khác đã nhiều năm đóng cửa, nàng đây rốt cuộc vẫn phải ra ngoài? Vẫn là không ra đây? Đi ra ngoài nhất định chạm mặt Lam Tiêu Nhiên, không ra thì chỉ còn cách trở về ký túc xá tiếp tục nhằm chán.....

Hết sức do dự, vừa nhấc đầu, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt tràn đầy ôn nhu của Lam Tiêu Nhiên.

Hơi hơi cười, Lam Tiêu Nhiên vẻ mặt tràn đầy sùng nịnh cùng hoài niệm, rút cục gặp lại người đầu, ha ha.....

Lại cùng Lam Tiêu Nhiên sống vai đi trong vườn trường, Liễu Thủy trong lòng thật rất 囧. Nhìn chung quanh tốp năm tốp ba người qua đường, ánh mắt kinh ngạc, tìm tòi, tự nhiên giảm cước bộ, thậm chí còn có người trực tiếp chỉ trở trước mặt hai người bọn họ, thực hận không thể tìm được cái gì đó đem bản thân che đi, cho dù là dùng mo, nàng cũng chấp nhận dùng!!..... Đến bây giờ, nàng rốt cuộc hiểu được, muốn có được cuộc sống an nhàn, căn bản chính là một giấc mộng! Rơi lệ a.....

“Cái kia, người như thế nào đã trở lại?” Thấy Lam Tiêu Nhiên nãy giờ không nói gì, Liễu Thủy đành phải tự động tìm một đề tài, hỏi. Trước kia, lúc còn ở bên nhau, luôn gọi “Lam Tiêu Nhiên”, “Lam Tiêu Nhiên”, mặc kệ hán ngăn cản, dù dễ thế nào đều không đổi được cách gọi. Đến bây giờ, khi đã có hơn một năm xa cách, xưng hô như vậy lại không thể nói được. Chỉ có lựa chọn cách gọi như vậy thôi.

“Àn, đã trở lại.” Ôn nhu cười, ánh mắt tràn ngập ý cười nhìn Liễu Thủy, nói.

“Không bao giờ đi nữa.” Không bao giờ đi nữa rồi.....

Nhìn cặp mắt ôn nhu mang ý cười kia, tâm Liễu Thủy bỗng trở nên ấm áp, giống như trở về khoảng thời gian trước kia. Một thiếu nữ nghịch ngợm luôn dùng đôi bàn tay sờ nhẹ lên đôi mắt kia. Luôn ghen tị, mắt cười của một chàng trai như thế nào lại giống như so với ánh mặt trời còn ấm áp hơn, nhưng là đồng thời, lại thật sâu yêu thích.

“Thật tốt.” Nhìn Lam Tiêu Nhiên, Liễu Thủy cười nói. Thật tốt đâu, về sau trong đại học X lại có thể khắp nơi tràn ngập ánh dương ấm áp (ánh mặt trời ấm áp). Cũng không phải chưa từng nghĩ qua, khi gặp lại sẽ là tình huống như thế nào, phần nộ, coi thường hoặc là vui mừng. Lại như thế nào cũng không nghĩ tới, khi một ngày này thật sự đến, chính cô lại có thể như vậy bình tĩnh tiếp nhận. Lam Tiêu Nhiên, kỳ thật, hán có thể trở về, cũng rất tốt.

Trước kia còn ác độc nghĩ hán đi rồi đừng trở về nữa, khiến cho hán ở dị quốc tha phương, mang theo khát vọng, lý tưởng của hán sống nốt quãng đời còn lại. Nhưng là hiện tại gặp lại, lại như vậy thân nhiên, nhớ lại ngày trước, khi đó chính cô thật sự quá ngây thơ đâu, ha ha.

“Àn, trường học vẫn không thay đổi đâu.” Hoài niệm lại có điểm sâu nào, Lam Tiêu Nhiên nói.

“Ha ha, Lam Tiêu Nhiên anh vẫn vậy.” Rút cục vẫn là kêu cái tên kia, Lam Tiêu Nhiên, Lam Tiêu Nhiên, về sau, người cũng chỉ là Lam Tiêu Nhiên đầu.....

“Thế nào? Không phải đều bảo em không cần lại gọi anh như vậy, như thế nào luôn không nghe lời?” Thanh âm có điểm tức giận, lại mang theo thoải mái trong lời nói. Người, kỳ thật cũng giống ta đâu, vẫn như vậy.

“Ha ha.....” Chính là cười, cười.....

“.....”

Cùng Lam Tiêu Nhiên đi dạo một chút, từ trường đi đến phố ăn vặt, từ phố ăn vặt đi tới ngã tư đường, lại từ ngã tư đường chậm rãi trở về, thẳng đến giờ cơm chiều mới nói lời từ biệt trở lại phòng. Liễu Thủy trong lòng có thần nhiên ấm áp, thần nhiên hoài niệm, nhưng là..... mệt mỏi!!!! So với chạy Marathon còn muốn mệt đâu!!!!!! Chân của ta đều muốn tàn phế a a a..... Trở lại ký túc xá, thẳng tiến mục tiêu..... giường, trực tiếp ngã xuống rồi không dậy nổi!.....

Về sau không bao giờ không có việc gì làm động kinh đi ra ngoài phơi nắng, cái gì mà lấy ánh dương xua tan tâm tư đâu! Quãng đường xa như vậy, nàng cứ nhiên cùng Lam Tiêu Nhiên hải từ ngân người đi dạo một vòng đâu, nàng là điên hay sao? Liễu Thủy trong lòng kêu rên.....

Trong bí thông, điện thoại reo vang.

“Điện thoại ai, mau tiếp đi!!!!!!” Liễu Thủy rống to. Bình thường tiếng chuông điện thoại như vậy dễ nghe như thế nào hôm nay lại giống như tiếng quỷ đòi mạng vậy, điện thoại của ai, mau tiếp mau tiếp đi, cứu cứu cô, giúp cô một phen, cô rốt cuộc nghe không nổi nữa a a a a.....

Một tiếng hét nháo loạn phòng ngủ sau, lập tức im lặng lại. Ba người đang nói chuyện ồn ào đều nhất loạt trừng mắt nhìn về phía Liễu Thủy, hung ác vô cùng.

“Điện thoại của cậu!!!!!!” Cùng nhau rống to. Có ai lại như vậy, trợn tròn mắt không thấy, nhếch lỗ tai không nghe. Liễu Thủy, chính là người!!!!!!

Bị thanh âm của ba người kia làm chấn động, bị khiếp sợ tỉnh lại, nhìn đi động ở phía đầu giường. Không phải chứ, vẫn sáng, vẫn rất vang.

“Honey, honey.....”

“Honey, honey.....”

.....

Trời của ta, thật là điện thoại của ta!.....

Tay trái cầm điện thoại, tay phải cảm lấy chấn, một phen trùm qua đầu, đem ánh mắt lảng trí của ba người kia ngăn cách ngoài chấn, ấn phím nghe. Hoàn toàn không có tự hồi bản thân, so với tiếng chuông điện thoại bình thường nghe có gì bất đồng, cũng không có nhìn xem tên gọi hiển thị. mang theo một thân hồn loạn cùng chặt vật, nghe thấy thanh âm khàn khàn lại phá lệ dụ hoặc theo đầu dây bên kia truyền đến.

“Thủy Thủy, anh sinh bệnh, thật là khó chịu.....” Là thanh âm của Tư Húc. Thanh âm luôn luôn thanh lệ nhu hòa có lẽ bởi vì nhiễm bệnh mà có vẻ phá lệ mãnh mai, làm cho người ta nhìn không được muốn vuốt ve đau lòng, thanh âm có điểm nhỏ, nhưng là có thể rõ ràng nghe được.

“Thủy Thủy, địa chỉ nhà anh là XXXXXX, em mau tới đây.....” Không có nghe trả lời, bên kia trực tiếp nói, ngữ khí có chút thúc giục cùng làm nũng. Nói xong liền trực tiếp cúp điện thoại, cự tuyệt nghe thấy thanh âm cự tuyệt chính mình không muốn nghe.

Cứ nhiên là Tư Húc!.....

Kinh ngạc nghe điện thoại xong, bên tai truyền đến thanh âm điện thoại đứt quãng “đô” “đô” “đô”. Trùng trùng nhìn điện thoại, Liễu Thủy có chút nổi giận, người này, như thế nào mỗi lần gọi điện đều không cho người ta nói chữ nào a a a a.....

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 2: Không có khả năng a khả năng

Không nhìn đến ba đạo ánh mắt nghi vấn kia, Liễu Thủy đứng dậy, bắt lấy túi xách đặt trên bàn, liền chạy thẳng ra ngoài cửa.

Tư Húc, người thế nào?.....

Người này đáng giận, ác bá, người sinh bệnh cùng ta có cái gì quan hệ? Người chính là yêu tinh, khắp người đều là tai họa, Tư Húc.....

Vội vàng chạy đi, trong đầu Liễu Thủy không ngừng lặp đi lặp lại cái địa chỉ kia, như thế nào nghe một lần, lại giống như đã nghe qua hàng trăm nghìn lần, thật sâu khắc vào trong trí nhớ? Liễu Thủy không hiểu, Liễu Thủy hiện tại cũng không có tâm tư đi tìm hiểu lý do, chỉ nhớ rõ cái kia Tư Húc bá đạo, khoác tàng tàng xinh đẹp vũ ý đối với mình mỉa mai hoặc, còn có thanh âm Tư Húc trong điện thoại kia có điểm khàn khàn có điểm bất lực cùng với vô tội đối với chính mình nói “Anh sinh bệnh, thật sự khó chịu”.....

Tư Húc, Tư Húc.....

Rốt cuộc đến nơi.

Tay trái chống lên tường, tay phải vuốt vuốt ngực vẫn đang phập phồng vì chạy gấp của mình, thở hổn hển.

Ngay sau đó, Liễu Thủy nhấc tay muốn gõ cửa, ai ngờ, tay vừa mới dừng trên cánh cửa, cửa cứ nhiên tự.... mở!!!!!!

Kính ngạc nhìn chăm chăm tay mình, nhìn nhìn lại cửa, lại nhìn chăm chăm tay mình, thực xác định chính mình không dùng sức lực lớn, bàn tay vô lực như thế nào có thể làm ra trình độ này..... Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?.....

Nháy mắt ngẩng đầu, nhìn lên phía trên. Đúng vậy, chính là sổ nhà này, Liễu Thủy thực xác định.

Như vậy, giải thích duy nhất chính là.... này Tư Húc! Một người ở nhà cứ nhiên cũng không khóa cửa!!!.....

..... Nào có ai như vậy? Đặc biệt lại giống như hần, là một mỹ nam người người muốn tìm hiểu, bị phản từ bất lương vào nhà cướp sắc thì làm sao bây giờ? 囧.

Theo cánh cửa mở ra nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, trong phòng khách cũng không có ai, toàn bộ chìm trong im ắng. Bị tình trạng bên trong khiến cho giật mình, Liễu Thủy dùng lực nho nhỏ gõ gõ cửa, cánh cửa phát ra hai tiếng “Thùng thùng” tinh tế, cũng không có ai đáp lại, vẫn là một mảnh yên tĩnh khiến cho người ta hít thở không thông.

“Tư Húc.” Liễu Thủy khẽ gọi một tiếng, không có ai đáp lại.

Hít sâu một hơi, quyết định. Liễu Thủy nhẹ nhàng đi vào phòng, đóng cửa.

Phòng thứ nhất, bố trí thật sự đơn giản, thật ngoài dự liệu đơn giản. Vốn cho rằng phòng ở của Tư Húc nhất định giống như hàng mẫu nội thất được giấu trong tủ kính, cao quý mà hoa lệ, không nhiễm bụi trần, liền làm cho người ta có cảm giác giống như hần vậy, cho dù là cười, cũng tràn ngập xa cách, rất xa rất xa. Không nghĩ đến là cảnh tượng đầy nhân hóa như vậy. Đột nhiên biết được, Tư Húc cũng là người. Liễu Thủy cảm giác chính mình toát ra ba vạch hắc tuyến, đang vô hạn lan tràn..... Chẳng lẽ hần trước kia không phải người? 囧.

“Thủy Thủy, ta đói.” Khàn khàn thanh âm ở bên tai truyền đến, lỗ tai nóng nóng ngứa ngứa. Thân mình Liễu Thủy bị Tư Húc từ phía sau ôm vào trong ngực, nháy mắt căng cứng. Cái người đang sinh bệnh đứng phía sau đem toàn bộ sức nặng đặt lên người Liễu Thủy, thật giống như con lười. (TĐHS: con lười là một loài động vật nha, lên gg seach sẽ biết ^^)

Liễu Thủy kinh ngạc, thiếu chút nữa hét chói tai..... Người này là từ nơi nào chui ra a?

Nàng sai lầm rồi. Liễu Thủy tự mình tỉnh lại.... Tư Húc hần thật sự không phải người!.....

“Tư Húc.” Giữa chặt đôi tay đang ôm chặt hông, muốn đem sức nặng ngày càng tăng sau lưng rời đi, thật nặng, cô gần nhất nghĩ hần muốn đem cô đè chết, muốn trả thù cũng không nên trả thù theo cách này nha. Tư Húc, người này bại hoại!!! Sinh bệnh cũng không để người ta sống yên ổn.

“Thủy Thủy, ta khó chịu, ta đói.....” Càng thêm ôm chặt, Tư Húc nhỏ giọng nói, nghe ra rất là ủy khuất.

Lại là ngữ khí này. Tư Húc không phải nên nói “Liễu Thủy, anh đói bụng, cho anh ăn cơm”. Phải nói như vậy sao? Như thế nào, người này khi sinh bệnh, ngay cả tính tình cũng hoàn toàn thay đổi như vậy? Liễu Thủy thật ngạc nhiên.

Bỗng nhiên nghĩ đến người kia trong trò chơi, đã muốn biến mất cả tuần nay, cũng là thường thường nói, “Lão bà, ta.....” “Lão bà, ta.....” Mang theo làm nũng, mang theo ngọt ngào. Bi Ngạn, người rốt cuộc chết ở đâu a a a???.....

Lực chú ý bị kéo trở lại, Liễu Thủy thực bất đắc dĩ.

“Tư Húc, người trước nằm trở lại giường, ta nấu cơm cho người ăn.....” Nhẹ giọng dụ dỗ. Đây người đang ôm ta có phải là Tư Húc hay không nha? Liễu Thủy như cũ thực hoài nghi. Nhưng là này hương vị thân nhiên tươi mát cùng ôm ấp quen thuộc đều thời thời khắc khắc nhắc nhở Liễu Thủy, đứng vậy, hần thật là Tư Húc.

“Không.” Trực tiếp cự tuyệt.

“.....” Liễu Thủy không thể nói gì. Như thế nào lại có người nào sinh bệnh, trí lực cùng hành vi đều thoái hóa đến mức cùng với trước đây không giống nhau đâu? Tư Húc người rốt cuộc là không phân rõ phải trái a?.....

Gian nan di chuyển một cái con lười thật lớn, rốt cuộc tới đích..... sô pha. Nói liên tục không ngừng rốt cuộc lừa được cái người nào đó kiên quyết không chịu buông tay an trí trên sô pha. Liễu Thủy đứng dậy, hướng phòng bếp đi tới.

..... Ta chính là tự mình tìm phiền phức đến a. Thủy Thủy đau lòng Tư Húc cùng đồng thời vì vận mệnh bi thảm của bản thân mà kêu rên.

“Tư Húc!!!” Liễu Thủy quát.

Tư Húc, người ác ma!!!!!!!!!!!!

Liễu Thủy cảm thấy ấn tượng của bản thân đối với Tư Húc giống như xoát quái bên trong trò chơi, bị vây hãm, giết hại lại không ngừng này sinh ra cái mới. Bên trong trò chơi, quái mới vẫn chỉ là quái, thuộc tính cũng không biến đổi, vì cái gì bản thân bị cái trước mắt này vây hãm không ngừng biến hóa

đôi mắt như vậy? Ác ma!!! Yêu nghiệt!!!!!!!

Giận trừng mắt nhìn tiểu hài tử trước mắt đang dùng ánh mắt vô tội nhìn mình, Liễu Thủy đã muốn vô lực đi dụ dỗ người nào đó nếm thử thức ăn này nọ. Giống như vừa nhìn thấy tên hán là thần kinh “oanh” một tiếng, rất chi căng thẳng.

Tư Húc người không phải đói bụng? Người không phải rất đói bụng rất rất đói bụng, rất đói bụng rất rất đói bụng sao? Nhưng là vì có gì com ở trước mặt người, đồ ăn ở trước mặt người, còn có một cái người siêu cấp ngu xuẩn lấy com canh đưa đến tận miệng người, người như thế nào lại lắc lắc cái đầu xinh đẹp của mình, nói người không ăn???.....

Đây là vì sao???..... Khóc không ra nước mắt. Không nên như vậy trên đầu người khác nha.....

Thực vất vả, khuyên nhủ cùng cường bức dụ hoặc, đem những phương thức có thể sử dụng đều đem hết ra, nhìn Tư Húc nằng nề nằm trên giường, Liễu Thủy thở phào nhẹ nhõm. Nhìn nhìn lại bàn tay bị móng vuốt của mỗ yêu nghiệt nắm, động cũng không thể động, đáy lòng Liễu Thủy toát ra một cỗ bi ai. Cô đây là đang làm cái gì a??? Có người nào tư ngược như cô vậy sao?.....

Buổi chiều nhất thời bởi Lam Tiêu Nhiên đi cả buổi, trở về phòng còn chưa kịp nghỉ ngơi đã hùng hục chạy tới nơi này, bị mỗ yêu nghiệt luân phiên ép buộc gần ba giờ, còn rơi vào kết cục bị nắm giữ không rời được nửa bước. Xin hỏi cô đây là tạo nghiệt gì a.

Mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, cô liền gục xuống nghỉ ngơi một chút, chỉ một chút....

Khi mở mắt, yêu nghiệt vẫn như trước là yêu nghiệt, người xấu cũng không có khả năng vừa ngủ dậy liền biến thành người tốt, cho nên, cái mặt nạ lương thiện của Tư Húc sẽ không bởi vì bị bệnh mà từ nay về sau trở thành chân chính lương thiện khả ái.

Liễu Thủy bắt đầu đi trừng mắt nhìn khuôn mặt giống như yêu nghiệt trước mặt. Non mịn bóng loáng, trong suốt sáng bóng, thật sự là rất muốn véo a véo vào cái. Nhưng là bởi vì e ngại người nào đó lợi dụng lúc vừa tỉnh dậy làm càn. ... Cô nhin.

Nào có thể dài như vậy? Làm sao có người trưởng thành thành ra như vậy? A? A? Không lý nào cái người này vẫn là con trai?!! Yêu nghiệt!!!!

Từ chi không thể di chuyển, chặt chẽ bị đặt dưới thân yêu nghiệt, trên đầu là chân yêu nghiệt, vất ngang trên lưng là bàn tay của yêu nghiệt, thân mình ngủ say của Liễu Thủy bị người nào đó toàn thân ôm lấy, không thể động đậy. Ngủ say như chết không biết là tại thời điểm nào bị kéo đến trên giường, thành ra trạng thái như bây giờ, thật sự là.... Chỉ có thể âm thầm vì chính mình rơi lệ.

Không muốn cũng không nguyện ý quấy rầy giấc ngủ của Tư Húc, bị bệnh một hồi, mệt chết đi, ngủ đi ngủ đi, cho dù toàn thân bị đè nặng, cho dù toàn thân không thể động đậy, cho dù hôm nay cô có bị khóa chặt.... cô cũng nhin!

Nhàm chán mở mắt đánh giá chung quanh. Ngăn tủ, bàn máy tính, tai nghe, loa, CD, đèn bàn, khung ảnh, ly cà phê.....

Một cái hình ảnh chợt lóe qua..... Khung ảnh?

Tầm mắt mạnh mẽ kéo trở lại, khung ảnh..... Người trong ảnh không phải tên gọi Liễu Thủy, chính là cô sao???.....

Được rồi, hiện tại học cùng trường lại có quen biết, Tư Húc có ảnh chụp của cô cũng không có gì kỳ quái, tùy tiện lấy điện thoại chụp một cái là được. Nhưng là.... vì sao Tư Húc lại có được ảnh chụp khi cô học sơ trung!?? Chẳng lẽ hán có thể xuyên không trở về lấy điện thoại chụp ta?!.....

Sở dĩ liếc mắt một cái là có thể nhận ra, bởi vì cô gái trong ảnh mặc đồng phục sơ trung, cái kiểu tóc kia, bối cảnh vườn trường trung học, đương nhiên, càng không thể không nhắc tới khuôn mặt non nớt của cô khi đó. Tất cả những chứng cứ này khiến cho Liễu Thủy phi thường xác định, kia người trong ảnh chụp không hề sai lầm, xác thực xác thực không có nửa điểm sai sót chính là chính cô lúc ấy vô cùng vô tư tươi đẹp a!

Ánh mắt kinh ngạc theo khung ảnh dời về phía khuôn mặt xinh đẹp của Tư Húc, lại từ khuôn mặt người nào đó trở lại khung ảnh, hình ảnh trong đầu chợt lóe, lại nhanh chóng biến mất. Tư Húc.....

Như thế nào có thể?....

KHông nghĩ lại rơi vào đôi mắt thâm u, Liễu Thủy cả kinh theo phản xạ lui về phía sau, bất quá, bị người nào đó ôm quá chặt, không có khả năng di chuyển.

“Tư Húc.....” Bất đắc dĩ thấp giọng kêu lên.

Lời còn chưa dứt, liền bị một đôi môi hôn lấy. Lời lẽ bị nuốt lấy, một đôi cánh tay hữu lực di chuyển trên eo nhỏ.....

“Tư Húc.....” Liễu Thủy trong đầu một mảnh hỗn loạn, chỉ có thể than nhẹ một tiếng, Tư Húc.....

Môi rất nhanh bị người nào đó xâm lược chiếm cứ, càng ngày càng thêm sâu.

Môi lưỡi giao hòa triển miên, Tư Húc xuyên qua quần áo hỗn độn vuốt ve da thịt nhu mềm của Liễu Thủy, cánh tay Liễu Thủy rốt cục được tự do cũng chỉ có thể bất lực khoát lên cổ Tư Húc, chậm rãi quần quanh. Rốt cuộc không thể nghĩ đến cái gì ngoài hán, chỉ có một thanh âm quanh quần, Tư Húc..... Tư Húc.....

Cảm thụ được đôi bàn tay hần vuốt ve mang đến cảm giác ấm áp, cảm thụ được môi mình nị Tư Húc nhiệt tình xâm nhập, chiếm cứ, giao hảo. Liễu Thủy vô lực ngăn cản, chỉ có thể không ngừng lún sâu, lún sâu.

Tư Húc.

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 3: Buộc chỉ tơ hồng

Đầu gất gao dựa vào trước ngực Tư Húc, Liễu Thủy xấu hổ không chịu nổi. Cứ nhiên bị hôn, còn là dây dưa hôn sâu, càng đáng sợ là chính cô còn bị lún sâu trong đó, phi thường hưởng thụ cảm giác tốt đẹp đó, làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Cảm giác chính bản thân đang ở trong trầm luân. Bỉ Ngạn, Bỉ Ngạn, người ở nơi nào?

Tư Húc tìm đập thật nhanh, Tư Húc chậm rãi bình phục hơi thở, Tư Húc. Chúng ta như vậy rốt cục là cái quan hệ gì? Sự tình như thế nào lại như vậy a a a??? Khóc.

Rất lâu sau đó, Liễu Thủy không nguyện đem chính mình chôn sâu, nâng đầu lên, mau ngẩng lên đi mau ngẩng lên đi, cô thật sự không dám ngẩng lên a a. Nếu khóc có thể giải quyết vấn đề xấu hổ này, cô thật sự muốn khóc. Ô ô.

Cảm giác trên trán bị ôn nhuận bạc thân chạm nhẹ, ôn nhu. Môi Tư Húc thực mềm thực mềm.

“Thủy Thủy, tính chôn ở trong lòng anh cả đời sao? Ha ha.” Cúi đầu cười, Tư Húc nói. Thanh âm vừa tỉnh ngủ, trầm đục mà lại dụ hoặc, lại dẫn theo một chút khàn khàn vốn có sau khi bị cảm.

Nếu thật sự là như vậy, ta cũng nguyện ý đầu, a.

Thủy Thủy. tâm tư Liễu Thủy bị như vậy vô cùng thân thiết khiến cho cảm động, tên trong trò chơi, ở trong hiện thực bị người lơ đãng kêu lên, nguyên lai là có cảm giác ấm áp như vậy.

Đầu chôn tại trước ngực Tư Húc nhẹ nhàng lắc lắc. Liễu Thủy cảm giác đầu mình đang bị Tư Húc từ từ nâng lên, dời đi tầm mắt, liếc mắt liến rơi vào ánh mắt tà mị tràn ngập ý cười của Tư Húc, liền bị nhốt vào trong đó, rốt cuộc không thể rời đi, không thể né tránh.

Một đôi mắt như vậy, Tư Húc. Người thật sự không phải yêu tình sao?? Liễu Thủy mê hoặc nghĩ.

Liễu Thủy không nói gì, chính là nhìn Tư Húc, giống như muốn đem hình ảnh Tư Húc khắc thật sâu vào trong đầu. Tư Húc, như vậy khinh ngăm cười yếu ớt, như vậy triển miên Tư Húc, hiện tại, người ở ngay bên cạnh cô, ngay tại trong lòng cô.

“Ngủ tiếp đi ha.” Mím cười nhìn Liễu Thủy trong lòng, không kìm được lại hôn hôn lên trán cô, Tư Húc nói. Không dấu vết thu lại bàn tay đặt bên hông Liễu Thủy, thuận tiện điều chỉnh tư thế của hai người, làm cho thiên hạ trong lòng có được cảm giác thoải mái.

“Ân.” Nhu thuận gật đầu, Liễu Thủy lên tiếng coi như trả lời. Sau đó tiếp tục nghiêng đầu chôn vào trong ngực Tư Húc, nhắm mắt lại. Vậy tiếp tục ngủ đi. Thật là, thực tham lam tốt đẹp như vậy. Vậy, sa vào đi.

Lại mở mắt ra, đã muốn không thấy Tư Húc, giường to như vậy, chỉ có một mình Liễu Thủy, đem thân hình vốn mảnh khảnh của Liễu Thủy lại càng trở nên nhỏ bé. Cuộn tròn người, mặt hướng ra cửa, cửa đóng nhìn không thấy bên ngoài, Tư Húc đi nơi nào? Liễu Thủy nghi hoặc.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ tiến vào trong phòng, này rốt cuộc là ánh sáng buổi sớm hai vẫn là ánh sáng buổi chiều? 囧.

Cứ nhiên, không ngờ ngày hôm qua như vậy mặc nguyên quần jean cùng y phục trên giường lăn lộn, trực tiếp đứng dậy, Liễu Thủy trầm mặc. Như vậy còn thể ngủ giống như lợn chết, Liễu Thủy còn có gì có thể nói?!!

Đột nhiên nhớ lại tấm ảnh trên bàn kia, Liễu Thủy quay đầu. Không ngờ ảnh còn chưa có nhìn thấy, lại hình ảnh trên màn hình máy tính kia khiến cho kinh diễm!!!!!!!

Nguyệt Quang lưu vệt!!!!.....

Kìa cảnh tượng trên màn hình, đào thụ, cánh hoa bay tán loạn, không phải Đào Hoa thôn thì là cái gì?!!!!

..... Tư Húc cứ nhiên cũng chơi vông du?

Bỗng nhiên nhớ ra bản thân có thể bắt đầu chơi trò chơi cũng là bởi vì hình ảnh tuyên truyền của Tư Húc, Liễu Thủy ngạc nhiên. Vậy nói cách khác, Tư Húc cư nhiên cũng chơi chính trò chơi mà hắn tuyên truyền, Nguyệt Quang lưu vực???.....

Mơ hồ nhìn thấy một thân hồng y đặt mình trong đóa hoa mạn phi (tự do bay lượn). Khoảng cách quá xa, thân mình quá nhỏ, lại bị cánh hoa cản tầm nhìn, chỉ là loáng thoáng trông thấy. Càng ngày càng cảm thấy một cảm giác quen thuộc không hiểu, hồng y nam tử, Đào Hoa thôn, hoa hải hạ....

Nghi hoặc xoay người, thoáng suy nghĩ, nhìn chăm chăm kia hồng y thân ảnh, Bỉ Ngạn. Bỉ Ngạn!!.....

Thân ảnh hồng y như vậy khắc sâu trong tâm khảm như thế nào có thể nhận nhầm?!!!! Bỉ Ngạn.

Phút chốc mãnh liệt ngẩng đầu, trừng mắt nhìn tên nhân vật trên đầu hình ảnh kia. Bỉ! Ngạn! Khai! Hoa!!!!

Đúng vậy!!! Quả nhiên như vậy!!!!!!

Nhanh chóng che miệng, ngăn chặn chính mình thét ra thanh âm chói tai, trời ạ, như thế nào trùng hợp như vậy? Như thế nào có thể?!!!!.....

Tư Húc, Bỉ Ngạn, Tư Húc, Bỉ Ngạn, Tư Húc.....

Trong đầu, hai cái tên này không ngừng biến hóa, sau đó hợp làm một, lần lượt thay đổi, trùng điệp.

Như thế nào có thể?????

Tư Húc, Bỉ Ngạn.... Cư nhiên là..... cùng một người sao???.....

..... Đây, như thế nào có thể???.....

Điên rồi, thế giới này điên rồi!!!!..... Trong đầu một mảnh hỗn loạn, thật sự không có biện pháp nói chuyện, Liễu Thủy bị đả kích thật sự nghiêm trọng.

“Tư Húc!!!!!!” Liễu Thủy rốt cục bùng nổ, rống to thành tiếng, thốt ra liền chỉ có cái tên này.

Người nào đó đang ở phòng bếp vát và cần cù bận rộn, nghe thấy tiếng rống kia, khước một gọn lên độ cong xinh đẹp, mỉm cười. Ha ha.....

Rõ ràng là nụ cười ấm áp ấm áp, vì sao lại có vẻ tao nhã tà tử hoặc nhân như vậy, đây là ác ma mỉm cười trong truyền thuyết?

Bão táp rốt cục cũng tới, dùng cảm nghênh đón đi.

Từ từ bước vào bên trong, đẩy cửa.

Nhìn Liễu Thủy chịu đả kích quá mạnh ngồi bên bàn máy tính, không có bất kỳ phản ứng gì, đủ biết cô đã nhìn thấy cái không nên nhìn, Tư Húc, thật sự vô thố.

“Vẫn là thiếu kiên nhẫn như vậy đâu, thật giống con nhím đâu”, ha ha.

“Tư Húc, ngươi đã sớm biết sao?” Liếc thấy Tư Húc, ngược lại càng bình tĩnh, Liễu Thủy nói thẳng.

“Àn.” Không có xác định, nhưng là cũng không có phủ định, Tư Húc lên tiếng. Trong đầu hiện lên một khuôn mặt cô gái tự đắc, cách xa rất xa, vài năm không gặp, quả nhiên vẫn là cái người kia.

“Tư Húc, là trêu đùa người khác sao?” Lại hỏi.

“Không phải.” Trực tiếp trả lời không chút do dự.

“Tư Húc, rất vui sao?” Không đề ý đến, tiếp tục hỏi.

.....

Tư Húc người cứ như vậy trêu đùa người khác sao? Ảnh chụp thời sơ trung trong tay người, đã sớm biết ta, đối ta làm nũng chọc ta cười Bỉ Ngạn là người, bá đạo không cho ta cự tuyệt tiến vào cuộc sống của ta là người, người chính là như vậy khiến cho ta khóc khiến cho ta cười khiến cho ta ảo não bởi hai cái người khác nhau, trong lúc đó không ngừng trái phải trêu đùa sao? Tư Húc, người rốt cuộc muốn ta như thế nào?

Không có trả lời, Tư Húc đi đến bên cạnh Liễu Thủy, Liễu Thủy chính là nhìn Tư Húc, cũng không có nói gì nữa.

“Thủy Thủy.....” Thân thủ ôm lấy Liễu Thủy bởi vì tức giận mà có điểm phá lệ lạnh lùng, Liễu Thủy không có giả dụ không có phản ứng, tùy ý mặc Tư Húc ôm.

“Thủy Thủy.....” Mặt Tư Húc chôn chặt tại gáy Liễu Thủy, cọ cọ, thăm gọi, cực kỳ giống như tiểu miêu làm nũng.

Thủy Thủy, em có thể đánh anh, có thể mắng anh, nhưng là xin em không cần lạnh lùng như vậy, khiến cho anh có cảm giác thấy lại khoảng thời gian

trước kia em, một người xa cách cao cao tại thượng, một người mà anh vĩnh viễn không có khả năng tiến vào cuộc sống của em. Không cần dùng ánh mắt ấy nhìn anh lần nữa, anh thực bất an, không cần vọng tưởng thoát đi, anh tuyệt đối không cho phép.....

Cọ cọ, lại cọ cọ, Tư Húc dùng khuôn mặt xinh đẹp ý đồ mê hoặc Liễu Thủy đang giận dữ. Thủy Thủy, tôi không thể kháng cự chính là Bì Ngạn làm nũng còn có Tư Húc xinh đẹp.

“Thủy Thủy, anh không dám nữa.....” Vui đầu tiên vào gáy cô công khai nhận lỗi. Thanh âm phi thường vô tội, dĩ thường khiến người ta phải yêu thương.

Da thịt va chạm, thất lưng truyền đến cảm giác lạnh lạnh ôn nhu từ bàn tay từng chạm qua nước lạnh của Tư Húc, bị hấn gắt gao ôm lấy, rất sợ cô biến mất, Liễu Thủy thờ dài. Bì Ngạn, Tư Húc.....

Ngươi là đoán chắc ta không thể đối với ngươi sinh khí, không thể đối với ngươi phát hỏa, không có khả năng không để ý đến ngươi, cho nên, ngươi mới như vậy không kiêng nể tùy ý làm bậy, cho nên, mới lập tức đem tất cả sự thật bày ra trước mắt ta, là như vậy sao? Phải không?!.....

“Thủy Thủy.....” Cảm nhận được không khí nhu hòa chậm rãi xua tan lạnh lùng xa cách, Tư Húc hôn lên vành tai non mịn của Liễu Thủy. Quả thực là..... được một tác lại muốn tiến một thước!.....

Dùng sức vỗ lên cái đầu đang bên tai mình làm sáng làm bậy, nếu đã biết là Bì Ngạn, Liễu Thủy sẽ không khách khí như vậy nữa!!!!

“Tư Húc, anh tránh ra, em còn chưa có hết giận.” Cầm giận nói ra, Liễu Thủy bắt đầu giãy dụa, vặn vẹo thân mình. Tư Húc người này ác ma, cứ nhiên đem Bì Ngạn tối trọng yếu của em chiếm lấy, anh đem Bì Ngạn của em trả lại cho em. (Từ đoạn này sẽ thay đổi xưng hô của Liễu Thủy naz)

“Không.” Phủ ở trên người Liễu Thủy, lắc đầu, Tư Húc cự tuyệt.

“Anh buông tay.” Tiếp tục giãy dụa.

“Tuyệt đối không.” Tiếp tục cự tuyệt.

“.....”

.....

Bạn đang đọc truyện *Ngươi Không Phải Đại Thần, Ngươi Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 4: Vẽ Em Bằng Màu Nổi Nhớ

Vừa tỉnh ngủ, ánh mặt trời đã muốn chiếu vào trong phòng. Tư Húc, Bì Ngạn, còn có hoa hậu giảng đường mỹ nhân, thế giới này, thật sự là khắp nơi tràn ngập kinh hi, tùy thời khiến cho người ta kinh ngạc không nói lên lời!.....

Cuối tuần liền như vậy trôi qua, vẫn là hoa hoa lệ lệ trôi qua, trong đầu Liễu Thủy bỗng nhiên hiện lên thân hình xơ cứng bộ mặt cứng ngắc ánh mắt quang mang tùy thời bắn ra tia sắc lạnh của Nghiêm lão sư môn triết học bắn lên người mình. Đánh cái rùng mình, ồ chần ảm áp phút chốc lạnh đi vài độ.

Hoa hậu giảng đường mỹ nhân. ở trong trò chơi lại kết hôn.

Đương nhiên lão công của hoa hậu giảng đường mỹ nhân, Lưu Quang Dục, là một người không sai.

Phong Tiêu Hề đối với lão công của hoa hậu giảng đường mỹ nhân, Lưu Quang Dục tuyên bố truy nã.....

Tiếp theo, Bì Ngạn lên thế giới tuyên bố phản truy nã.....

囧.

Bì Ngạn này tiểu hài tử.

Lại khiến cho hấn một phen náo nhiệt.

Thế giới lại vô thanh suốt ba giờ.

Ba giờ a a a a a a!!!.....

Một cây kim rơi xuống đều có thể nghe thấy, hít thở cũng không ai dám ra mặt, Bi Ngạn, người đây là phải ra tay thôi?.....

Làm náo động cũng không cần làm ra như vậy nha!!!.....

Chờ thế giới rồi cuộc lâm vào tình trạng điên cuồng, trước mắt Liễu Thủy tất cả đều là cuồng loạn! Cuồng loạn! Cuồng loạn!.....

Liễu Thủy nhìn đến hoa cả mắt, không kịp thấy rõ ràng bất kỳ một cái tin tức nào, đã nhanh chóng nhảy lên một cái mới thay thế sau đó lại có cái mới, trong trường hợp hỗn loạn như vậy người nào phát điên mới phí hơi thừa lực phát biểu, thời khắc mấu chốt, bàn tay không an phận đã muốn vuốt ve đầu, tùy thời chuẩn bị..... xoa tóc!!!!!!!

..... Hiện tại ta không nhìn thấy các người, ta tìm không ra các người, ta ngược không được các người, ta tự ngược có thể đi a a a a a!!!!!!.....

Xem ra tốc độ cũ vĩnh viễn không thể so với tốc độ mới, làm cho tâm tình Liễu Thủy đối với chuyện này vô cùng “quan tâm” cùng “tò mò” phi thường uể oải, phi thường giận dữ, phi thường muốn đem cái người đầu sỏ không ai dám đắc tội kia cuồng trăm một phen.

Cuối cùng rốt cục cũng trôi qua, nhưng là cũng đã tốn hơn nửa giờ!.....

Nguyệt lão gia gia đã muốn đưa hoa hậu giảng đường mỹ nhân cùng lão công Lưu Quang Dực tiến vào động phòng.

Mọi người tham gia hôn lễ đã đều tự tản ra về nhà làm ruộng, quét rác, ra ngoài giết người phóng hỏa.

Liền ngay cả con cua lớn trên Nguyệt Quang đảo kia cũng đã bị mõ nam tử nhảm chán gian nịnh (gian trá, nịnh nọt) xoa nắn chèn ép chìm xuống biển mây trăm thước a mây trăm thước!.....

.....

Thế giới, này rồi cuộc còn muốn hưng phấn tới khi nào a??????????

Liễu Thủy trầm mặc.

Cuối cùng, Liễu Thủy rốt cục không thể chịu nổi đánh ra mười vạn câu “Vì cái gì”.

Anh làm như vậy rồi cuộc là vì cái gì a vì cái gì???.....

Bi Ngạn hài tử, chưa từng gặp thời điểm người gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, anh không phải nên trưng ra bản mặt đáng yêu vô hại vô hạn tươi cười tùy ý chèn ép khiến người ta nhảy dựng sao? Hôm nay như thế nào lại diễn vai anh hùng như vậy?

Là mị lực của hoa hậu mỹ nhân quá kinh người? Một kẻ đứng nhìn từ xa như anh cũng không thể thoát?.....

Là chú rể cũng đồng dạng cho anh 300 tiền lì xì? Cho nên trên thực tế anh nhận hối lộ?.....

Cũng là anh hôm nay ăn nhầm bậy bạ? Từ dung trở nên bất bình thường?.....

Loại hành vi này của anh khiến cho lòng Thủy Thủy phát lạnh a phát lạnh.

Chờ a chờ.....

Chờ a chờ.....

Thời điểm này Liễu Thủy đã hoàn toàn buông tha tìm hiểu vì cái gì lại thành ra như vậy, toàn tâm toàn ý muốn lôi đầu tiểu hài tử đang chơi đùa với con cua kia về nhà giáo huấn.

Trong vô vàn bận rộn, một bảng chữ từ đâu hiện ra, bốn chữ.

“Hắn thực nhảm chán.”

Thủy Thủy có thấy cũng không để ý tới nháy mắt bị hóa thạch, đánh ra chữ xong lại tiếp tục chơi đùa với con cua.

Coi như loại chuyện này không phải do ta muốn làm, ta cũng thật vô tâm, ta thực sự không cố ý. Trên thế giới, thật sự rất nhiều người điên cuồng gây sự, mọi người đều điên hết rồi, chỉ còn mình ta còn bình thường.

.....

..... Hắn thật nhảm chán.

..... Người cũng rất tè nhạt?

.....

Lại nói, Nguyệt lão gia gia, khi nào thì người có thể cho ta một lão công bình thường?.....

.....

Mang theo túi xách đi trên đường, Liễu Thủy vì bị thâm của bản thân mà âm thầm rơi lệ.

Người nói hào hào một cái cuối tuần, một cái cuối tuần cũng chỉ có hai ngày a hai ngày, vì cái gì ba người trong phòng kia có thể an ổn nằm trong ổ chăn ngủ như lợn chết không bị hai nhân cách, kiên trì, điện thoại nháo tỉnh, mà chính bản thân cũng chỉ có thể nhận điện thoại của yêu nghiệt sau đó bất bình chạy ra bên ngoài.

Nguyên bản còn muốn hào hào nằm trên giường một chút nữa, cho dù ngủ không được nhưng nằm cũng tốt lắm nha, Tư Húc, người này ác ma!.....

“Thủy Thủy, anh cảm thấy không thoải mái, em mau tới đây, địa chỉ là XXXXXX” Lời nói của yêu nghiệt còn hiện rõ trong đầu, Liễu Thủy hận cắn răng.

Anh còn không thoải mái? Nhớ rõ ngày hôm qua thời điểm còn trong nhà người nào đó, cái người hiện tại cảm thấy không thoải mái nhưng là sinh hoạt như cũ vẫn thật vui vẻ đâu, đáng thương Liễu Thủy, không cẩn thận chú ý một chút đã bị hôn bị ôm, ngán ngủ một ngày cũng đã bị yêu nghiệt kia huấn luyện thành ra khả năng thích ứng siêu việt đâu.

Này làm sao có thể là Tư Húc thiên thần, bị lừa, đều bị lừa lạp lạp lạp lạp lạp!!..... Ma quỷ.

Anh không thoải mái?..... Không gọi thầy thuốc, gọi em anh liền thư thái sao?.....

“Thủy Thủy, anh nhớ em.” Cuối cùng, yêu nghiệt lại chêm vào một câu. Không nghĩ rời đi ổ chăn ấm áp, Liễu Thủy đang muốn cự tuyệt, sau đó..... bị những lời này hoàn toàn đánh bại. Tư Húc, anh!!!!!!!

Em lại quên, nhìn em thống khổ chính là khoái hoạt của anh. Rơi lệ.....

Cố tình em dù biết rõ cũng không thể cự tuyệt, càng thêm rơi lệ.....

Nhìn tòa nhà cao tầng thoát nhìn thực quý giá trước mặt, Liễu Thủy lập tức tiến vào.

Đẩy cửa vào, là một đại sảnh thực khí khái, Tư Húc, là có vai trò gì trong này? Liễu Thủy lắc đầu, không biết!!.....

“Tiểu thư? Xin hỏi ngài tìm ai?” Một giọng nữ ngọt ngào gọi Liễu Thủy đang bị chìm trong trạng thái mê hoặc.

“Tôi tìm Tư Húc.” Liễu Thủy quay đầu, nhìn tiểu thư xinh đẹp trước đại sảnh, rất nhỏ giọng đáp.

.....

Sau đó.....

Thủy Thủy rất khách khí bị mời đến phòng chờ ngồi.

.....

Tư Húc..... Không phải ai muốn gặp đều có thể gặp, 囧.

Không nghĩ gọi điện thoại cho Tư Húc, Liễu Thủy liền ngoan ngoãn ngồi tại phòng chờ, theo trong túi xách lấy ra một quyển tiểu thuyết, bắt đầu đọc. So sánh với các thiếu nữ đã sớm chờ đợi ở xung quanh, ánh mắt luôn hướng về phía cầu thang đại sảnh chờ đợi, Liễu Thủy có vẻ phá lệ thanh thản.

Tư Húc, không phải em không đến, em đến đây, nhưng là anh đang công tác, công tác quan trọng người không phận sự miễn vào, em không vào được, cho nên, chỉ có thể ở bên ngoài này chờ anh, em đã đến, em thực sự đã đến, anh nhất định phải tin tưởng em. Liễu Thủy mặc niệm. Sau đó, càng thêm yên tâm thoải mái đọc sách.

Hiện tại là 10 giờ sáng, ngồi hai giờ, tin tưởng nàng nhỏ bé, Tư Húc nhất định quay đầu liền quên, chỉ cần chờ đến 12 giờ, vừa đến giữa trưa, Tư Húc còn không có tìm cô, là có thể giải thoát trở về ăn cơm, ngủ nướng tiếp, hắc hắc.... Liễu Thủy cảm thấy may mắn, âm thầm cười trộm.

“Tư Húc thật sự là ở bên trong sao? Ta chờ đã lâu, một chút động tĩnh cũng không có....” Một giọng nói nữ sinh ngọt ngào đáng yêu từ từ truyền vào tai Liễu Thủy.

“Àn, ta cũng đợi đã lâu, buổi sáng 9 giờ nơi này mở cửa ta đã tới rồi đâu.” Lại một thanh âm truyền đến, nghi hoặc.

“Ta rất thích hần, rất thích hần, siêu thích, có thể thấy mặt hần một lần cũng không uổng!!” Nhu thuận kiêu nhỏ cũng là mang theo hết sức kích động phát ra.

“Ta cũng vậy.....”

“Ta cũng vậy.....” Rất nhiều thanh âm phụ họa.

.....

Nghe mọi người thảo luận, Liễu Thủy đầu càng cúi thấp, thầm nghĩ rộng to, các người đều sai rồi lạp lạp lạp lạp!!!!!! Tur Húc là cái đại ác nhân, hẳn là yêu nghiệt a yêu nghiệt.

Bất đắc dĩ, vì an toàn tính mạng của bản thân, chỉ có thể làm như chính mình đang là một bụi hoa, bên tai một trận gió thổi qua, một trận lại một trận, không để ý toàn bộ không để ý, cô không có nghe, cô cái gì cũng không có nghe a a a a a!!!!.....

Tur Húc, quả nhiên là Tur Húc của mọi người. Nhiều người thích như vậy, nhiều người ái mộ như vậy. Tur Húc như vậy, một Tur Húc hoàn mỹ như thần tiên, lại có ai biết, kỳ thật hẳn chính là đại phối đản đầu!!!!!!!!!!

Yên tâm thích đi, lớn mật ái mộ đi, Tur Húc hẳn..... thật sự tốt lắm!!!!!!!!!!

Liễu Thủy vui đầu, tiếp tục đọc sách.

10 phút trôi qua.....

20 phút trôi qua.....

Nửa giờ trôi qua.....

Người trong phòng chờ ngày càng nhiều, thế cho nên không có dư thừa chỗ ngồi, rất nhiều người liền đứng, thanh âm thảo luận, tiếng cười, một mảnh hỗn loạn. Ba nữ nhân tạo thành một cái chợ, kia nơi này, phòng chờ nhỏ nhỏ tề tụ mấy trăm nữ nhân, này tương đương bao nhiêu cái chợ a???, 囧.

Mà ở đại sảnh, cửa thang máy mở, vẫn như cũ không có xuất hiện cái thân ảnh mà mọi người đang chờ đợi. Mọi người thật nói không lên lời thất vọng a thất vọng.

Liễu Thủy đọc sách càng xem càng mê mẩn càng xem càng say mê, đến nỗi điện thoại có người gọi đến reo vang inh ỏi nhưng cũng không hề phát giác. Rốt cục, bị tiểu mỹ nhân hảo tâm bên cạnh khẽ huých, mới hoảng ngộ (hoảng loạn nhận ra)..... điện thoại reo!!!!!!

“Honey, honey.....”

“Honey, honey.....”

Không ngừng reo không ngừng reo vang.

Là..... Tur Húc.

Ô ô..... Liễu Thủy rơi lệ, Quả nhiên kia yêu nghiệt Tur Húc làm sao có thể dễ dàng quên mất.....

Nhận điện thoại.

“Em như thế nào còn chưa có tới?” Thanh âm giận dữ từ đầu dây bên kia truyền đến.

“Em đã sớm đến.” Nhìn quanh trái phải, tuy là thanh âm hỏi đáp nho nhỏ, Liễu Thủy nói rất đúng lý hợp tình. Ác bá!!! Trong lòng thầm oán.

“Nhưng là nhân viên lễ tân không cho em vào.” Vội vàng trả lời bổ sung. Không có ai chê mệnh mình quá dài, thời khắc mấu chốt, Liễu Thủy vẫn thực thức thời.

“.....” Qua hồi lâu, điện thoại đầu dây bên kia không nói tiếng nói, không biết có phải hay không bị Liễu Thủy khiến cho tức giận đến nội thương.

“..... Anh xuống dưới phòng chờ gặp em một chút đi.” Thấy đầu dây bên kia hồi lâu không nói, không chịu nổi không khí nặng nề như vậy, tâm Liễu Thủy bất quy tắc nhảy lên, kinh hãi a kinh hãi. Bất đắc dĩ, nghẹn ra một câu như vậy. Ô ô..... Tur Húc, em đầu hàng còn không được sao?!!.....

“Em chờ.” Nói hai chữ, Tur Húc liền dập máy.

Chờ??..... , 囧.

Chờ đến khi nào??.....

..... Anh sẽ không chính mình chạy tới đi??!!!!..... Liễu Thủy tìm đập càng nhanh, Tur Húc, em không cần trở thành cái đinh trong mắt của toàn thể phụ nữ, bị trăm ngàn ánh mắt cừu hận bắn chết, trăm ngàn lần không cần a a a a a.....

Càng nghĩ càng kinh hãi, Liễu Thủy đứng lên, đi ra bên ngoài.

Ai ngờ còn chưa đi tới cửa, liền thấy một chàng trai trẻ tuổi nhã nhặn đứng trước cửa, gọi to tên Liễu Thủy.

Liễu Thủy vừa nghe, liền vui vẻ, ha ha.

Sau đó liền không nhìn ánh mắt nghi hoặc khó hiểu của đám con gái, tâm tình thật là sung sướng, đi theo người này tiến đến thang máy riêng.

Bất luận là ai, chỉ cần không phải Tư Húc liền tốt!.....

Ai ngờ, vừa mới đi đến cửa thang máy, Liễu Thủy liền bị một cô lực đạo mạnh mẽ kéo vào, kinh hãi quay đầu, Tư Húc.

Còn không có kêu ra tiếng, môi đã muốn bị bao trụ.

Nhìn cửa thang máy chậm rãi khép lại, chỉ kịp khiến Liễu Thủy người đứng trước cửa thang máy mang theo nụ cười xa lạ cùng nghe thấy tiếng hét chói tai hỗn loạn không đồng nhất.

Không cần tùy tiện cùng người xa lạ nói chuyện. Bị mỡ yêu nghiệt hôn tới mờ mịt, một câu như vậy chậm rãi hiện ra trong đầu.

Tác giả nói ra suy nghĩ: đến đây, ^ _ ^

Còn có a a a a a.

Q đàn có một cái 87920102

Hoan nghênh mọi người tiến vào tán ngẫu. Nói tán ngẫu gần đây lười nhác a lười nhác!!.....

Tán ngẫu có thêm động lực. Hoa tươi, vỗ tay. Nhiệt liệt hoan nghênh~~~~~.

TĐHS: chả hiểu gì cả, xin lỗi *cúi đầu*. Tác giả thật.

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 5: Anh chỉ muốn em

Bị Tư Húc ôm tiến vào trong trường quay, không nhìn đến ánh mắt mãnh liệt mà nóng bỏng bao hàm thâm trầm cùng dục vọng, Liễu Thủy được an trí tại khoảng không bên phải chiếc máy quay gần nhất.

“Ồ đây chờ anh.” Hôn lên trán Liễu Thủy, Tư Húc nói.

Nói xong, liền xoay người về phía người hóa trang bên cạnh, vỗ vỗ thân ảnh đông cứng, ánh mắt người nọ vẫn còn đang dao động trên người Liễu Thủy cùng Tư Húc, Tình Xuyên hải từ, nên bắt đầu làm việc!!!

Trường quay chậm rãi chuyển động, ai đi làm việc của người này, trường hợp vừa rồi tạo thành một mảnh phi thường hỗn loạn! Vẫn thường có người bắn ánh mắt mang một dấu hỏi chấm lại đây, Liễu Thủy coi như không thấy a không thấy. Lấy tiểu thuyết trong túi xách ra, tiếp tục vùi đầu xem tiểu thuyết.

Xem đi xem đi tiếp tục xem đi, ta cái gì cũng không biết!!!.....

Không lâu sau, người hóa trang cùng người tạo hình tiếp tục vì Tư Húc chuẩn bị cho cảnh quay kế tiếp.

Đạo diễn Cô Hề khóc không ra nước mắt. Tưởng chính mình là một đạo diễn quốc tế nổi danh bí mật, cô tình còn muốn đối với tiểu tử Tư Húc này rất chi yêu thích, nắng rất luyệt tiếc, đánh, kia lại luyệt tiếc.

Không nói đến chuyện tổng tài Thiên Đình nhất mực nói không phải hẳn làm người đại diện thì không phải ai khác, nhìn đến hình ảnh Tư Húc, ngay cả bản thân hẳn một người đã từng trải qua muôn ngàn sóng gió lo lắng nhìn thấy hắn, liền bị bề ngoài xinh đẹp dụ hoặc của hắn khiến cho mê mẩn. Có thể đoán được, lần này quảng cáo mỹ phẩm này được tung lên màn ảnh sẽ đạt được hiệu quả chưa từng có.

Cố tình, có người ở ngay thời khắc mấu chốt cố ý làm bậy, hóa trang tốt, trang trí tốt, nhân viên phối hợp chu toàn, thiên thời địa lợi không thứ gì không tốt, chỉ chờ hắn OK một tiếng là có thể đem cảnh quay cuối cùng này hoàn thành, kết quả ném ra một câu “Ta có việc, 10 phút sau trở lại”, tiểu tử kia liền tháo hết trang sức cùng quần áo đi ra cửa, tất cả diễn ra trong vòng chưa đến hai phút, khiến cho ngay cả thời gian cản lại cũng không có. Chỉ để lại

mọi người bị vây hãm trong kinh ngạc, gất gao nhìn chăm chăm cảnh cửa đã sớm không còn thấy thân ảnh kia đến gần người.

..... Thật lâu, trầm mặc.

Không biết qua bao nhiêu lâu, vừa đọc sách vừa nhìn đến bộ phận phấn khích, Liễu Thủy đột nhiên phát hiện chính mình bị một cái bóng lớn bao phủ... Không nhìn rõ chữ!!!!

Ngẩng đầu, cái gì cũng chưa thấy đã bị người ta ôm lấy, thực nhanh thực nhanh, là..... Tư Húc.

Làm sao vậy?..... Bị hành vi đột ngột của yêu nghiệt làm cho nghi hoặc, hoàn toàn không thể suy nghĩ. Liễu Thủy đem ánh mắt khó hiểu nhìn loạn xung quanh, trừ bỏ mọi người đang đại ra, hết thấy đều thực bình thường a.

“Thủy Thủy, anh không cần cùng nữ nhân phối đàn cùng nhau chụp hình, cô ta muốn trộm sắc của anh.” Hơi làm nũng hơi ủy khuất cùng lên án, Tư Húc rầu rĩ nói. Chôn ở hõm vai Liễu Thủy cọ cọ, lại cọ cọ. Cầu xin yêu thương. (TDHS: xin lỗi, ta đến đoạn này thì sặc. Rất muốn vào đập cho anh Tư Húc vài phát. Có cần khiến người ta nổi da gà như vậy hay không a????????????)

.....

.....Lại chiều này?

Liễu Thủy cười ngát.

Cô ta muốn trộm sắc của anh?

Em cùng cô ta giống nhau, anh không sợ em cũng cùng cô ta giống nhau muốn một phen đem anh đè xuống? Trộm sắc của anh sao?.....

囧.

“Em bảo vệ anh.” Bàn tay sờ sờ mái tóc Tư Húc, trấn an vỗ vỗ đầu Tư Húc, Liễu Thủy nói. Tư Húc này yêu nghiệt, đẹp đến nỗi không ai có thể kháng cự!!!.....

“Anh chính là không cần cùng cô ta chụp hình, nữ nhân phối đàn.” Nằm trên vai Liễu Thủy, Tư Húc tùy hứng trẻ con nói, thanh âm không lớn, nhưng là cũng đủ truyền đến tai đám người đang đại ra, thật là phi thường rõ ràng. Cho nên.....

Nổi danh mình tinh Ngọc Nữ mặt tái xanh.....

Đạo diễn Cô Hề “phốc” không nhịn được cười ra tiếng. Đã sớm nhìn ra, tiểu tử này, tuyệt đối không có đơn giản như vậy, vô hại như vậy, quả nhiên là..... ác độc a ác độc!.....

Còn những người khác..... trầm mặc.

Cô gái kia rốt cục là ai, có thể làm cho Tư Húc đối xử khác biệt như vậy???.....

Này, thật là cái kia hoàn mỹ không chút tí vết thiên sứ Tư Húc sao???..... Như thế nào lại có thể trẻ con như vậy???

..... Bất quả, thật đúng là đáng yêu đầu. Bỗng nhiên trong lúc đó, bình dân hóa rất nhiều, cảm giác không phải rất cao xa không thể với tới. Mọi người trong mắt không ngừng có tình cảm mãnh liệt trào ra.....

Nhìn quanh mọi vòng thấy phản ứng của mọi người, Liễu Thủy囧.

Tư Húc!!!..... Anh quả nhiên là một người không thể làm cho người ta sống yên ổn!!!

“Vậy anh muốn làm sao bây giờ?” Bất đắc dĩ, Liễu Thủy hỏi, đương nhiên âm thanh cũng cam đoan khiến cho mọi người ở đây có thể rõ ràng nghe thấy. Mất nửa ngày, anh chính là muốn mượn miệng em bóp chết giấc mộng của cô gái kia thôi. Tư Húc, thật sự là cái ác nhân a. Đại! Ác! Nhân!!!!!!

“Anh chỉ muốn em.” Ngẩng đầu, kiên quyết nói lớn. Khiến vô số người kinh hãi!!!

Cô đạo diễn ý tưởng xem kịch vui vốn là cười đến thực vui vẻ, nhưng là hiện tại, thật sự rất muốn khóc, cái kia tới thương tâm..... Chớ có cho hân!!!!

Đây là ai vậy??? Ác ma sao? Chọn lựa diễn viên nói muốn đổi là có thể đổi sao? Tầm mắt tới tới lui lui, đánh giá Liễu Thủy từ trên xuống dưới, hận không thể dùng ánh mắt bắn thủng cái khuôn mặt với dung mạo so với những cô gái khác có gì không giống. Nhưng là, không có, như trước cái gì đều không có!!!

..... Này quang cáo, làm thế nào có thể đổi diễn viên??? Trực tiếp cũng đem đạo diễn thay đổi đi!!!!!!!

Liễu Thủy bị những lời này của yêu nghiệt làm cho không nói lên lời, nhìn ánh mắt vô cùng lợi hại đang ai oán đến cùng cực đang nhìn mình chăm chăm, nhìn lại cả người đang phát ra hơi thở lạnh như băng, hận không thể đem toàn bộ người ở đây đông lạnh..... chính là đầu sỏ nữ ngôi sao Ngải Gia Gia, Liễu Thủy thật không từ nào để diễn tả.

Lại càng không muốn nói đến biểu tình của những người khác, Liễu Thủy căn bản ngay cả một ý tưởng đều không có!!!..... Quả thực là đã kích.

“Anh muốn em.” Tư Húc nhắc lại một lần nữa, tỏ ra quyết tâm của hắn. Xem ra, không thuận theo ý của yêu nghiệt này, hôm nay quảng cáo. Thật sự là không có cách nào chụp được đi!!!!

Bãi! Bãi! Bãi!!!

Nói đến ngang ngược, ai có thể ngang ngược hơn ác ma Tư Húc bướng bỉnh trẻ con.

Cô đại đại diễn một phen nước mắt nước mũi, đồng ý. Bãi!!!!!!!

Quay quảng cáo lấy Tư Húc làm trung tâm, nữ diễn viên kia cũng chỉ lộ diện vài lần, phối hợp diễn phối hợp diễn, chỉ cần không xấu, ai cũng đều giống nhau, không ngừng an ủi chính mình, Cô đại đạo diễn khóc không ra nước mắt!.....

Ngài Gia Gia oán hận. Tư Húc, ta không phải chỉ nhìn người nhiều một chút, sờ soạng người vài chỗ, người sao lại như vậy? Cũng không nghĩ xem có bao người muốn gần gũi Ngài Gia Gia ta còn không chịu đâu. Hừ! Ở trong phúc mà không biết phúc. Cuối cùng giận dữ rồi đi.

Trên thực tế, nói đến đây, chúng ta cũng rõ ràng thấy được, yêu nghiệt Tư Húc của chúng ta thiên chân vạn xác là bị sỉ sảng!!!! 囧.

Liễu Thủy vẫn đang ngây dại, lời từ chối còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, cũng đã bị hiệu suất cực cao của mọi người trong trường quay đánh gãy không nói ra được, cuối cùng chỉ có thể rung rung mặt người ta bài bố. Ta chính là rồi gỗ, ta chính là chân chính rồi gỗ a a a a a. Tâm, bị thương hờ hết.

Trong lúc vô tình đưa hai mắt tràn đầy bi thương cùng uất hận hướng Tư Húc, mạnh mẽ sừng sốt. lại chịu đã kích!!!!!!!!!!

Tư Húc, anh đó là, đối với em cười đến ma mị như vậy để làm gì?! Rơi lệ.

Bắt đầu từ cuộc gọi điện buổi sáng kia, em liền từng bước rơi vào kết cục này, đây mới là mục đích chân chính của anh, đúng không? Đúng không? Đúng không???.....

Không hổ là đội ngũ quốc tế, nửa giờ ngắn ngủi, cũng đã đem từng bước chuẩn bị hoàn thành, chỉ còn việc chụp ảnh.

Xác định không có nhân hạ?? Không có qua loa cho xong???.....

..... Dù sao mặt vẫn vậy, có trang điểm thế nào cũng không thể trở thành mỹ nhân được, chúng ta thật sự, thật sự. Còn có, người hỏi nhiều như vậy làm gì???.....

Hóa trang tạo hình xong, đem quần áo cho Liễu Thủy mặc, trực tiếp đẩy vào phòng thay quần áo. Mọi người chờ người đang trong phòng thay quần áo mau mau đi ra, chụp ảnh, thành công, chạy lấy người.

Tư Húc cư nhiên bướng bỉnh trẻ con như vậy, trước kia hợp tác trong thời gian dài như vậy, như thế nào bây giờ mới phát hiện? Cho dù chỉ là một chút??..... Tùy tiện lấy lời của người qua đường Giáp nào đó, nổi danh thế giới người hóa trang. Thế giới này thực sự thần kỳ.

Trở về nhất định phải pha một chén trà sâm an ủi!!

Liễu Thủy thay đổi thân quần áo, không nói gì.

Vậy đi ra ngoài đi. Mặc kệ a a a a a. Dù sao, người khóc cũng không phải nàng.

Tư Húc, người chết chắc rồi!!!!!!!!!!

Mở cửa, đi ra ngoài.

Liễu Thủy hơi hơi ôm lấy đuôi váy dài quá mức chậm rãi đi về hướng Tư Húc.

Không nhìn. mọi người đang đại ra.

Hóa trang xong vẫn như trước tương mạo thanh lệ, dáng người tinh tế như trước không thể thay đổi, người vẫn là cái kia vô cùng bình thường. Như thế nào vừa mới thay đổi quần áo, đột nhiên. Có thể như vậy câu dẫn lòng người. Giống như có một cổ khí chất ma mị, đem ánh mắt mọi người không ngừng kéo vào, kéo vào.

Này, rốt cục là vì cái gì?.....

Tư Húc câu ra khuôn mặt tuyệt đẹp, mỉm cười. Vô cùng vui vẻ, phi thường nghịch ngợm. Cát bước tiến về phía trước. Đem Thủy Thủy như vậy ôm lấy, không muốn cho mọi người nhìn thấy.

Thủy Thủy, như trước đứng ở nơi đó, Thủy Thủy bất chợt mê hoặc lòng người, một chút cũng không thay đổi đâu.

“Thủy Thủy, anh yêu em” Cúi đầu xuống, Tư Húc nhẹ giọng nói, sau đó, ở bên tai Thủy Thủy khẽ cắn.

Liễu Thủy giật mình, yêu em?..... Tư Húc nói, yêu ta.....

“Chúng ta.....” Hồi lâu, khuôn mặt tuyệt sắc chôn tại cổ Liễu Thủy nâng lên, mỉm cười.

“Về nhà.” Sau đó nói (TĐHS: *sắc nước* k còn gì để nói.....)

..... Không phải, chụp hình sao?? Như thế nào? Không chụp sao? Chưa kịp lấy lại tinh thần, liền đã bị Tư Húc một lần nữa đẩy vào phòng thay đồ. Liễu Thủy đẩy một bụng nghi hoặc. Mới chuẩn bị tốt xong chưa bắt đầu liền muốn thay đồ. Đây không phải đùa giỡn trẻ con sao? Tư Húc!!!!!!!

Ngồi ở máy tính tiền, Liễu Thủy bỗng nhiên không thể thích ứng không gian yên tĩnh này, không lâu trước vừa mới âm ỉ nhiễu loạn trình diễn một trò hề tại trường quay. Vội vàng chạy tới, mới ở được chẳng bao lâu, lại từ dung bị đưa về. Chênh lệch a chênh lệch, nhất thời không thể điều chỉnh được. Mà cái kia người khôi xướng, chính là đang bắt quy tắc uốn éo trên giường, nắm úp sắp chơi trò chơi đến không biết gì cả, ác nhân Tư Húc!!!!!! Bộ đáng thật thích ứng, làm cho người ta nhìn không được muốn rơi lệ.

Cư nhiên trước mắt bao nhiêu người, không nói hai lời, kéo chính mình..... ly khai! Không cho mình thực sự chụp ảnh, Liễu Thủy đương nhiên cũng thật cao hứng, chính mình đi chụp ảnh, kia quảng cáo còn không bị hủy? Nhưng là, thay đổi trang phục đến khi xuất môn, toàn bộ trường quay đều để mặc cho Tư Húc kéo mình rồi đi cũng không có ai đến ngăn cản, thậm chí ngay cả một chữ “không” cũng không nói ra, này trường quay, cũng thực kỳ quái đâu!

Về phần câu kia “yêu em”, Liễu Thủy cũng chỉ cho là có người nào đó khi nhầm chán đùa giỡn người khác, sau khi ra khỏi cửa, Tư Húc nhắm mắt, cười đến vô cùng ác liệt, Liễu Thủy hận không thể hung hăng tát lên khuôn mặt đáng giận kia, hải tử, không thể như vậy trêu đùa người ta!!!.....

Vì sao? Yêu nghiệt trên đường đi tâm tình rất tốt nói, “Đã đến giờ ăn cơm, nên chơi trò chơi.” Trực tiếp đem Liễu Thủy á khẩu/

Xin hỏi, ăn cơm cùng chơi trò chơi có cái gì tương quan? Ăn cơm cùng như vậy ác độc chính người có cái gì quan hệ? Thật sự là nghi không ra, này mấy người trong lúc đó có thể tìm thấy liên hệ tất nhiên sao? Tuyệt không để ý đến cảm thụ của người khác, Tư Húc, người chính là muốn như vậy sao? Muốn chết!!!

Chỉ sợ là đối với hắn cái gì cũng không sao cả, muốn chơi trò chơi mới là thật đi! Yêu nghiệt.

Quay đầu trừng mắt Tư Húc đang chơi trò chơi không hề hay biết gì, Liễu Thủy phi thường xúc động muốn vươn móng vuốt đi véo véo kia khuôn mặt tuyệt sắc. Xem người còn dám như vậy tùy hứng!!!!..... Đương nhiên, này cũng chỉ có thể là mong muốn thôi, rơi lệ.

“Thủy Thủy lão bà, anh đói.” Yêu nghiệt ngẩng đầu, dùng ánh mắt ranh mãnh vô tội nhìn Thủy Thủy.

.....

..... Thủy Thủy lão bà.....

Liễu Thủy trầm mặc mà chống đỡ. Quả thực là..... buồn nôn đến thú vị!!!

Đói, kia ác ma sau khi chinh cô còn đối với cô nói “đói bụng”. Sẽ không sợ cô ở trong đồ ăn hạ độc sao?!! Anh thật sự có thể nuốt trôi sao?

..... Chỉ biết ăn thôi, so với trư còn trư hơn. Em lại không phải bảo mẫu, a a a a..... Liễu Thủy hồng mắt.

Nhìn làn da non mịn kia, bị quần áo che mất dáng người hoàn mỹ, mạnh mẽ nhớ lại khi bị thâm hình ôm lấy, ầm ập, quyến luyến, Liễu Thủy xấu hổ. Tuyệt đối không có ý tứ thêm nhỏ dãi, tuyệt đối không có, không ngừng thuyết phục chính mình, không có, không có, tuyệt đối không có.

..... Tư Húc, anh như thế nào hưởng thụ cuộc sống còn hơn loài trư lại có thể có được dáng người hoàn hảo cùng làn da trắng nõn dụ hoặc như vậy?..... Thực không có thiên lý.

Cần cù và thật thà chịu một nhọc, Liễu Thủy “đi đất” “đi đất” đi dép lê bước vào phòng bếp, Liễu Thủy chính mình..... cũng đói bụng!!!!!!!

Rốt cục làm no bụng yêu nghiệt Tư Húc cùng chính mình, không có ý muốn thương du, Liễu Thủy ngồi ở bên cạnh Tư Húc, xem yêu nghiệt tiếp tục chơi trò chơi. Hết sức tò mò, thời điểm Tư Húc chơi trò rốt cuộc là có bụng đáng thế nào.

Thế giới vẫn trước sau như trước nóng nực. Một cái lại một cái tin tức lẫn lộn, không quá nhanh nhưng không tạm dừng quá hai giây.

Tầm mắt chuyển tới trên người hồng y nam tử, nhìn yêu nghiệt kéo “Thất a di” nơi nơi chuyển động, Liễu Thủy.

Nguyên lai, khi ở một mình, Bì Ngạn chính là như vậy hại người riết thời gian. Thư sự..... không phải ác bình thường.

Về “Thất a di”, “Thất a di” chính là cách gọi của người chơi tại Nguyệt Quang lưu vực, là tôn xưng đối với nó (tôn trọng cách gọi), thật sự là đối với nó quá mức kính nể sùng bái. “Thất a di” nguyên bản tên gọi “Thất Thương”, 109 cấp BB, người chơi cơ bản đứng cạnh nó, không ai sống sót, nhìn từ xa dài ngoáy có vẻ tốt hơn một chút, nhưng chạy trốn muộn, cũng chỉ có một chữ chờ người..... từ. “Thất a di” đã có một trình độ vô địch, cũng chỉ có thể nhìn từ xa như pháp sư, y sư phải chờ khi mãn cấp, giết nhất định không thể giết chết, “Thất a di” rất là biến thái. Thao tác không được, đừng gây nhiễu với

“Thất a dĩ”, thao tác cùng cấp bậc không được, cũng đừng gây nhiễu với “Thất a dĩ”.

Mắt thấy thân ảnh màu hồng kia lôi kéo “Thất a dĩ” đến gần thành thị vài vòng, làm người sống nhất loạt ngã xuống, chung quanh, trên kênh thế giới, tiếng mắng vô số, Liễu Thủy thật hết nói. Yêu nghiệt Tư Húc, người làm người sẽ không bao giờ biết cúi đầu sao?

Tầm mắt trên màn hình trò chơi cùng mặt Tư Húc qua lại. Trong lòng Liễu Thủy cảm thấy rung mình, kính nhòe, không cần cười đến nham hiểm như vậy được không? Lệ.

Chống lại ánh mắt của Liễu Thủy, Tư Húc cười, vô cùng sáng lạn. Nghiêng người, hôn trụ.

Nhất thời không kịp phản ứng, bị mạnh mẽ áp đảo, thật hỗn độn, môi bị chiếm cứ, thâm giao.

.....

Liễu Thủy thở phì phò, Tư Húc, anh lại đánh lén. Hồi lâu, từ trong lòng Tư Húc ngẩng đầu, Liễu Thủy phút chốc mở to mắt. Tư Húc!!!..... Cự nhiên còn đang lôi kéo “Thất a dĩ”?

Ô ô..... Không nên mang theo như vậy a. Rời lệ. Ô ô.....

“Ta gặp ai sẽ như thế nào đối mặt

Ta chờ người hấn ở tương lai rất xa

Ta nghe thấy tiếng gió từ trong biển người

Ta xếp hàng chờ lấy vé xe

Trời đầy mây phía bên ngoài cửa xe

Tương lai có một người đang đợi

Bước về phía trước xem

.....”

Ca sĩ: Tôn Yến Tư

Ca khúc: Gặp

Tuyển tập: The moment

Trong khi khóc ròng, điện thoại vang. Nhận.

“Đang làm cái gì?” Thanh âm vô cùng ấm áp của Lam Tiêu Nhiên từ điện thoại truyền đến.

Liễu Thủy kinh ngạc. Mặc dù không nhìn màn hình liền nhận điện thoại, nhưng thanh âm này, chính mình như thế nào cũng thể nhận lầm. Thật sự là Lam Tiêu Nhiên gọi điện thoại đến sao?

“Đang đùa đâu.” Liễu Thủy theo tình hình thực tế trả lời, không đi học thì phải chơi đùa thôi, “Anh thì sao?” Sau đó hỏi. Không quên nhớ lại hai ngày trước cùng Lam Tiêu Nhiên hài tử cùng nhau đi dạo nửa ngày, sau khi hồi phòng ngủ còn ngốc nửa ngày. Mặc dù việc làm sau đó tựa hồ càng ngốc!

Một trường rồi đi đầu yêu nghiệt đang càng ngày càng tới gần, Liễu Thủy xoay người tiếp tục.

“Khi nào thì rảnh? Đồng ý đi vườn thú đi.” Cười cười, Lam Tiêu Nhiên trực tiếp hỏi. “Không biết kia biển trư thế nào, đã trở lại, muốn đi qua nhìn xem.”

“Ngày mai đi.” Liễu Thủy một mạch đáp ứng, phi thường sáng khoái. Biển trư, ha ha, chính mình cũng một năm rồi không nhìn thấy đâu, kia nửa năm thường xuyên cùng Lam Tiêu Nhiên đến vườn thú hỗ trợ chút việc vật vãn, biển trư không phải trư, kỳ thực là một cái chú chó con hai màu đen trắng, cầu cầu có thể nếu máo sao, nó có thể. Ha ha, thường xuyên khiến Liễu Thủy cùng Lam Tiêu Nhiên cười to. Từ sau khi Lam Tiêu Nhiên đi rồi, thấy sẽ không trở về, thật sự có điểm tương niệm.

“Tốt.” thanh âm Lam Tiêu Nhiên truyền đến. “Kia ngày mai gặp.” Sau đó là lẳng lặng chờ đợi.

“Ân.” Liễu Thủy cắt đứt điện thoại, sớm đã có thói quen, cũng không chờ Lam Tiêu Nhiên cúp máy trước, bởi vì đó là... chờ đợi cũng không được, cuối cùng vẫn chỉ có thể nói chiếu tiếp!

“Thủy Thủy.” Thanh âm Tư Húc từ từ truyền đến, Liễu Thủy quay đầu. Đây yêu nghiệt, lại muốn làm gì?

“Ngai mai phải xuất cảnh nga.” Cũng không ngẩng đầu lên, ném ra một câu, sau đó..... toàn bộ thế giới yên lặng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ^ _ ^

Vô hạn chế phiên ngoại. ngược một phen.

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 6: Hắc Âm Điện tháp

Tư Húc, tên gia hòa.....

Trở lại phòng ngủ, Liễu Thủy mở ra trò chơi, đăng nhập.

Như cũ vì sự ngốc nghếch của bản thân mà rơi lệ. Muốn khóc a muốn khóc, Tư Húc, anh là yêu nghiệt, về sau sẽ không bao giờ tin tưởng anh a a a a a a a a.....

Xuất ngoại cảnh.

Mới sáng sớm đã bị yêu nghiệt Tư Húc dùng điện thoại oanh tạc từ ổ chăn thức dậy. Rạng sáng 6 giờ rưỡi a 6 giờ rưỡi, bình thường, ai có thể dậy sớm như vậy. Là tính đúng giờ mở cửa kí túc xá 6h30, liền đúng hẹn gọi điện thoại đến đây đi!!!

Xuất môn, Tư Húc đã muốn đem xe ở cửa chờ. Vừa ngồi lên xe, đầu óc còn đang mơ màng chưa có tỉnh đã bị một cái ôm lại hôn khiến cho không rõ phương hướng. Tư Húc bại hoại, ô ô.....

Xe đến đến bờ biển, quả nhiên đã có rất nhiều người đang bận rộn, Liễu Thủy cảm thán, đây đều là cường giả a cường giả.

Kết quả, xuất ngoại cảnh là chụp ngoại cảnh, chính là như vậy, nhưng này đều là ngoại cảnh của yêu nghiệt Tư Húc, không chút quan hệ với chính mình. Cả ngày, ăn cùng nhân viên một chút, chịu thái dương thiêu đốt, còn thỉnh thoảng bị yêu nghiệt Tư Húc làm nũng ôm lấy quấy rầy, thẳng đến khi chàng văng ngồi trên xe yêu nghiệt Tư Húc, Liễu Thủy mới hoàn toàn tỉnh ngộ---- mắc mưu bị lừa!!!!!!!!!!

Tư Húc!!!!!!!!..... Em không để anh yên a a a a a.....

Tính ra, đã hai ngày không có đăng nhập trò chơi, có điểm nhớ đâu.

Nhìn nữ tử bạc y phiêu phiêu trong trò chơi, đáy lòng Liễu Thủy dâng lên vô hạn thỏa mãn, mỉm cười.

Mới tiến vào trò chơi không bao lâu, còn không có kịp đi chuyển, trên đỉnh đầu đã hiện lên ô đối thoại. Là ác nhân Bì Ngạn đi, Liễu Thủy âm thầm nghĩ.

Xác nhận, mở ra, có hai tin tức, Liễu Thủy囧.

“Thủy Thủy, tôi đây, ta ở đây.” Tùy ý mở ra một cái, là.... Hoa hậu giảng đường mỹ nhân!?? Như thế nào?.....

“Tốt, tốt ta.” Không hề nghi vấn, Liễu Thủy trực tiếp hỏi đáp.

Không có thời gian, mở ra cái tin tức thứ hai, quả nhiên là Bì Ngạn.

“Thủy Thủy lão bà, lại đây chơi với ta, ta muốn ôm một cái.”... Hôm nay chơi cả một ngày còn không có chơi đủ sao? Hôm nay ôm một ngày còn ôm không có đủ sao? Hôm nay tra tấn ta cả ngày còn chưa tra tấn đủ sao?..... Tư Húc, yêu nghiệt!!!!.....

Trên đỉnh đầu hiện lên dấu chấm than, nhấn chuột.

Hệ thống: “Tiểu Khuyên Thành” mời người gia nhập đội ngũ.

Nhấn chuột, xác nhận.

Hệ thống: “Thủy Thủy” gia nhập đội ngũ.

Ngắm tin tức tổ đội, 5 người còn thiếu một.

“Khuyên thành, còn thiếu một người sao?” Trực tiếp hướng hoa hậu giảng đường mỹ nhân hỏi, Liễu Thủy tính toán đem Bì Ngạn lôi đến, tiếp thu giáo

huấn lần trước..... không thể loạn tổ đội, không nghĩ kĩ, sẽ bị diệt đoàn!!!!!!!

“Cho người tố.” Không có trực tiếp trả lời, hoa hậu giảng đường mỹ nhân là trường phái hành động, 囧.

Vì thế, Thủy Thủy hài tử vô tâm vô phế cũng đem kia người nhà nàng đem đến.

Hệ thống: “Bỉ Ngạn Khia Hoa” gia nhập đội ngũ.

Vì thế lập tức, kênh đội ngũ náo nhiệt.

[Đội ngũ]

Liên Y điểm điểm: “Bỉ Ngạn bang chủ, người như thế nào cũng đến đây, người có thể có ý tới đây giúp ta làm nhiệm vụ, thật tốt, ha ha” Phi thường cao hứng, Liên Y bạn học đánh ra một câu như vậy.

.....

Liễu Thủy nháy mắt cương cứng, trời ạ, tử thần.

Tự trách mình trước khi tổ đội không hỏi hoa hậu giảng đường mỹ nhân một chút về mục đích tổ đội? Tự trách mình trước khi tổ đội không có hỏi hoa hậu giảng đường mỹ nhân trong đội có người nào? Càng tự trách mình như thế nào sau khi tổ đội ngay cả tên người trong đội cũng không nhìn kĩ đã đem Bỉ Ngạn tới đây. Khóc....

Liên Y bạn học, người như thế nào âm hồn không tan!!

Hoa hậu giảng đường mỹ nhân, người quả nhiên là người xấu a người xấu!!! ô ô.....

Bỉ Ngạn Khai Hoa: “Người là ai, ta không quen. Thủy Thủy lão bà, ta muốn ôm người, người ở đâu chờ ta.” Bỉ Ngạn tối tưởng niệm vĩnh viễn là ôm ấp ấm áp của Thủy Thủy.

Thủy Thủy: “Người chết đi, chính mình đi đi, “Hắc Ám Điện tháp” tập hợp.” Dem đội trả lại cho hoa hậu giảng đường mỹ nhân, Liễu Thủy nói. Trực tiếp đem Liên Y điểm điểm ném qua sau đầu, tiểu hài tử này chết đi!!!!!!

Liên Y điểm điểm: “..... Ta là Liên Y điểm điểm, chúng ta đã từng cùng nhau làm nhiệm vụ, cùng nhau tiến vào “Phúc Sương thành”.” Liên Y hài tử này, đã nhanh bị một câu “không quen” của Bỉ Ngạn mà khóc, ý đồ nhắc lại ký ức của mỗ để quên.

Bỉ Ngạn Khai Hoa: “Nga.” Lên tiếng xem như trả lời.

Bỉ Ngạn Khai Hoa: “Thủy Thủy lão bà, người xấu lắm” Biểu tình khóc lớn, tiếp tục nói.

Thủy Thủy: “.....” Đã muốn mặc kệ người nào đó, chỉ biết làm núng a a a a!!!!..... Rõ ràng biết bản thân rất không thể kháng cự người nào đó làm nũng.

Thủy Thủy: “Liên Y, Bỉ Ngạn hẳn là trư, đừng để ý tới hắn.” Thủy Thủy vẫn là thiện lương, thời điểm thích hợp ra tay giải vây cho Liên Y. Liên Y bạn học, không thể trách người, là tiểu hài tử Bỉ Ngạn kia rất nghịch ngợm.

Tiểu Khuynh Thành: “Các người quen biết?” Rốt cục phát hiện manh mối, hoa hậu giảng đường mỹ nhân lên tiếng.

Liễu Thủy gõ nhanh bàn phím, đang muốn trả lời.

Hệ thống: “Liên Y điểm điểm” bị đá khỏi đội ngũ.

Sau đó, trừng mắt nhìn một câu kia của hệ thống, Liễu Thủy bạn học hoa hoa lệ lệ---- một lần nữa 囧.

Tầm mắt chuyển đến danh sách đội ngũ, đúng vậy, thật là không còn Liên Y điểm điểm. ... Đây là làm sao? Hoa hậu giảng đường mỹ nhân, người lại bắt đầu tàn bạo sao!!!!?.....

Thủy Thủy: “.....” Bị ý nghĩ của chính mình dọa, bỗng nhiên không nói lên lời.

Lưu Quang Dục: “Khuynh Thành, sao vậy?” Lão công của hoa hậu giảng đường, Lưu Quang Dục trực tiếp hỏi ra vấn đề Liễu Thủy thắc mắc. Người nói, đang êm đẹp, đây là vì cái gì a vì cái gì?

Tiểu Khuynh Thành: “Bỉ Ngạn vùng trộm nói cho ta, Liên Y điểm điểm là người xấu. Trong đội chúng ta như thế nào có thể tồn tại người xấu đâu, cho nên ta liền T.” Đương nhiên trả lời.

Bỉ Ngạn Khai Hoa: “Khuynh Thành, người thật bạo, người mới là người xấu.” Rõ ràng là vùng trộm nói với nàng, kết quả nói chưa hết liền trực tiếp bị phơi bày ý đồ trước mặt mọi người, Khuynh Thành, có không nghe đến thanh âm tổn hại thừa lời của yêu nghiệt, tề!..... Tề!.....

Tiểu Khuynh Thành: “Bỉ Ngạn, người mượn đạo giết người, người tệ hơn.” Lập tức phản kích.

Thủy Thủy: “..... Hai ác ma.” Xem xét xong, so với người xấu còn muốn xấu hơn. Một đội cư nhiên có hai ác ma, điên rồi.

Lưu Quang Dự: “.....” Lão bà vĩnh viễn đứng, cho nên, ta cái gì cũng không thể nói.

Tương Du Thố: “.....” Rốt cục, có người trong đội ngũ quăng lên kí tự. Liên Y điểm điểm là bằng hữu của ta, các người không thể đối xử với nàng như vậy.... Nhưng là, ta là tiểu hào, ta muốn làm nhiệm vụ, ta không lên tiếng!.....

.....

Vì thế, một hàng 5 người chậm rãi tiến vào “Hắc Ám Điện tháp.”

Tương truyền, “Hắc Ám Điện tháp” là cái địa phương đùa tốt lắm, một ngày một người chỉ được vào “Hắc Ám Điện tháp” một lần, hơn nữa, trong đội ngũ nhất định phải có một người làm nhiệm vụ này, cửa “Hắc Ám Điện tháp” sẽ không vì người mở ra, bởi vì.... địa phương này thật sự rất thích nhận người!!!!!! Bên trong cũng không có siêu cấp cường hãn BB, nhưng là có mưu hãn thiết trí. Chỉ cần tiến vào bên trong, người liền tiến nhập thế giới kia, trò chơi liền bắt đầu.

“Hắc Ám Điện tháp” tổng cộng có ba mươi tầng.

Người sẽ không thể biết được tầng tiếp theo mà người đi đến, theo ba mươi tầng tùy truyền tống mà đến tầng khác, có lẽ là RP đại bùng nổ, cũng có thể rơi xuống tầng chót; người cũng sẽ không biết tầng tiếp theo có cái gì đang chờ đợi người, mới có thể tiếp tục vui vẻ trực tiếp truyền tống tới phòng tiếp theo; cũng có thể là bị diệt đoàn, trực tiếp tiến vào phòng ám sát; có lẽ còn có những chuyện khiến người dở khóc dở cười---- làm người lãng phí thời gian. Tóm lại, ở trong “Hắc Ám Điện tháp” hết thấy đều có thể xảy ra.

Mỗi người ở cấp 90 đều nhận được một đầu mỗi nhiệm vụ chính, chính là tìm kiếm “Linh hồn thất lạc”, “linh hồn thất lạc” ở nơi nào? Trong một cái hộp. Như vậy, hộp ở nơi nào? Hòm ở trong “Hắc Ám Điện tháp”.

Bảo vệ hòm là một cái yêu tinh BB, dị thường quyến rũ, nàng có thể tùy ý hỏi người mấy vấn đề, đáp đúng, hòm người lấy đi, đáp sai, người chết. Nhưng là ở trong “Hắc Ám Điện tháp” mà chết thì không xong, trực tiếp bị truyền tống ra ngoài. TRùng phạt như vậy, nhân viên thiết kế vẫn thực là ôn nhu. Nhưng thỉnh đừng nghĩ rằng chết như vậy liền an toàn liền không sao liền vạn sự bình an, chết ở trong tay yêu tinh BB hệ thống sẽ tặng kèm yêu tinh BB một câu cảm thán, mọi nơi trên thế giới, lúc nào cũng tràn ngập ánh mặt trời ấm áp hài hòa. (TĐHS: ta thế, đoạn này ta không hiểu gì lun)

Một đội ngũ, một người qua cửa coi như là hoàn thành nhiệm vụ, cho nên khi làm nhiệm vụ này, một đội ngũ bình thường đều tổ đầy 6 người, tin tưởng vững chắc..... nhiều người thì mạnh mẽ, một người chết không đủ, một đám người còn không thể lưu cho một con đường sống sao??!!!!.....

Vì thế, trò chơi bắt đầu.

“Ta mở” tung ra một câu, sau khi mọi người cùng trả lời, hoa hậu giảng đường mỹ nhân đi chuột đến truyền tống sư đến “Hắc Ám Điện tháp”, nhấn chuột xác định. FB bắt đầu truyền tống.....

Hệ thống: Người bị truyền tống tới tầng hai mươi bảy “Hắc Ám Điện tháp”.

Liễu Thủy cười, xem ra vận khí cũng không tệ, trực tiếp nhảy ba tầng, ha ha. Nhưng là, sau khi nhìn rõ ràng bố cục căn phòng, Liễu Thủy hài tử... cười không nổi, hoa cả mắt.

[Đội ngũ]

Bỉ Ngạn Khai Hoa: “Trên bầu trời thật là nhiều sao, chợt lóe chợt lóe sáng ngời....” Đưa nhó Bỉ Ngạn kia thật sự hưng phấn đầu.

Tiểu Khuynh Thành: “....” Đã không nghĩ nói chuyện.

Lưu Quang Dự: “Đều nằm xuống đi.” Lão công hoa hậu giảng đường mỹ nhân Lưu Quang Dự thay mặt nói.

.....

Vì thế, mọi người nằm xuống bầu trời.... đếm sao!!!!!!.....

Bây loại sao ở trên đỉnh tháp bất quy tắc di chuyển, đếm a đếm, đếm a đếm, đếm đến Liễu Thủy muốn học máu, hoàn hảo một người chỉ cần đếm một loại sao, đếm xong báo cáo liền tiến vào nhiệm vụ ở tầng tiếp theo, không tính là khó.

5 phút sau..... Trong phòng chỉ còn lại một mình Tương Du Thố, còn lại bốn người đều đếm xong tự mình đi đến nhiệm vụ đang chờ mình ở tầng tiếp theo. Mãnh liệt hy vọng chính mình cũng giống người ta có đôi có cặp, ô ô..... Đây người bên trong đội đều không phải người tốt a a a a.....

Bỉ Ngạn Khai Hoa: “Tương Du Thố, người mau tới đây, tầng 1 này thật là địa phương tốt a địa phương tốt.” Tung ra mị hoặc a dụ hoặc. Bạn học, nếu nàng có thể đến nàng đã sớm đến a!!!!.....

Những người khác nhìn xung quanh.... Không nói gì.

.....

Hệ thống: Người bị truyền tống tới tầng hai mươi mốt “Hắc Ám Điện tháp”.

Thấy đột nhiên giảm 6 tầng, Trương Du Thố cười đến vô cùng vui vẻ. Vất vả rồi cuộc có hồi báo, hắc hắc hắc hắc.....

Nhìn nhìn lại bốn người kia hoặc làm hoặc đứng hoặc nằm, bốn phía trống không, Trương Du Thố đầu đầy dấu hỏi chấm chạy vòng vòng.

Trương Du Thố: “Các người như thế nào không làm nhiệm vụ?” Rốt cuộc hỏi ra tiếng.

Tiểu Khuynh Thành: “Người đi tiếp đi.” Tiếp đó, người sẽ biết chúng ta vì cái gì nhân như vậy, bốn người nhàm chán, lên QQ làm ván mạt chược đầu.

Vì thế, phát điên phát điên, Trương Du Thố hải tặc từ chày tới nơi tiếp nhận nhiệm vụ, tốt như vậy a, nhân nhân rồi rồi cũng có thể qua nhiệm vụ?!..... Hắc hắc...

Sau đó, nàng nhận nhiệm vụ, lại một lần nữa bị đả kích nghiêm trọng, gặp phải vận mệnh đáng thương.

----- tội ác tày trời, tội ác tày trời, bị bắt bỏ tù, hai mươi phút sau hình mất phóng thích.

Nhà tù!!!.....

..... Những người này, đều là cái RP đến a a a a.....

Khóc.

Tác giả nói ra suy nghĩ: hắc hắc hắc hắc

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 7: Ác mộng

Tác giả nói ra suy nghĩ: không cần ném tới nhiều hoa hoa như vậy đâu, Thủy Thủy cần dễ chịu a dễ chịu~~~~

.....

Hệ thống: Người bị truyền tống tới tầng 1 “Hắc Ám Điện tháp”.

Rốt cuộc, thắng lợi đã trong tầm với.

Một đường hữu kinh vô hiểm (nhiều kinh ngạc ít nguy hiểm), RP không hoàn toàn yên bình, cư nhiên không có thương vong toàn bộ tiến vào tầng một “Hắc Ám Điện tháp”. Trương Du Thố hải tặc từ cười đến không thể ngậm miệng, nhiệm vụ này liên tục làm vài lần, lần này khẳng định là không có vấn đề a không có vấn đề, hắc hắc hắc hắc.....

Tuy rằng dọc đường đi bị vài cái người vô lương tâm chinh chinh, dùng ngôn ngữ đùa giỡn cộng thêm bị tàn phá tinh thần, ngay cả tâm hồn yếu ớt cũng bị thương tổn ít nhiều. Nhưng là, đây đều là đáng giá!!! Chỉ cần có thể đem nhiệm vụ biến thái này hoàn thành, vô luận cái gì.....đều đáng giá!!!!!!

Vì thế, sau khi hệ thống kêu lên, hưng phấn không nhìn bốn người trong phòng đang ngắm cảnh nói chuyện phiếm, Trương Du Thố chạy như bay tới chỗ NPC làm nhiệm vụ, nhiệm vụ cũng chưa nhìn rõ là cái gì đã xác nhận.

Bao nhiêu tầng như vậy còn không có vấn đề, xem mấy người kia bộ dáng nhân tàn, xem bố cục của phòng này, ta khẳng định là lại đến nhà tù, nhìn 20' nữa là có thể thoát rồi, lấy được hòm là có thể cùng bốn người kia nói câu vĩnh biệt, ha ha ha ha cấp.....

Vui quá hóa buồn, từ xưa đến nay bao giờ cũng có.

Nhìn chiến sĩ áo lam tư thái phiêu dật chậm rãi ngã xuống, rồi sau đó không dậy nổi, Trương Du Thố hoàn toàn kinh hãi, ngốc lạng.

Trong lúc hưng phấn, hoàn toàn không chú ý quá trình, kết quả cũng chỉ có thể như vậy.

Thật vất vả, tầm mắt nhìn đến hệ thống nói trong kênh đội ngũ, Trương Du Thố hải tặc từ bị thương khóc lớn.....

-----thương đánh đầu điều, đao chém đầu gà. Sống có gì vui, chết có gì buồn!

Chỉ chết một người!!!!.....

Xúc động, chính mình thành người đầu tiên tiếp nhận nhiệm vụ này??!!.....

Ngao!!!.....

Mất thấy khung hội thoại hiện lên trên thi thể chính mình, run run di chuyển tay, Trương Du Thố nhấn chuột xác định “trở lại thành thị phụ cận”.

[Đội ngũ]

Lưu Quang Dự: “Trương Du Thố, người chạy nhanh như vậy để làm chi? Chúng ta còn đang thương lượng làm thế nào để qua nhiệm vụ này đâu.”
Miệng đầy kinh ngạc.

Tiểu Khuynh Thành: “Đã nghĩ quyết định để cho Bì Ngạn lên...” Cũng không để Bì Ngạn có cơ hội thể hiện, Trương Du Thố, người làm như vậy là không đúng!..... Không có thấy Bì Ngạn Khai Hoa chết ở trước mặt mình, hoa hậu giảng đường nữ nhân cảm thấy phi thường tiếc nuối a tiếc nuối.

Bì Ngạn Khai Hoa: “Thật thảm, thật thảm, thật thảm, thật thảm, rất thảm thảm thảm thảm thảm.” Ha ha ha ha ha cấp..... Bị lừa bị lừa.....

Thủy Thủy: “Trương Du Thố, người yên tâm đi.” Nghĩ người vì mọi người xả thân như vậy, không chút do dự tìm cái chết. Nhiệm vụ---- chúng ta nhất định sẽ hoàn thành, tin tưởng chúng ta!.....

..... Mọi người đều gật đầu, đúng vậy, đúng vậy, đúng vậy.....

Trương Du Thố: “....” Ta còn có thể nói cái gì?..... ô ô.

Cảm động, giúp ta làm nhiệm vụ, cảm ơn các người!!!!

.....

Tiến vào tầng 1, nhìn nữ tử yêu mị nằm trên giường trên màn hình máy tính, Liễu Thủy. Vô luận bao nhiêu bao nhiêu lần, kia đều là tiến một lần, 回 một lần. Tư thái kia---- rất câu nhân!!!

Ngay cả là nữ tử đều nhìn không được đem hình ảnh lại gần, muốn vuốt ve một phen.

Máu mũi tuôn trào.....

“Tiếp nhận nhiệm vụ đi.” Tiểu Khuynh Thành nói, tiếp theo mọi người liền không chút do dự đem Bì Ngạn hài tử đá ra, bỏ đi chơi.

[Đội ngũ]

Bì Ngạn Khai Hoa: “Các người khi dễ ta...” Biểu tình khóc lớn, nhưng cũng không gây trở ngại tới bước chân hồng y nam tử kia đi tới, xem ra---- rất hưng phấn!

Thủy Thủy: “Ngoan.” Ngõ một chữ, có lệ nói. Quân bài trên tay này, cũng thật tốt, ha ha.

Tiểu Khuynh Thành: “Nhận mệnh đi.” Hoa hậu giảng đường nữ nhân thật thích nói mát.....

Lưu Quang Dự: “....” Không rảnh nói chuyện, chỉ có thể chăm chăm thay thế tâm trạng vô cùng áy náy của mình.

.....

Hệ thống: Nhiệm vụ hoàn thành, sắp truyền tổng khởi “Hắc Ám Điện tháp”.

[Đội ngũ]

Trương Du Thố: “.....” Khóc lớn biểu tình, một loạt.

Trương Du Thố: “.....” Khóc lớn biểu tình, thêm một hàng.

Trương Du Thố: “.....” Khóc lớn biểu tình, hàng thứ ba.

Trương Du Thố: “.....” Khóc lớn biểu tình, hàng thứ bốn xếp hàng.

.....Khóc lớn không dứt, chiếm cứ màn hình.....

Tiểu Khuynh Thành: “Tương Du ngừng.” Hoa hậu giảng đường mỹ nhân tổng kết lên tiếng.

Tương Du Thố: “..... ta quá cảm động” Như trước là khóc lớn biểu tình, ô ô..... Rốt cuộc có thể thoát khỏi các người, ta rất kích động.

Bì Ngạn Khai Hoa: “Đừng nghĩ lấy thân báo đáp, ta có Thủy Thủy.” Thẹn thùng biểu tình. (Oe, lần nào cũng phát nôn được)

Thủy Thủy: “.....”..... Nằm úp sấp tìm cái lỗ.

Tiểu Khuynh Thành: “.....”..... Gặp qua không biết xấu hổ, chưa từng gặp qua không biết xấu hổ tới như vậy.

Lưu Quang dự: “.....”..... Làm được đến mực này cũng là nghệ thuật.

..... Tương Du Thố..... trực tiếp nằm xuống đất té xỉu.

Ác ma.....

Thoát khỏi trò chơi, đem tầm mắt chuyển rồi đến góc máy tính xem thời gian, đã là 10 rưỡi tối. Đi “Hắc Ám Điện tháp” ngoạn đến điên rồi, 囧.

Lại quay đầu nhìn nhìn mấy người cùng phòng, ba cái đầu nhìn vào màn hình máy tính đều cười đến ngã trái ngã phải đầu!!

..... Một đám con gái điên.

Tò mò nhìn qua, ánh mắt phút chốc tròn to, miệng dần tạo thành --- bộ dạng gian xảo!!!.....

Vì thế bụng ghé chạy qua, cùng ba người kia cùng nhau---- cười điên đi.=.

.....

Tiếng chuông tan học vang lên, đứng lên thu thập sách giáo khoa trên bàn, Liễu Thủy chuẩn bị trở lại kí túc xá. Tư Húc gần đang có vẻ bề bộn nhiều việc, vài ngày không gặp, thời gian đăng nhập trò chơi cũng không nhiều, hoàn hảo sẽ có người thỉnh thoảng không chịu được tịch mịch thường thường gọi điện thoại qua, nếu không, phòng chừng phải đăng báo tìm người!!.....

Cảm giác bà vai bị huych một chút, Liễu Thủy ngẩng đầu, nhìn sang Lí Giai bên cạnh, theo tầm mắt của cô nhìn ra ngoài cửa, Lam Tiêu Nhiên???

Luôn tươi cười ấm áp như vậy, tâm rung động một chút.

Liễu Thủy tiếp tục thu thập, chuẩn bị rời đi. Rõ ràng cảm giác được, động tác của mọi người sau khi tan học chậm đi rất nhiều, bình thường tiếng chuông vang học vang lên chưa đến một phút đồng hồ, người trong phòng học sớm không thấy nhân ảnh, nhưng là hiện tại... Bốn phía xung quanh, sinh viên cùng lớp hoặc đang nói chuyện phiếm hoặc đọc sách hoặc thông thả bước đi, trán Liễu Thủy tràn đầy hắc tuyến, bình thường đâu có thấy các người cố gắng như vậy, rùa như vậy đâu. Quả nhiên, mị lực của mỹ nam cùng bất quá là vô tận...

Lam Tiêu Nhiên xuất hiện ở nơi này, cũng không nhất định là đến tìm cô, khi đang nghĩ là muốn trước mặt mọi người chào hỏi hay vẫn là vô như không quen bước qua, Lam Tiêu Nhiên đã muốn hướng cô đi tới.

“Oa, thật suýt, vô luận nhìn bao nhiêu lần đều suýt như vậy.”

“Khí chất tốt tốt...”

.....

Bên tai không biết bao nhiêu tiếng kinh hô liên tiếp vang lên, Liễu Thủy đầy hắc tuyến, thiên, trừ bỏ ba người trong phòng kia, trước kia tại sao không phát hiện tất cả nữ sinh đều mù quáng Lam Tiêu Nhiên đâu, bản thân chẳng phải là suốt một năm đắc tội người ta, cái đỉnh trong mắt, cái gai trong thịt??.....

Không khỏi cảm thấy rùng mình.

Hoàn hảo có thể giải thoát.

Bất quá, hiện tại, cái yêu mị bên người kia xem ra càng có vẻ chọc nhân.

Nghĩ đến đây, Liễu Thủy rên rỉ thành tiếng.

Tư Húc, anh là tai họa!!!!!!!

“Lam Tiêu Nhiên, anh tới nơi này làm cái gì?” Nhìn Lam Tiêu Nhiên từng bước bước tới phía mình, Liễu Thủy hỏi ra một vấn đề cực kỳ không có dinh dưỡng, hoàn toàn không có đi qua não bộ.

“Tim em.” Lam Tiêu Nhiên cười, sau đó, thuận tay tiếp nhận cặp sách Liễu Thủy ôm trên tay.

Ánh mắt chúng nữ sinh đã sớm bị hút vào khuôn mặt thanh nhã nhu hòa kia, nở nụ cười, nở nụ cười ấm áp, thật sự rất suýt.

Hoi hoì giật mình, nhìn nhìn trong tay bỗng nhiên không có sức nặng, lại nhìn cặp sách Lam Tiêu Nhiên tiếp nhận ở trên tay, Liễu Thủy có chút cơ quắp, hiện quan hệ hai người bọn họ tựa hồ không còn thích hợp làm như vậy đi. Bàn tay giật giật, cuối cùng buông xuống.

Hắn đã muốn không thêm đề ý, cô việc gì phải quan tâm.

“Kia đi thôi.” Vì thế trưng ra khuôn mặt tươi cười, Liễu Thủy nói. Vấn đề gì trước mắt đều có thể không hỏi, thăm nghĩ mau mau rời xa địa phương tràn ngập sói đói này, nơi này--- rất nguy hiểm! Lam Tiêu Nhiên, chúng ta nhanh đi thôi!!!!.....

“Hào.” Nhìn bộ dáng Liễu Thủy vội vàng, ý cười càng sâu, Lam Tiêu Nhiên nghiêng người, nhường đường.

Gục đầu xuống, coi nhẹ những vẻ mặt khản giả bất lương đang thêm giở rầy sau lưng mình, không có nhìn đến Lam Tiêu Nhiên, Liễu Thủy buồn bực đi tới phía trước, hai bước, ba bước... Vượt qua Lam Tiêu Nhiên, vẫn bước về phía trước, về phía trước.

“Tur Húc!!!!.....”

Một trận kinh hô mạnh mẽ truyền đến, Liễu Thủy bị dọa tới lão đảo, ngã nhào về phía trước, may mà có một đôi tay đỡ lấy nàng. Thật vất vả đứng vững, ngẩng đầu, nhìn lại phía trước, thân ảnh xinh đẹp đứng ở cửa thật là..... Tur Húc!!!!.....

Mất thăng lớn, trong con người Liễu Thủy tràn ngập vui sướng, Tur Húc....

Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, kính hãi chậm rãi nghiêng đầu, mâu quang ngạc nhiên nhìn vào khuôn mặt nhu hòa thanh nhã kia của Lam Tiêu Nhiên.

Lam Tiêu Nhiên.....

Thế mới ý thức được, giờ phút này, tựa hồ, cô đang ở trong lòng Lam Tiêu Nhiên.

.....

Người bên cạnh vượt qua.

“Tur Húc....”

“Hắn tại sao xuất hiện ở đây?.....”

“Thật là Tur Húc, thiệt nhiều ngày, rốt cuộc được diện mục Tur Húc, thật hạnh phúc!.....”

.....

Đám lang sói kia lập tức đòi mục tiêu, thanh âm cảm thán hưng phấn bên tai không ngừng vang lên, giống như muốn đòi mạng.

Lại nhìn lại Tur Húc, không thấy rõ biểu tình, Liễu Thủy không biết làm sao, chỉ có thể đứng tại nơi đó, không có bước qua, không có dây dụa. Đây là... Bất gian tại giường trong truyền thuyết sao? 囧. Tuy rằng nơi này không có giường, nhưng chỉ nhìn Tur Húc như vậy, da đầu Liễu Thủy đã không nhịn được mà run lên.

Tur Húc... tuyệt đối không dễ chọc!

Mỉm cười yếu ớt, Tur Húc đứng ở cửa, chính là như vậy động cũng không động, không nói gì, đem tầm mắt dán trên người Liễu Thủy cười đến câu hồn như vậy.

Chúng nữ nhân đã không thể chịu đựng ôm ngực, thiên, đây là như thế nào mất hoona !..... Ở đây có rất nhiều người, thậm chí còn có những nam sinh vô tình vào giúp vui, đều đã đánh mất toàn bộ khí lực, chỉ có thể ngơ ngác nhìn núp đồng tiền kia, không tự giác..... Lắm vào vô hạn YY.....

囧.

Đã sớm có thói quen bị nhìn chăm chú như vậy, Tur Húc bất vi sở động.

Lam Tiêu Nhiên nhìn thẳng chàng trai cười đến điên đảo chúng sinh kia, lặng lẽ đem vòng tay ôm chặt Liễu Thủy, không hiểu được, cảm thấy uy hiếp rất lớn.

Liễu Thủy đồng dạng, như trước ngẩn người. Đáy lòng không ngừng kêu rên, cái này xong rồi a xong rồi a a a a.....

Cứ như vậy rất lâu sau, mọi người đang bị vây trong mê hoặc rốt cuộc chậm rãi phát hiện bầu không khí quỷ dị toát ra từ ba người kia. Càng ngày càng không có tâm tình sùng bái cùng hưng phấn, không khí vui vẻ dần ngưng trệ. Mọi người day day mắt, cẩn thận nhìn lên khuôn mặt yêu nghiệt của Tur Húc, không có vấn đề nha, vẫn là nị hoặc như vậy; đem tầm mắt chuyển tới trên khuôn mặt tươi cười ấm áp của Lam Tiêu Nhiên, tốt lắm, vẫn như vậy ấm áp mà khiêm tốn, cũng không có vấn đề. Như vậy.....

Toàn bộ ánh mắt đánh giá nhất loạt bắn về phía Liễu Thủy, như vậy, chỉ còn lại người này --- Liễu Thủy hài từ, chúng ta chỉ có thể ở trên người người nhìn ra vấn đề.....

..... Đừng nghi ngờ, người các người đang nhìn đến đây chính là người ruột đẻ ngoài da!

Không ai phá vỡ sự yên tĩnh này, bầu không khí ngưng trệ khiến cho càng càng càng nhiều lòng người xao động, muốn chạy mà bước chân bất động--- luyến tiếc; muốn lưu, lại cảm thấy vạn phần bất an--- không khí không cho phép. Đáy lòng không ngừng bồn chồn, ba người kia không nói gì, động liền động đi, bất kỳ ai cũng được.

Lòng không ngừng kêu gào, Tư Húc, Lam Tiêu Nhiên các người đừng cười nữa, chúng ta đã không chịu nổi! Từng không thấy các người cười, bọn ta là như thế nào thông khổ, nhưng hiện tại các người cười, chúng ta càng thông khổ! KHốc.... Tâm tình chờ đợi, mâu thuẫn giữa hưng phấn cùng thông khổ.

Hơn mười ánh mắt chậm rãi di động, gần, càng gần.

“Thủy Thủy.” Vươn người tới trước, thuận tay gạt xuống móng vuốt chường mắt trên vai Liễu Thủy, Tư Húc tựa đầu lên vai Liễu Thủy, thở dài. “Em thực không ngoan đâu.”

..... Liễu Thủy khóc không ra nước mắt, chỉ có trơ mắt nhìn Tư Húc chậm rãi ôm bản thân vào trong lòng. Liên tiếp những tiếng kinh hô hoàn toàn bị chặn bên ngoài, trong lòng lại loạn a loạn... Rõ ràng, không phải cố ý, rõ ràng, chuyện gì cũng không có, như thế nào gần đây, cô lại... chột dạ như vậy.

“Tư Húc.....” Ở trong lòng Tư Húc, Liễu Thủy theo bản năng khẽ gọi.

“Hư, đừng nháo.” Ghé sát bên tai Liễu Thủy, Tư Húc cúi đầu nói, giống như đang dạy đứa trẻ không nghe lời, bộ dáng vô cùng thân thiết.

Vừa lòng nhìn Liễu Thủy nhắm mắt lại. Bỗng nhiên, Tư Húc ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của Lam Tiêu Nhiên.

“Liễu Thủy” Gọi lên một chút cười mỉ hoặc, Tư Húc nói, “là bạn gái của ta.” Hướng Lam Tiêu Nhiên, hướng mọi người ở đây tuyên cáo.

“Cô ấy, là của ta.” Không cho Lam Tiêu Nhiên nói gì, Tư Húc tiếp tục bình thản tự thuật. Liễu Thủy, là của ta, hiện tại, là, về sau, cũng vậy.

Vốn muốn nói gì đó, nhìn nhìn vẻ mặt kinh ngạc xen lẫn xấu hổ của Liễu Thủy, lại nhìn kia mỉ hoặc kiên định, Lam Tiêu Nhiên im lặng, không nói gì. Không phải chưa từng nghĩ qua, không phải chưa từng đoán được, nhưng chuyện thật xảy ra trước mắt, lại chưa từng nghĩ có thể bất lực như vậy. Ôm một quyết định tin tưởng trở về, quyết tâm đem Liễu Thủy trói buộc một lần nữa, ai ngờ, bỏ qua chung quy là sai, nghe lời tuyên cáo bá đạo của Tư Húc, nhìn núm đồng tiền nở rộng kia của Tư Húc, Lam Tiêu Nhiên im lặng, âm thầm suy nghĩ, bản thân có hay không đẩy ra tay Tư Húc.

Thật sự, không ai, sẽ ở nguyên chờ đợi. Chẳng lẽ, bản thân chỉ có thể..... là người qua đường?

Hai người càng đi càng xa, lưu lại trong mắt Lam Tiêu Nhiên là bóng dáng ôm nhau. Trầm mặc.....

Một đường liền bị Tư Húc ôm ra khỏi trường, Tư Húc không nói lời nào, Liễu Thủy cũng không mở miệng được. Thẳng đến khi ngồi ở nhà ăn, đồ ăn mang lên, như cũ, vẫn không nói.

“Em cùng Lam Tiêu Nhiên...” Chịu không nổi không khí nặng nề như vậy, Liễu Thủy rốt cục thỏa hiệp, muốn giải thích.

Nhìn Tư Húc gấp đồ ăn đưa qua, Liễu Thủy mở miệng, bắt đầu đi, há mồm nuốt vào. Một mặt nhai nuốt, một mặt nhìn khuôn mặt người nào đó cười đến tươi sáng. Xin hỏi, anh như thế nào biết? Chẳng lẽ, em đây từng cùng anh nói qua?.....

.....

“Đừng tròng, có tròng nữa mắt cũng không to ra được.” Tốt lắm, còn có tâm tình nói giỡn.

“Tư Húc!” Không biết vì sao, rõ ràng vừa rồi còn toát ra hơi thở lạnh như băng chớ lại gần, cái gì cũng chưa có phát sinh, hiện tại lại cười đến sáng lạn, cư nhiên, còn nghịch ngợm hướng cô tròng mắt, Tư Húc!

“Ha ha.....” Lại cười.

“Không cho phép.” Chuẩn anh phụng phịu, cũng không chuẩn anh cười.

“Ha ha.....” Không cười không cười, lại chuyển thành cười to.

“Người...” Rốt cuộc đưa tay qua, chuẩn bị--- mưu sát đoạt mệnh!

“.....” Né tránh.

“.....” Tiếp tục đưa tay qua.

.....

“Người kia, về sau không cần nhìn.” Bất lấy tay Liễu Thủy, thương thức, lo lắng nói ra một câu như vậy.

“.....” Nguyên lai không phải không thèm để ý, mà là cố ý quên.

.....

Bị Tư Húc đưa đến dưới lầu kí túc xá, hôn hôn trán Liễu Thủy, Tư Húc mới cho đi. Bất chấp phải khăn trương đi quay quảng cáo tạp kịch, giành ba giờ nghỉ ngơi từ thành phố C rất xa trở về, mới một thời gian không gặp, đã cảm thấy rất nhớ.

Nhìn theo bóng dáng Liễu Thủy đi đến chỗ rẽ, sau đó không thấy, Tư Húc xoay người.

Rón ra rón rén đi vào phòng ngủ, ý đồ xem chính mình như không khí giấu đi, nhưng là, ánh mắt quần chúng sáng như tuyết, dù sao, Liễu Thủy cũng không phải không khí, ba người trong phòng kia cũng không phải người mù, vì thế ---

“Yêu nữ!” Thanh âm Lục Ái Manh vang lên, một tiếng rống to, khiếp sợ tứ phương. “Đứng lại cho tó.”

Vì thế, Liễu Thủy ngoan ngoãn đứng thẳng.

“Liễu Thủy!” Vẫn là thanh âm Lục Ái Manh, rống to chưa hết giận, nên rống thêm vài tiếng!

“Đây.” Ngoan ngoãn đáp, không dám đùa giỡn trước mặt lão hồ.

“Qua đây.” Con giận còn sót lại chưa tan.

.....

Vì thế, ngoan ngoãn đi qua.....

Lại vì thế, liền xuất hiện màn thẩm tra của ba người--

Một nữ sinh mảnh khảnh đối đầu với ba cạp mẹ..... Về mặt bị thương buồn bã, kể ra bản thân như thế nào bị lừa gạt bị bắt bị áp chế trọn đời, huyết sử không thể xoay chuyển.=.=

Kể đến trọng tâm, lại thỉnh thoảng che mặt vụng trộm khóc--- kỳ thực là giả trang!

Yêu đến vô cùng, lại bị thống không thể tự định đoạt--- bị thống là thật, nhưng không phải là bởi những chuyện này!

Ruột gan đứt từng khúc, thảm kịch nhân gian!

.....

Vài phút trôi qua, ba người trong phòng ngủ hoàn toàn tỉnh ngộ.

“Yêu nghiệt!” Lục Ái Manh lớn tiếng nghĩa hiệp.

“Ác ma!” Ngay sau đó là thanh âm của Bạch Thấm Tinh, tiếp tục nghĩa hiệp.

“Người xấu!” Lí Giai không vì vậy mà suy giảm dũng cảm, vì thế dùng thanh âm lớn nhất của mình kêu lên.

.....

“Thồ phi!” Dừng không được.....

“Ác bá!” Tiếp tục.

.....

“Nhưng là.....” Lí Giai thanh âm nhọc nhọc thoát ra.....

..... Một trận trầm mặc trôi qua.....

“Tớ yêu yêu nghiệt!.....” Lục Ái Manh lớn tiếng tuyên bố.

“Tớ yêu Tư Húc!.....” Bạch Thấm Tinh tiếp tục noi theo.

“Tớ một cái cũng không buông tha, nửa cái cũng không chuẩn chạy!.....” Nguyên lai, điên cuồng nhất, luôn luôn điên cuồng nhất, Lí Giai hài

tử!.....

.....

..... Không nói gì.

Liễu Thủy hài tử trực tiếp đánh lên đầu, hôn mê bất tỉnh!.....

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ^ _ ^ 2 điểm linh 8 phân

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 8: Cùng nàng không quan hệ

“Liễu Thủy, xem diễn đàn!” Trong mơ hồ, bị tiếng hét chói tai làm bừng tỉnh. Diễn đàn? Liễu Thủy. Vừa tỉnh ngủ, vẫn còn trong hỗn độn, như thế nào cũng không liên hệ được hai chữ này với cuộc sống bản thân.

“Mau rời giường, Liễu Thủy, chuyện lớn!” Nhìn bộ dáng Liễu Thủy mờ hồ chưa tỉnh, Lục Ái Manh lại ngao một tiếng, rất có tâm tình rèn sắt không thành thép. Đây thật sự là hoàng đế không vợ, thái giám vợ, rõ ràng không liên qua chúng ta, người nói ta đỡ xuống hình tượng thực nữ nguy trang là vì cái gì? Thật muốn đem về mặt bình yên của nữ nhân kia nắm chặt bóp méo a bóp méo!

Năm phút sau, rốt cục cảm nhận không khí xung quanh trở nên xơ xác tiêu điều, bức cho cái kia đảm uy, lại đến giường mình tuyên cáo, Liễu Thủy lười biếng xoay thất lưng, theo trên giường đứng dậy.

Hiện tại thật sự không nghĩ có chuyện gì so với ngủ quan trọng hơn, chuyện vui nhân sinh, ăn ngủ ngủ ăn, ăn xong ngủ tiếp, ngủ xong lại ăn, trải qua cuộc sống loài trư hạnh phúc.

Liễu Thủy buồn bực, cuộc sống này nàng mới hưởng thụ được vài tiếng, như thế nào phải vứt bỏ đâu? Khóc.....

Nhìn Liễu Thủy một bộ dáng lười biếng không liên quan đến mình, Lục Ái Manh nội thương. “Ma tước biến phượng hoàng, hai đại mỹ thần vì vô sắc cô đại Liễu Thủy giận dữ, hiện trường khi PK!” Rõ ràng trực tiếp đem tiêu đề nổi bật kia đọc to không sót một chữ. Ngủ? Tớ xem cậu có dám ngủ hay không! Nhân nhả? Tớ xem cậu có thể nhân nhả tới khi nào!

☹.

Này ngày, thật đúng là không thể trôi qua yên ổn.

Chuyện ngày đó đã trôi qua rất lâu, không phải một ngày, không phải hai ngày, cũng không phải ba ngày, là suốt một tuần, có bao nhiêu dài a dài! Vậy kia, thời gian như vậy, chuyện gì cũng nên sớm sống êm bình lặng, như thế nào hiện tại vẫn náo nhiệt như vậy, thậm chí càng diễn càng náo nhiệt đâu?!

.....

Nếu có thể không xuất môn tận lực không ra khỏi cửa--- để tránh bị vô số ánh mắt lăng trì, có thể không lên tiếng tận lực không lên tiếng--- tránh cho ba người bị vây trong phòng kia phát điên. Liễu Thủy mấy ngày nay trừ bỏ lên lớp còn lại liền tự nhốt mình trong phòng làm trạch nữ làm thước trùng. Hiện tại lại bị đưa lên diễn đàn như vậy đã động, Liễu Thủy giống như bị đặt trong hầm băng, rét lạnh thấu xương, người nói chuyện này, khi nào mới hết a a a a a?!.....

.....

Tư Húc, người này họa thủy!

Lam Tiêu Nhiên, anh cũng không kém đâu!

Quả nhiên, trên thế giới không có bữa cơm nào miễn phí, càng không có không công có thể hưởng dụng mỹ nam!....

.....

----- “Ma tước biến thành phượng hoàng, hai đại mỹ thần vì cô đại Liễu Thủy không nhan sắc mà giận dữ, hiện trường khi tiến hành PK!”

Mở to hai mắt nhìn, Liễu Thủy nhìn hàng chữ to lớn màu đỏ kia, không nhận được từ trong lòng toát ra chua xót. Diễn đàn, thật sự không phải địa

phương tốt! Mỗi lần ghé thăm đều bị đả kích thần kinh, bị hăm hại, khóc, không nên ép người quá đáng như vậy a!.....

Toàn bộ nội dung bài viết xoay chung quanh khoảng thời gian sau khi tan học hai mỹ thần giao phong, tân hoan cự ái, rất có hương vị nhân gian đàm tiếu, rất có phong phạm hội phi yên diệt. Mà Liễu Thủy bạn học, người sáng tác rốt cuộc rất nghĩa khí miêu tả cho chúng ta về khuôn mặt nữ chính, giống như vừa chạy bộ ngàn cây số rồi đến trường, tướng mạo xấu xí, không nhan sắc. Trong bài viết, đối với ánh mắt của hai đại mỹ nam đưa ra nghi ngờ mãnh liệt, đồng thời, đưa ra vô số phỏng đoán cùng suy đoán Liễu Thủy bạn học làm thế nào dụ dỗ hai đại mỹ nam, làm cho những người xem bài viết không thể không đem tâm mắt chú mục vào nhân vật hy sinh, cô gái xấu xa Liễu Thủy.

Lầu cao được xây lên.

Trước mắt xem ra đã bị đưa lên đoạn đầu đài, Liễu Thủy hân. Đã qua một vòng, không biết cái người tri độn nào vẫn sáng tác tí mĩ, tiêu phí thời gian như vậy, bài viết là rạng sáng ngày hôm qua mới tung lên, trong vòng một ngày ngắn ngủi, comment đã đến một trăm trang, lượt xem cũng tới hàng vạn. Trường học như thế nào có nhiều người như vậy sao? Bình thường tại sao như thế nào cũng không cảm thấy? 囧.

Tâm mắt chuyển tới bình luận phía sau bài viết---

[Lầu một] Mộng lưu vu hải: chiếm số pha! (TĐHS: giống như giật tem ở mình á)

[Lầu hai] Mộng lưu vu hải: Tư Húc! Lam Tiêu Nhiên! Ta yêu các người, yêu chết các người! Cái gì Liễu Thủy kia, chết qua một bên đi!

[Lầu ba] Tùng thụ vĩ ba trường hựu trường: Tư Húc bắt luận khi nào đều hảo suất! Đồng ý lầu trên, Liễu Thủy, người chết đi!

[Tứ lầu] Chính là đi ra khiêu khích: Liễu Thủy, một mình đầu! Ta tất thắng!

.....

[Lầu hai mươi] Trang Mặt: ta là đi ra ném xi dầu. Nhẹ nhàng nói một câu, Lam Tiêu Nhiên, ta thăm mền người thật lâu! Chạy đi..... (xi dầu ở đây giống như hình như có chữ tương, giống với tương tư, ta đoán vậy>>”

Liễu Thủy không lời nào có thể chống đỡ, theo bản năng sang trang khác.....

[Lầu hai mươi mốt] Tâm tình tốt đẹp: Liễu Thủy người sẽ bị vứt bỏ vô tình! Liễu Thủy người sẽ bị vứt bỏ vô tình! Liễu Thủy người sẽ bị vứt bỏ vô tình! Liễu Thủy người sẽ bị vứt bỏ vô tình! Liễu Thủy người sẽ bị vứt bỏ vô tình! Liễu Thủy người sẽ bị vứt bỏ vô tình! Liễu Thủy người sẽ bị.....

[lầu hai mươi hai] nhìn trời: lầu trên hảo BH. (BH: bur hân?!!!)

[lầu hai mươi ba] lại nhìn trời: chuyện BH hay phát sinh khi có chuyện mới.

[lầu hai mươi ba] lại nhìn trời: JQ không có địa điểm nào không phát sinh.

.....

Con trỏ chuột vẫn dừng ở nút sang trang, Liễu Thủy trong lòng rơi lệ, một đám con gái điên cuồng, ta không phải cô gái xấu xa, ta không phải cô gái xấu xa a a a a.....

Một trang lại một trang, tâm tình từ bi thông chuyển sang chết lặng, thảo phạt cô không ít, mượn cơ hội hướng mỹ nam tỏ tình cũng không ít. Lại không ai hiểu, cô cùng Lam Tiêu Nhiên là quan hệ băng hữu bình thường, nhiều nhất cũng chỉ là băng hữu lâu ngày không gặp ôn lại chuyện xưa mà thôi. Tư Húc nói sau đi, quan hệ đơn thuần như vậy nghe vào tai mọi người lập tức liền biến chất như vậy, rơi lệ.....

Yêu nghiệt vạn ác! Tư Húc vạn ác!.....

Càng ngày càng cảm thấy không thú vị, càng ngày càng cảm thấy bi ai, cuộc sống a a a a..... Chính là thành lập dựa trên chuyện bát quái của mọi người!

Ba người trong phòng ngủ kia, tụ lại phía sau lưng Liễu Thủy, theo động tác của Liễu Thủy lẳng lặng nhìn, im lặng hiếm thấy!

Thư di chuyển chuột đến trang X, đang muốn đóng lại diễn đàn, tiếp tục ôm đầu ngủ, không quan tâm, tâm mắt lại bị hai hàng chữ trói buộc.

[lầu một trăm mười ba] Tiểu Khuynh Thành: không chiếm được thủy chung không chiếm được, giống như người đàn bà chanh chua, thật buồn cười.

Một câu, mười chữ ngắn ngủn, vô hạn trào phúng.

Nhìn nhìn thời gian, là bình luận giữa trưa ngày hôm qua. Liễu Thủy cả kinh, cảm thiếu chút nữa thì rơi xuống.

..... Hoa hậu giảng đường nỡ nhân? Áo giáp của cậu thật sự chống lại vô ngàn đao tên trong diễn đàn trường?!.....

..... Người đàn bà chanh chua?..... Là tở, vẫn là người viết bài viết này?!.....

..... Nói chuyện vẫn là không thể chọc vào như vậy.

囧.

.....

Xuống chút nữa xem

[lầu một trăm mười bốn] Lam Tiểu Nhiên: cùng nàng không quan hệ.

.....

Lam Tiểu Nhiên?.....

Cùng nàng không quan hệ?.....

..... Thật đúng là đơn giản nhất có thể.

.....

Liễu Thủy thực nhanh hòng mắt. Hiện tại, những người này, chính là như vậy vui đùa? Tùy tiện ném ra một câu, sau đó chính mình ẩn thân, từ bên ngoài nhìn vào, mặc kệ thế giới như thế nào đảo điên đều không liên quan bản thân?.....

..... Cùng nàng không quan hệ, cái kia, xin hỏi, nàng là ai?.....

..... Cùng nàng không quan hệ, cái kia, lại xin hỏi, kia cùng ai có quan hệ?.....

..... Không phải không cảm động, nhưng là, kính nhờ, nói chuyện không cần nói ái muội như vậy được không?!

Roi lệ.....

Tầm mắt nhìn xuống phía dưới, quả nhiên, không yên ổn. Càng rơi lệ, thế giới này thật sự là u ám a u ám!.....

Dùng sức nhấn xuống, tắt đi diễn đàn, Liễu Thủy quay đầu.

“Nói đi, muốn nói cái gì.” Ba người kia, nghẹn lâu như vậy cư nhiên không nói chuyện, cũng chẳng phát ra tiếng động nào, thật sự là kỳ quái.

Miệng nhếch lên, ba người kia đồng loạt lắc đầu. Có ai biết phía trước là gỗ cụt còn cố đâm vào đâu, cũng không phải ngu ngốc. Liễu Thủy nổi giận! Vì thế, ba người này im lặng.

“Thật sự tốt? Vừa rồi thời điểm gọi tớ rời giường không phải rất muốn nói chuyện sao?” Tầm mắt bay tới trên người Lục Ái Mạnh bạn học, Liễu Thủy phát ra thanh âm ôn nhu hỏi.

“.....” Lắc đầu, lại lắc đầu. Lục Ái Mạnh hiện tại cũng đang rất hối hận! Làm như không phát hiện thì tốt rồi, ai kêu cá tính xúc động của bản thân mãi không sửa được, một tiếng rống tỉnh lão hồ đang ngủ say đâu. Từ lúc Liễu Thủy bước vào diễn đàn được một giây, cô cũng đã giác ngộ, cũng hối hận không thôi, ô ô..... Chính mình như thế nào quên mất, Liễu Thủy bạn học được cả phòng công nhận là đối tượng trăm ngàn lần đừng trêu chọc đâu! Ô ô..... Tiếp tục khóc rống.

“Các cậu thì sao?” Phi thường công bằng đem tầm mắt di chuyển, qua lại đánh giá trên khuôn mặt hai người.

“Không có” Phủ nhận, nhất định phải phủ nhận.

“Tuyệt đối không có.” Cho dù là có hiện tại cũng không thể nói! Kiên quyết lắc đầu, lắc đến liều mạng.

“Tốt lắm. Đều không có đúng không?” Lại hỏi.

“Àn.” Lục Ái Mạnh gật đầu, sau đó nhìn Lí Giai.

“Àn.” Lí Giai gật đầu, tiếp theo nhìn Bạch Thâm Tinh.

“Àn.” Bạch Thâm Tinh không phụ sự mong đợi của mọi người, gật đầu thật mạnh!

“Vậy giải tán đi.” Một tiếng ra lệnh.

..... Vì thế, đều làm đà điệu, tán đi.

Không hề để ý tới ba người kia, xoay người, đi vào biểu tượng trò chơi, nhập danh hào, đăng nhập.

Gọn lên chút cười đậm mạc, hai tay mảnh khảnh trên bàn phím bay lượn, bát quái sao? Vậy đến đây đi. A.

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 9: Thịnh Thế Phong Vân bị diệt

Login, bạch y nữ tử đứng giữa Thêu Hoa lâm, thanh lệ tuyệt trần.

[Thế giới]

Cho người một viên dược: “92 cấp WX, tìm tổ đội thăng cấp, yếu mau cút!”

Lưu lạc vu hải: “Nguyệt Linh Linh, ở cùng nhau mới ba tháng, ta phát hiện cuộc sống của ta không thể không có người, xin gả cho ta, để cho ta chiếu cố người trọn đời trọn kiếp!” Đưa lên vô số hoa tươi.

Điểm Điểm lợi thương điểm một hào: “Trường kỳ thu mua từ lưu ly, 30W một tổ, có cường MMMMMMMM.”

Mèo con màu đen: “Bán ra trang bộ nữ khố màu đen, có thể mang giới MMMMM.”

Tiền sinh tình kim sinh nọ: “Linh Linh, đáp ứng đi đáp ứng đi đáp ứng đi đáp ứng đi đáp ứng đi đáp ứng đi đáp ứng đi đáp ứng đi đáp ứng đi.”

Từ Từ: “Nguyệt Hắc Cao Phong dạ sát nhân, hôm nay cư nhiên không JQ a không JQ. Từ Từ radio vì sự quan tâm của quý khán giả đưa tin giải trí mới nhất.”

.....

Nguyệt Linh Linh: “Ta nguyện ý.” Biểu tình then thùng.

.....

Thế giới, vẫn như trước, đầu vào đầy tiếp tục tiến hành giao dịch, tổ đội, tuyên thệ, không lớn không nhỏ từ lâu đã trở nên bình thường, hòa thuận vui vẻ vẫn hòa thuận vui vẻ.

Liễu Thủy im lặng, khuôn mặt thanh lệ không nhìn ra biểu tình.

Lôi ra danh sách bạn tốt, đánh tên nhân vật, nhập vào.

“Khuyên Thành, diệt “Thịnh Thế Phong Vân” thế nào?” Nói chuyện phiếm bình thường, bình thần nói, nhún gùi qua.

Chờ đợi đối phương hồi âm, giữa mờ mịt cảnh hoa. Khu rừng hoa đào này vô luận khi nào đều đẹp như vậy.

“Tốt.” Cơ hồ là ngay lập tức liền hồi âm. Tốt, có gì không thể?

Dưới Viễn Vọng tháp, hai thân ảnh một đỏ một trắng sóng vai nhau.

“Không có tở làm đối thủ, cậu tịch tịch sao?” Như trước không thay đổi, ngữ khí thần nhiên mà trào phúng, Dương Khoảnh Vân nói.

“Đúng vậy.” Liễu Thủy thần nhiên thừa nhận.

Nhìn hai thân ảnh trên màn hình, Dương Khoảnh Vân rốt cuộc chậm rãi hé ra một chút cười, rất cực, nhìn không được sao? Từ lần đầu tiên giao phong (tranh đấu), liền cảm thấy cô gái này không tầm thường, cho nên mới cố chấp cùng cô tranh đấu, không ngừng không nghỉ. Rốt cuộc vẫn có người không nhìn được mà vạch trần ra bộ mặt giả dối kia, hiện ra chân diện mục sao? Thật là khiến người khác chờ mong đâu, ha ha.

“Thịnh Thế Phong Vân hiện tại thế nào?” Liễu Thủy hỏi.

“Thịnh Thế Phong Vân số lượng nhiều nhất 200, hiện tại, đã đủ, lực lượng cường đại. Bất quá.” Ban đầu đương nhiên rầm rộ, Dương Khoảnh Vân tạm dừng một chút, sau đó nói tiếp: “Từ hôn lễ lần đó của Thiên Sơn Vi Vũ, bang chúng Thịnh Thế Phong Vân đã bắt đầu xao động, thực không ổn định. Sau lần đã chiến đó, chính thể lực lượng của Thịnh Thế Phong Vân giảm xuống không chỉ một hai cấp, ngay trong hôn lễ cũng đã có mười mấy người rời bang, trong vòng một hai ngày, ước chừng gần 50 nguyên lão cấp nhân vật tiếp tục rời bang. Ha ha.” Lại nói, cô gái trước màn hình máy tính đã muốn cười ra tiếng.

“Cậu có ý.” Không phải chỉ trích, chính là nói ra sự thật.

“Ha ha.....” Không phủ nhận cũng không thừa nhận, Dương Khoảnh Vân nói tiếp: “Có lui có tiến, dù sao cũng là đệ nhị đại bang. Khi tớ rời bang, nhân số đã muốn đạt tới giới hạn, theo tớ rời bang có đến mấy chục người, đến bây giờ, hơn nửa tháng trôi qua, Thịnh Thế Phong Vân trên cơ bản là thay máu. Số lượng là cực hạn, nhưng là, thực lực có thực sự mạnh mẽ, người có hay không đồng lòng, rất khó nói.....” Tuy là cách nói nghi hoặc, nhưng lại không có khiến cho người khác có chút nào nghi ngờ, tuyệt đối là vui sướng khi người gặp họa.

“Thật xấu xa.....” Thở dài.”

“.....” Lại cười mà không nói.

.....

Ngồi trước máy tính, Tàn Phong gặt gao nắm chặt bàn tay. Trong lúc vô ý thấy người trong bang ở diễn đàn kia đàm luận, đưa ra bình luận, muốn đi xóa, kết quả, lại nhìn thấy cái gì?

——“ ‘Phong Như khu’ Nguyệt Quang đảo giang hồ đệ nhất cao thủ ‘Bỉ Ngạn Khai Hoa’ khoanh khắc hoa lệ vĩnh hằng!” Vài chữ cái lóe sáng bắt mắt vô cùng

Người viết, Liên Hoa Tích Nhục.

..... Lí Đình, người đây là có ý gì?

Không ngăn được đột nhiên tức giận, cảm giác bị lừa gạt len lén nổi lên trong lòng. Thời điểm đưa bài viết kia lên đúng là thời gian người ân ta ái tình nồng mật ý, giới cho một khoảng thời gian, vắng vẻ Dương Khoảnh Vân, cái gì cũng không quan tâm chỉ vì ở bên Lí Đình, nhưng là Lí Đình, tại thời điểm kia, cô ta rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Rốt cuộc lại đang làm những gì?

Lên diễn đàn post bài?

Biểu đạt ái mộ đối với người khác?

Trực tiếp cầm lên điện thoại, nói máy.

“Uy?” Tiếng nói trong trẻo của Lí Đình từ đầu kia điện thoại truyền đến, hỗn loạn, cao hứng. Rốt cuộc cũng có một lần, Tàn Phong chủ động gọi điện thoại đến, Lí Đình nén không được tâm tình sung sướng.

“Tàn Phong? Tàn Phong?” Đầu bên kia điện thoại tiếp tục kêu. Điện thoại kết nối rồi sao như thế nào cũng không có thanh âm, hoài nghi đem điện thoại đến trước mắt nhìn nhìn, bỗng nhiên có loại cảm giác kỳ quái, ngưng trọng.

“Lí Đình.” Rốt cuộc suy nghĩ lại cẩn thận, Tàn Phong mở miệng, sau đó tiếp tục. “ ‘Phong Như Khu’ Nguyệt Quang đảo giang hồ đệ nhất cao thủ’ là do người post lên?”

“Ta.....” Như thế nào cũng không nghĩ tới, sẽ nghe thấy một câu như vậy, tâm lập tức lạnh xuống, không thể trả lời.

“Người chỉ cần trả lời, phải hay không phải.” Ngữ khí cường ngạnh.

“Phải.”

“Kia....” Muốn giải thích, đầu kia điện thoại đã truyền đến thanh ‘đô đô đô.....’. Âm thanh cuộc gọi chấm dứt.

Tàn Phong!

Gọi lại, không được.

Tiếp tục gọi lại, vẫn không được.

Tàn Phong!

Mở máy tính, đăng nhập trò chơi.

[Bang phái] Thịnh Thế Phong Vân.

Hàng năm ưu buồn: “Các người đều nhận thức Thùy Thủy kia sao?” Không biết khi nào, đề tài đã muốn chuyển đến trên người nữ nhân.

Năm xưa: “Đầu chỉ nhận thức, cùng không nhận thức quả thực còn cách xa, nữ nhân kia, vài lần đại bang chiến khi Bỉ Ngạn Khai Hoa không có mặt, đều là nàng chỉ huy trận đánh, là một nhân vật lợi hại.”

Meo meo: “Giả dối lại độc ác. Ta cũng không biết đã chết trên tay nàng bao nhiêu lần, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.”

Nhất kiếm phong tình: “Bỉ Ngạn Khai Hoa kia đâu? Ta nghe nói không phải như thế nha, không phải nói Thủy Thủy kia rất tốt sao, độc thủ chân chính đứng phía sau phải là Bỉ Ngạn mới đúng.”

Năm xưa: “.....” Hải tử, không cùng bọn họ đối mặt người không biết. Hai người bọn họ, không thể quy về truyền thống người tốt, kia quả thực là đối với hai chữ người tốt này tiêm độc!

.....

Liên hoa tích nhục: “Phong Tiểu Hề, người nghe. Ta thừa nhận ta ái mộ Bỉ Ngạn Khai Hoa, nhưng này gần như là sùng bái, không quan hệ gì đến hấn, nhưng là biểu hiện của người khiến cho lòng ta giá lạnh! Nếu không được tín nhiệm, như vậy ta ở lại nơi này để làm gì?” Giữa chuyện phiếm bang phái đột nhiên xuất hiện một câu như vậy, mọi người ngạc nhiên, trầm mặc.

Hệ thống: “Liên hoa tích nhục” đã rời khỏi bản bang.

.....

Khiếp sợ!

Kênh bang phái nhanh chóng quay cuồng, câu chuyện ban đầu đã không ai muốn tiếp tục, khiến mọi người quan tâm hơn là Liên hoa tích nhục vô cớ rời đi.

Từ lời nói biểu cảm, tựa hồ có thể tìm thấy chút manh mối. Có người hỏi, cũng có người nghi ngờ.

Không có giải thích, cái gì cũng không có, mặc cho bang phái nháo loạn.

Trong số những thành viên mới, phần lớn bộ phận là do Liên hoa tích nhục mời vào bang. Liên hoa tích nhục vô cớ bỏ đi, bang phái không giải thích gì, chán nản. Trong lúc đó, nhiều người tức giận khó nguôi, đều rời bang.

Hệ thống: “Hàng năm u buồn” đã rời khỏi bản bang.

Hệ thống: “Thật đáng yêu” đã rời khỏi bản bang.

Hệ thống: “Mưa đêm” đã rời khỏi bản bang.

.....

Bang phái “Thịnh Thế Phong Vân”, bởi Liên hoa rời đi, trong lúc nhất thời liền trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

Nhưng vào lúc này, trên kênh thế giới, giông bão lại nổi lên.

[Thế giới]

Từ Từ: “Mọi người hảo, mọi người hảo, hiện tại, Từ Từ ta thông báo cho các vị. Hy vọng, hy vọng, rốt cuộc JQ xuất hiện! Theo thống kê không hoàn toàn, hiện tại đệ nhị bang “Thịnh Thế Phong Vân” cơ bản có nguy cơ giải thể, phần lớn quần chúng nhân dân đều bất mãn tức giận mà rời bang, nghe nói nguyên nhân là do một nữ nhân châm ngòi, về phần rốt cuộc là nữ nhân nào, lại như thế nào châm ngòi, Từ Từ sẽ tiếp tục đưa thông tin sau, kính mong chú ý.” Từ Từ bạn học, luôn như vậy nhiệt tình đối với những chuyện bất quải, mỗi chuyện JQ.

Mèo con màu đen: “Một nữ nhân, mấy nam nhân, người nói còn có thể là vấn đề gì?” Lửa cháy đỏ thêm dầu là sở trường của Mèo con màu đen, thêm vào vô số phỏng đoán.

Năm xưa: “Chuyện trong bang, không cần ngoại nhân xem mòm.” Năm xưa bác bỏ.

Nhất kiếm phong tình: “Có người, vĩnh viễn là nhảm chán như vậy.” Nhân nhân không có việc gì làm, chuyên môn khơi mào mọi chuyện.

Lưu lạc: “Không xem mòm, chúng ta luôn luôn dùng quyền để giải quyết vấn đề. Nguyệt Quang đảo thế nào?” Đề tài đến đây, cuối cùng xuất hiện mục đích.

Từ Từ: “Oa oa oa, đại chiến sắp bùng nổ.” Từ Từ gây chú ý, cuối cùng rống một câu. “Thịnh Phong chúc tất thắng?” Không có cho người ta có cơ hội tiếp chiến, Từ Từ bạn học đã thay bọn họ quyết định, rống rằng biết đây là một cuộc chiến chưa bắt đầu đã biết kết cục, bá đạo vô si đến cực điểm.

.....

Trong nháy mắt, người vừa kêu gào bác bỏ, tự động rời khỏi.

Tương Du Thổ: “Một đám ác nhân. Đi ngang qua, đánh hạ Tương du.” Tương Du Thổ đáng yêu.

Người qua đường giáp: “Ta cũng đi ngang qua, nhìn trời một chút, đã mau mưa, đều tự về nhà cất quần áo đi.” Người qua đường giáp nói một tràng.

Người qua đường ắt: “A giáp a, chờ ta, cùng nhau rời đi nơi trần ngập huyết tinh này.” Người qua đường ắt nhảy ra.

.....

Thật lạnh. Mọi người, trầm mặc.

Thủy Thủy: “Phong Tiêu Hề, ta đại diện toàn thể thành viên “Thính Phong chúc” chính thức hướng bang “Thịnh Thế Phong Vân” tuyên chiến, địa điểm người chọn, hình thích người quyết.” Hớp thời, Liễu Thủy lên tiếng.

Thứ nhất biến, không ai đáp lại, Kênh thế giới dừng lại ở câu cuối cùng xuất hiện trên màn hình, vẫn không nhúc nhích. Mọi người, như trước không tìm thấy ngôn ngữ.

Thủy Thủy: “Phong Tiêu Hề, ta đại diện toàn thể thành viên “Thính Phong chúc” chính thức hướng bang “Thịnh Thế Phong Vân” tuyên chiến, địa điểm người chọn, hình thích người quyết.” Lần thứ hai.

Thủy Thủy: “Phong Tiêu Hề, ta đại diện toàn thể thành viên “Thính Phong chúc” chính thức hướng bang “Thịnh Thế Phong Vân” tuyên chiến, địa điểm người chọn, hình thích người quyết.” Lần thứ ba.

Thủy Thủy: “Phong Tiêu Hề, ta đại diện toàn thể thành viên “Thính Phong chúc” chính thức hướng bang “Thịnh Thế Phong Vân” tuyên chiến, địa điểm người chọn, hình thích người quyết.” Tiếp tục.

.....

Tuyệt đối khiêu khích. Một lần lại một lần, cho đến khi màn hình kênh thế giới bị chiếm cứ toàn bộ, Liễu Thủy mới dừng lại.

Sau đó, còn lại, đó là chờ đợi.

A.....

Phong Tiêu Hề, Thịnh Thế Phong Vân, này, là bắt đầu bị diệt.

Hoa hậu giảng đường mỹ nhân, này, là tạ lễ.

Tác giả nói ra suy nghĩ: hoa tươi cùng bình luận là sự cô vũ đối với tác giả.

Xem ra, 25 chữ đã đủ tích đủ, xin cho ta đem gửi đi thôi. ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 10: Thịnh Thế Phong Vân bị diệt

Kênh thế giới bị một hàng chữ lấp đi lấp lại chiếm cứ. Giương cung bạt kiếm mà lại lặng yên không một tiếng động.

[Thế giới]

Thủy Thủy: “Phong Tiêu Hề, ta đại diện toàn thể thành viên “Thính Phong chúc” chính thức hướng bang “Thịnh Thế Phong Vân” tuyên chiến, địa điểm người chọn, hình thích người quyết.”

.....

Tuyệt đối khiêu khích.

Mọi người đều trầm mặc, không ai dám to gan lên tiếng, chính là Thủy Thủy? Trong lòng mỗi người đều không hiểu một nữ tử ôn nhu thiện lương như thế nào bỗng nhiên khiến người ta cảm thấy áp bách nặng nề? Một chút cũng không hề thua kém giang hồ đệ nhất cao thủ Bì Ngạn Khai Hoa. Bỗng nhiên cảm thấy lạnh, thực lạnh.

..... Thủy Thủy, không nên hù dọa những người sùng bái người nha vậy nha, 囧.

Kênh thế giới, không ai lên tiếng, mọi người đều chú ý, chú ý.

Phong Tiêu Hề: “Nguyệt Quang đảo, đã chiến.” Rốt cục, tại thời điểm mọi người đều đã muốn buông tha cho câu trả lời kia, trên kênh thế giới liền nhảy ra một câu như vậy, Phong Tiêu Hề tiếp chiến. Tệ nạn, mọi người rút càn, 囧囧.

Rất nhiều người vì vận mệnh bi ai của Phong Tiêu Hề mà cảm thán. Biết rõ là đường chết, còn muốn kiên trì tiến vào, này cũng là bất đắc dĩ a bất đắc dĩ. Bị một nữ nhân tuyên chiến, còn nói “địa điểm ngươi chọn, hình thức ngươi quyết”, mọi người thật sâu cảm thông.

Lại nói, Phong Tiêu Hề cũng là người cứng rắn, rõ ràng có lựa chọn tốt hơn, ví như thi đấu thể thao, ví dụ như ở nơi hân đặt sẵn điểm trọng sinh, đều không chọn, nhất thời tức giận, không chịu được khiêu khích liền chọn Nguyệt Quang đảo làm nơi ứng chiến. Ta chết, cũng muốn chết có tôn nghiêm!

Người hiểu chuyện, vội vàng mở tiểu hào lam danh lao tới Nguyệt Quang đảo--- tiểu hào được PK bảo hộ, không chịu công kích của người chơi, mà giữa chiến trận, hồng danh nhất định bị đánh rơi trang bị, cơ hội phát tài tới!.....

Thế giới, náo động lên.

Người qua đường Giáp: “Hô, rốt cục có thể vớ được cái phao, ghen muốn chết ghen muốn chết.” Cảm ơn người Phong Tiêu Hề, người hy sinh, chúng ta được giải thoát rồi! Thật sâu cảm động, tặng hoa.

Người qua đường Ất: “A Giáp, ta đi theo người bám phao. Cô lỗ, cô lỗ.” Người qua đường Ất luôn theo sau Người qua đường Giáp.=

Thủy Thủy: “Thịnh Phong Chúc tập hợp tại Nguyệt Quang đảo.” Ra lệnh một tiếng.

.....

Từ Từ: “Mọi người hảo, mọi người hảo, đây là tin tức báo cáo tại chiến trường của hai đại bang phái, tin tưởng mọi người đều muốn biết, bang chủ phụ nhân Thủy Thủy của ta thừa dịp bang chủ Bi Ngạn Khai Hoa không có mặt, không người quản thúc, cố hết sức đại náo thế giới, khơi mào biến động, làm như vậy không đúng, phi thường không đúng, thỉnh mọi người cùng ta lắng đầu thờ dài, sau đó âm thầm oán thầm vài câu!” Phi thường công chính, không chịu tịch mịch mà chỉ trích việc làm của Thủy Thủy hải tử. Bất quá, Từ Từ hải tử tựa hồ quên, vừa rồi người đầu tiên gây sự đại khái vừa khéo lại là người a người? Cùng Thủy Thủy không quan hệ!.....

Từ Từ: “Mà ‘Thịnh Thế Phong Vân’ Phong Tiêu Hề sau nhiều lần suy tính lớn mật ứng chiến, kèn chiến tranh đã vang lên, nhẹ nhàng nói một câu ‘Thịnh Thế Phong Vân’ cổ lên, cường đại rống vài tiếng thành viên ‘Thịnh Phong chúc’ không yếu liền đến đi đến đi đến đi! Đã báo cáo xong, Từ Từ sẽ tiếp tục chú ý, tùy thời đưa tin, kính mong chú ý.” Khom người cáo lui, nhảy nhót không thôi. Hắc hắc, Nguyệt Quang đảo, Từ Từ ta đến đây, thi thể, lại có thể thấy thi thể đầy đất, a ha ha ha ha..... Một đường cười, Từ Từ hải tử hướng Nguyệt Quang đảo đi đến.

Năm xưa: “Không cần nhiều lời vô nghĩa, gặp nhau trên Nguyệt Quang đảo!” Thua người không thua trận, người của “Thịnh Thế Phong Vân” ta cũng là muốn nói với thế giới hai tiếng. Tâm, chính là như thế!.....

Phong Tiêu Hề: “Toàn thể thành viên ‘Thịnh Thế Phong Vân’ tới Nguyệt Quang đảo nghênh chiến!”

Phong Tiêu Hề: “Toàn thể thành viên ‘Thịnh Thế Phong Vân’ tới Nguyệt Quang đảo nghênh chiến!”

.....

Linh hồn bay bổng: “Thịnh Thế Phong Vân cổ lên, ta thích các người!!!” Khán giả vậy xem cổ vũ.

.....

Nguyệt Quang đảo

Thành viên hai bang đều đã đến, Thậm chí, tại lúc vẫn bị vây giữa biển lớn trời xanh, cũng đã kịch liệt giao chiến! Không ai ngăn cản, đừng cảm tiến lên. Bất quá, chính là chết! Có những thứ so với chết quan trọng hơn, tôn nghiêm thần thánh không thể bị chà đạp. Huống chi là bên trong trò chơi, chết cũng không phải thật! 囧.

Thú huyết sôi trào. (TĐHS: =.=!!!! tác giả, là lời tác giả, ta vô can)

Mưa tên, Thần Lô, Cừu đạo lục diệt, huyền thiên, vô cực, các loại kỹ năng chức nghiệp, trên trời, giữa không trung, đều có thể tùy ý thấy được, vô cùng sáng lạn, cực kỳ hoa mắt. Một chọi một, một đấu nhiều, nhiều đấu nhiều, mặc dù khắp nơi hỗn loạn nhưng mục tiêu vẫn chuẩn xác, dùng hết toàn lực muốn đem đối phương tiêu diệt. Tồn tại trong lòng chỉ có một tín niệm duy nhất, là giết! Giết! Giết!

Không phải người chết, thì là ta chết!

Từ Từ, Mèo con màu đen, Vi Vũ, Thiên Sơn, Thủy Thủy, Khuynh Thành tổ đội. Khuynh Thành như cũ đứng tại tháp Viễn Vọng, đây là bang cùng bang đối chọi lẫn nhau, nằng, chó nên tham sự, kia một tổ năm người, cũng đã đủ. Mà cô, chỉ cần đứng đây chờ kết quả, kia là tất nhiên.

Liễu Thủy đã muốn không đếm được bản thân giết chết bao nhiêu người, trước có vô hiệp Từ Từ cùng nằng xung phong xung phong, giữa có y sư Miêu Miêu bổ huyết cấp được, sau có thích khách Vi Vũ pháp sư Thiên Sơn đánh lên bọc hậu, phía sau, người chạy tới, không một ai may mắn thoát--- chết!

Đang tác chiến, ngón tay mảnh khảnh múa trên bàn phím, giống như ảo ảnh, mười ngón tay di chuyển, xinh đẹp tuyệt luân.

Trong bang phái, im lặng duy trì, Thủy Thủy chỉ huy chiến đấu, mỗi một nơi đều có một quân tình báo, nói chuyện phiếm

[Bang phái]

Heo con mau chạy: “Phía tây bắc Nguyệt Quang đảo, địch nhiều ta ít, yêu cầu trợ giúp.” Đâu chỉ nhiều, hoài nghi mãnh liệt có phải hay không toàn bộ người còn sống của “Thịnh Thế” đều tụ tập tại đây! Heo con mau chạy khóc không ra nước mắt.

Tủy lưu ly: “Đã chiếm được điểm trọng sinh, tình hình tại điểm trọng sinh bình thường.” Địch nhân đã chết cơ bản đứng lên lại tiếp tục nằm xuống, bị thảm không phải một hai lời có thể nói hết.

Hoa tàn hoa nở: “Phía đông bắc Nguyệt Quang đảo đã sạch sẽ.” Một cái bóng cũng không còn.

Thủy Thủy: “Bang nhân phía đông bắc ở lại một phần ba, một phần ba trợ giúp tây bắc, một phần ba củng cố điểm trọng sinh.”

.....

Từ từ: “Thịnh Thế đang không kích, chú ý phòng bị trên không.”

Thủy Thủy: “Ai tử vong, qua 10 giây không ai cứu, tự mình đứng lên.”

.....

Heo con mau chạy: “Tình huống phía tây bắc cơ bản đã ổn định, tiếp tục trong tình trạng chiến đấu.”

.....

Thời gian, một phần giây trôi qua, ở màn khai chiến này, hai bên cơ bản liền đã không trì hoãn giao chiến, thành viên “Thịnh Phong chúc” dùng thái độ khác bình thường, còn thật sự nhiệt tình chiến đấu như vậy. Tất cả mọi người đều hiểu, đoạn cuộc sống rất dài sau này, đối thủ như vậy, không có được lần nữa.

Truy đuổi, hợp tan, tử vong, giữa vòng chiến, kích tình tùy ý lan tràn.

Một giờ đồng hồ trôi qua, tình hình chiến đấu dĩ nhiên sáng tỏ.

Trên Nguyệt Quang đảo, cơ bản đã bị thành viên “Thịnh Phong chúc” chiếm lĩnh, thành viên “Thịnh Thế” ít ỏi, không được mấy người. Đến lúc này, liền bị mọi người hợp lực, nhất chiêu, tất sát.

Tại điểm trọng sinh, thành viên hai bang tụ tập, phi thường chật chội. Từng bước từng bước thi triển chiêu thức, quần công kỹ năng nhất loạt phóng ra, giao chiến rồi ngã xuống, đếm không hết, tại đây, nhiệt tình lan rộng kích tình tùy thời mà lên cao, hai bên đã muốn giết đến thất thần, tử vong, đứng dậy, tử vong, lại đứng dậy, dĩ nhiên không ai nhớ đến tổn thất kinh nghiệm nho nhỏ kia, này, thật chính là một trận quyết tử, là thời khắc vui sướng chân chính nhất trong trò chơi!

Lại chiến đấu gần nửa giờ, thời gian chậm rãi trôi qua, lý trí dần dần quay trở lại, thành viên “Thịnh Phong chúc” sớm đã nghe thấy bài ca khải hoàn thắng lợi vang lên bên tai, vì thế, mọi lời nói, mọi biểu tình mọc lên như nấm trên kênh thế giới, trong kênh lân cận, trong kênh đội ngũ trong bang phái lúc đó đều toát ra vẻ vui mừng, phấn khởi.

Trận chiến còn đang tiếp tục, thành viên “Thịnh Thế Phong Vân” sau khi đứng lên, sau khi lại đứng lên, bang phái trong lúc đó, thành viên trong lúc đó bị bao phủ một tầng mù mịt vô lực. Chênh lệch, thực lực quá chênh lệch. Đánh không được, càng không thể chạy, thậm chí tử vong, đều không thể thoát khỏi. Có người, đứng dậy, tử vong, lại lần nữa đứng dậy, cho đến khi--- rồi khỏi nơi này.

Người, càng ngày càng ít.

Thịnh Thế Phong Vân [Bang phái]

Sách tình yêu tàn: “Tan đi, đánh không thắng, nhận thua đi.” Đã không muốn tiếp tục, động lực từ bỏ.

Hàng năm ôm cục cứng vàng: “Đúng vậy, nhận thua đi.”

Năm xưa: “Bang chủ, lui đi, đánh tiếp như vậy cũng không có ý nghĩa gì.” Ngày cả người quật cường như Năm xưa, trong tình huống lúc này, cũng không thể không từ bỏ.

Yêu tinh thật lớn: “Đúng vậy.” Nói phụ.

Rời đi nơi này: “Mọi người đều tán đi.” Vẫn là đồng ý, tán đi, cứ như vậy tán đi. Về sau, còn có cơ hội, còn có cơ hội. Chúng ta về sau lại tiếp tục.

.....

Trầm mặc. Bang chủ “Thịnh Thế Phong Vân” Phong Tiêu Hề hồi lâu không lên tiếng.

.....

Phong Tiêu Hề: “Không.” Một chữ, đập vào trong mắt của tất cả thành viên “Thịnh Thế”. Không.

Phong Tiêu Hề: “Quyết không, hôm nay chúng ta đánh một trận cuối cùng! Không chuẩn rút lui, toàn bộ thành viên trở về, không chuẩn rút lui, tuyệt không. Hôm nay, chúng ta tuyệt đối đánh trận cuối cùng!” Phong Tiêu Hề dị thường chấp nhất. Bị Ngạn Khai Hoa, luôn luôn như vậy, ta nhất định phải thắng người, một lần! Ta muốn thắng người! Ta tuyệt đối không rút lui!

..... Một trận trầm mặc. Không ai lên tiếng, đi, chính là chịu chết, tình thế phi thường rõ ràng, chịu chết là kết cục tuyệt đối, ai đi?

Phong Tiêu Hề: “Mọi thành viên ở tuyến, trong vòng 5 phút tìm về Nguyệt Quang đảo, ai cãi lời, từ nay về sau, “Thịnh Thế Phong Vân” không có ai như vậy!” Trầm mặc, khiến cho Phong Tiêu Hề đang tận giận càng thêm mãnh liệt, lời nói ra cũng càng thêm lãnh khốc, càng thêm vô tình.

..... Trầm mặc, một mảnh trầm mặc. Đau lòng, thất vọng, cùng phần nộ, cùng không nghĩ nhận thua nhưng không thể không nhận thua, không nghĩ rời đi nhưng không thể không rời đi, nhiều loại lãnh liệt không hiểu xem lẫn vào cảm xúc của mỗi người, thật lâu không tiêu tan.

Phong Tiêu Hề: “Mọi thành viên ở tuyến, trong vòng 5 phút tìm về Nguyệt Quang đảo, ai cãi lời, từ nay về sau, “Thịnh Thế Phong Vân” không có ai như vậy!” Không chút lùi bước, tiếp tục.

Phong Tiêu Hề: “Mọi thành viên ở tuyến, trong vòng 5 phút tìm về Nguyệt Quang đảo, ai cãi lời, từ nay về sau, “Thịnh Thế Phong Vân” không có ai như vậy!” Thật không thể cam lòng, lại tiếp tục.....

.....

Hệ thống: “Yêu tình thật lớn” đã rời khỏi bản bang.

Hệ thống: “Sách tình yêu tàn” đã rời khỏi bản bang.

.....

Hệ thống: “Chỉ yêu một chút” rời khỏi bản bang.

.....

Lúc lúc, có người rời bang, rời đi.

.....

Năm xưa: “Mọi người đã lấy lại tinh thần, chiến đi, chúng ta tiếp tục!” Rốt cục, ôm quyết tâm hẳn phải chết, Năm xưa cô động ý chí chiến đấu đã hoàn toàn biến mất của mọi người, chiến đi, bất quá, chính là đi chết! (bất quá, vẫn là câu nói kia, chết ở trong trò chơi không phải chết thực sự☹)

Rời đi nơi này: “Trở về, chờ ta, ta lập tức rời đi.” Lại một người hồi phục.

Tự nhiên hiểu rõ: “Ta cũng đi.” Giống như trên.

Rõ ràng thật tự nhiên: “Ta cũng đến đây, chúng ta cùng đi.” Càng ngày càng nhiều người trở về tham chiến.

.....

Trận chiến tiếp tục giằng co, “Thịnh Thế Phong Vân” đều có người đến, nhưng là, như cũ không thay đổi được vận mệnh thất bại.

Phong Tiêu Hề phần nộ, Phong Tiêu Hề không cam lòng, nhưng, sự thật luôn là sự thật, nó ở ngay trước mắt người, không thể thay đổi cũng không thể không thấy.

Người của “Thịnh Thế Phong Vân” từ thủ trong im lặng, những người phía sau “Thịnh Thế Phong Vân” tìm đến, như trước im lặng, không nói gì. Tuy rằng biết trước kết cục, vẫn là thực đau thương, như trước, không muốn tin tưởng. Càng đối với bang chủ mình--- Phong Tiêu Hề, nghi ngờ thật sâu. Gần nhất, chỉ là vì nghĩa khí nhất thời?

.....

[Thế giới]

Từ Từ: “Mọi người hảo, mọi người hảo, đây là bản tin của Từ Từ về trận dã chiến trên Nguyệt Quang đảo của hai đại bang. Lại nói, hiện trường hai bên giao chiến một trận khói súng, cát bay đá nhảy, tình hòa bay khắp nơi. Rốt cục, kết quả cuối cùng đã rõ, “Thịnh Phong chúc” ta đạt được chiến thắng

toàn diện, mọi người vỗ tay, mọi người hoan hô. Cảm ơn, Từ Từ tại đây cảm ơn mọi người luôn đón nghe, cảm ơn mọi người cổ vũ! Mời mọi người cùng nhau hô to theo ta “Thịnh Phong chúc” vạn tuế,! “Thịnh Phong chúc” vô địch!” Miệng mở rộng, Từ Từ bạn học vừa nói không được chú ý, không ai đáp lại a không ai đáp lại.

.....

Hoa tàn hoa nở: “Ha ha ha ha” Cho thiên hạ thấy sự sung sướng.

Mèo con màu đen: “..... Lâu trên điện rồi.” Kính dâng ra biểu tình thật sâu khinh bỉ.

Heo con mau chạy: “..... Sẽ không bình thường qua.” Đồng dạng là một cái biểu tình khinh bỉ.

Lưu lạc: “..... Mau gọi điện cấp cứu.” Khoa thần kinh, tiếp tục biểu tình khinh bỉ.

Thủy Thủy: “.....” Không nên nhiều lời, trực tiếp ném ra một loạt biểu tình khinh bỉ.

.....

Kênh thể giới, trong nhất thời bị người “Thịnh Phong chúc” hoàn toàn chiếm cứ. Thiên địa quay cuồng.

[Thế giới]

Từ Từ: “Đồng minh duy nhất của “Thịnh Phong chúc” “Tạ Vũ Hiền” trọng nghĩa nhận người, chỉ cần người năm nay đủ 18 tuổi (Đây là vô nghĩa, có thể chơi trò chơi này đều phải đủ 18 tuổi, chỉ cần người yêu thích trò chơi (xem ram chơi trò chơi này không vì yêu thích, 囧), chỉ cần người lương thiện ham mê (xin hỏi, ham mê thể nào mới là bất lương ham mê? Trầm mặc....), toàn bộ gia nhập đi, trong bang có mỹ nữ, trong bang còn có đế mền, trong bang có hoa, trong bang có cỏ, vào đi vào đi, toàn bộ vào đi!!!” Từ từ hải từ, nhảy ra quảng bá “Tạ Vũ hiền”.

Hệ thống: “Yêu tình thật lớn” đã gia nhập bản bang.

Hệ thống: “Sách tình yêu tàn” đã gia nhập bản bang.

.....

Mèo con màu đen: “Đồng minh duy nhất của “Thịnh Phong chúc” “Tạ Vũ hiền” trọng nghĩa nhận người, vô luận là ai, trước kia là địch hay là bạn, chỉ cần vào bản bang, chính là người một nhà, chuyện ân oán trước kia sẽ bỏ qua.” Mèo con màu đen cũng quảng cáo cho “Tạ Vũ hiền”.

Mèo con màu đen: “Đồng minh duy nhất của “Thịnh Phong chúc” “Tạ Vũ hiền” trọng nghĩa nhận người, vô luận là ai, trước kia là địch hay là bạn, chỉ cần vào bản bang, chính là người một nhà, chuyện ân oán trước kia sẽ bỏ qua.” Vẫn là Mèo con màu đen, vẫn tiếp tục chiêu mộ.

.....

Hệ thống: “Chỉ yêu một chút” đã gia nhập bản bang.

Lần lượt, có người gia nhập “Tạ Vũ hiền”.

.....

Trong lúc vô cùng uể oải chán nản, trên đỉnh đầu Năm xưa xuất hiện khung đối thoại, điểm xác nhận. Đây là tiền chiến hữu đồng bang-- hướng phải đi hướng trái chạy.

“Năm xưa, rời “Thịnh Thế Phong Vân”, gia nhập “Tạ Vũ hiền” chúng ta đi. Thịnh Thế, hiện tại đã không phải Thịnh Thế trước kia, bang chủ, cũng không phải bang chủ như trước kia. Gia nhập bang chúng ta, này đối với người là lựa chọn tốt nhất, ban chủ hiện tại của chúng ta là Tiểu Khuyên Thành.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 11: Thịnh Thế Phong Vân bị diệt

Trong hai giờ, có thể phát sinh rất nhiều chuyện, có bang phải xuống dốc, có bang phải vùng lên.

[Thế giới]

Mỗi ngày đều có đường ăn: “Này thực là thế giới bi ai, này chính là vận mệnh bi ai, này trò chơi thực bi ai!” Cảm thán, không ngừng cảm thán.

Tương Du Thổ: “Hào thâm, hảo thám, hảo thăm, thăm thăm thăm thăm.” Không phúc hậu đem lời nói của mỡ nam tử gian lận phía trên mình ném qua đầu, có người làm bạn, xem ra Tương Du Thổ rất chi cao hứng a.

Năm xưa: “Thịnh Thế Phong Vân cố lên!” Nói nhiều lời có vẻ như nhọt nhọt vô lực, lặp lại lời cổ vũ, viết ra lại xóa bỏ, viết ra rồi lại xóa bỏ, cuối cùng, ở kênh thế giới chỉ xuất hiện 6 chữ này. Cự tuyệt lời mời của Hường phải đi hướng trái chạy, thăm nghĩ, “Thịnh Thế Phong Vân”, tiếp tục cố lên.

Hoa tàn hoa nở: “Sấm rền vang hồ nước hiu quạnh, trắng sỉ ra đi không thể phản kháng.” 囧. Một câu bi tráng như vậy, như thế nào xuất hiện trong miệng người liên thay đổi tư vị?.....

Ta yêu yêu tham món lợi nhỏ: “Ta đến xem.”

.....

Từ Từ: “Đồng minh duy nhất của “Thịnh Phong chức” “Tạ Vũ Hiên” trọng nghĩa nhận người, chỉ cần người năm nay đủ 18, chỉ cần người yêu thích trò chơi, chỉ cần người lương thiện ham mê, toàn bộ gia nhập đi, trong bang có mỹ nữ, trong bang còn có dễ mền, trong bang có hoa, trong bang có cỏ, vào đi vào đi, toàn bộ vào đi!!!” Từ Từ hài tử tiếp tục bị vây hãm trong sự nghiệp tuyến người, không thể kiểm chế.

.....

Điểm Điểm lợi thương điểm 1 hào: “Trường ky thu mua từ lưu ly, có cường MMMMMMMM.” Tận dụng mọi thứ, rốt cục có thể ở trong loạn thế làm sinh ý nhỏ nhỏ.

Mèo con màu đen: “Bán ra bộ trang phục nữ khố màu đen, có thể mag MMMMM.” Nguyên lai Miêu miêu hài tử cũng là người ham tiền!.....

.....

Đóng lại kênh thế giới, đóng lại tin tức bang phái, đóng lại hết thấy công cụ tin tức, Tàn Phong thao tác cho nhân vật Phong Tiêu Hề đứng ở đỉnh núi, tùy ý cho gió thổi bay.

Giờ phút này, Tàn Phong nghĩ tới rất nhiều vấn đề. Nghĩ tới hoa hậu giảng đường mỹ nhân Dương Khoảnh Vân, thời điểm ở cùng nhau hình bóng nhỏ nhắn xinh đẹp, sóng mắt kiều mị phong tình; nghĩ tới bạn gái hiện tại kết giao Lí Đình, xinh đẹp đáng yêu, khi thì ôn nhu khi thì tinh nghịch; nghĩ tới bài viết trên diễn đàn kia cùng sự lo sợ của Lí Đình, nghĩ tới sự phẫn nộ của bản thân, cũng nghĩ đến khí phách chiến đấu đến cùng của “Thịnh Phong chức”; nghĩ tới bang phái mình đang tan thành từng mảnh nhỏ, nghĩ tới Bỉ Ngạn Khai Hoa, Thủy Thủy, hướng phải đi hướng trái chạy, Năm xưa, đương nhiệm lão coog của Khuynh Thành Lưu Quang Dục. Nghĩ tới rất nhiều, rất nhiều người, rất nhiều rất nhiều chuyện.

Trong đầu nhất thời giao tạp rất nhiều hình ảnh, cảm xúc không tên xuất hiện trong lòng.

Trên đỉnh đầu đã sớm xuất hiện khung đối thoại, vẫn không có để ý đến. Đợi cho cảm xúc ổn định lại, rốt cuộc di chuyển chuột, nhấn xuống, mở ra.

To nhỏ khung đối thoại có hơn mười cái, từ từ mở ra. Năm xưa, Meo meo, người không phải hần. Khung đối thoại thứ bảy đến từ---- Tiểu Khuynh Thành?!

“Gặp tại sân quyết đấu, không gặp không về.”

.....

Liễu Thủy cùng hoa hậu giảng đường mỹ nhân đã sớm chờ tại cửa sân quyết đấu. Đối với chuyện Tàn Phong hôm nay đến hay không không chút nghi ngờ, đây chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi. Chờ ở bên cạnh còn có Mèo con màu đen, Vi Vũ, Thiên Sơn, Lưu Quang Dục, đương nhiên lại càng không thể thiếu người yêu thích bát quái cùng náo nhiệt, Từ từ hài tử!

Đúng vậy, nói tóm lại, hiện tại, nhóm người này hoặc ngồi hoặc đứng hoặc nằm giả chết chính là một đồng tai họa của “Phong Như khu”, chính là nhóm thần khóc quỷ sầu, sợ thiên hạ không loạn, cho dù không loạn cũng nhất định phải khiến nó loạn thành một đồng!

Cũng may, yêu nghiệt không tới, a men.

Hệ thống: “Bỉ Ngạn Khai Hoa” đã login.

..... Cho nên mới nói yêu nghiệt là không thể oán thăm, không nên nhắc đến!.....

“Thủy Thủy lão bà, người bại hoại!” Cơ hồ là cùng thời khắc đó, trên đỉnh đầu Liễu Thủy hiện lên khung đối thoại, điểm xác nhận, bên trong viết câu như vậy. Liễu Thủy 囧!

Tiểu hài tử chết tiệt này!

Không nói gì, trực tiếp mời yêu nghiệt kia vào tổ. Trong tổ chỉ có Thủy Thủy, Tiểu Khuynh Thành, Lư Quang Dục, không còn ai ai khác. Vừa vặn còn vị trí trống để cho yêu nghiệt kia nháo loạn!

Hệ thống: “Bỉ Ngạn Khai Hoa” gia nhập đội ngũ.

[Đội ngũ]

Bỉ Ngạn Khai Hoa: “Thủy Thủy lão bà, ngươi bại hoại!” Lại vẫn là lên án hiện lên.

Thủy Thủy: “Chết đi.” Bởi vì ngươi gây chuyện, tức còn chưa có hết, chính mình cút qua một bên.

Bỉ Ngạn Khai Hoa: “Thủy Thủy lão bà, ngươi bại hoại!” Biểu tình khóc lớn, vẫn là không thay đổi, lão bà Thủy Thủy, ngươi bại hoại, ngươi xấu xa, ngươi chính là bại hoại.

Tiểu Khuynh Thành: “Bỉ Ngạn tiểu yêu, Thủy Thủy với ngươi thế nào?” Ngay cả thờ ơ lạnh nhạt như hoa hậu giảng đường mỹ nhân cũng không cần được dòng lệ lên án cùng làm nũng của yêu nghiệt. Tần Phong không tới, chính sự không làm, Bỉ Ngạn yêu nghiệt quan trọng nhất!---- kỳ thực chính là người thấy hương vị của bát quái.

Lư Quang Dục: “Ngươi nói đi, chúng ta làm chủ cho ngươi.” Ủng hộ lão bà đại nhân!

Thủy Thủy: “.....” Trong lúc nhất thời, chúng bạn xa lánh, không nói gì a không nói gì, trốn trong góc viết chữ đi!

Bỉ Ngạn Khai Hoa: “Nàng là người xấu! Gọi điện thoại cho nàng nhiều lần, cũng không để ý đến, người xấu người xấu người xấu người xấu....” Một khi cáo trạng liền không dừng lại được, dù thấy được hài tử này chịu ủy khuất không nhỏ! Tư Húc tiểu yêu nghiệt đáng thương đang bị Thủy Thủy nguyên rủa, Thủy Thủy lão bà là người xấu, Thủy Thủy lão bà là người xấu, Thủy Thủy lão bà là người xấu, người xấu xấu xấu xấu xấu xấu.....

Sau đó, xin mời tưởng tượng, đèn chiếu xuống, Thủy Thủy một mình ở một bên viết chữ viết chữ hối tiếc a hối tiếc; chốc lát, hình ảnh chuyển qua, tiểu thú Tư Húc vẫy vẫy cái tai, cái đuôi khi thì vung lên khi thì hạ xuống, ngồi xổm bên cạnh Thủy Thủy thì thảo tự nói, đồng dạng viết chữ viết chữ, nguyên rủa mỗ Thủy, người xấu, người xấu, người xấu..... Sau đó, mỗ Thủy nổi giận--- không thể nhìn được nữa, vùng dậy phẫn nộ, dùng sức vùng dậy!..... (tiếp theo tự tưởng tượng.....)

.....

☞.

Cầm lên điện thoại đặt ở đầu giường. Cự nhiên có hơn một trăm hai mươi cuộc gọi nhỡ, không cần xem cũng biết ai gọi. Liễu Thủy kinh ngạc, cảm thiếu chút nữa rơi xuống!

Đầu tiên có thể nghĩ tới là, Tư Húc yêu nghiệt, thực xin lỗi anh!.....

Sau đó, nghĩ đến là, Tư Húc yêu nghiệt, hoàn hảo hiện tại anh không ở cạnh bên em!.....

Cuối cùng nghĩ đến là, di động đang thương, ngươi mau rung hồng rồi đi? Khi ngủ mà để nhạc chuông, có thể gặp chuyện không may! Khi rời giường nhất thời “hung phấn” cho nên quên, ta hiện tại lập tức sửa chữa!.....

.....

[Đội ngũ]

Thủy Thủy: “Đừng khóc, mau tới đây, có trò hay xem.” Tê mi lộng nhãn, đưa đến khối thịt dụ hoặc dụ hoặc. Mấy ngày trước có một lần có một lần không gọi điện thoại được liền vội vã trở về tìm người, hơn một trăm cuộc gọi?! Bị điên rồi.... Thời điểm này Thủy Thủy thế nào còn có thể nhớ chuyện trên diễn đàn? Sớm ném qua một bên cho tự sinh tự diệt đi, mạng nhỏ chính mình quan trọng hơn!.....

Tiểu Khuynh Thành: “Đúng vậy đúng vậy, mau tới đây!” Xa xa nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, rốt cuộc đã đến. Bỉ Ngạn tiểu yêu, lại buồn bực ngươi sẽ không thể xem được trò hay này đâu!

.....

Hệ thống: “Bỉ Ngạn Khai Hoa” mời ngươi gắn bó tương thân.

[Đội ngũ]

Bỉ Ngạn Khai hoa: “Ta đã đến.” Hèn mọn quăng ra một ánh mắt. Như vậy một thân ảnh hồng hồng lóe sáng, các ngươi cự nhiên không nhìn thấy?.....

Theo bản năng nhấn xác định.

Hệ thống: Ngươi đồng ý cùng “Bỉ Ngạn Khai Hoa” gần bờ tương thân.

Tiểu Khuynh Thành: “.....” Một chút cũng không muốn thừa nhận chính mình nhìn thấy.

Thủy Thủy: “.....” Vừa bị ôm đã bị cường hôn, N cá nhân bên cạnh nhìn a, Tư Húc yêu nghiệt!.....

Lưu Quang Dục: “.....” Đừng mang ta bỏ đi, ta nhìn thấy, bất quá, ta càng quan tâm là hiện tại từ một ít người chuyển thành một đồng người đang tiến gần tới chỗ chúng ta, đông tây.

.....

[Chung quanh]

Từ từ: “Đến đây đến đây, ha ha ha ha.” Từ từ bạn học phi thường hưng phấn!

Hoa tàn hoa nở: “Hoa nhi đều cảm tạ.” Hoa tàn hoa nở, hợp tình hình nói.

Vĩ Vũ: “Chờ ngươi thật lâu.” Nhỏ nhỏ oán giận một chút, để cho ta hảo hảo đáp lễ ngươi.

Thiên Sơn Mộ Bạch: “....” Đưa hoa lên hoan nghênh người đến chịu chết.

.....

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, rốt cục----

Phong Tiêu Hê: “Khuynh Thành.” Gõ một tiếng. Nói chuyện!

Những người khác đều im miệng, tân hoan cự ái, bát quái a bát quái, bát quái mọi người yêu, đại yêu bát quái!

Tiểu Khuynh Thành: “Phong Tiêu Hê, đánh một đánh nhiều đều giống nhau.” Không vô nghĩa, nói thẳng chủ đề.

Từ Từ: “.....” Ba vạch hắc tuyến.

Thủy Thủy: “.....” Ba vạch hắc tuyến.

Mèo con màu đen: “.....” Ba vạch hắc tuyến.

Thiên Sơn Mộ Bạch: “.....” Ba vạch hắc tuyến.

.....

Lưu Quang Dục: “.....” Không phải không muốn ủng hộ lão bà, nhưng thật sự là nhìn không được, ba vạch hắc tuyến.

.....

Bỉ Ngạn Khai Hoa: “.....” Cuồng tiếu, Rốt cuộc phát hiện, nguyên lai lại có người có tài giống mình!.....

.....

囧.

Một đám điên!.....

.....

Phong Tiêu Hê: “Ta chọn đánh một.” Khuynh Thành, ngươi cái này là lựa chọn? Tần Phong^囧. Phóng mắt nhìn lại địch nhân trước mắt đi! Muốn xoay người bước đi.

Liễu Thủy đang nghĩ tới đi xem, tầm mắt, thỉnh linh nhảy ra một câu.

Liên Hoa Tích Nhược: “Tiêu Tiêu, đừng đi!”

.....

Ngẩng đầu, mọi người lại bị vây quanh một trận hắc tuyến!.....

[Chung quanh]

Tiểu Khuynh Thành: “Cho ngươi hai lựa chọn.”..... 囧. Hoa hậu giảng đường mỹ nhân, ngươi vừa muốn ra hai lựa chọn sao?.....

Mọi người, trầm mặc.....

Tiểu Khuynh Thành: “Đánh một trận, ngươi thua, giải tán bang phái của ngươi.” Trực tiếp không nhìn đến cái gì hoa nhân, Khuynh Thành cười thực lương thiện, tung ra điều kiện thứ nhất.

..... Còn có một điều kiện nữa đâu? Nếu Phong Tiêu Hề thắng thì sao?..... (hoa hậu giảng đường mỹ nhân Tiểu Khuynh Thành cười, sau đó nói: “Tác giả không đặt ra kết cục hắc thắng.”=)

Tiểu Khuynh Thành: “Thứ hai, không đánh cũng được, trực tiếp giải tán bang của ngươi.” Tóm lại, kết quả của hai lựa chọn đều chính là bang phái của ngươi hôm nay giải tán chắc rồi!

Mọi người, lại chỉ có thể trầm mặc.....

..... Thật sự không nghĩ tới, hoa hậu giảng đường mỹ nhân có tài như vậy, giống thổ phi!.....

.....

Kính ngạc!

Vì thế, mỗi cá nhân bị hoa hậu giảng đường làm cho ngây ngốc, làm cho rung động ---- một lần thất thủ liền trực tiếp giải tán bang?!.....

..... Trước kia, như thế nào không phát hiện Dương Khoảnh Vân bá đạo như vậy, ngây thơ như vậy, đáng yêu như vậy?!.....

Khóc.....

Mọi người muốn xem trò hay, trầm mặc! Trầm mặc! Trầm mặc!.....

Hồng nhan hoa thủy!.....

Khóc không ra nước mắt!.....

..... Kỳ thật, ngươi một mình đi qua căn bản chính là nghĩ sẽ không đánh đi?.....

..... Kỳ thật, Liên hoa tích nhục căn bản chính là do ngươi chính mình gọi đến đây đi?.....

..... Càng kì thật, ngươi sớm đã có quyết định giải tán bang đi?!.....

.....

Bì Ngạn Khai Hoa: “Lão bà lão bà, đây không phải gọi là không chiến mà bại?” Nghi vấn như vậy xuất phát từ Tư Húc tiểu yêu, vừa thật thà chất phác, vừa đáng yêu. Trực tiếp đặt trong mắt mọi người, tìm kiếm đáp án!.....

Thủy Thủy: “Ngủ ngốc, tự mình nói cho chính mình, nói lớn tiếng như vậy để làm chi? Muốn cho mọi người đều biết, không để cho Từ Từ nói trên kênh thể giới sao?!.....”=

(ngụ ý----- Từ Từ hài tử, còn không đi phát huy công hiệu đi! Thất thân làm chi?!.....)

Tác giả nói ra suy nghĩ: ^_^

Bạn đang đọc truyện *Ngươi Không Phải Đại Thần, Ngươi Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 12: Không thể quay lại

“Thịnh Thế Phong Vân” khó thoát khỏi vận mệnh bị diệt vong, đại bang thứ hai khu “Thịnh Thế Phong Vân” trong thời gian ba giờ đã trở thành dĩ vãng, toàn khu xôn xao thảo luận, kênh thể giới một trang lại một trang không ngừng xuất hiện việc mới, thay đổi.

Mà đầu sỏ gây nên mọi chuyện, Thủy Thủy, Tiểu Khuynh Thành cùng những người liên quan không chịu ngoại cảnh chi phối, tìm đến đảo nguyên tiên cảnh--- chụp ảnh lưu niệm!.....

Nhìn trong trò chơi một loạt nam nữ gán bó tương thân, các nữ nhân cởi bỏ toàn bộ trang phục trang bị, chỉ còn lại tiết khổ che khuất ba điểm quan trọng, một bộ dáng lưu manh, nhìn nhìn lại bạch y thân ảnh bị Bì Ngạn ôm, trang phục chỉnh tề làm cho chúng nữ sinh diện cuồng phi nhỏ, Thủy Thủy trong lòng khóc không nổi.

[Chung quanh]

Tiểu Khuynh Thành: “Cởi.” Một câu nói vô cùng kiên định, cởi quần áo! Cởi quần áo!

Mèo con màu đen: “Cởi.” Theo sau thúc giục, cởi cởi toàn bộ, cởi!

Hoàng hôn hoàng hôn: “Cởi.”

Vĩ Vũ: “Cởi.” Ngay cả nhu thuận như Vĩ Vũ đều đã cởi quần áo, nhin không được lên tiếng, Thủy Thủy ngơoi còn thất thần làm gì?.....

.....

Thủy Thủy: “.....” Đáp lại một cái biểu tình thực vô tội. Thật sự rất muốn thoát a rất muốn thoát, nhưng là tay trái run rẩy cầm di động, tay phải lại thể nào cũng không nghe lời..... Vừa rồi khi Khuynh Thành đề nghị kế hoạch nữ tử khóa thân, đi động liền reo vang, là Tư Húc.

Bên tai truyền đến thanh âm đứt quãng nhu hòa yêu mị của Tư Húc---

“Thủy Thủy, hôm qua khi đi chụp hình đi ngang qua một cửa hàng, thấy một bộ trang phục rất thích hợp với em, anh mua rồi, trở về em thử xem.” Như vậy trùng hợp, người ta nói cởi quần áo, ngơoi vừa vặn nói ta thay đồ?

“Thủy Thủy của ta nhất định không phải kẻ cuồng hờ hang đứng không.” Cuồng hờ hang!..... Ngơoi cho ta ngẫu nhiên làm một lần được không?!.....

“Thủy Thủy, em nhớ anh, cho nên, anh ngày mai về đi.” Ngụ ý?.... Yêu nghiệt, anh là đang đe dọa! Liễu Thủy khóc.....

“Thủy Thủy.....”

.....

Này còn không muốn người ta cần cao hứng, muốn hay không người ta khoái hoạt a a a a..... Thời điểm cuối cùng muốn đùa giỡn lưu manh một chút, Tư Húc anh rút cuộc tới quấy rầy làm gì, em muốn hờ hang! Anh cho em hờ hang đi a a a a.....=

Bất đắc dĩ, ánh mắt Liễu Thủy mạnh mẽ nhắm lại, vươn tay đặt lại công tắc máy tính, cưỡng chế tắt máy, sau đó nói, “Tư Húc, máy tính của em bị trục trặc, anh nói với Khuynh Thành một tiếng! A..... Di động của em cũng không ổn.....” Vừa nói chuyện vừa đem điện thoại cách xa chính mình, sau đó mạnh mẽ nhấn xuống, tắt máy!

Họa thủy! Liễu Thủy đã không dám tưởng tượng Khuynh Thành, Vĩ Vũ sẽ phần nộ thế nào. Nhưng là, trong nhà có yêu nghiệt, cô cũng là bị bắt buộc a bắt buộc, chúng nữ hờ hang, Thủy Thủy thực xin lỗi các ngơoi. Tư Húc, anh chính là thiên địch từ nhỏ của Liễu Thủy!

Liễu Thủy lâm vào oán niệm luân hồi vô tận--- Tư Húc, em hận anh; Tư Húc, em hận anh; Tư Húc.....

Ép buộc cả đêm, xoay người nhìn ba người trong phòng, buổi tối ngủ không nói, mấu chốt là đem các ngơoi bảo bao chặt chẽ như vậy làm gì? Nóng như vậy không sợ sinh bệnh sao?!.....

A a a a..... Mặc kệ mặc kệ, ba người kia cùng nhau, ngủ đi!

Ngày mai, nhưng có yêu nghiệt về a!

.....

Buổi sáng, rời giường, một đêm ăn no ngủ sau, Liễu Thủy thần thanh khí sảng, hôm nay là cuối tuần, nhưng Liễu Thủy vẫn không ngờ ba người trong phòng kia lại thức dậy đến căn tin trường ăn sáng. Liễu Thủy cũng không rõ bản thân có bao nhiêu ngày chưa đến căn tin ăn sáng, sau lại vì sự kiện Tư Húc cùng Lam Tiêu Nhiên chạm mặt, Liễu Thủy bất đắc dĩ sống cuộc sống ru rú trong nhà, lại cùng bữa sáng thơm ngon ngào ngạt vô duyên gặp gỡ.

Sau đó bị một bài viết khiến ngộ đạo--- có chuyện, ngơoi chính là trốn thế thế nào cũng không được, chạy thế nào cũng không thoát!

Cho nên, Thủy Thủy đã lên mười hai vạn tinh thần, chuẩn bị đối diện cuộc sống âm thầm của cô.

Đem những ánh mắt đặt trên người mình ném ra sau đầu, Liễu Thủy bình an ngồi giữa ba người, nghe ba người xì xèo thì thảo không ngừng, đột nhiên cảm thấy, cuộc sống kỳ thực chính là đơn giản như vậy, có ăn có ngủ có chơi. ^_^

Sáng sớm hôm nay, Tư Húc yêu nghiệt đã gọi điện thoại đến, bảo Liễu Thủy giữa trưa cùng yêu nghiệt dùng cơm trưa, Liễu Thủy ngoan ngoãn đáp ứng, không có lý do cự tuyệt, hưởng hờ vài ngày không gặp, Liễu Thủy xác thực vô cùng tưởng niệm khuôn mặt xinh đẹp kia của Tư Húc yêu nghiệt.

Liễu Thủy đang im lặng ăn com, rất nhanh liền giải quyết hết đồng đồ ăn trước mắt, nhìn nhìn lại ba người kia, vẫn đang trầm thấp nói chuyện bát quái, bữa sáng mới ăn được một nửa, Liễu Thủy thở dài, chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, ý đồ tiêu khiển cho thời gian trôi qua.

Vốn cũng không trông cậy có thể phát hiện chuyện mới lạ thú vị gì, cho nên, tầm mắt dạo một vòng, lại nhớ tới bốn người trên bàn ăn, tiếp tục đối với thức ăn trên ba bàn kia chưa gọi đồ ăn ngăn người. tiếp tục ngăn người.

“Dạng Dạng.”

Bỗng nhiên có một thanh âm quen thuộc truyền đến, Liễu Thủy ngẩng đầu, ngạc nhiên. Ba người cùng phòng kia cũng đồng thời ngẩng đầu, cũng không nói lời nào, cóm cũng không ăn, kinh hi cùng ngạc nhiên.

Người có thể gọi Liễu Thủy như vậy, chỉ có một.

“Lam Tiêu Nhiên.” Liễu Thủy kinh ngạc kêu lên, từ sau ngày đó cũng không có gặp lại Lam Tiêu Nhiên, vốn trường học nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, lại thực bình thường, những là Liễu Thủy không nghĩ đến sẽ gặp lại vào buổi sáng ở căn tin! Lam Tiêu Nhiên cùng yêu nghiệt giống nhau, đều là hào chủ không ăn com ở căn tin.

Trong đầu đột nhiên nhớ đến ngày đó yêu nghiệt lơ đãng nói: “Người kia, về sau không cần gặp lại.” Liễu Thủy tự nhiên.

Ngày đó giữa hỗn loạn, không có nhìn kỹ Lam Tiêu Nhiên, hiện tại đột nhiên nhìn thấy, Lam Tiêu Nhiên, vẫn khiến cho người ta cảm thấy ấm áp như vậy.

Lam Tiêu Nhiên đối với Liễu Thủy cùng ba người kia hơi hơi nở nụ cười, nếu không phải e ngại hình tượng, phỏng chừng mấy người bên cạnh kia đều nhanh chảy nước miếng. Lam Tiêu Nhiên, Lam Tiêu Nhiên, người trong mộng của toàn bộ nữ sinh X đại.

“Đi ra ngoài một chút.” Sau đó đề nghị.

Liễu Thủy hài tử không biết bản thân là bởi vì quá nhàm chán, hay là bị nụ cười của Lam Tiêu Nhiên mê hoặc, gật gật đầu.

Có chuyện, xác thực cũng nên có thời điểm nói rõ ràng.

Hai người đã đi ra khỏi trường học, nhất trí đi tới vườn bách thú.

“Dạng Dạng.” Lam Tiêu Nhiên bỗng nhiên kêu lên.

“Àn.” Liễu Thủy ngẩng đầu nhìn Lam Tiêu Nhiên nở nụ cười, đối với Lam Tiêu Nhiên, Liễu Thủy luôn không thể làm như không thấy.

“Chúng ta, không thể quay lại sao?” Hỏi ra vấn đề này, Lam Tiêu Nhiên nhìn thật sâu vào trong mắt Liễu Thủy, sau đó, rời tầm mắt, khẽ thở dài. Thông minh như Lam Tiêu Nhiên, ở vấn đề tình cảm, cũng muốn ngốc một lần như vậy. Chấp nhất muốn nghe được đáp án kia, tuy rằng đã sớm có trong lòng mình. Kỳ vọng lâu ngày mỗi ngày lặp lại nghĩ nhớ, kỳ vọng lâu ngày lắng đọng lại, vẫn là không thể buông tay, không thể dứt bỏ. Cho nên, hấn vẫn là tới đây.

Không thể quay lại sao? Thật sự, không thể quay lại sao?.....

“Lam Tiêu Nhiên.” Liễu Thủy gọi, giống như là ní non. Người mình từng thực thích, hiện tại lại ở ngay bên cạnh mình, hỏi mình “Không thể quay lại sao?”, âm ỉ như vậy, lòng Liễu Thủy thực loạn.

“Lam Tiêu Nhiên, nhớ rõ trước kia em cũng từng nói với anh.” Liễu Thủy nhìn con đường phía trước, càng cảm thấy im lặng. “Có những thứ, bỏ lỡ liền không thể có lại.”

Không thể có lại, từ một khắc kia Lam Tiêu Nhiên xoay người, cũng đã không thể quay lại.

Mặc kệ thế nào, bọn họ từng trải qua vui vẻ, này đối với Liễu Thủy mà nói, cũng đã đủ. Liễu Thủy chưa bao giờ chờ đợi bất kỳ điều gì, đôi khi, tại thời điểm buông tay, nàng sẽ không lưu luyến, về sau ly khai, cô sẽ không lại quay lại. Cho nên, Liễu Thủy nói cho Lam Tiêu Nhiên, bọn họ chung quy chỉ có thể bỏ qua.

“Vẫn là bạn bè?” Hỏi lâu, Lam Tiêu Nhiên hỏi Liễu Thủy, đã sớm có chuẩn bị, cho nên Lam Tiêu Nhiên cười nói. Lam Tiêu Nhiên biết Liễu Thủy thích nhất là hấn cười, cho nên Lam Tiêu Nhiên đã nói cho chính mình vô luận như thế nào đều phải cười mà nói.

“Vẫn là bạn bè.” Gật đầu thật mạnh, Liễu Thủy đối với Lam Tiêu Nhiên cười, sau đó nói. Về sau, cũng chỉ có thể là bạn bè.

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 13: Hai tiểu hài tử

Rất lâu rồi chưa có tới vườn bách thú, hậu quả chính là chơi vui đến quên cả trời đất, biết Tư Húc gọi điện thoại tới, Liễu Thủy hài tử mới nhớ ra, cùng với Tư Húc yêu nghiệt có một cái hẹn vào buổi trưa. Rốt cục có thể gặp Tư Húc yêu nghiệt, Liễu Thủy hài tử cũng là bình thường nháy nhót a nháy nhót, cho nên khi yêu nghiệt hỏi, không chút do dự liền nói địa điểm vườn bách thú nói cho yêu nghiệt.

Kết thúc cuộc gọi, Liễu Thủy hài tử tiếp tục xem động vật vui đến quên cả trời đất. Đúng vậy, là xem động vật..... -- --!

Mỗi lần Liễu Thủy cùng Lam Tiêu Nhiên bạn học đến vườn bách thú, viện trưởng đều là phi thường cao hứng, thêm sức lao động miễn phí, ai có thể mất hứng? Nhưng là không đến mười phút, vẻ mặt tươi cười kia liền thoáng chốc chuyển thành khóc, không khóc không được.

Đem động vật đi tắm rửa, rửa nhà động vật, cuối cùng tạo thành bể bơi cho động vật; vậy cho động vật ăn, thật hay, cho ăn là cho ăn, cho ăn đến mức dính đầy áo, chạy nhanh tẩu thoát, toàn bộ liền bị hai người phá hư, hai hồn thể đại ma vương. Đây hai cái đứa trẻ xinh đẹp, trở mã lung linh, nam tuấn nữ kiều, viện trưởng thật sự là hận mà không thể nói, chỉ có thể đem khổ này cho đám động vật bảo bối, các người chịu khổ rồi! Kia cũng không có biện pháp, ai bảo làm cho hai người này chiều chuộng các người!!!

Nhân viên vườn bách thú kỳ thực không nhiều lắm, có viện trưởng cùng con gái viện trưởng, ngoài ra chỉ còn lại ba cái người tuổi trẻ trượng nghĩa cuối tuần lại đến. Liễu Thủy, Lam Tiêu Nhiên hai người vừa đến, lập tức, vườn bách thú náo động, đều là người hiểu biết, vườn bách thú âm vang tiếng hoan hô, náo nhiệt khác thường.

Mà đánh vỡ mảnh vui mừng này, làm cho vườn bách thú lập tức tức yên tĩnh là một người chậm rãi từ cửa tiến vào---- Tư Húc yêu nghiệt!

Liễu Thủy bạn học biết yêu nghiệt sẽ đến, cho nên biểu tình thực sự bình tĩnh.

Lam Tiêu Nhiên theo ánh nhìn của Liễu Thủy thấy yêu nghiệt xuất hiện, mặc dù có chút kỳ quái nhưng cũng không quá mức kinh ngạc.

Trọng điểm là vài người viện trưởng.

Trước mắt chúng ta có thể thấy được, viện trưởng đại nhân kỳ thực cũng rất yêu thích sắc đẹp, cho nên đối với Lam Tiêu Nhiên hài tử cùng Liễu Thủy tiểu băng hữu cũng không đánh không được chửi không thể, phá hoại cô đều có thể nhin, như vậy, bỗng nhiên, từ cửa nhà mình xuất hiện một mỹ nhân yêu nghiệt, có thể thấy viện trưởng đại nhân sẽ có cảm giác vui mừng như điên, hai mắt rung rung lệ, hận không thể trực tiếp nhảy vào lòng yêu nghiệt, hung hăng cọ cọ. ^o^

Mà cổ kim đều có, thượng bất chính hạ tắc loạn, có mẹ như vậy con sẽ như thế. Cho nên, cùng để ý sẽ biết, con gái của viện trưởng đại nhân sẽ có biểu tình thế nào.

..... Còn có một câu, Trường Gian sóng sau xô sóng trước, trò giỏi hơn thầy mà càng hơn nhiều lần. ——!

Mặt khác, ba tiểu bạn trẻ mới bước chân vào đời lại không cần phải nói, lẳng lẳng nhìn mỹ yêu nghiệt chậm rãi bước tới phía các cô, ánh mắt lấp lánh ánh sao.

..... Cưng nhiên là Tư Húc!.....

..... Cưng nhiên là người thật!.....

.....

Hướng mọi người hơi nở nụ cười, Tư Húc chậm rãi đi đến bên cạnh Liễu Thủy, một tay vòng qua eo Liễu Thủy, nhìn động tác mềm mại, trên thực tế cũng là thực nhanh. Liễu Thủy hài tử không giấu vết nhủ mày, tùy rằng thực hưởng thụ ngọt ngào này, nhưng là---- thật sự đau quá!

“Tư Húc!” Liễu Thủy rốt cục không thể nhin được nữa ngao ngao lên tiếng, đem mấy người kia lập tức tỉnh ngộ.

..... Nguyên lai mỹ nhân này tên là Tư Húc.....

..... A a a. Thật là Tư Húc.....

..... 囧囧囧.....

“Thủy Thủy nhà ta làm phiền mọi người rồi.” Không để ý đến Liễu Thủy, Tư Húc rất lễ phép hướng đám con gái vừa tỉnh lại gật đầu.

Viện trưởng đại nhân đem ánh mắt kinh nghi xẹt qua vòng tay Tư Húc ôm ấp Liễu Thủy, lại nhìn về Lam Tiêu Nhiên đứng ở một hướng khác đang cười đến thực âm áp, vòng vo qua lại, viện trưởng xua tay. “Không biết đúng không, mấy đứa trẻ nào đó đến chỗ chúng ta để hỗ trợ.”

Liễu Thủy bị đặt tại trung tâm, có cảm giác như mang yêu nghiệt đến gặp tộc trưởng vậy, trong lòng nhộn nhạo a nhộn nhạo!.....

“A, nhưng mà bạn trai Liễu Thủy không phải Lam Tiêu Nhiên sao?” Thanh niên trẻ tuổi vẫn thực nhin không được, vì thế, có người sợ hãi lên tiếng.

Kim đồng ngọc nữ, từ một năm trước, Liễu Thủy cùng Lam Tiêu Nhiên chính là bằng hữu nam nữ, vẫn đều thực tốt như vậy tốt như vậy, hôm nay cùng nhau đến, cũng là tốt như vậy tốt như vậy, thật hâm mộ a!!!.....

Liễu Thủy☹. Khi Tư Húc nói ra lời tiếp theo, Liễu Thủy tức thì☹, vô cùng xấu hổ.

“Chúng ta đã đồng giường cộng chăn, cô ấy được nhiên chỉ là của ta.” Yêu nghiệt cười mỉ, thời điểm nói chuyện đều cố ý khiêu khích Lam Tiêu Nhiên, về mặt ái muội.

Không chỉ có Liễu Thủy, tất cả mọi người đều bị câu nói của ác ma làm trần kinh--- thất điên bát đảo, trước mắt một màu đen tối. Ánh sáng trở lại, tất cả đều cùng một bộ dáng, cùng đem một ánh mắt ái muội nhìn a nhìn, Liễu Thủy không thể nói gì....

“Nụ hôn đầu tiên của Dạng Dạng là của ta.” Trầm mặc đã lâu, Lam Tiêu Nhiên cười mở miệng. Khiêu khích, ai không biết?

“Người Thủy Thủy hôn hiện tại, tương lai, cuối cùng trừ bỏ ta sẽ không có bất kỳ kẻ nào.” Yêu nghiệt a yêu nghiệt, chỉ cần liên quan Liễu Thủy, hoàn toàn chính là một kẻ mất năng lực tự chủ!

“Nam sinh đầu tiên nắm tay Thủy Thủy là ta.”

“Về sau ta sẽ nắm tay nàng mãi mãi.”

“Cô ấy từng nói thích nhất là được ta ôm”

“Cô ấy hiện tại ở trong lòng ta.”

“Cô ấy thích nhìn nhất...”

“Người cô ấy yêu nhất.....”

“.....”

“.....”

.....

N thứ ý đồ chia cắt sau khi thất bại, Liễu Thủy trầm mặc.....

Tư Húc ngây thơ mà bá đạo Liễu Thủy biết, nhưng mà..... Lam Tiêu Nhiên?.....

Người xác định người thực là cái người thành thực, ôn trọng giống như mọi việc đều nằm trong kế hoạch của người, Lam Tiêu Nhiên?.....

Chẳng nhẽ ngay cả ngây thơ--- cũng có thể lây lan?!.....

Liễu Thủy, chỉ có thể từ xấu hổ vô cùng chuyển thành phần nộ rồi chết lặng rồi lại--- trầm mặc.....

Nhìn nhìn lại mấy phụ nhân đang nhìn hán, bất kể già trẻ đều mang vẻ mặt hứng thú dạt dào, đăm đăm yêu nghiệt, lại quay qua xem Lam Tiêu Nhiên, lại đăm đăm yêu nghiệt, nhìn nhìn lại Lam Tiêu Nhiên. Hai khuôn mặt xinh đẹp kia, hai ý nghĩ truyền qua ánh mắt cũng giống nhau, bất quá mười phần a bất quá mười phần.

.....

Rời đi vườn bách thú, hai người ăn cơm xong, cùng nhau ngồi trên sô pha ngắm đèn đường.

“Anh không thích Lam Tiêu Nhiên.” Thoải mái nằm ở trên sô pha, đầu cọ cọ trong lòng Liễu Thủy, yêu nghiệt rất chi non nớt mở miệng. Chán ghét Lam Tiêu Nhiên, không thích không thích không thích.....

Liễu Thủy☹. Lam Tiêu Nhiên người này không biết yêu nghiệt người có thời điểm nào từng thích hán?!.....

“Anh thích em là đủ rồi.” Xoa xoa đầu yêu nghiệt, hợp thời trấn an yêu nghiệt của chúng ta một chút, Liễu Thủy hoàn toàn không muốn nhìn thấy yêu nghiệt tức giận. Cho dù là muốn tưởng tượng, kia cũng thực là quá kinh khủng!

Hồi tưởng lại vừa rồi yêu nghiệt cùng Lam Tiêu Nhiên đối đầu, Liễu Thủy hận không thể hung hăng nhào vào trong lòng yêu nghiệt, có thể đánh hán, nàng sẽ đau lòng, nên Liễu Thủy nhẫn!

Hai người như vậy, cư nhiên hoàn toàn không để ý ánh mắt của người khác, ta một lời người một lời, người nói một chữ ta cho người một âm thanh, không khác gì con nít ranh! Ít nhất, người ta hiện tại nít ranh, ta khó chịu người, ta lười để ý người, nhưng là bọn họ giằng co giằng co?!.....

Về sau còn nói những câu “Ta trước đây luôn đứng nhất ban.” “Ta trước đây luôn đứng nhất trường.” “Ta không đến một tuổi đã biết đi.” “Ta chưa sinh ra đã bỏ, vừa sinh ra đã đi!” vân vân.....

☞. Mọi người ngốc lảng, trực tiếp hóa đá.....

Cuối cùng vẫn là miệng khô lưỡi khô, viện trưởng tốt bụng mời một chén nước, nhân cơ hội, Liễu Thủy đem Tư Húc lôi khỏi cửa, chuyện kia mới có hồi kết!

“Thủy Thủy, anh thích em nhất, em cũng chỉ có thể thích anh.” Bị Liễu Thủy vỗ về, trêu đùa tóc, thực thoải mái, tiểu yêu Tư Húc càng hướng vào lòng Liễu Thủy cọ cọ.

“Àn, em cũng thích anh nhất.” Buồn cười nhìn động tác sùng nịch tiêu chuẩn của yêu nghiệt, Liễu Thủy nói.

“Cái kia Lam Tiêu Nhiên, ghét nhất.” Đây vẫn như trước không quên được Lam Tiêu Nhiên vừa cùng mình đấu biết bao nhiêu trận.

“Àn, cái kia Lam Tiêu Nhiên.” Liễu Thủy thật mạnh gật đầu, bị yêu nghiệt kia khiến cho thực vui sướng, hiển nhiên, Tư Húc yêu nghiệt yêu mình thật sâu đậm

.....

“Về sau, cái kia Lam Tiêu Nhiên, không cần gặp lại.” Hừ hừ vài tiếng, Tư Húc oán hận nói.

“Được, không gặp.” Liễu Thủy sắp không chịu nổi, Tư Húc yêu nghiệt, người cũng không thể không cần đáng yêu như vậy được không?.....

.....

“Hắn đến tìm em cũng không cho phép gặp hắn.” Tìm đến tìm đi, thận trọng nhắc lại.

“Được, hắn tìm em, em sẽ giả vờ em không có ở đó.” Lúc này Liễu Thủy..... đã muốn cười đến gã trái gã phải.

.....

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 14: Di chứng phim kinh dị

Liễu Thủy thực ☞. Tư Húc yêu nghiệt! Tư Húc ác ma!

Trên thế giới này làm sao lại có chuyện ác ma sợ ma quái, yêu nghiệt sợ tiểu yêu?

Huống chi, Liễu Thủy phát hiện Tư Húc ác ma thuộc cả hai loại trên!.....

Liễu Thủy thực☞. Bên tai không ngừng truyền đến thanh âm nức nở nhỏ nhỏ xem kẻ thanh âm kinh hách của Tư Húc.....

“A, quỷ a.....”

“Đi ra..... đi ra.....”

“Ô ô..... Thật đáng sợ.....”

“Thủy Thủy.....”

“.....”

Đem Tư Húc đang sợ đến chết ôm lấy trấn an, Liễu Thủy dồn hơn nửa tinh lực rời ánh mắt từ ti vi đến trên người yêu nghiệt. Hào hạo tìm một bộ phim kinh dị xem, người nói yêu nghiệt phản ứng như vậy là vì sao a vì sao?!.....

Yêu nghiệt không phải nên trưng ra vẻ mặt hèn mọn chỉ vào khuôn mặt quái vật máu chảy đầm đìa trên ti vi, bữu môi nói: “A, bọn họ hóa trắng quá xấu!”

Yêu nghiệt không phải nên cười lớn nhìn cảnh ác quỷ xuất hiện trong ti vi, vui sướng khi người gặp họa nói: “Người kia cư nhiên bị cảnh khôi hài như vậy dọa đến choáng váng, thật ngu thật ngốc thật thành thật.....”

Nhưng là, tình huống hiện tại là sao?!.....

Liễu Thủy trong tình trạng trầm mặc.....

Mỗ nam tử bị vây hãm trong sợ hãi dùng sức tựa đầu vào trong lòng Liễu Thủy, lạnh run....

Vừa rồi thời điểm đề nghị xem phim không phải còn hưng phấn nói, “Thủy Thủy, ta thích xem phim kinh dị nhất!” Nhân tiện còn phát ra vài tiếng “Ha ha ha ha.....” bay lượn trong không khí sao?.....

Vừa rồi tìm kiếm trên máy tính, yêu nghiệt không phải còn chỉ vào cái này lắc đầu, chỉ vào cái kia xua tay, nói “Không đủ khủng bố” “Không đủ kích thích” sao?.....

Liễu Thủy ôm lấy Tư Húc, lấy tay nhẹ nhàng vỗ về trấn an yêu nghiệt. Trong ti vi truyền đến một tiếng hét chói tai, tiểu yêu đáng thương sẽ co rúm lại một chút, mà Liễu Thủy hài tử sẽ không tự giác căng thẳng, lại co rúm một chút, lại càng căng thẳng.....

“Tư Húc.” Liễu Thủy cho nhỏ âm lượng, sau đó, nhẹ nhàng kêu lên.

“Ồ.....” Chỉ nghe thấy âm thanh nước nở của tiểu yêu truyền đến, hơi hơi yếu đuối, rất đáng thương.

“Tư Húc, ngoan, ngừng đầu, không sợ.” Thấy trên màn hình hình ảnh coi như bình thường, Liễu Thủy nhỏ giọng dụ hoặc, như cũ đối với chuyện Tư Húc sợ quỷ là không thể hiểu nổi! Phải biết rằng, không phải Lí Giai, không phải Bạch Thảm Tinh, không phải người trong phòng ngủ to gan nhưng hết sức sợ quỷ, hẳn là yêu nghiệt! Là Tư Húc yêu nghiệt! Là ác ma!.....

..... Thế giới này rốt cuộc là bị làm sao vậy?.....

“Không cần.” tiểu yêu trực tiếp bác bỏ, cự tuyệt ngừng đầu, “Em vừa rồi mới lừa anh....” Bổ sung một câu, hết sức ủy khuất lên án.

“.....” Liễu Thủy囧. KHÔNG thể phản bác.....

..... Kính nhờ, em nào biết rằng không khí tốt, ánh sáng tốt, nơi nhiều người như vậy đột nhiên xuất hiện một con mắt đầy máu vận vẹo, âm thanh ma quỷ xuất hiện đâu, oan uổng a oan uổng..... Liễu Thủy không ngừng ở trong lòng ngao ngao.....

“Vậy anh chuẩn bị diễn cái bộ dạng này xem hết phim sao?” Liễu Thủy không nhịn được, đầu ghé vào bên tai Tư Húc trêu đùa, nho nhỏ hỏi. Tư Húc yêu nghiệt, Tư Húc yêu nghiệt đáng thương đang lạnh run....

“Ân.” Cùng với thanh âm, Liễu Thủy cảm giác Tư Húc nằm ở càn cổ mình gật mạnh một cái.

“Đồ ngốc.” Thật mạnh xoa tóc Tư Húc, cùng với một tiếng “ba”, màn hình ti vi phút chốc biến thành màu đen, tắt điện.

“Thủy Thủy.” Rốt cục ngừng đầu, nhìn màn hình, nhìn nhìn lại Liễu Thủy. “Anh không sợ quỷ.” Trịnh trọng tuyên bố.

“Em biết, anh không sợ quỷ.” Không sợ quỷ vừa rồi anh còn tránh trong lòng em mà lạnh run?.... Liễu Thủy囧.

Trong khi 囧囧, tựa hồ nhìn thấy Tư Húc nhẹ nhàng gọi lên bạc thần, tà mị cười?.... Liễu Thủy hoài nghi lắc lắc đầu, lại nhìn chăm chăm kia khuôn mặt xinh đẹp mang theo mãnh liệt dụ hoặc, đúng vậy a, vẫn là khuôn mặt như vậy vô tội, như vậy sâu bi....

Nhìn nhìn khuôn mặt tuyệt sắc kia của Tư Húc yêu nghiệt, trong suốt trong sáng, doanh nhuận bóng lánh, rất muốn xoa một phen a xoa một phen, thật sự nhịn không được kêu gào trong lòng----- xoa nó đi! Xoa nó đi!!!!.....

Liễu Thủy hài tử chậm rãi vươn bàn tay ác ma độc nhất vô nhị của Liễu gia....

Sau đó.....

..... Bàn tay của Liễu Thủy hài tử không ngờ lại bị tóm lấy.

..... Liễu Thủy hài tử bị đẩy ngã.

..... Liễu Thủy hài tử bị yêu nghiệt đè lên.

..... Liễu Thủy bạn học ngay cả thời gian cả thời gian kinh hô đều không có đã bị yêu nghiệt chặn lại bờ môi. Nói tóm lại, Liễu Thủy hài tử bị ác ma hôn.

..... Tổng kết, Liễu Thủy hài tử bị Tư Húc yêu nghiệt trong tưởng tượng thực vô tội thực đáng thương xoa ngược lại!!!!.....

.....

Vạn ác ma quý!!!!.....

Trong mơ hồ, Liễu Thủy trong lòng cuồng hô.

“Thủy Thủy.....” Tư Húc tiểu yêu chớp chớp con ngươi trong suốt dụ hoặc, gọi.

“Ân.” Liễu Thủy trả lời.

“Thủy Thủy.....” Lại gọi.

“Ân.” Lại trả lời.

“Thủy Thủy.....” Vẫn là cú đầu gọi, gọi gọi.....

“Ân.” Lại đáp lại, rất là bất đắc dĩ a bất đắc dĩ.....

“Thủy Thủy.....” Không dứt.....

“.....”

.....

“Tư Húc!” Nhìn Tư Húc yêu nghiệt đứng ở cửa tóm lấy tay mình, Liễu Thủy phát điên rồ to. Nửa giờ a nửa giờ, Tư Húc yêu nghiệt, anh rốt cuộc là muốn làm thế nào?.....

“Ân?” Bạc thần hơi hơi nhú lại, Tư Húc đáp lại, mị mắt mang theo ý cười thâm thúy rõ ràng đang hỏi: em muốn anh làm gì?

“Tư Húc, em phải đi.....” Hoàn toàn không thể hiểu được, da đầu Liễu Thủy run lên, 囧, 囧, 囧.

“Nếu không đi nhanh, công trường sẽ đóng cửa!.....” Cuối cùng buông tha giãy dụa, quyết định cùng người trước mắt này---- giảng đạo lý!! Nhưng là Liễu Thủy khi đang bị kích thích lại quên, yêu nghiệt sở dĩ gọi là yêu nghiệt, ác ma sở dĩ được gọi là ác ma, vậy nhất định là cũng người thường bất đồng, vậy nhất định là dùng đạo lý nói cũng không thông, đặc tính nào đó xâm nhập xương tủy khiến cho..... hẳn là không nói đạo lý!.....

..... Người khi nào thì nhìn thấy yêu nghiệt bình thường qua?!.....

..... Người chừng nào thì thấy yêu nghiệt cùng người khác một phen đứng đắn, một phen âm trầm, một bộ nghiêm túc nói đạo lý qua?!.....

..... Vì thế, một đồng đạo lý trong bụng Liễu Thủy hải tử muốn xuất ra cũng là một câu cũng không thoát khỏi miệng!.....

“Thủy Thủy.....” Tựa hồ là quen miệng, còn nói không biết mệt!.....=

“.....” Bị gọi như vậy cả nửa giờ, lỗ tai đều nhanh hỏng!.....

“Thủy Thủy, không cần đi.....” Tựa đầu vào vai Liễu Thủy, tay chuyển đến bên hông Liễu Thủy, dùng tư thái cực kỳ âm áp giữ lại.

“Thủy Thủy, không cần đi.....” Lặp lại câu nói tại vành tai Liễu Thủy, ý đồ mê hoặc.....

“.....”..... Không đi em ngủ sơ pha chắc?.....

“Giường nhà anh rất êm rất mềm rất thoải mái.....” Không ngừng cố gắng, dụ hoặc dụ hoặc.....

“.....”..... Không thấy không thấy.....

“Anh chia cho em một nửa!.....” Anh thực thiện lương đi!.....

“.....”..... Gặp qua đại hoi lang thiện lương sao?! Như trước trăm mặc.....

.....

“Liễu Thủy!” Thật lâu không nghe được câu trả lời khẳng định, Tư Húc ngẩng đầu lên nhìn tia do dự trong mắt Liễu Thủy, lần đầu kêu ra tên đầy đủ của người đang trăm mặc, rồi sau đó oán hận: “Hôm nay, em lấy phim ma dọa anh sợ, anh tối không ngủ được, em như thế nào cũng phải phụ trách, không thể trốn.”

Trăm mặc anh coi như em cam chịu, trực tiếp đóng gói mang đi!

Hôm nay, Liễu Thủy em đừng mơ ra khỏi cánh cửa này!.....

Mồ Thủy: Tư Húc yêu nghiệt, anh này hoàn toàn là đe dọa a đe dọa!.....

Mồ yêu: Nói đúng lắm, anh đây là Xích lô lừa Hồng quả quả đe dọa.

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 15: Ngoan, ngu đi

Lại nói, Liễu Thủy hài tử bị người nào đó làm nũng, dụ hoặc, đe dọa, cưỡng bức, lợi dụng, bất kỳ thủ đoạn tởm tệ nào cũng lôi ra dùng khiến Liễu Thủy không bước khỏi cánh cửa kia, Liễu Thủy 囧, tâm thật không chịu nổi.

Lời nói của yêu nghiệt không phải cái gì cũng có thể tin, giường của yêu nghiệt không phải ai cũng có thể nằm, nằm giường của yêu nghiệt thì phải trả giá thấm thiết! Điểm ấy, Liễu Thủy so với bất kỳ ai đều rõ ràng, so với bất kỳ ai đều hiểu được. Lần đó Tư Húc sinh bệnh, bị yêu nghiệt gắt gao dây dưa, chèn ép tới mức xương sống, thắt lưng đau một tuần a một tuần!!

Liễu Thủy rơi lệ.....

Ngồi ở ghế sofa trong phòng khách, Liễu Thủy thực khản trương. Yêu nghiệt đang tắm rửa, yêu nghiệt không mặc quần áo, từng giọt từng giọt nước ẩm ướt trên thân thể trần trụi của yêu nghiệt, dáng người hoàn mỹ của yêu nghiệt, trong trí nhớ là đường cong duyên dáng, nước chảy, chậm rãi chảy xuống.....

Thời điểm yêu nghiệt cầm khăn tắm bước vào cửa, Liễu Thủy có một câu rất muốn nói, đó là: “Yêu nghiệt, em có thể nhìn lên không?”

囧.

Mạnh mẽ lắc đầu, ý đồ đem hình ảnh tưởng tượng trong đầu toàn bộ tan biến, Tư Húc vạn ác! Tưởng tượng vạn ác! Cùng Tư Húc ở chung, Liễu Thủy hoàn toàn cảm thấy chính mình tùy thời có thể bị biến thành nữ sắc lang....

Ánh mắt nhìn chăm chăm màn hình, mặc kệ thế nào trí não cũng lơ tai đều chú ý đến một chỗ, một tiếng “ca” vang lên, yêu nghiệt đi ra đi ra, bên tai tiếp tục truyền đến tiếng “lạch cạch” “lạch cạch”, thanh âm lép lẹp đi lại trên mặt đất, yêu nghiệt hướng bên này đi tới, “lạch cạch” “lạch cạch” càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.....

Tâm Liễu Thủy càng ngày càng loạn, không dám tưởng tượng nếu yêu nghiệt biết chính mình vừa rồi YY hấn, sẽ là cái loại biểu tình như thế nào, sẽ là cái loại phản ứng gì. Hít sâu, hít vào, thở ra..... Nơi này không có yêu nghiệt, yêu nghiệt không tồn tại, yêu nghiệt không tồn tại, yêu nghiệt không tồn tại..... Ta không YY yêu nghiệt, ta không có ta không có ta không có.....

“Thủy Thủy.....” Từ phía sau truyền đến âm thanh trầm thấp mềm nhẹ của Tư Húc, thanh âm bởi vì vừa tắm rửa xong mà có chút khàn khàn, càng tăng thêm vài phần gọi cảm.

Liễu Thủy nháy mắt cương trực, tôi không chịu nổi đó là thanh âm yêu nghiệt cúi đầu nói bên tai, mỗi khi tại thời điểm kia, Liễu Thủy đều chỉ có thể bình bại như núi đổ, suy nghĩ bứt ra, không thể không muốn nghĩ đến hấn, ánh mắt nhìn đến, trong tai nghe được, trong lòng chiếm lấy cái kia, tất cả chỉ còn lại một người, Tư Húc Tư Húc.....

“Thủy Thủy, em thích nhìn như vậy lắm sao?” Rất chi là thích Thủy Thủy ngơ ngác lảng lảng như vậy, Tư Húc vòng qua sofa đi đến trước mặt Liễu Thủy, đặt mông ngồi trên sofa, sau đó, không chút do dự vươn tay, đem Liễu Thủy ôm đến trên đùi mình, nói đùa, khóe môi nhếch lên có chút giống như mê hoặc cười, yêu nghiệt cười.

“Thích....” Thủy Thủy ngây ngốc, liền như vậy tiến vào vòng ôm ấp của yêu nghiệt, bị yêu nghiệt dụ hoặc mở miệng, lời nói ra cũng không qua não, toàn bộ tâm trí đều đã bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn.

Tóc ướt sũng còn chưa có kịp lau khô, ngẫu nhiên có vài giọt nước rơi xuống, theo xương quai xanh hoàn mỹ dần dần chảy xuống, chảy qua vòng ngực trần trụi, lại rơi xuống hơn nữa.....

Thủy ngân ở trong ngực cường tráng mà xinh đẹp của Tư Húc kéo dài, kéo dài.....

Có ai có được bờ ngực đẹp như vậy sao? Liễu Thủy si ngốc nghĩ, bờ ngực Tư Húc như vậy xinh đẹp, so với trong tưởng tượng cường tráng hơn rất nhiều, toàn thân tan mát ra gọi cảm nồng đậm, hoàn mỹ tựa như tác phẩm điêu khắc, không có nửa điểm tì vết..... Tư Húc gọi cảm như vậy, động lòng người như vậy, như vậy tan mát ra dụ hoặc trí mạng.....

ra, hít sâu một chút, mở mắt.

Thực bất hạnh, Liễu Thủy hài đồng thời điểm mở mắt không có thấy tường, không có thấy cửa, không có thấy ngăn tủ, không có thấy màn hình, không thấy gì khác, chỉ thấy khuôn mặt tuần tú phòng đại trước mặt, mũi đối mũi, mắt đối mắt, môi. đối môi.

“Ồ.....” Tiếng kêu sợ hãi mạnh mẽ ra khỏi miệng lại trở thành tiếng nức nở, môi lại bị mổ yêu nghiệt thật sâu chiếm cứ.

Yêu nghiệt! Anh liền như vậy thích cắn em!

“Thủy Thủy.” Bên tai truyền đến thanh âm hơi áp lực mà khàn khàn của Tư Húc. “Ngoan, ngủ đi.”

Nằm ở trên giường, chôn sâu trong lòng Tư Húc, Liễu Thủy động cũng không dám động. Môi sưng đỏ không dám xoa dịu, góc áo hỗn độn cũng không dám vuốt phẳng lại, vừa rồi Tư Húc nói, “Thủy Thủy, nhất định phải ngăn cản anh.”

Thủy Thủy, nhất định phải ngăn cản anh.

Nhưng là đến thời điểm quyết định, Liễu Thủy lại mơ hồ, hẳn là thế nào đi ngăn cản? Hồn, đều đã không biết bay tới nơi nào.

Càng ngày càng sâu, càng ngày càng sâu.

Thẳng đến khi bên tai chỉ còn lại tiếng hai người thở dốc, da thịt chạm nhau, bỗng dưng, Tư Húc dừng lại hết thấy động tác, môi rời khỏi môi, tay rời khỏi da thịt mềm mại của Liễu Thủy.

Vỗ về Liễu Thủy, Tư Húc thở hào hển, nói: “Thủy Thủy, đừng nhúc nhích.”

.....

Liễu Thủy ngoan ngoãn không hề động dậy, thở cũng không dám thở mạnh, cứ như vậy trải qua rất lâu, Liễu Thủy cảm giác bên hông bị ôm chặt, Tư Húc điều chỉnh một chút tư thế của hai người, tiện đà, trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh Tư Húc độc đáo mà ôn nhu, đồ ngọt. “Ngoan, ngủ đi.”

Ngoan, ngủ đi.

Vì thế, Liễu Thủy nhắm mắt, bình yên, ngoan ngoãn ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, đã muộn rất muộn.

Liễu Thủy mở hai mắt, lại đã không thấy Tư Húc. Liễu Thủy phát hiện, Tư Húc kỳ thực luôn rời giường rất sớm, ít nhất so với nàng sớm hơn rất nhiều lần, hai lần tỉnh lại đều chỉ thấy một mình một người ngủ như chết trên giường. ㊟.

Xoay người xuống giường, muốn tìm quần áo của chính mình thay ra cái áo nam rộng thùng thình trên người, Liễu Thủy cũng không nghĩ mặc như vậy giữa ban ngày qua lại trong phòng yêu nghiệt, Thủy Thủy cũng là biết thẹn thùng!

Quần áo ngày hôm qua rõ ràng đặt ở trên ghế, nhưng là tìm kiếm khắp nơi, còn kém nằm sấp trên sàn tìm, như cũ ngay cả một sợi vải cũng không tìm thấy. Chính là cái gọi là người có ba bậc, vạn phần bất đắc dĩ, Liễu Thủy hài tử chỉ có thể tiếp tục mặc bộ áo tràn ngập hơi thở của yêu nghiệt Tư Húc đi ra khỏi cửa phòng, lập tức bước nhanh đến phía WC.

“Thủy Thủy, tiểu trư lười biếng.” Ngoài cửa WC truyền đến thanh âm Tư Húc, Liễu Thủy ngẩn ra, quả nhiên, yêu nghiệt Tư Húc không nơi nào không có mặt! “Rửa mặt rồi ra ăn sáng, đồ dùng rửa mặt ở trên tủ.” Tiếp theo, yêu nghiệt lại phi thường tốt bụng nhắc nhở, trong phòng tràn ngập tiếng cười khàn khàn của yêu nghiệt.

“.....” Liễu Thủy không nói gì. Giờ phút này không phải nên cảm thấy phi thường cảm động sao, yêu nghiệt cư nhiên ngay cả chi tiết nhỏ nhất cũng chu đáo như vậy, nhưng là vì sao? Liễu Thủy hài tử lại trừ bỏ trầm mặc vẫn chỉ trầm mặc. Cảm thấy yêu nghiệt đối với người là sớm có mưu đồ sao?! Vẫn là nghi ngờ trong phòng yêu nghiệt vẫn còn cất dấu nữ nhân, cho nên mới chuẩn bị chu đáo như vậy?!

..... Bình dấm chua của nữ nhân thật đúng là tùy ý đánh đổ mà không cần nói đến lí lẽ!

“Đã biết.” E ngại yêu nghiệt lại dăm uy, Liễu Thủy hài tử rốt cục vẫn ngoan ngoãn đáp. “Anh mới là trư!” Sau đó trong lòng lặng lẽ oán thầm.

Rửa mặt xong, Liễu Thủy ra khỏi phòng tắm, đứng ở đó nhìn một lượt căn hộ, phòng bếp, không có ai; phòng khách, không có ai; phòng ngủ, không cần nhìn cũng biết trong đó khẳng định không có ai!

Tư Húc của chúng ta ngồi ở trên sofa tại ban công, để laptop trước mặt, liên tục gõ bàn phím, khoe miệng mỉm cười, ánh sáng đầu đông soi rọi phía sau mang lại cảm giác thực ấm áp, mông mông lung lung, thật đẹp mắt. Liễu Thủy không tự giác lâm vào si mê.

Liễu Thủy lại nhìn nhìn Tư Húc, không tự giác cảm thấy một loại cảm giác linh linh.

㊟.

“Thủy Thủy, lại đây.” Phát hiện Liễu Thủy, Tư Húc ngẩng đầu, hướng Liễu Thủy ngoắc ngoắc, giống như là gọi tới tiểu động vật nào đó, mặt hiện tia dụ hoặc.

“Nga.” Liễu Thủy hoàn hồn, phi thường phối hợp di chuyển đôi chân bước về phía Tư Húc.

Bảng sắc đẹp này của Tư Húc đi quán bar treo biển hành nghề sẽ kiếm được khối tiền a..... Vừa đi, Liễu Thủy còn mãi mê tưởng tượng, suy nghĩ trong đầu, đều là tiền bay đầy trời, hoàn toàn toàn toàn là bộ dáng tham tiền! Đương nhiên, những suy nghĩ này của Liễu Thủy không dám nói với Tư Húc, nếu bị yêu nghiệt kia biết, kia khẳng định sẽ rất thâm!

Mới gần tới bên cạnh, liền bị Tư Húc kéo xuống, ngã vào trong lòng Tư Húc. Sô pha lớn thực mềm mại, cho dù là hai người ngồi xuống như vậy cũng không chút chật chội. Huống chi Liễu Thủy vẫn bị gắt gao ôm tại trong lòng người nào đó, căn bản không chiếm diện tích.....

Còn không có ngồi vào chỗ của mình, đón chào chính là bờ môi ấm áp.....

“Ấn.....” Đây yêu nghiệt, thật sự là cuồng cán người! Liễu Thủy đau hô.

Mặc áo sơ mi quả nhiên thuận lợi, Liễu Thủy cảm giác được bàn tay Tư Húc tiến vào trong áo sơ mi của mình, tại tiểu khổ của mình dao động. Liễu Thủy thờ hồng học.....

“Ngoan, ăn điểm tâm đi.” Hồi lâu, đầu Liễu Thủy đều đã muốn chôn trong lòng Tư Húc không muốn ngẩng lên, gặp Tư Húc, này giống như một hành động quen thuộc với Liễu Thủy, yêu nghiệt luôn thích chọc nàng xấu hổ!

Vì sao? Có người thời điểm làm nũng còn có thể đáng yêu tựa như thiên sứ như vậy; thời điểm đùa giỡn người ta lại so với ác ma còn ác hơn?!.....

Mà cực phẩm như vậy cô tình xuất hiện bên cạnh mình? Đây không phải khiến cho người ta cảm thấy tự ti, hối tiếc tiện đà cảm thấy ghen tị sao?.....

“Được.” Ở trong lòng Tư Húc gật gật đầu, mới sáng sớm, nên sờ không nên sờ đều đã bị sờ qua, thật sự đói bụng..... Nguyên lai, bị sờ được sung ái cũng là tiêu hao năng lượng!

Liền nằm trong lòng yêu nghiệt ăn điểm tâm, vừa ăn đồ ăn do yêu nghiệt dứt vừa nhìn yêu nghiệt chơi trò chơi.

“Ấn, ăn thật ngon.....” Thành thạo, còn phát ra vài câu cảm thán, thật không nghĩ tới Tư Húc còn có thể làm ra bữa sáng ngon như vậy. Ăn cơm do Tư Húc làm là lần đầu tiên, Liễu Thủy quyết định, về sau mặc kệ là làm nũng, cưỡng bức, dụ hoặc đều không thể tự mình ra tay, tay nghề nấu ăn của Liễu Thủy so với Tư Húc quả thật là như trời với đất, vô cùng chênh lệch, đương nhiên, Tư Húc là trời, Liễu Thủy là...! __ __

“Ha ha.....” Mà cái người kia vô cùng siêu việt, chỉ chơi trò chơi bằng một tay, tay kia ôm lấy thắt lưng Liễu Thủy, khoe miệng hiện lên nụ cười, vẻ mặt sùng nịnh.

Trên màn hình máy tính, như trước là hồng y thân ảnh nhảy nhót kia, trên đỉnh đầu là hồng danh thật bắt mắt “Bì Ngạn Khai Hoa”, vinh quang tột đỉnh, làm cho người ta nhìn thấy đều cảm thấy thật sùng bái a sùng bái.

Giờ phút này, kia hồng y thân ảnh cùng Khuynh Thành chờ ở trước cổng Phúc Sương thành, năm người ở phía trước hăng hái chiến đấu, mà Tư Húc hài tử cho dù đi theo đội ngũ lại đi xuống cuối cùng, Liễu Thủy bĩu môi, cực độ khinh bỉ người nào đó, hành vi nhân hạ vô sỉ đến cực điểm.

Sáu người trong đội ngũ, là Bì Ngạn Khai Hoa, Tiểu Khuynh Thành, Lưu Quang Dục, Thiên Sơn Mộ Bạch, Từ Từ còn có một người Liễu Thủy chưa gặp qua, hoàn toàn không biết--- Mèo con quý mị, nghe nói là muội muội của hoa hậu giảng đường mỹ nhân, theo hoa hậu giảng đường mỹ nhân tham gia trò chơi. Khi được Tư Húc nói cho biết, Liễu Thủy thật sự bị không nhỏ, thìa cơm vừa đưa vào miệng thiết chút nữa sặc ra ngoài, như thế nào hoa hậu giảng đường mỹ nhân còn có một muội muội?! Trước kia chưa nghe thấy bao giờ.... Vẫn là.

Mãi cho đến khi về sau gặp mặt, Liễu Thủy mới hiểu được khi hoa hậu giảng đường mỹ nhân cùng Tần Phong xảy ra huyền ảo, muội muội hoa hậu giảng đường mỹ nhân bị kẹt trong đợt học quân sự, đương nhiên không biết gì.

Để ta biết sớm ta đã nhảy ra cùng họ Tần kia liều mạng, đem tên kia thiên đao vạn quả, hai mươi sáu khổ hình một lượt thực thi--- đây là lời của muội muội hoa hậu giảng đường, Dương Phi Tuyết nói. Bởi vậy có thể thấy, Dương Phi Tuyết là người tôn trọng huyết tính, tôn trọng bạo lực. Khi nghe được câu nói này, Liễu Thủy rất là thông minh rùng mình một cái.....

Đương nhiên, đây là chuyện sau này.

Sáu người trong trò chơi, giờ phút này đã đến cửa đầu tiên của đại BOSS “Huyết nha”, chờ năm người con lại diệt sạch đám tiểu quái, hồng y nam tử kia mới chậm rãi tới gần một chút, gần một chút một chút nữa.

Nhìn đến đây, Liễu Thủy lại không thể không dừng ánh mắt khinh bỉ cực độ trên người hồng y nam tử kia. Nhưng đang nằm trong lòng người nào đó, giận mà không dám nói gì, huống hồ vì “việc không liên quan” đi đắc tội yêu nghiệt? Liễu Thủy tiện đà lại lắc lắc đầu. Tiếp tục xem, tiếp tục ăn, ta cái gì cũng không nhìn thấy, ta cái gì cũng không biết!

Kênh nói chuyện của Tư Húc luôn mở rất nhiều, không giống như Liễu Thủy, mỗi lần chỉ mở vài kênh nhất định. Kênh thể giới, kênh đội ngũ, kênh giao dịch, kênh chung quanh.... Dù loại kiểu chữ, màu chữ đều hiện lên trước mắt Liễu Thủy, xoay vòng vòng. Liễu Thủy quyết định nhìn kênh đội ngũ, nhìn như vậy thực mệt!

Thật sự là tra tấn a tra tấn, nhưng là ánh mắt lại kìm không được bị hấp dẫn.

[Đội ngũ]

Mèo con quý dị: “Đại thần, nguoi mau lại đây.” Muội muội nhanh mồm nhanh miệng đã bắt đầu thúc giục, giờ phút này trong lòng nàng, Bì Ngạn bạn học như cũ vẫn là đại thần trong đại thần, quả nhiên là đứa nhỏ chưa từng bị đá kích qua. ____!

Tiểu Khuynh Thành: “Thiên Sơn, nguoi qua đánh.” Hoàn toàn không có trông cậy người nào đó sẽ ra tay, hoa hậu giảng đường mỹ nhân chỉ đích danh Thiên Sơn.

Từ Từ: “Thiên Sơn, nguoi không cần cảm thấy như đi liều mạng, chúng ta vĩnh viễn ở phía sau ủng hộ nguoi!” Từ Từ hài tử cực độ vui sướng khi người gặp họa.

Thiên Sơn Mộ Bạch: “.....” Một mình tác chiến, tâm Thiên Sơn bạn học, thật lạnh thật lạnh.

Mèo con quý mị: “Tin tưởng kỹ năng của ta, nhất định sẽ cho nguoi toàn thắng.” Hắc hắc hắc hắc. Biểu tình thẹn thùng. Lập tức rời mục tiêu, thấy thế nào cũng khiến cho người ta cảm thấy dựng tóc gáy.

Lưu Quang Dục: “Lên đi.” Vì thế, lão công hoa hậu giảng đường mỹ nhân Lưu Quang Cánh bạn học cũng mở miệng.

Tiểu Khuynh Thành: “Chúng ta sẽ bảo vệ nguoi.” Rất là có bộ dáng hiên ngang lắm liệt.

Từ Từ: “Thiên Sơn, mau.”

.....

Màn hình luôn luôn quay cuồng, chính là không thấy Bì Ngạn bạn học phát biểu gì, với hiểu biết từ trước tới nay, chuyện tốt như vậy bạn học còn không đi tiên phong, khiến hẳn hơn ba mươi phút không nói câu nào, tuyệt đối không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! Đó là vĩnh viễn không có khả năng!

Thiên Sơn Mộ Bạch: “Bì Ngạn, nguoi lại đây cho ta.” Vì thế, rốt cuộc có người không chịu nổi áp lực, muốn mở ra cái miệng kia. Một bên oán hận nghĩ, một đám đội ngũ này để làm cái gì?!..... Ngay cả kêu một người diệt quái cũng phải cần mảnh khóc mưu kế! “Huyết nha” kia phỏng chừng ta còn chưa kịp tới gần đã bị giết, người đã chết thì còn cần thêm máu thêm được làm gì? Không có Vi Vũ, Thiên Sơn trở thành kẻ bị mọi người ức hiếp, bị mọi người hăm dọa, Thiên Sơn rơi lệ, không hề muốn ép ác ma mở miệng, bất đắc dĩ, tình thế bức bách. Ô ô.

.....

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 16: Cô nam quả nữ

Một giây trôi qua, không có ai trả lời.

Năm giây trôi qua, như cũ không thấy ai trả lời.

Mười giây trôi qua, không có ai trả lời chính là không có ai trả lời.

Nửa phút trôi qua.

.....

Rất cực, đợi hai phút trôi qua.

Thiên Sơn Mộ Bạch: “Bì Ngạn!” Biểu tình rống to, người khiêm tốn như Mộ Bạch cũng nhịn không được tức giận, Nguoi xem nguoi xem, này đều là do ai? Bình thường nhân nhân không có việc gì còn chưa tính, thời điểm trọng yếu nguoi liền đi lên đánh hạ, đánh quái này là chuyện nhỏ, cư nhiên vẫn là nhân rồi chính là nhân rồi, không ra tay sẽ không ra tay, có người như vậy sao?! Thiên Sơn nổi giận!..... nếu không phải như vậy, giữ nguoi làm gì?!

Tiểu Khuynh Thành: “.....” Đưa lên hoa tươi, dám đối với yêu nghiệt kia rống to, bội phục a bội phục.

Lưu Quang Dự: “.....” Đồng dạng đưa lên hoa tươi, lão bà vĩnh viễn đứng, đi theo lão bà đưa hoa, khẳng định là không có sai.

Từ Từ: “.....” không ngừng vỗ tay, Thiên Sơn, người cuối cùng cũng trở thành thần tượng! Thần tượng! Ngay cả tầm mắt của Từ Từ bạn học cũng lập tức từ nhìn thẳng chuyển thành nhìn ngược lên.....

Mèo con quý mị: “Thiên Sơn, ta mới phát hiện, người so với đại thần còn thần hơn.....” Mắt lấp lánh sao, trạng thái si mê. Cứ nhiên dám rộng to với đại thần.....

.....

Bì Ngạn Khai Hoa: “Ân?” Rốt cục gõ ra một chữ. Thật đúng như là “thiên hô vạn hoán thủy xuất lai, do bảo tỷ bà bán già điện”! (TĐHS: pó tay, k hiểu nghĩa =...) Một chữ “Ân” thêm một dấu chấm hỏi liền khiến cho vô số người chú ý..... (vô số: nói về 6 người..... 5 người trong đội ngũ cộng thêm với người nào đang nằm nhờ trong lòng người nào đó.....)

Thiên Sơn Mộ Bạch: “Đến người lên.....” Mỗi nam tử trước màn hình máy tính bà vai nhanh chóng sụp xuống, trước kia không cần phải nói, hồng y nam tử kia đều tự mình ở thời điểm đánh tiêu yêu một mình một người xông lên, hôm nay như thế nào lại không tự giác như vậy?..... Chẳng lẽ, Thủy Thủy không có mặt, người liên cái gì cũng thăm nghĩ không vui đùa, hẳn cái gì cũng không quan tâm không để ý?!..... Ô ô, thời đại này, mạng so với giấy còn rẻ..... Thiên Sơn khóc.

.....

Bì Ngạn Khai Hoa: “Ta đang ăn cơm, người chờ.” Lại qua hồi lâu, một câu như vậy một lần nữa xuất hiện trên màn hình, cực đoạn vô cùng.

Bì Ngạn Khai Hoa: “Lão bà của ta đang uy ta ăn nga.....” Cơ hồ là lập tức, lại có một câu khác nhảy ra trên màn hình, tổn thương mắt mọi người. Hắc hắc hắc, ta có lão bà của ta uy ăn, các người không có đi, hắc hắc, hăm mộ ta đi hăm mộ ta đi!..... Mỗi nam tử nhảy nhót lại dương dương tự đắc.

.....

Một trận trầm mặc.....

.....

Tay Liễu Thủy đang cầm thìa đưa qua dừng lại giữa không trung, động tác khác hoàn toàn so với hẳn, mở to hai mắt nhìn chằm chằm màn hình máy tính, vạn phần hoảng sợ.

Ác ma, không phải là đem miếng cơm cuối cùng cho người ăn xong đây sao, người có tất yếu phải chinh người ta như vậy?.....

Trên màn hình máy tính, kênh phụ đề không ngừng quay cuồng, đủ loại sắc thái, lại vô luận như thế nào, kênh đội ngũ cũng không thoát ra một ký tự nào. Náo nhiệt lại lặng im.....

Bì Ngạn Khai Hoa: “Thủy Thủy lão bà là con heo lười, hiện tại mới rời giường đâu.” Ngữ khí rất là vô tội, nhưng khoe môi lại lạnh lẽo gọn lên một hình cung xinh đẹp, tay phải trên bàn phím gõ nhanh.

“Yêu nghiệt!.....” Liễu Thủy ngao lên, tro mắt nhìn dòng chữ hoàn tất, ý đồ ngăn cản, nói như vậy, còn muốn người ta sống hay không?..... Ô ô..... Ác ma!

Nhưng là bất đắc dĩ thay, tay trái cầm bát, tay phải cầm thìa, Thủy Thủy lại không phải trong truyền thuyết thần kỳ có ba tay, bởi vậy, cho nên, kết quả..... Câu nói kia vẫn là hoa hoa lệ lệ nhảy lên màn hình lớn trò chơi “Nguyệt Quang lưu vực”, vô lực ngăn cản.

“Ngoan.” Mắt xinh đẹp mỉm cười, nhìn thẳng về mai ai oán khóc không ra nước mắt của mẫu Thủy, Tư Hú trấn an nói. Ôm lấy thắt lưng mẫu Thủy, tay trái đang cầm lấy thìa đồng cứng giữa không trung được đưa lại gần càng gần, nhẹ nhàng di động, há mồm, ngậm lấy.

Không quan tâm hành vi ái muội như thế của yêu nghiệt, ánh mắt Liễu Thủy vẫn dính chặt trên màn hình máy tính, nhìn một loạt ký tự đang dần xuất hiện, khóc không ra nước mắt.

“Yêu nghiệt.....” Liễu Thủy không tự giác thấp giọng thì thầm tự nói, hoàn toàn không thấy mình trong mắt người kia, cảm hếch lên, miệng cười đến giống như nhất trích miêu tình.

[Đội ngũ]

Từ Từ: “Uy người ăn cơm” Một loạt biểu tình khiếp sợ.

Mèo con quý mị: “Đại thần, lão bà của người là ai?” Như cũ là một biểu tình khiếp sợ, đây là hoàn toàn bị vây hãm trong tình trạng thực tế của người nào đó. Chẳng lẽ, trong trò chơi có Thủy Thủy, trong hiện thực cũng có “Thủy Thủy lão bà”?.....

Thiên Sơn Mộ Bạch: “Người nói Thủy Thủy sẽ không phải cái kia Thủy Thủy đi?” Ra vẻ rất hiểu vấn đề, nhìn nhìn lại nam nhân đang ngồi trước màn hình, toàn thân đã hoàn toàn căng cứng, bức bách chính mình một chữ lại một chữ gõ lên, mới nói thành một câu như vậy!

Tiểu Khuynh Thành: “Cô nam quả nữ, chung sống bất hợp pháp, ha ha ha ha....” Hoa hậu giảng đường mỹ nhân luôn lợi hại như vậy, sau khi bắt được trọng điểm liền cười đến áy muội.

Hoa hậu giảng đường mỹ nhân, trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo, ngạo như thế nào bá quát như vậy?!..... Liễu Thủy hài tử cảm giác được lòng mình bị lời nói áy muội này khiến cho [Đ] nảy nở, còn chảy máu nữa.

Mèo con quỷ mị: “Oa, mới rời giường, mới rời giường.” Mèo con bưng tỉnh đại ngộ, sau đó hưng phấn ngao.

Từ Từ: “Thủy Thủy, Thủy Thủy lão bà, ăn cơm, rời giường, oa ha ha ha ha cấp.....” Một cái đại tin tức hoảng hốt, từ trong khiếp sợ hoàn hồn, đại loa của Từ Từ lại tiếp tục hoạt động.

Tiểu Khuynh Thành: “Thủy Thủy, đem qua ngủ ngon đi?” Lời này, là đối với Thủy Thủy trước màn hình nói.

.....

Một trang một trang.

Màn hình tiếp tục quay cuồng.

Không thể nhìn được nữa, một tay lấy bát cùng thìa đặt lên bàn, đẩy ra tay yêu nghiệt trên bàn phím, vội vàng gõ chữ, giải thích a giải thích, cái gì trong sạch, cái gì danh dự, hoàn toàn bị hủy a a a a..... Ô ô.....

[Đội ngũ]

Bi Ngạn Khai Hoa: “Chúng ta cái gì cũng không phát sinh!” rất là thận trọng tuyên cáo. Người nào đó cho rằng rất trọng yếu rất trọng yếu phải giải thích, một câu tiếp một câu tiếp tục toát ra.

.....

Từ Từ: “Bi Ngạn a, làm tình phải có tiết chế a tiết chế, xem Thủy Thủy của chúng ta bị làm cho mệt đến mức không thể rời giường!” Từ Từ đã muốn từ cuồng tiếu phát triển thành quan tâm cùng khuyên nhủ. Cái gì BOSS cái gì “Huyết nha” đã sớm bị ném qua sau đầu, thời khác máu chốt, bá quát so với bất kỳ cái gì đều trọng yếu!

Mèo con quỷ mị: “Khi nào thì kết hôn? Khi nào thì sinh hài tử?” Đề tài này, là càng nói càng xa.....

Tiểu Khuynh Thành: “Ta không ngại làm mẹ nuôi.” Hoa hậu giảng đường mỹ nhân lãnh ngạo, cư nhiên cũng mở miệng bàn luận danh hiệu mẹ nuôi tương lai của cục cưng.....

Thiên Sơn Mộ Bạch: “Thủy Thủy.....” Thiên Sơn hài tử cũng có rất nhiều điều muốn nói a muốn nói.

.....

Màn hình tiếp tục quay cuồng, đề tài chưa dứt, mỗ Thủy thực hoa lệ bị mọi người bỏ qua.....

.....

Quay đầu, cọ cọ, càng tiến sâu vào trong lòng yêu nghiệt, ôm đầu số mọi chuyện khóc rống.

Hai phút sau, rất cốt khí gạt lệ, quay đầu, đứng dậy, đi vào phòng khách. Nội tâm nức nở---- không để ý tới bang phái bại hoại này, ta đi xem ti vi, ô ô.....

Ra vẻ kiên cường, khóe mắt mang dư quang nhìn về phía màn hình máy tính, không nghĩ tới, lại rất rõ ràng, người từ đầu đến cuối vẫn chưa nói câu nào bị mỗ Thủy cho là người vạn ác lại thiện tâm nói ra một câu ____

[Đội ngũ]

Lưu Quang Dự: “Như vậy, Khuynh Thành, chúng ta khi nào gặp mặt?”.....

.....

“Yêu nghiệt, quần áo của em đâu?!” Hai giờ sau, ngồi ở phòng khách xem ti vi, Liễu Thủy rống to. Xem hết một bộ phim kinh dị, phi thường nhập tâm, không có yêu nghiệt ở bên quấy rối, không ai quấy rầy xem liên tục cảm giác thực phi thường tốt. Chờ phục hồi lại tinh thần, bỗng nhiên nhớ ra còn có chuyện quần áo như vậy. Ở nhà mặc quần áo như vậy còn không tính, chẳng lẽ còn mặc như vậy về phòng?..... Chỉ là nghĩ tới, đều cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

Đội mồi, không có thanh âm.....

“Yêu nghiệt!.....” Liễu Thủy tiếp tục ngao lên, hai chữ “yêu nghiệt” tai họa như vậy kêu lên phá lệ dễ nghe. Lần đầu tiên gọi như vậy, yêu nghiệt cư nhiên

không phản bác, vì thế, lớn gan lần thứ nhất, ắt sẽ có lần thứ hai, thứ ba, thứ ta.....

“Trên ban công.” Bị kêu như vậy, muốn vờ như không nghe thấy cũng khó. Vì thế, Tư Húc ngẩng đầu hướng Liễu Thủy gợn lên một nụ cười, ngón trỏ chỉ về phía phòng bếp.

Nghe được chỉ thị, bỗng nhiên có một dự cảm không tốt, nhảy lên, đi dép lê vào ‘lạch cạch’ ‘lạch cạch’ chạy vào phòng bếp, tầm mắt nhìn thấy, ở ban công rộng lớn có vài bộ quần áo, của Tư Húc, cũng của chính mình, áo T-shirt, quần bò, ngay cả Bra đều được treo lên mắc cho gió thổi bay.....

Ồ ô.....

“Buổi chiều liền khô.” Nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi tới gần, Tư Húc không ngẩng đầu, như là trấn án. Bị hai bàn tay che lại mắt, tuyệt đối tuyệt đối sẽ không nói cho Thủy Thủy biết, đã sắp xếp quần áo cảm thấy phù hợp với Thủy Thủy do mình mua, thu thập trong tủ quần áo. Cái kia, chờ người nào đó phát hiện rồi nói sau, ha ha.....

.....

Thời gian ở chung ấm áp ngọt ngào chậm rãi trôi qua, trong trò chơi, huynh đệ tỷ muội bởi vì biết Bí Ngạn cùng Thủy Thủy thật sự quen biết mà chịu đả kích sâu sắc, đều đều có diễn biến mới. Như thế nào chuyện tốt đều do hai cái người vô lương tâm kia làm trước?!

Hoa hậu giảng đường mỹ nhân cùng Lưu Quang Dục đã thực sự lén gặp mặt sau đó.

Vì Vũ cùng Thiên Sơn cũng giống như trên.

Thời gian mấy tháng, trong trò chơi đã trải qua hoa nở hoa tàn, có người rời khỏi trò chơi, lại có người mới tham gia, nhưng hoàn hảo, chuyện tối hạnh phúc trong trò chơi, những người Liễu Thủy từng gặp qua _____ dù là bạn tốt hay bạn bình thường đều không có ai nói muốn rời khỏi trò chơi.

Đào mất đã đến kỳ nghỉ đông. Liễu ba Liễu mẹ đã liên tiếp gọi điện mấy lần, hỏi Thủy Thủy khi nào thì về nhà, đối với Thủy Thủy ở thành phố B cả một học kỳ không gặp, thật là nhớ.

Vì thế, kiểm tra xong môn cuối cùng, không để ý tới Tư Húc yêu nghiệt vô tội, làm nũng mang theo ánh mắt giữ lại, Liễu Thủy liền thu xếp hành lý, lên đường! Đem yêu nghiệt ném vào kỳ kiểm tra môn cuối cùng, yêu nghiệt oán khí tận trời.....

“Hô.....” Kéo hành lý xuống xe lửa, Liễu Thủy thở phào nhẹ nhõm, hai ngày xe lửa a xe lửa, cho dù là nằm trên giường, ngồi xuống cũng là muốn lấy mạng!

A a a a a..... Liễu Thủy đã trở lại.

Gọi điện thoại cho Liễu ba Liễu mẹ, cam đoan khi trở về sẽ có com nóng hôi hổi, sờ sờ bụng, Liễu Thủy kéo hành lý tiến về phía cửa ra nhà ga.

“Honey....”

“Honey....”

Điện thoại vào lúc này reo vang, sau một trận rối loạn, rút cuộc cầm lên điện thoại, nghe máy.

“Thủy Thủy.” Đầu kia điện thoại vang lên tiếng nói độc đáo của Tư Húc.

“Àn.” Liễu Thủy trả lời, mới hai ngày không gặp mà thôi, đã muốn nhớ mong thật nhiều, ở trên xe lửa cầm điện thoại lại buông, cầm điện thoại lại buông, trước mắt không ngừng hiện lên ánh mắt ai oán của yêu nghiệt khi ly biệt, khiến cho dừng khi gọi điện thoại tan biến. Yêu nghiệt a yêu nghiệt, người nói Liễu Thủy làm thế nào với người cho phải?.....

“Nhớ anh không?” Tiếng nói nghi hoặc trầm thấp mang theo tiếng cười thoáng qua.

.....

Bước chân dừng lại tại cửa nhà ga, sau một lúc lâu, Liễu Thủy đều không có trả lời. Nhớ, như thế nào không nhớ đây?..... Nhưng là như vậy bắt Liễu Thủy tự mình nói ra khỏi miệng vẫn là phi thường khó khăn, vẫn là câu nói kia, Thủy Thủy cũng là da mặt mỏng, thẹn thùng a!

“Anh ở ngay bên cạnh em nga, Thủy Thủy.” Thanh âm trầm trọc của Tư Húc lại vang lên bên tai.

“Tư Húc!” Liễu Thủy quay đầu, kinh hô.

Tư Húc, rõ ràng là Tư Húc!.....

.....

Ngồi ở ghế phụ lái, một người ngây ngốc một người cười đến thực ngọt ngào, nói tóm lại, chính là ngọt ngào ngây ngô cười..... ____!

Khi Tư Húc đem hành lý đặt sau cốp xe, khi Tư Húc ngồi vào ghế lái, Khi Tư Húc thắt dây an toàn cho nàng, Liễu Thủy vẫn cười, phi thường thỏa mãn. Không nghĩ tới, ở nhà ga cũng có thể tìm ra Tư Húc, không chỗ nào không có Tư Húc, hắc hắc hắc hắc.....

Ngồi vào chỗ của mình, ánh mắt nhìn vào tấm gương phản chiếu Liễu Thủy ngây ngô cười, Tư Húc sùng nịch cúi đầu cười. Khởi động xe, hướng nhà Liễu Thủy chạy đi.

“Tư Húc, nhà em ở XXXXXXXX” thật vất vả lấy lại tinh thần, Liễu Thủy mở miệng nói địa chỉ nhà mình. Kỳ thật nhà cách nhà ga rất gần, hơn mười hai mươi phút đi xe. Rất nhớ rất nhớ Tư Húc, cho nên Liễu Thủy ước rằng đoạn đường ngắn ngủi kia có thể tại học kỳ sau dài ra thật nhiều thật nhiều.
Đương nhiên, ước mơ này cuối cùng chỉ là một hồi mộng tưởng ____!

“Anh biết, ngu ngốc.” Ha ha..... Cười khoái trá, Tư Húc cũng là phi thường vui vẻ. Tư Húc như thế nào lại không biết địa chỉ nhà Liễu Thủy? Thủy Thủy ngu ngốc..... bắt đầu đi lạc đầu.

“Anh mới ngu ngốc.” Bị người kỳ thị, vấn đề này là cực kỳ cực kỳ nghiêm trọng, vì thế Liễu Thủy lập tức phản kích.

“Là, anh ngốc.” Vì thế, người đang lái xe phi thường sáng khoái thừa nhận.

“Em ngu, ngốc cùng ngu ở cùng một chỗ tạo thành ngu ngốc.” Sau đó nói tiếp.

“.....”..... Gặp người mặt dày như vậy, Liễu Thủy còn có thể nói gì? Chỉ có thể không nói gì.....

.....

..... Là, ta là heo. Ta là chồng heo, người là heo mẹ, chồng heo cùng heo mẹ sinh cục cưng gọi là heo cục cưng, ngao ngao~~

.....

Đường a, nó chỉ có ngắn như vậy cũng sẽ không biến dài, thời gian a, chậm một phần giây cũng sẽ không quay lại một giây. Cho nên, hơn mười phút sau, xe một đường không bị ngăn trở dừng lại trước cửa nhà Liễu Thủy.

Trước khi chuẩn bị chào tạm biệt, đứng dưới mái hiên nhà xe nắm lấy tay Liễu Thủy, kéo mạnh lại, Liễu Thủy vững vàng rơi vào trong lòng Tư Húc yêu nghiệt.

“Thủy Thủy lão bà, nhớ rõ rất nhớ anh nga.” Cúi đầu, thanh âm nhẹ nhàng bên tai, có chút lả nhẽ, có chút không nổi.

“Không được không nhớ anh.” Ngừ khí bá đạo.

“Được.” Ở trong vòng tay ấm áp của Tư Húc, ngoan hiền trả lời.

“Nhớ gọi điện cho anh.....” Ngừ khí tiếp theo mang theo hương vị căm giận. Dù không đợi cùng nhau trở về, bản thân sẽ nguyện ý chịu ủy khuất lên máy bay đuổi theo tàu hỏa kia, bị cự tuyệt không kể, mà người kia, suốt hai ngày, ngay cả gọi điện, thậm chí ngay cả một tin nhắn cũng chưa nhận được! Nguyên lai, người này còn đang giận dữ Thủy vì hai ngày qua không gọi điện, không nhắn tin đâu!.....

“Được.” Liễu Thủy lại đáp ứng, một ngày không gặp như cách ba thu, hai ngày này đều không gặp, Tư Húc nói cái gì, Liễu Thủy đều nghĩ cũng không nghĩ liền đáp ứng rồi!

“Anh không ở bên cạnh em, không cho phép e thông đồng cùng người con trai khác.” Ngay cả liếc nhìn cũng không được!.....

“Được.” Về nhà sẽ không ra khỏi cửa, liền chỉ có thể thấy một người con trai là Liễu ba.... Vì thế, đồng ý.

“Trời lạnh nhớ mặc thêm quần áo.” Lo lắng tiếp theo lại là quan tâm.

“Được.” Trả lời không chút do dự.

“Ba bữa phải ăn đúng giờ.” Tiếp tục thăm thì nói.

“Được.” Ở nhà sẽ không bị đói, tiếp tục đáp ứng.....

.....

“Sau khi tốt nghiệp liền gả cho anh.” Vì thế, hồ được đào sẵn....

“Được.” Vì thế, có người ngây ngốc, nhảy xuống.....

.....

Q.3 - Chương 17: Ta muốn kháng án

Về nhà chính là về lại thiên đường.

Liễu ba Liễu mẹ đối với Liễu Thủy thật sự rất nhiệt tình sẵn đón. Hồi han ân cần chỉ sợ khiến Thủy Thủy bị lạnh, ba bữa cùng ăn đêm chỉ sợ Thủy Thủy bị đói. Vì thế, ở nhà ngáy giấc nửa tháng, cúi đầu sờ sờ trên lưng đột nhiên xuất hiện một đám thịt chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, Liễu Thủy chỉ có thể chặc chặc lưỡi, nãy đó, không biết khi yêu nghiệt sờ tới sẽ thế nào đâu? A.....

Về gia đình yêu nghiệt, Liễu Thủy hiểu biết không nhiều lắm, yêu nghiệt không đề cập đến, Liễu Thủy cũng sẽ không hỏi làm gì. Chỉ biết yêu nghiệt cùng nàng giống nhau, đều ở thành phố B, bất quá là khi học sơ trung mới chuyển đến, trước đó vẫn sống ở thành phố C. Cha mẹ yêu nghiệt ly dị một thời gian lại tái hợp, hiện tại cũng ở thành phố B. Mẹ Tư Húc trước mất làm việc tại một trường trung học, b Tư Húc làm cái gì, Liễu Thủy sẽ không 猜 mà biết.

Một thời gian rất dài không nhìn thấy Tư Húc yêu nghiệt, cùng ở thành phố B, nhưng cũng chỉ thấy mặt có hai lần, vừa đến kỳ nghỉ cuối năm, Tư Húc lại bận rộn, quay chụp, quảng cáo đủ loại công tác xếp thành đồng, nhớ Tư Húc, Liễu Thủy thật ai oán! Yêu nghiệt, người có biết hay không Liễu Thủy đang rất nhớ người?!.....

Ánh mắt u oán nhìn Liễu mẹ bùng canh gà vừa tiến vào cửa, hơi nóng tản mát ra mùi thơm rất nồng, rất là câu nhân a câu nhân.

..... Nhưng là, vì sao lại nhiều như vậy?.....

..... Lại nhưng là, Liễu Thủy là người, Liễu Thủy không phải heo.

..... Hón nữa, tương lai, Liễu Thủy cũng không tính đi vào hàng ngũ heo đi.

..... Vì thế, Liễu Thủy rất chi là đại nghĩa, rất chi là bi phần đưa ra một quyết định ____ yêu nghiệt, em đã nhớ anh đến ngay cả cơm ăn cũng không vô!.....

Nhấn tâm đem bữa đêm yêu thương đặt cạnh bàn học, tiếp tục vui đầu vào trò chơi!

Trên màn hình, bạch y nữ tử cầm pháp trượng đứng bên cạnh đám quái, anh dũng chém giết, thiên lôi rầm rầm, huyết băng bắn ra bốn phía, hai chữ ‘Thủy Thủy’ trên đỉnh đầu bị một đám quái vây quây, truy đuổi ầm ầm, nhìn như yếu nhược kỳ thật vô cùng bu rầu, thỉnh thoảng xuất hiện ánh sáng thêm máu thêm được.

Trên bầu trời, có hồng y nam tử thỉnh thoảng ném ra cái kỹ năng, sau đó, liền nhàn nhàn đáng chú ý tán gẫu, hoàn toàn không để ý tới Thủy Thủy đáng vô cùng bận rộn, hăng hái chiến đấu.

[Đội ngũ]

Tiểu Khuynh Thành: “Thủy Thủy, còn có kinh nghiệm thăng cấp Bách Phân Chi.”

Tiểu Khuynh Thành: “Thủy Thủy, bên trái còn có một quái chưa đánh tới.”

Tiểu Khuynh Thành: “‘Vùng huyền’ trước, bỏn!”

Tiểu Khuynh Thành: “Thủy Thủy.....”

.....

Kênh đội ngũ không ngừng xuất hiện cái mới.

Tiểu Khuynh Thành ở trên bầu trời chỉ huy chiến đấu, Thủy Thủy đáng thương bị đám quái vây đánh còn bị người hăm hại!

Đồn rằng, Tiểu Khuynh Thành trong thời gian ngắn ngủi vài ngày mà thăng hơn sáu mươi cấp chính là nhờ vào cu li không sợ chết không sợ mệt nào đó, như Thủy Thủy, càng như hoa hậu giảng đường mỹ nhân lão công, Lưu Quang Dục. Hôm nay, Lưu Quang Dục không có mặt, cho nên Thủy Thủy mới có thể bị ném tới giữa đám quái. Đối với thăng cấp, Tiểu Khuynh Thành có chấp nhất mãnh liệt, cho dù là tiểu hào, cũng hận không thể trong vòng một đêm tiến lên mẫn cấp.....

Càng nghe nói, nghỉ ở nhà, hoa hậu giảng đường mỹ nhân nhất thời nổi hứng lập tiểu hào, gọi là Tiểu Khuynh Thành, chức nghiệp y sư, giới tính, nam!..... __ __!

.....

[Đội ngũ]

Tiểu Khuynh Thành: “Thủy Thủy, Bỉ Ngạn vài ngày không login.” Hoa hậu giảng đường mỹ nhân hôm nay đối với Thủy Thủy phá lệ có chuyện muốn nói a muốn nói.

Tiểu Khuynh Thành: “Thủy Thủy, nhớ Bỉ Ngạn không?.....” Nói xong chuyện đánh quái liền tiếp tục tán gẫu chuyện tình cảm.

Tiểu Khuynh Thành: “Tốt lắm, người không cần phải nói, ta khẳng định là người nhớ hẳn!” Hắc hắc hắc hắc..... Trước màn hình, khuôn mặt xinh đẹp của Dương Khoảnh Vân tràn đầy ý cười, khoe mỗi nghịch ngợm giương lên. Ở chung càng lâu, bản chất xấu xa mà hoa hậu giảng đường mỹ nhân che dấu đã lâu càng lúc càng bại lộ.

Xem người nào đó chuẩn bị đánh quái không có thời gian, không có tinh lực trả lời cái vấn đề khiến cho người ta phát điên kia, hoa hậu giảng đường mỹ nhân Dương Khoảnh Vân rất là hào tâm tự hỏi tự đáp, làm cho Thủy Thủy bị kéo tới làm cu li chỉ có thể yên lặng rơi lệ nhưng không thể nào nói thành lời..... Thật muốn lớn tiếng hét lên, không thời gian a không thời gian! Ô ô.....

Tiểu Khuynh Thành: “Thủy Thủy.....” Vì thế, hoa hậu giảng đường mỹ nhân càng mở ra kênh trò chuyện, thiên nam địa bắc trêu chọc lung tung.

.....

Mất thấy con quái cuối cùng rốt cục ngã xuống, thần kinh căng thẳng của Liễu Thủy rốt cuộc được thả lỏng, thở phào một hơi, rốt cục có thể nói chuyện a a a a..... Người chèn người, có thể chèn chết người a! Liễu Thủy chính là mau bị hoa hậu giảng đường mỹ nhân khiến cho thần kinh suy nhược, bị đè nén mà chết bất đắc kỳ tử a!.....

Hoa hậu giảng đường mỹ nhân, người này đúng là rắn rết mỹ nhân a rắn rết mỹ nhân!.....

Hoa hậu giảng đường mỹ nhân, người quả không hổ là đệ nhất xinh đẹp phá hư mỹ nhân!.....

.....

“Thủy Thủy, điện thoại!” Định thần lại, nhìn hồng y nam tử đáng hướng phía mình chạy tới, Liễu Thủy đang muốn nói nói, lời còn chưa kịp gõ lên, bên tai truyền tới âm thanh thúc giục của Liễu mẹ.

“Dạ.” Đáp lại một câu. Khi vội vàng thấy khuôn mặt đối thoại “gắn bó tương kế” hiện lên trên màn hình máy tính, nhấn xác định, đánh ra ba chữ “nghe điện thoại” cho hoa hậu giảng đường mỹ nhân, Liễu Thủy đứng dậy nghe điện thoại.

Lưu lại trên màn hình thân ảnh hồng y nam tử ôm bạch y nữ tử đứng giữa trời cao trong xanh.

“Uy, xin chào.” Từ trên tay Liễu mẹ nhận điện thoại, Liễu Thủy rất là nghi hoặc nghe máy, đã 10h50, sắp 11h, khuya như vậy, ai lại gọi đến? Như thế nào buổi tối không ngủ định học theo loài cú sao? 囧.

“Hắc hắc, Liễu Thủy, là tớ!.....” Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm hưng phấn, có chút trong trẻo, còn có như vậy quen thuộc.

“Nga, là anh.” Liễu Thủy trả lời. Nga, là cậu..... Như vậy, “Cậu là ai?.....” Thật sự không thể trách Thủy Thủy, nàng vẫn là tràn đầy mờ mịt, nghi hoặc không được, thanh âm rất quen thuộc, phương thức nói chuyện cũng rất quen thuộc, chính chính là nhớ không ra!

“.....” Đầu bên kia điện thoại một trận trầm mặc. “Liễu Thủy!” Rồi sau đó rống to, không thể nhịn được.

“.....”

“Ta là Lí Tư Tư! Lí Tư Tư!” Lần nữa cường điệu, đối với chuyện Liễu Thủy quên mình, Lí Tư Tư ý đồ nói thêm vài tiếng để đòi lấy chút trí nhớ ít ỏi của Liễu Thủy.

“..... Lí Tư Tư?.....” Thời điểm nghe đến cái tên này, Liễu Thủy thật sự cũng rất muốn rống to, cũng không thể hỏi lại một câu: Lí Tư Tư, người rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào?..... Mọi mớ trí nhớ, vẫn là nhớ không nổi a không nổi.

“..... Cậu cư nhiên không nhớ rõ tớ!” Lên án, hai mắt rung rung, hận không thể lập tức đứng trước mặt Liễu Thủy, lấy tay chỉ vào Liễu Thủy sau đó bị ai vui sướng khóc lớn, một tổ thích cậu như vậy, một tổ còn lúc nào cũng thương nhớ cậu, cậu cư nhiên không nhớ rõ tớ, cư nhiên cái gì cũng không nhớ rõ, người này thật bạc tình, nữ nhân bạc tình.....

“Kia trung học Thụ Đức cậu còn nhớ không? 17 tuổi ban A cậu còn nhớ không?” Đáy lòng còn ồ lên chút hy vọng, mặc dù ở cùng một trường học cùng lớp học hơn hai năm, biết rõ trí thông minh của người nào đó, trí nhớ là siêu quần như thế nào, nhưng vừa rồi nghe được một câu “cậu là ai?” thật sự là đối với người nào đó không tồn tại chút trí nhớ cảm thấy thực sự hoài nghi.

“Nhớ rõ.” Đầu này điện thoại, Liễu Thủy nhưng trả lời thật sự trầm đĩnh chặt sắt. Nhớ rõ, như thế nào không nhớ rõ? Có người nào ngay cả sơ trung học nơi nào cũng có thể quên sao?..... Tuy rằng chỉ học có hai năm liên chuyển trường, nhưng Liễu Thủy vẫn là nhớ rõ. Liễu Thủy kháng nghị, ngẫu nhiên phải không thể nhớ này, ngẫu nhiên là không thể nhớ cậu!..... ____!

囧.

“Vây là tốt rồi.” Đầu bên kia điện thoại lại truyền đến thanh âm của Lí Tư Tư, Liễu Thủy cảm giác được Lí Tư Tư đang thở dài nhẹ nhõm, không khỏi nở nụ cười. Thế mới nhớ ra, Lí Tư Tư hình như là đội trưởng khi học sơ trung, lúc ấy cùng chính mình có quan hệ rất tốt, chính là thật lâu không liên lạc, trong lúc nhất thời không nhớ ra, bạn học sơ trung này là một cô nhóc hoạt bát, hiện tại, nghe thấy, điểm ấy thật ra không có thay đổi, khó trách lại quen thuộc như vậy.

“Liễu Thủy, sơ trung tổ chức hội bạn học, lần này cậu nhất định phải tới nga, chúng tớ đều rất nhớ cậu.” Xác định Liễu Thủy nhớ rõ, Lí Tư Tư tiếp tục nói.

“.....” Liễu Thủy trầm mặc. Một chút cũng không có ý muốn tham gia.

“Đã tổ chức vài lần, hôm nay mới tìm được số điện thoại của cậu.” Kỳ thực bản thân cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái, người kia như thế nào lại biết số của Liễu Thủy, từ sau khi Liễu Thủy chuyển trường, số điện thoại bản cũng thay đổi, cho tới bây giờ cũng không thể liên lạc, mà cái người kia chính mình vẫn muốn mời, năm cuối mới chuyển tới trung học Thủy Đức, học kỳ một năm nhất mới từ ban C chuyển tới ban A, như thế nào có số điện thoại của Liễu Thủy? Kỳ quái a kỳ quái. Bản thân bắt quá là thuận tiện nói ra tên Liễu Thủy, cư nhiên biết được vẫn đều muốn hỏi số điện thoại, thật sự là thập phần kỳ lạ, mà cái kia mấy năm nay mời cũng không chút hưởng ứng, lần này cư nhiên một ngậm đáp ứng, lại thần kỳ! Cho nên, Lí Tư Tư hôm nay rất cuộc cảm giác được, thế giới này thật sự nơi nơi đều tràn ngập chuyện ngoài ý muốn, khắp nơi là kinh hi a kinh hi!

“Liễu Thủy, còn nhớ Phó Linh sao? Cậu ấy cũng tham gia, mỗi lần gặp cậu ấy, cậu ấy đều nói nhớ cậu muốn chết, nhưng lại chưa từng gặp được cậu.” Nhớ không được tớ không quan hệ, nhưng là cậu sẽ không đem bạn thân nhất cũng quên đi chứ?! Vừa đâm vừa xoa, đòn tấn công nhu tình này không thể đỡ. “Chúng tớ đều rất nhớ cậu.” Cuối cùng, còn bỏ thêm một câu. Dù chết, cũng muốn hoàn thành nhiệm vụ! Trong từ điển của Lí Tư Tư, không có hai chữ từ bỏ.

“.....” Tiếp tục bảo trì trầm mặc, không ở trầm mặc bùng nổ, ngay tại trầm mặc diệt vong. _ _ _ !

“Được.” Một chút kìm ức ngắt quãng hiện lên, rải rác lung tung, có một số người, có một số chuyện, đại đa số là vui vẻ. Trong lòng vừa động, rốt cuộc đáp ứng một câu “được”.

“Thật tốt quá, thật tốt quá, ha ha.” Đầu bên kia điện thoại lập tức truyền đến tiếng cười hưng phấn đến chói tai. “Kia, địa chỉ là.....” Sau đó, tiếp tục nói.

“.....” Liễu Thủy ghi nhớ.

.....

10 phút sau, trở lại phòng, trong lòng Liễu Thủy không yên a không yên, hoa hậu giảng đường mỹ nhân, cậu sẽ không vì chờ quá lâu mà nhất thời tức giận đem nhân vật Thủy Thủy vào giữa đám quái để nó tự sinh tự diệt đi! Trăm ngàn lần không cần a a a a a.....

Càng nghĩ càng cảm thấy có thể, càng ngày càng cảm thấy lạnh lẽo, chạy tới máy tính, chuyện thứ nhất chú ý chính là tìm kiếm thân ảnh bạc y kia!.....

Hô..... Hoàn hảo, như trước an an ổn ổn ngồi trong vòng ôm ấp của yêu nhân hoa hậu giảng đường mỹ nhân. Liễu Thủy buông lỏng tâm tư, gõ bàn phím, đưa lên. “Tớ đã trở về.” Đánh hồi xe.

Trên màn hình kênh đội ngũ tiện đà nhảy ra vô số sắc tự.

[Đội ngũ]

Tiểu Khuynh Thành: “Cậu đã trở lại?.....” Theo sát phía sau là biểu tình hoảng sợ.

Thủy Thủy: “Đúng vậy, tớ về rồi đây.” Tớ đã thật sự trở lại! Liễu Thủy lại kiên định nói thêm lần nữa. Bị biểu tình hoảng sợ kia của hoa hậu giảng đường mỹ nhân thu hút, thu hút.....

.....

Thủy Thủy: “..... Làm sao vậy?” Không thích hợp, hoàn toàn không thích hợp, tuyệt đối không thích hợp, ngay cả trong không khí cũng tràn ngập một cỗ khàn trương lại bất an, hoa hậu giảng đường mỹ nhân!..... Cậu có thể nói cho tớ biết vì sao tớ lại có loại ảo giác này đâu?!

Tiểu Khuynh Thành: “Không có gì a, cái gì cũng không phát sinh, tin tưởng tớ, thật sự, tin tưởng tớ!” Phủ nhận, kiên quyết phủ nhận.

Thủy Thủy: “.....” Nhưng là vì sao, nghe lại nghe thấy như vậy, tớ càng thêm không tin tưởng?.....

Tiểu Khuynh Thành: “Bi Ngạn vừa login nga.” Một bộ ngữ khí dụ hống, hoa hậu giảng đường mỹ nhân nói.

Tiểu Khuynh Thành: “Bất quá chưa đầy 5 phút, lại logout.” Tiếp theo nói một câu, thành công ngăn trở bàn tay đang muốn tìm kiếm yêu nghiệt.

Thủy Thủy: “.....” Trầm mặc..... Hoa hậu giảng đường mỹ nhân, không nên đùa giỡn người ta như vậy nha, ô ô.....

.....

Tiểu Khuynh Thành: “Bỉ Ngạn vừa rồi còn tới đây nga.” Lại là ngữ khí thần bí lại dụ hổng, hoa hậu giảng đường mỹ nhân nói.

Thủy Thủy: “.....” Đến nơi này cứ tới nơi này, cũng không phải là chưa từng đến qua.... Phút chốc, nhìn hình ảnh hồng y nam tử thân mật ôm lấy bạch t nữ tử , Liễu Thủy mạnh mẽ ngấn ra, tới nơi này?!..... Yêu nghiệt, tới! Nơi! Đây!?.....

Tiểu Khuynh Thành: “Lúc ấy tớ vừa lúc rồi tay, nhân rồi a nhân rồi, không nghĩ đã di động chuột để hôn nhẹ thân mật, lại không nghĩ vừa nhân chuột, sau đó ngẩng đầu nhìn màn hình, Bỉ Ngạn đang từ bên người chúng ta lướt qua, bay đi.”

.....

Liễu Thủy nhìn chăm chăm từng dòng chữ màu vàng hiện lên, thật sâu không nói gì.

.....

..... Hôn nhẹ thân mật?.....

..... Chẳng những bị nhìn thấy đang ôm, mà còn nhìn thấy đang hôn?.....

Này còn muốn để người ta sống không a a a a a?!..... Ô ô.

Tiểu Khuynh Thành: “Yên tâm, cậu ấy khẳng định không phát hiện.” Hoa hậu giảng đường mỹ nhân cố gắng khuyên giải, khẳng định không phát hiện a khẳng định không phát hiện, hắc hắc.....

Tiểu Khuynh Thành: “Thật sự, thời điểm tớ nhìn thấy cậu ấy, cậu ấy đã muốn bay thật xa.” Tớ thấy cậu ấy, cậu ấy đã muốn bay rất xa, về phần cậu ấy thấy tớ là không phải khoảng cách thật sự rất gần sẽ không thể biết, hắc hắc hắc hắc.....

Tiểu Khuynh Thành: “Thấy, cậu ấy cũng không nhất định biết cậu, bị tớ ôm nha!” Người là bị tớ ôm, nhưng là tên còn lại, cho nên, Thủy Thủy cậu nên bị thương a nên bị thương!.....

.....

Nhìn trên màn hình không ngừng hiện lên những dòng chữ, tâm Liễu Thủy giống như ướp trong hầm băng, dù gặp rét lạnh, cũng mạnh mẽ đập liên hồi, cầm lấy điện thoại đặt trên mặt bàn, bấm số điện thoại đã nhớ kĩ, gọi tới.

Trong điện thoại truyền đến từng âm thanh “đô” “đô” “đô” chờ đợi.

Một giây trôi qua.....

Hai giây trôi qua.....

Ba giây trôi qua.....

.....

Thẳng đến, một giọng nữ ôn nhu nhưng bài bản truyền đến, “Thực xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.”

.....

Không quan tâm, gọi lại.

Một giây.....

Hai giây.....

“Thực xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.”

.....

Không ngừng cố gắng, tiếp tục.

Một giây.....

Hai giây.....

“Thực xin lỗi, thuê.....”

.....

Thái độ kiên quyết, kiên trì đến cuối cùng chính là thắng lợi, tiếp tục!

.....

Không đếm được đã gọi bao nhiêu cuộc, gọi không được chính là gọi không được, không có người nghe chính là không có người nghe!.....

Ô ô..... Yêu nghiệt, người trước khi hành hình còn được một bữa ăn ngon, như thế nào một cơ hội kháng án anh cũng không cho?.....

Em không muốn chết không mình bạch a a a a a..... Ô ô.....

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 18: Giọt nước tràn ly

Cảm xúc hai ngày nay của Liễu Thủy phi thường không tốt, từ sau hôm đó, di động của Tư Húc liên tắt máy. Tư Húc, anh rút cuộc nghĩ cái gì?..... Em vô tội, Liễu Thủy cũng có thể tức giận nga!

Vì thế, quyết định không để ý tới, Liễu Thủy sinh khí, hậu quả thực nghiêm trọng!.....

Đảo mắt đến ngày họp lớp, Liễu mẹ không biết làm sao biết được tin tức, sau khi biết ngày họp lớp này, ngày hôm nay thường thường gõ cửa phòng Liễu Thủy, báo thời gian không còn sớm, là thời điểm thức dậy, một bộ dáng hận không thể bắt Liễu Thủy nhanh chóng tới trình diện.

Liễu Thủy囧.

Trời biết, Liễu mẹ bình thường đối với mọi chuyện lớn nhỏ đều không nói lấy một từ, nhưng là hôm nay, vì sao lại nóng vội như thế?! Làm cho Liễu Thủy hai ngày này bởi vì yêu nghiệt mà mất tự nhiên co rụt co rụt lại.

Mạnh mẽ lắc đầu, cảm thấy chính mình chịu tai họa của yêu nghiệt quá nặng, thần hồn nát thần tính, thần hồn nát thần tính.

Liễu mẹ như thế nào có thể tính kế đối với nữ nhi bảo bối Thủy Thủy đâu?!.....

..... Nhiều lắm cũng chỉ là thúc giục một chút mà thôi Thủy không cần đem chuyện quan trọng như vậy quên mất!.....

Họp lớp được ước hẹn tổ chức lúc 5h 30 chiều ở nhà hàng “Cánh Viên”, nhà hàng nổi tiếng thành phố C, bắt taxi, đến nơi, ngẩng đầu nhìn lên liền thấy hai chữ “Cánh Viên” lấp lánh ánh sáng, lại cảm thán một chút, đám bạn học kia thật đúng là tiền chủ.

Vươn tay trái, nhìn đồng hồ, đối với đồng hồ có thiên vị đặc thù, bởi vậy cho dù có điện thoại di động, vẫn là có thói quen đeo một cái đồng hồ trên tay. Thời gian vừa đúng, 5:30.

Mới qua năm mới, mùa đông vẫn là vô cùng lạnh, đem tay trái dút vào trong túi, Liễu Thủy đi vào nhà ăn.

Trên lý luận, Liễu Thủy cho rằng chính mình không có muộn, trên thực tế, Liễu Thủy cũng thật là không có muộn, vừa vặn đến đúng giờ. Nhưng là vì cái gì bị nhân viên nhà hàng đưa đến ngồi ghế chờ, một bước tiến vào, Liễu Thủy có một cảm giác đến muộn?! Bên trong nhà ăn cùng bên ngoài tương phản quá lớn, trong lúc nhất thời khiến cho Liễu Thủy có một cảm giác đang bước vào cảnh trong mơ.

“Cánh viên” nhà hàng, Liễu Thủy trước đó cũng đã tới qua, nói là nhà hàng, trên thực tế nói là nhà hàng giải trí cũng không sai biệt. Lầu một là nhà ăn, lầu hai trà lâu, lầu ba mặt chược bài kỳ, đủ loại trò chơi, KTV Từ Từ trên cơ bản có đủ loại phương thức giải trí.

Theo như Lí Tư Tư nói trong điện thoại thì cũng chỉ là cuộc hội họp đơn thuần, bạn học một ban, ha ha ăn com, uống uống trà mà thôi.

Nhưng là, đem mắt nhìn quanh, những khuôn mặt này.....

..... Chẳng lẽ chính mình lí giải sai?!.....

Liễu Thủy không nói gì.

..... Đây thật sự chính là “đơn thuần” ăn com chứ không phải yến hội?.....

Vì sao phòng to như vậy, sẽ là một vòng đảo lộn, khách và chủ đều một bộ dáng vui mừng?

..... Đây thực sự chỉ có bạn học một bạn sao?.....

Vì sao vừa nhìn, lại thấy đông đúc hơn trăm người?!.....

..... Thời gian chuyển trường ngắn ngủi một năm, chẳng lẽ trước khi hết sơ trung lại mọc ra thêm mấy chục người, trong trí nhớ số bạn học kia không ít những tuyệt đối sẽ không nhiều như vậy, chẳng lẽ không sợ thiếu chỗ ngồi sao?..... ____!

.....

Người có rất nhiều, áp dụng hình thức tiệc đứng, mọi người đều tự do đi lại, thuận tiện cho bạn học ôn chuyện ____ trên thực tế có thể lý giải là thuận tiện cho việc trao đổi bất quá! ____

Nhân viên phục vụ đem Liễu Thủy đến nơi này liền rời đi, Liễu Thủy đứng ở cửa, do dự không biết nên bước vào hay không, đáy lòng thật sự là có một cỗ xúc động mãnh liệt muốn xoay người. Nhưng là, Lí Tư Tư cực độ “tưởng niệm” Liễu Thủy, sẽ như thế nào không cho phép, vì thế, tùy thời chú ý động tĩnh phía cửa, Liễu Thủy vừa đứng ở cửa, liền hướng Liễu Thủy chạy tới.

“Liễu Thủy.” Rất xa, Lí Tư Tư liền gọi lên, thật sự là kích động a kích động, Liễu Thủy đến đây, Liễu Thủy thật sự đến đây! Ha ha ha ha..... Nhịn không được muốn ngửa mặt lên trời cười to, nhưng là, nhìn nhìn lại đám người đàm tiếu chung quanh, không khí hài hòa, nhịn không được cũng chỉ có thể nhịn!

Cuộc sống tựa như bàn trà, trên đó đặt rất nhiều chén trà.

Bỗng nhiên nhớ tới một câu như vậy. Trong lúc đó đặt mình vào giữa đám người, Liễu Thủy là vạn phần bất đắc dĩ a bất đắc dĩ, vì sao trước kia không phát hiện, đám bạn học sơ trung này chính là như vậy nhiệt tình như vậy thân thiết?

Nghĩ, muốn đi theo phía sau Lí Tư Tư nhận sự tiếp đón của mọi người, sau đó liền nhàn nhàn không có việc gì làm tìm một góc tường vắng vẻ, cùng một hai bạn thân sơ trung cùng nhau nói chuyện phiếm. Nhưng là, kế hoạch vĩnh viễn không ngăn nổi biến hóa, tiếp đón là đánh, người quen biết cũng có, nhưng là, vì sao, cả một đám nhìn như quen thuộc nhưng không nhớ ra tên, gọi chung là “người xa lạ” đều nhiệt tình như vậy vây quanh bản thân không ngừng nói chuyện, một chút cũng không có ý muốn rời đi.

Đột nhiên phát hiện, vài năm không thấy, mọi người đều trở nên hào phóng!!!.....

☹.

“Liễu Thủy, cậu thật sự đến đây, ha ha.” Tay trái xuất hiện một nữ sinh bộ dáng nhu thuận cực kỳ hưng phấn nói.

“Liễu Thủy, cậu có thể khiến tớ hận chết được, không lương tâm, vừa chuyển trường liền không có tin tức!” Bên phải lại bỗng dưng toát ra một thanh âm.

“Liễu Thủy, vài năm nay cậu đi nơi nào?” Cũng có người nghi vấn.

“Liễu Thủy.....” Phía trước có người đang nói chuyện.

“Liễu Thủy.....” Phía sau cư nhiên cũng có thể có âm thanh.

.....

Mọi người nhiệt tình làm cho Liễu Thủy thụ sủng nhược kinh, cảm động vô cùng, lệ rơi đầy mặt..... Bị đám người vây quanh, ai có thể cứu ta?! Ô ô.....

“Liễu Thủy.....”

“Liễu Thủy.....”

Bên tai truyền đến thanh âm, chung quanh, bốn phương tám hướng, Liễu Thủy mềm nhũn, trợn mắt há mồm.

Nhiều năm như vậy, vẫn là không thể thích ứng sự náo nhiệt như thế.

“A.....” Bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng thét chói tai, kinh sợ tâm hồn.

“Cậu xem cậu xem.....” Nữ sinh nhu thuận bên tay trái, hiện tại Liễu Thủy đã biết tên nàng là gì, tên là Hà Tĩnh. Hà Tĩnh không ngừng giật giật ống tay áo của cô gái bên cạnh mình, giống như phát hiện đại lục mới chỉ về phía cửa.

“Bọn họ cũng đến!.....” KHÔNG ngăn được thanh âm ngạc nhiên.

“Đúng vậy.....” bên tai không ngừng có người nói chuyện, không xuất hiện tên Liễu Thủy nữa, mặc kệ là ai đến, Liễu Thủy đều cảm ơn các người!

Liễu Thủy thò phào một hơi_____ được giải thoát rồi!.....

Vì thế, thừa dịp hỗn loạn, Liễu Thủy lặng lẽ nhìn về phía cửa sau, nhìn thấy một góc nọ, ngọn đèn ít, ít người, lặng yên, hoàn cảnh phi thường thích hợp để nghỉ ngơi!

“Lần này tổ chức họp lớp thật sự tốt nga! Liễu Thủy cũng đến đây, Phó Linh cũng đến đây, cư nhiên ngay cả bọn họ cũng đến đây.....” Bên tai, như cũ truyền tới thanh âm nói chuyện.

“Đúng vậy, tớ chính là nghe nói bọn họ tham gia mới tham gia.....” Có người nói.

“Tớ thiết hăm mộ bạn học này, thế nào cũng phải tới giúp vui.....” Lại có người nói.

“Khó trách.....” Còn có người nói.

“Bọn họ đứng chung một chỗ như vậy, thật xứng đôi....” Không ngừng có người nói.

“.....” Có vô số người nói.....

.....

Vì thế, thế giới của Liễu Thủy thanh tịnh.

Rót cuộc ngồi vào chỗ của mình, cầm lên ly nước ép trái cây đưa lên miệng, thuận thuận khí, ánh mắt nhìn về phía đám người đang tụ tập, ân nhân!.....

Người thật sự nhiều lắm, ân nhân bị bao vây chỉ có thể nhìn thấy vài góc áo, một nam một nữ bị vây giữa đám người. Đây một lũ có mối nối cũ! Rót cuộc biết mình vừa rồi bị vây là cảnh tượng đồ sộ như thế nào. Chẳng lẽ, bất kỳ người mới nào tới cũng có thể nhận được sự tiếp đón nhiệt tình như vậy sao?

Liễu Thủy☹.

Nhìn không thấy, ta cũng sẽ không nhìn, nhàn nhàn làm kẻ vô hình, thời gian rất nhanh sẽ trôi qua, sẽ theo kẻ hờ chạy trốn, tiếp theo liền có thể về nhà. Ân nhân, không phải Liễu Thủy không giúp các người, thật sự là động vật quá hung ác!..... Các người tự giải quyết cho tốt đi!

Thời gian lại trôi qua vài phút.

Không phải nghe nói Phó Linh cũng đến sao, như thế nào không thấy đâu? Đang ôm hoa quả ăn, Liễu Thủy rót cuộc nhớ tới một người như vậy, sau đó nghỉ hoặc. Vừa vào cửa đã bị đám người kia vây quanh đến hôn mê, ngay cả mục tiêu lớn nhất lần này như vậy cũng thiếu chút quên.

Vì thế ngẩng đầu.

Ngẩng đầu không quan hệ, người cúi đầu về sau sẽ ngẩng đầu, này có thể lý giải do quán tính, giống như ăn cơm như vậy đơn giản, giống như hô hấp nha vậy tự nhiên. Nhưng là, vừa ngẩng đầu liền thấy giữa sân, đám người tản ra, lại thấy người mình ngày đêm mong nhớ, bên người còn có một mỹ nữ cười đến vẻ mặt mê mị câu hồn, chuyện đơn giản tự nhiên sẽ trở nên không hề đơn thuần

Vì thế, bởi vì một động tác đơn giản kia, đáy lòng Liễu Thủy có một góc nhỏ thật không cẩn thận bị chạm đến, sau đó hùng hực tuôn trào_____ dầm chua!.....

Tư Húc?!.....

Cư nhiên là Tư Húc!.....

Liễu Thủy cư nhiên tại buổi họp lớp sơ trung có thể thấy Tư Húc!

Bên người Tư Húc còn có một cô gái, mà cái cô gái kia cư nhiên không phải tên là Liễu Thủy!

Liễu Thủy cảm giác tâm mình như bị cái gì hung hăng gõ vào, nhanh chóng co rút.

.....

Tư Húc, anh như thế nào lại xuất hiện ở đây?.....

.....

Còn có, chính là___ Tư Húc, đừng tưởng chỉ có người có thể sinh khí, có thể ăn dầm chua, chuyện như vậy, Liễu Thủy cũng có thể!

Liễu Thủy có rất nhiều chuyện muốn nói, muốn hỏi, nhưng vì sao Tư Húc lại xuất hiện ở đây? Cô gái như dính lên người người lại có quan hệ gì với người?

Liễu Thủy còn muốn lao ra nắm lấy yêu nghiệt hung hăng lay lay sau đó đánh ngất mang đi, cuối cùng, kéo yêu nghiệt còn đang mê man bỏ trốn. Không hề quan tâm tới cô gái đang dính chặt trên người Tư Húc, vẻ mặt cười đến hạnh phúc kia. Nhưng là, đương nhiên có thể suy nghĩ một chút, Thủy Thủy vẫn rất rụt rè, Liễu Thủy vẫn thực bình tĩnh, cho nên, nhẫn! Trên đầu chữ nhẫn có một cây đao, người nhẫn không thể nhẫn nhẫn nhẫn nhẫn.

Cô phải tin tưởng Tư Húc, cô phải tin tưởng yêu nghiệt, vợ chồng bất gian, ta nhất định đều bắt nó phải nén lại trong lòng!!!

Nhưng đã ra ngoài, lửa giận hừng hực không ngừng ở trong lòng Liễu Thủy chậm rãi thiêu đốt.....

“Nha đầu chết tiệt!” Trong khi kích động, bên tai truyền đến tiếng kêu kinh hi xa lạ mà quen thuộc, đem Liễu Thủy đang dán chặt ánh mắt vào hai thân ảnh ở giữa phòng kéo ra.

Cô gái Phó Linh này, nói tiếng vẫn luôn lớn tiếng như vậy, gọi tên, thế nào cũng phải như vậy囧. Liễu Thủy nhu nhu lỗ tai bị thương của mình, nhỏ giọng oán thầm Uy, cô gái, ta có tên!.....

“Nha đầu chết tiệt, cậu rốt cuộc cũng xuất hiện!” Bị Phó Linh lắc đến không thể hô hấp bình thường, vốn muốn hung hăng lắc mỗ yêu nghiệt, Liễu Thủy ý thức được một chuyện thật bị ai _____ muốn lắc người ta, bản thân lại bị người khác lắc! Thế giới đảo điên!.....

“Khụ..... Buông tay.” Liễu Thủy rốt cục có thể lên tiếng, nói thẳng ra tiếng lòng lớn nhất trong lòng giờ phút này..... Buông tay, tớ không thể hô hấp.....

Phó Linh, cậu đây là muốn mưu sát!.....

“Liễu Thủy, mấy năm nay cậu chết ở đâu vậy?” Ngồi vào chiếc ghế bên cạnh Liễu Thủy, tao nhả ăn hoa quả, để sự tươi mát vuốt ve vết hầu sau khi rống to, Phó Linh hỏi.

“Chết ở đâu?” Liễu Thủy lặp lại, nghiêng đầu nghĩ lại một chút. “Lên trung học, sau đó lên đại học.” Sau đó thận trọng đáp.

“Phốc.” Hoa quả bị ăn thực tao nhả, sau đó lại thực không tao nhả phun ra, thái dương Phó Linh không ngừng run rẩy.....

Nha đầu này, vài năm không gặp, khi nào thì trở nên thiên chân như vậy?

“Biết đó là ai không?” Tự động bỏ qua vấn đề này, Phó Linh hướng đầu về phía trước một chút, ý bảo Liễu Thủy nhìn nơi đó.

“Ai?” Không cần nhìn, Liễu Thủy cũng biết là ai. Nhưng là Liễu Thủy vẫn là tốt bụng để cho Phó Linh có cơ hội nói ra hết những chuyện khuynh đảo muốn nói.

“Tớ nói cho cậu....” Thăm dò, Phó Linh nói nhỏ với Liễu Thủy, thực thần bí nói. “Đó là Tư Húc cùng Trương Á Nhân.” Một bộ dáng nói ra tên hai người kia cậu nên biết hai người kia là ai, nên biết hình dáng bọn họ thế nào.

Trời biết, ngay cả giáp mặt nhìn thấy cũng không quen biết, sau khi nói ra tên, có thể biết rõ ràng thêm vài phần?

Bất quá thật thỏa mãn người nào đó đang có tâm tình muốn biết sự tình quan trọng.

“Nga, là bọn họ nha.....” Liễu Thủy đáp, thanh âm đậm bạc. Cô gái kia, nguyên lai tên là Trương Á Nhân.....

Nhìn đến cánh tay cô gái kia đang ôm lấy Tư Húc cười đến cả người run rẩy, thực nữ như vậy tên như thế nào lại khoa trương đến như vậy?..... Liễu Thủy thực 囧囧 nhiên. (Trương Á Nhân: có nghĩa là khoa trương)

“Sau khi chuyển trường không bao lâu liền cùng nhau chuyển tới lớp ta, công nhận là kim đồng ngọc nữ.” Bối bối, Phó Linh tiếp tục nói. Tựa hồ đối với chuyện này cũng phi thường không mong đợi a không mong đợi.

Hâm mộ sao? Có một chút.

Ghen tị sao? Có một chút.

.....

Nhưng, đều đã là quá khứ.

“Nga?” Thanh âm càng thêm mềm mại, Liễu Thủy đáp độc nhất một chữ, một bộ cảm thấy hứng thú, biểu tình nghi hoặc.

“Mỗi ngày đi học, cùng vào cùng ra, cứ chỉ thân mật, cậu nói đây là cái quan hệ gì đâu?” Bị người hỏi, vì thế hỏi lại. “Bất quá, cậu cứ nhiên chuyển trường không thấy được, thật sự là đáng tiếc a đáng tiếc.....” Hai người như vậy ở cùng một chỗ, trong nửa năm ngắn ngủi kia, thu được ánh mắt của mọi người trong trường trung học Thụ Đức, thật đúng là thập phần đẹp mắt a đẹp mắt.

“Thực đáng tiếc đâu.....” Liễu Thủy than nhẹ.

..... Yêu nghiệt, anh còn có cái gì em không biết đâu?

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 19: Nữ hoàng

Vốn là muốn vì bản thân tìm một nơi yên tĩnh, tô điểm cho bản thân giữa bầu không khí này, bằng tính cách Liễu Thủy luôn trạch như vậy, thật sự là không muốn ở giữa một đám người như vậy, người đối mặt người. Huống chi, yêu nghiệt còn ở đây, còn không biết được mục đích lần này của yêu nghiệt, Liễu Thủy lại quyết định đem sự nghiệp ẩn thân này càng thêm phát huy.

Yêu nghiệt, có chuyện gì, Liễu Thủy cùng người về nhà đóng cửa chậm rãi, nói, sau!

Ở một góc, ngồi cùng Phó Linh hai giờ, thời gian vài năm, cũng không khiến hai người xa cách trong lúc đó. Không có lại đi để ý tới Tư Húc cùng cô gái tên gọi Trương Á Nhân kia, chuyện của bọn họ trong lúc đó, tuy rằng nghi vấn đầy mình, nhưng là Liễu Thủy vẫn tình nguyện lựa chọn tin tưởng. Huống hồ hai giờ này, Tư Húc không có chuyện không phát hiện chính mình, nếu yêu nghiệt cảm thấy không cần giải thích, như vậy, cô việc gì phải đi hỏi?

Tuy rằng lửa giận nơi đáy lòng, như trước vẫn không ngừng cháy, chậm rãi lan tràn, thiêu đốt nóng rực!.....

Anh chết chắc rồi, Tư Húc!

Giữa lúc đang tán gẫu hưng phấn, đột nhiên ngừng đầu, kinh ngạc phát hiện bàn tay xa lạ đang vươn tới trước mắt.

Khiêu vũ?..... ㊦.

“Đi đi, đi đi.” Phó Linh ở một bên mồm mê, nhìn qua tựa hồ so với chính cô được mời hưng phấn hơn nhiều. Bên người Liễu Thủy vài năm nay năm cũng không thấy ai như Phó Linh, đều là sợ thiên hạ không loạn. ____!

“Liễu Thủy, ngồi ở đây nhiều rất nhàm chán, còn không mau đi.” Mồm mê không hiệu quả chuyển sang uy hiếp, trừng đôi mắt lạnh, Phó Linh còn có chút ái muội: Là đại soái cả lớp ta, cơ hội này nhất định phải nắm chắc!

Liễu Thủy không nói gì.

Tớ với cậu ngồi cùng nhau nhàm chán như vậy, tớ đi rồi, cậu một người ngồi đây sẽ không nhàm chán?!

Tầm mắt không tự giác nhìn về một góc nọ, một nam một nữ ngồi song song đàm tiếu, bạc môi xinh đẹp thường thường gọn lên, diên đảo chúng sinh.

Thu lại ánh mắt hoảng hốt, đang muốn quay đầu cự tuyệt lời mời, không ngờ trong nháy mắt lại nhìn thấy ánh mắt sâu kín thâm thúy mà quật cường của Tư Húc, sau đó hăm sâu, con ngươi như vậy, khiêu khích liếc mắt như vậy, còn mang theo một chút tức giận?!.....

Chọc Liễu Thủy thiếu chút nữa vỗ bàn đứng dậy.

Đôi mắt như thế, làm sao còn có cái gì câu hồn? Làm gì còn cái gì mị hoặc? Diên đảo chúng sinh? Quả thực ngay thơ không thể nói.

Nháy mắt giống như hồ ly tinh.

Giỏi lắm, Tư Húc yêu nghiệt!.....

“Được.” Vì thế ngừng đầu cười, khẽ gật đầu, nhận lời. Yêu nghiệt, hôm nay người không biết Liễu Thủy, Liễu Thủy cũng không quen biết người!

Bởi vì thời gian đã sắp điểm 8 rưỡi, bàn ăn đã muốn bị bỏ qua một bên, ở giữa tức thời làm thành một sân khiêu vũ, đương nhiên, đương nhiên, ý tưởng vĩ đại này là do lớp trưởng đại nhân của lớp 17 ban A Lí Tư Tư, theo như cách nói của Lí Tư Tư thì, chúng ta phải đóng lại tư tưởng lạc hậu, mở ra thời đại mới.

㊦.

Cái gì đóng lại tư tưởng cũ? Cái gì mở ra thời đại mới? Kỳ thật người căn bản chính là muốn thừa cơ phát tiết, nên mới điên cuồng đi?!.....

.....

Bên tai vang lên vũ khúc không tên, trên thảm đỏ giữa sân, lấy Lí Tư Tư làm trung tâm các sinh viên hoặc nhanh hoặc chậm, hoặc nhảy loạn hoặc nhẹ

nhàng, hưng phấn điên cuồng, đầu Liễu Thủy tràn đầy hắc tuyến.

Quần ma loạn vũ.

Mà chính mình, cũng tự trở thành một thành viên trong đó! ____

.....

Không nghĩ phải làm hành động điên cuồng như vậy, Liễu Thủy cũng chỉ là nhẹ nhàng bước theo điệu nhạc, làm thành rung động chân tay nhỏ nhỏ.

Có chuyện, ban đầu chính là lơ đãng, nhưng càng về sau lại càng trầm mê. Như ca hát, như trò chơi, càng như chuyện Liễu Thủy đang làm ____ khiêu vũ!

Không thể không nói, Liễu Thủy vô luận làm cái gì, đều là phi thường có năng khiếu. Từ nhỏ đến lớn, giấy khen trong nhà xếp thành đống. Mỗi khi phát giấy khen, Liễu Thủy dĩ nhiên chết lặng.

Thời điểm học sơ trung, Liễu ba Liễu mẹ một lòng muốn về con gái nhà mình xây dựng một môi trường học tập ưu việt, thử dịp Liễu Thủy còn nhỏ chọn một khóa học nghệ thuật, khi đó, Liễu Thủy chính là chọn vũ đạo, cho nên, Liễu Thủy có năng khiếu khiêu vũ. Qua vài năm, đủ loại đủ loại vũ đạo đều đã từng thử qua. Chính là sau khi chuyển trường, lại không tiếp tục, lúc trước, khi cáo biệt, đại lão sư đã dạy Liễu Thủy vũ đạo vài năm rất là tiếc hận, một lòng muốn giữ lại nhưng là không thắng được chủ ý rời khỏi của Liễu Thủy.

Đã nhiều năm không khiêu vũ, Liễu Thủy mới đầu trên sân nhảy có chút co quắp. Nhưng là từng churóng ngại dần biến mất hầu như không còn, thiên phú vũ đạo không thể mất đi, rất nhanh, Liễu Thủy liền đuổi kịp tiết tấu toàn trường.

Liễu Thủy đầu tiên tiến vào sân nhảy cũng chỉ có ý muốn chọc tức yêu nghiệt chút chút, biết yêu nghiệt thường thường xem thường phản ứng chính mình, Liễu Thủy thầm nghĩ nhỏ nhỏ báo cho yêu nghiệt, không có anh tại bên người, Liễu Thủy em còn có thể chơi thật thật sự sự vui vẻ! Yêu nghiệt, anh không cần đắc ý quá mức.

Nhưng là khi chân chính bước vào sân nhảy, thời điểm dung hòa trong đó, Liễu Thủy lại không thể nào tự hỏi, cái gì yêu nghiệt, cái gì Tư Húc, nhảy mất bị Liễu Thủy hoàn toàn ném qua sau đầu, hoàn toàn quên. Bên tai có thể nghe thấy cũng chỉ là vũ khúc, ánh mắt nhìn thấy cũng là đám người xung quanh xoay tròn xoay tròn theo từng bước nhảy, càng ngày nhảy càng nhập tâm, càng nhảy càng vui vẻ.

Tay chân chuyển động, eo mảnh lắc lư.

Tùy ca lắc lư, tùy khúc khởi vũ. (tùy theo ca khúc mà lắc lư, tùy theo nhịp điệu mà khiêu vũ.)

Vòng eo mảnh khảnh kia không ngừng uốn lượn, mùa đông lạnh giá, Liễu Thủy lại đỏ mồ hôi như mưa. Liễu Thủy cuồng nhiệt khiêu vũ tán ra mị lực không gì sánh nổi, dung mạo thanh lệ, diễm quang bắn ra bốn phía, tại sân nhảy này, nàng là nữ vương ____ Liễu Thủy.

Tư Húc nắm chặt cái chén đến rung động, nụ cười xinh đẹp trên mặt rốt cuộc không thể câu hồn cong lên. Mất mị hoặc hàm chứa lên án cùng phẫn nộ.

Từ thời điểm Thủy Thủy cùng nam nhân xa lạ cười đến đối trá kia bước vào sân nhảy, ghen tị cùng phẫn nộ của Tư Húc liền không thể che dấu. Tầm mắt vẫn đặt tại trên người Liễu Thủy rốt cuộc không thể rời đi, giống như muốn đem người trên sân nhảy đang cười đến vui vẻ đang cười đến sáng lạn đang cười đến vô tâm vô phách, thiên hạ tình tề kia tiến nhập trong mắt, dung hòa trong thân thể chính mình, không bao giờ làm cho người khác nhìn thấy nữa.

Xinh đẹp của Liễu Thủy, chỉ có Tư Húc độc hưởng.

Đám người chung quanh đang loạn vũ dần dần biến mất, chỉ còn sót lại ít ỏi vài người tùy ý khiêu vũ, hồn nhiên quên mình. Ánh mắt hăm mộ, tiếng than sợ hãi toàn bộ tập trung ở điểm kia, ngày càng nhiều, tụ tại bóng hình Liễu Thủy xinh đẹp tinh tế đong đưa xinh đẹp, nhìn như tùy ý, lại tràn ngập cố gắng cùng vẻ đẹp thần bí dụ hoặc.

Liễu Thủy, vẫn là cái kia Liễu Thủy, xuất hiện liền có thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người, trải qua nhiều năm cũng không có thay đổi.

Mọi người, trầm mặc.....

Ánh mắt ham muốn bao hàm nóng bỏng cùng hoài niệm.

Nhưng là hình ảnh mị hoặc như vậy lại bị một tiếng kinh hô đánh gãy, mọi người phút chốc bừng tỉnh, kinh ngạc thấy thiên hạ đang nhiệt vũ dĩ nhiên không còn. Ánh mắt dời đi, kia kẻ bất cớ toàn thân toát ra khí thế bức người giống như ngọn lửa hùng lực giận dữ mạnh mẽ đang tiến về phía cửa mạnh mẽ thu hút ánh mắt mọi người ____ là Tư Húc?!.....

Hội trường họp lớp, nhảy mất bị hỗn loạn những tiếng kinh hô cùng thất thần cùng vội vàng thảo luận tròn vùi, kinh ngạc không biết làm sao.

Như vậy hai người, rốt cuộc là có quan hệ gì?.....

Nếu có người nói cho Liễu Thủy tại đây có thể quần mã loạn vũ khiến nàng có thể nhảy đến hồn nhiên quên mình, Liễu Thủy nhất định sẽ cười mắng thần kinh, kia căn bản là chuyện không có khả năng.

Trên thực tế, từ khi bước vào căn phòng này, sự tỉnh đã phát sinh đều đã vượt quá dự đoán của Liễu Thủy, bởi vậy, nàng thầm nghĩ muốn vận động một chút kết quả lại biến thành một hồi khiêu vũ cuồng nhiệt, Liễu Thủy cũng liền đánh động đáy lòng bình tĩnh.

Cuộc sống khắp nơi đều là kinh hi, cuộc sống muôn đường đều là kinh hách.

Thời điểm quên mình, bị một đôi bàn tay to lớn đem chính mình kéo đi, đem chính mình rơi vào vòng tay xa lạ mà quen thuộc, Liễu Thủy hoảng sợ, ngẩng đầu liền bắt gặp khuôn mặt hoàn mỹ của yêu nghiệt như kết nghìn băng sương, tiếng kinh hô bị kìm hãm lại nơi cổ họng.

Yêu nghiệt Tư Húc?! Liễu Thủy đã muốn hoàn toàn quên yêu nghiệt cùng một cô gái còn đang ở hội trường! ____

Bị yêu nghiệt tha ôm đi về phía cửa, Liễu Thủy giãy dụa, lại như thế nào cũng giãy không thoát.

“Tư Húc, anh buông tay!” Liễu Thủy giãy dụa đối với yêu nghiệt rống. Cánh tay mảnh khảnh bị Tư Húc thật mạnh nắm lấy sinh đau. Tư Húc, người này cường đạo.

Không để ý đến sự giãy dụa của Liễu Thủy, bạc thân Tư Húc nhẹ nhàng rũ xuống, lửa giận tràn đầy.

Cô gái này, cứ nhiên nhảy câu hồn phóng khoáng như vậy! Về sau muốn lại khiêu vũ? Nghĩ cũng đừng nghĩ!

“Tư Húc!” Liễu Thủy tiếp tục ở trong lòng Tư Húc gọi lớn. Yêu nghiệt Tư Húc, anh này cường đạo, muốn dẫn em đi cũng không nên quên áo khoác của em a a a a a..... Mùa đông ngoài trời rất lạnh, anh có biết hay không?!

“Em nghĩ cũng đừng nghĩ!” Không có chậm lại bước chân bước đến đại môn, Tư Húc không chút suy nghĩ liền nói lời cự tuyệt. Muốn trở về khiêu vũ tiếp? Đừng nghĩ, đừng nghĩ, Liễu Thủy em nghĩ cũng đừng nghĩ!

“Tư Húc, anh cường đạo.” Rốt cục không thể nhịn được nữa, nói ra tiếng lòng. Yêu nghiệt! Ác ma! Cường đạo!

“Đối với em mới trở nên cường đạo.” Tha ôm Liễu Thủy đi ra cửa, Tư Húc đem Liễu Thủy càng ôm chặt, trả lời.

“.....” Đối với người mặt dày như vậy, Liễu Thủy còn có thể nói cái gì?

Không thể nói gì.

Vì thế trốn mà không đáp.

Buổi tối mùa đông, rất lạnh rất lạnh, Liễu Thủy mặc quần áo đơn bạc càng hướng thân hình ấm áp của Tư Húc rúc vào. Trong lòng càng thêm oán thầm hành vi cường đạo của yêu nghiệt! Về sau, nơi nào có yêu nghiệt không bao giờ cởi áo khoác a a a a a..... Thật sự rất lạnh, ô ô.....

Cảm giác được thiên hạ trong lòng nhẹ nhẹ co rúm, Tư Húc cắn giận lại đau lòng. Liễu Thủy, em người này, em bảo anh nên làm thế nào với em mới tốt?

Nhanh chóng ôm Liễu Thủy bước nhanh về phía đỗ xe, đi đến nơi một tay mở ra cửa xe, đem Liễu Thủy nhét vào, đóng cửa, đi qua đến bên ghế lái xe, ngồi xuống, tra khóa, không quên mở ra điều hòa trong xe.

Liễu Thủy vô lực nhìn động tác của Tư Húc, quay đầu, nhìn bóng đêm mông lung bên ngoài cửa xe. Yêu nghiệt, lần lần là lỗi của anh.

Cảm thấy Tư Húc lấy ra di động, không lâu sau đó truyền đến thanh âm Tư Húc, ngôn ngữ bá đạo nháy mắt biến thành ngoan hiền mà nhu hòa.

Liễu Thủy 囧.

Người này, là tác kè hoa sao?

“Uy, chào đi, đã trễ như vậy còn quấy rầy đi, cháu là Tư Húc.” Ờ?..... Liễu Thủy lặng lẽ nghiêng tai lắng nghe.

“Àn.....” Thanh âm Tư Húc trả lời. Liễu Thủy cơ hồ có thể tưởng tượng được bộ dáng của Tư Húc khi trả lời, bạc thân vi mân.

“Chơi rất vui, rất nhiều người đến đây, chúng cháu đã đi ra chuẩn bị về nhà.” Tư Húc, khi nào thì anh cũng nhu thuận như thế? Báo cáo hành tung?.....

“Đúng vậy.....” Yêu nghiệt còn đang nói tiếp.

.....

“Ờ, xin đi tin tưởng cháu, đem Thủy Thủy giao cho cháu được không?” Thủy Thủy?!..... Nghe thấy hai từ mẫn cảm như vậy, Liễu Thủy lập tức quay đầu, kinh ngạc. Yêu nghiệt, đầu bên kia điện thoại là ai?!

“Àn, được, cháu tắt máy đây, đi cũng đi ngủ sớm một chút.” Khóe miệng câu lên, yêu nghiệt cười đến thực ấm áp, thực nhu hòa.

.....

Liễu Thủy hoảng sợ nhìn yêu nghiệt, khuôn mặt tuyệt sắc, trợn mắt há mồm.

..... Khi nào thì anh tiến dần từng bước, cùng hai vị trong nhà kia cấu kết, răn chuột một ổ?!.....

Yêu nghiệt!

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 20: Hóa thân lang sói

Suy nghĩ trong đầu phi thường hỗn loạn, sau khi biết được sự tình qua cuộc trò chuyện, Liễu Thủy lại một lần nữa quay đầu đi chỗ khác, dọc theo đường đi, trong xe tràn ngập trầm mặc.

Liễu Thủy không biết như vậy rốt cuộc là làm sao, như thế nào một đêm ngắn ngủn, giống như đã đem nhận thức của bản thân phủ định hoàn toàn.

Cái kia cô gái là ai? Tư Húc cùng cô ta quan hệ thân thiết.

Tư Húc làm sao lại cùng Liễu mẹ có liên hệ? Liễu Thủy xác định đầu kia điện thoại chính là Liễu mẹ.

Lần đầu tiên đến nhà Tư Húc còn nhìn thấy ảnh chụp hồi sơ trung, sau đó cư nhiên cũng không để ý đến, Liễu Thủy lần đầu tiên cảm thấy mờ mịt_____ bị yêu nghiệt mê hoặc!

囧.

Cho nên, lần này, Liễu Thủy quyết định, lần này mặc kệ yêu nghiệt sử dụng nì thuật gì, lần này, cô nhất định phải ổn định nhất định phải phản kháng!

Yêu nghiệt, Liễu Thủy cũng là có thể tức giận! Hơn nữa, Liễu Thủy khi tức giận, hậu quả sẽ thực nghiêm trọng thực nghiêm trọng.

“Tư Húc, anh buông tay.” Giãy dụa vô ích, Liễu Thủy rống to lại! Ác ma, thật trầm trọng!

“Yêu nghiệt, cầm miệng!.....” Nào có người nào lời lẽ có thể linh hoạt như vậy!

“Anh.....” Lời còn chưa nói xong, đã muốn bị một vật thể cực kỳ mềm mại ngăn lại.

.....

“Không cần sờ nơi đó, ngứa chết mất!.....” Liễu Thủy một bên run run, một bên kêu. Yêu nghiệt, Liễu Thủy cùng anh không đội trời chung!..... Ô ô, không cần sờ loạn, thật sự rất ngứa.....

.....

Thành phố C về đêm luôn rất đẹp, bóng đêm huyền ảo tựa như dải lụa mềm, tựa như ảo mộng.

Ánh trăng mong manh chiếu lên hai bóng người trên giường lớn, cô gái làm nũng xin khoan dung cùng chàng trai thờ dốc nặng nề.

Gặp phải loại tình huống này, Liễu Thủy 囧囧 nhiên. Hạ quyết tâm không để ý tới yêu nghiệt, quyết tâm làm cho yêu nghiệt trong sự trầm mặc tự sinh tự diệt! Nay sờ hữu vì cái gì, Liễu Thủy không có nghĩ đến cũng không có hỏi đến, thời điểm ngẫu nhiên, Liễu Thủy cũng sẽ thực bùng nổ.

Vì thế, yêu nghiệt sau khi gọi xong cuộc điện thoại kia, một đường trầm mặc.

Thẳng đến khi xe chạy đến một đoạn đường xa lạ, khu dân cư nổi tiếng xa hoa của thành phố C, thẳng đến bị yêu nghiệt vẫn đang ghen dữ dội kéo vào phòng, đóng cửa khóa lại.

Trong bóng đêm không nhìn thấy bài trí trong phòng, bên tai “phanh” một tiếng vang lên, Liễu Thủy bị dọa đến ngẩn ra, đột nhiên chỉ cảm thấy dưới chân hư không, cả người đã rơi vào vòng ôm ấp của Tư Húc, bị Tư Húc ôm lấy bước vào trong phòng.

“Tư Húc, anh đặt em xuống!” Liễu Thủy ở trong lòng Tư Húc giãy dụa, đêm rất tối, cái gì đều không thấy rõ ràng, Liễu Thủy cảm thấy thực bất an.

“Không.” Vừa dứt lời, cũng đã nghe thấy thanh âm cực tuyệt của Tư Húc, trả lời thực sự nhanh.

“Đặt em xuống a a a a a.....” Liễu Thủy kêu to, Tư Húc, anh rút cuộc muốn làm gì?! Một cổ khăn trắng xa lạ cùng một chút sợ hãi khiến lòng Liễu Thủy bùn rùn.

“Quyết không.” Tư Húc cự tuyệt, Liễu Thủy em nói buông tha cái gì cũng được, cũng chỉ có em, anh không muốn buông tay.

“Tư Húc, anh ác bá!” Thấy đối với hành vi bá đạo của Tư Húc không có biện pháp, Liễu Thủy chỉ có thể hô to ác bá. Ở chung lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên thấy yêu nghiệt tức giận.

“Ngốc như vậy lại càng thêm ác bá.” Khi cảm giận, lại nghe Liễu Thủy kêu lên như vậy, Tư Húc vốn là nhếch nhếch nhưng lại không tự giác vì câu, nhìn xuống tiếng cười sắp tràn ra khỏi miệng, sợ thiện hạ trong lòng nghe thấy liền thẹn quá thành giận. Suy nghĩ lại mọi chuyện đêm nay bỗng nhiên thanh minh, như thế nào lại không biết Thủy Thủy là muốn khiêu khích chính mình, nhưng là thấy Liễu Thủy ở trước mặt mọi người bày ra phong tình yêu mị cũng không tự giác tức giận.

Này đó, vốn là nên thuộc về một mình Tư Húc, như thế nào có thể chia sẻ cho người khác?

Dĩ nhiên là tuyệt đối không rồi.

Cho nên mới như vậy đem người ôm lấy bước đi, hấn cái gì cũng không muốn quản không để ý. Không có gì có thể so sánh với Liễu Thủy, không có gì, có thể khiến cho Tư Húc dừng lại bước chân nhanh chóng đến bên Liễu Thủy.

Đang giãy dụa vụn vụn, phút chốc bị ném xuống, là giường?! Liễu Thủy còn không kịp phân biệt, trong đầu còn đang hiện lên một khái niệm mơ hồ đã bị cái người vừa ném mình xuống đè lên.

Yêu nghiệt, thật nặng!

Liễu Thủy nhìn không được rên rỉ thành tiếng. Không cần hiểu lắm, đây là bởi vì bỗng nhiên bị đè nặng khiến hoảng!

“Tư Húc.....” Giãy dụa, vừa định nói cái gì, lời nói liền bị yêu nghiệt chặn lại. Liễu Thủy lập tức rơi lệ, yêu nghiệt, không nên khi dễ người khác như vậy nha, em không thể chết không minh bạch như vậy, em không thể bị anh bá đạo mang tới đây ngay cả một lời giải thích cũng chưa nói đã bị đặt lên giường không thể động đậy, em không thể luôn bị anh khi dễ bị anh áp bức, em càng không thể quên em còn đang tức giận, em nhất định phải giữ vững lập trường không thể bị mê hoặc, mà điều to lớn nhất, chính yếu nhất, quan trọng nhất chính là quan hệ của anh cùng bạch cốt tinh kia còn chưa giải thích cho em rõ ràng a a a a a.....

Dừng tại môi Liễu Thủy nhắm nháp hương vị ngọt ngào, đảo loạn nhất trí xuân thủy (hồ nước mùa xuân), khuấy đảo đến long trời lở đất, động tác mới từ từ lắng xuống, bờ môi ôn nhuận nóng bỏng lướt qua chiếc cổ non mịn bóng loáng, đi xuống xương quai xanh xinh đẹp của Liễu Thủy.

Tư Húc luôn thích hôn lên xương quai xanh Liễu Thủy, cảm giác nơi đó giống như hai cánh bướm, luôn vươn mình bay cao. Mỗi khi cùng Liễu Thủy trêu đùa hôn môi thân mật, xương quai xanh đó, nhất định phải hôn tới!

“Tư Húc, anh dừng lại.... không nên chạm nơi đó.....” Môi rút cuộc có thể nghỉ ngơi, có thể ra tiếng ngăn cản nhưng lời nói xuất ra cũng là như vậy vô lực yếu mềm, mỗi lần bị Tư Húc hôn như vậy, Liễu Thủy lần đầu tiên tràn đầy chờ mong, hoàn toàn không còn chút lý trí để suy xét.

Lý trí a lý trí, người rút cuộc là cái gì? Liễu Thủy cần người!

“Không sờ nơi đó kia làm sao sờ?” Tư Húc tại xương quai xanh Liễu Thủy dừng lại, sau đó, tiến đến bên tai Liễu Thủy khinh ngậm, cùng với một chút thờ dốc kích tình khó nhịn, hôn xiêu phách lạc, mười phần dụ hoặc.

Môi thuận thế ở vành tai mẫn cảm của Liễu Thủy khẽ cắn, cảm nhận Liễu Thủy không nhịn được run run. “A.....” Tư Húc cười khê, thời điểm đụng vào nơi này, Thủy Thủy luôn phản ứng đáng yêu như vậy, làm cho người ta nhìn không được muốn đùa giỡn.

Ngón tay thon dài xuyên qua vật liệu may mặc mỏng manh tiến vào da thịt non mềm của Liễu Thủy, sờ soạng khắp nơi, sờ lên hai bờ ngực non đủ tròn trĩnh của Liễu Thủy. “Là nơi này sao?” Tiếp tục khẽ cắn vành tai mẫn cảm Liễu Thủy, Tư Húc hỏi, thanh âm rất nhỏ rất nhẹ.

“Không.....” Liễu Thủy thờ hào hên lắc đầu, không phải nơi đó, không phải nơi đó, cũng không phải..... Cô cũng không rõ ràng bản thân đang cự tuyệt cái gì, cô lại là muốn cái gì, chỉ là lúc tay Tư Húc rời đi như ý nguyện, cảm thấy từng đợt hư không.

“Kia nơi này thì sao?” Bàn tay Tư Húc thực nóng thực nóng, phút chốc đặt tại giữa hai chân đang kẹp chặt của Liễu Thủy, bàn tay đặt vào nơi quần bò ngăn trở, hơi hơi sử dụng lực.

“Ồ.....” Rên rỉ thành tiếng, Liễu Thủy xấu hổ, hai mắt nhắm nghiền, một bàn tay chặt chẽ phủ lên bàn tay Tư Húc phía sau lưng, mặt khác, một bàn tay muốn nắm lấy bàn tay Tư Húc đang đặt giữa hai chân tác loạn, ngăn lại.

Nhưng là chỉ bằng một chút sức lực kia của Liễu Thủy, như thế nào có thể ngăn cản nhiệt tình của Tư Húc? Vì thế, ý đồ ngăn cản kia nhẹ nhàng bị Tư Húc loại bỏ, một lần nữa bị Tư Húc đặt xuống, Tư Húc thích Liễu Thủy ôm chặt thắt lưng hấn, Tư Húc thích Liễu Thủy như vậy gắt gao dựa vào.

Tay Tư Húc, lại quay trở về trên da thịt mềm mại, chung quanh dao động thăm dò, bờ môi nóng bỏng một đường hôn xuống, cởi ra quần áo, trực tiếp hôn xuống bụng bằng phẳng của Liễu Thủy, cảm xúc mát lạnh khiến cho Liễu Thủy không nhịn được rên rỉ, né tránh chung quanh, cả người run lên.

Nhưng dưới sự bá đạo chiếm lĩnh của Tư Húc, lại không thể trốn đi nơi nào.

Quần áo hỗn độn, Liễu Thủy chỉ có thể ở dưới thân Tư Húc kiều mị thờ đốc, kim lòng không được, nở rộ xinh đẹp.

Tư Húc.....

Như vậy khiến người ta không thể cự tuyệt, như vậy chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ không thể không nghĩ cũng không có biện pháp không yêu thích Tư Húc, Liễu Thủy trầm mê thật sâu.....

Áo đã bị cởi ra, Liễu Thủy cảm giác được ngón tay thon dài của Tư Húc đã muốn đặt tại khuy cài quần bò của mình, lạng lẽ chuyển động, từ đáy lòng bỗng nhiên dâng lên cảm giác ngượng ngùng cùng kháng cự, Liễu Thủy quay đầu, dùng mở mắt đi.

Rất rõ ràng nếu giờ phút này không ngăn cản, sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng là, Liễu Thủy đã sớm xui xẻo, vô lực ngăn cản.

Trong bóng đêm, Tư Húc vùi đầu trong lòng mình, tiếng thở dốc nồng hậu ở bên tai, càng ngày càng nặng.....

“Cô gái cùng bước vào nơi hẹp lỏp, là em gái anh, em gái ruột.” Sau đó, Liễu Thủy rõ ràng nghe thấy Tư Húc nói như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 21: end

Suy nghĩ đục ngầu của Liễu Thủy bị câu nói kia của Tư Húc nháy máy làm cho thanh tỉnh.

“Em gái?” Liễu Thủy mở to hai mắt nhìn, giật mình lập lại. Em gái yêu nghiệt?! Yêu nghiệt cư nhiên còn có một cô em gái?! Liễu Thủy chưa từng nghe nói qua, 囧.

“Yêu nghiệt!” Không có mặc quần áo, da thịt bị khí lạnh về đêm đụng vào, rốt cuộc ý thức rõ ràng được tình cảnh hiện tại của mình, Liễu Thủy lại ý đồ giãy dụa. Liễu Thủy hậu tri hậu giác thẹn thùng! ____

“Buông.....” Ô ô.... Đáy lòng Liễu Thủy vụng trộm khóc. Yêu nghiệt Tư Húc, quần áo của em đều bị cởi, như thế nào anh còn mặc chỉnh tề như vậy, này rất không công bằng, anh không cần lại đè nặng em, thật nặng a! Anh cho em ngồi dậy, em cũng muốn mặc quần áo.

“Không được.” Khí lực chống cự của Liễu Thủy như vậy, như thế nào có thể lay động yêu nghiệt Tư Húc, “Đêm nay, em là của anh.” Nhẹ nhàng mang theo mê hoặc, Tư Húc nói.

Nhiệt khí phun vào lỗ tai Liễu Thủy, khí nóng tê dại, Liễu Thủy giật mình, nhin không được cố gắng nghiêng đầu muốn né tránh.

“Còn không phải.” Còn không kịp phản ứng xem bản thân đang nói cái gì, những lời này đã muốn thoát ra bên tai Liễu Thủy, nhẹ nhàng phiêu lãng. Liễu Thủy nháy mắt ngăn cả người, cô vừa rồi đã nói cái gì?..... Còn không phải?! Lời nói khiêu khích như vậy thật sự từ miệng cô nói ra! Nhưng lại là đối với yêu nghiệt nói?! Ô ô..... Bây giờ hối hận có kịp không? Yêu nghiệt, anh coi như không nghe không thấy có được không?

“Yêu nghiệt.....” Liễu Thủy sai lầm rồi, Liễu Thủy có lời muốn nói. Nhưng là yêu nghiệt Tư Húc sao có thể cho phép Liễu Thủy nói, vừa rồi một câu kia đã hoàn toàn toàn toàn rơi vào tai yêu nghiệt, không sót một chữ.

Còn không phải? Còn không phải sao? Ha ha, Liễu Thủy, em nhất định là của anh, em vĩnh viễn là của anh, em chính là của anh, của anh của anh của anh.

Lời nói của Liễu Thủy bị Tư Húc nghe nhập vào tâm can. Không nghĩ lại nghe thấy lời nói đó, Liễu Thủy em đừng nghĩ nói thêm gì nữa.

Liễu Thủy lập tức rơi lệ, Tư Húc, anh này ác bá, ô ô..... Tại thời điểm mấu chốt này anh sẽ không thể có chút ôn nhu sao, anh nhất định phải bá đạo như vậy, cường quyền như vậy sao? Em sai lầm rồi còn không được sao? Anh chẳng lẽ không cho em cơ hội nói ra a a a a.....

Không nên không minh bạch như vậy, thật không minh bạch liền định tội cho người ta, lời lẽ giáo hoạt, hai tay giao động khiến cho người ta tiếp tục trầm luân, đầu óc chậm rãi lại biến thành bã đậu a!

“Thủy Thủy, trở thành người của anh được không?” Kịch tình khó nhìn, Tư Húc bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn Liễu Thủy chìm trong mê võng, rất là thận trọng nói, Trở thành người của anh được không? Anh sẽ đối xử với em thật tốt.

Liễu Thủy hoàn toàn không thể tự hỏi, yêu nghiệt nói một câu như vậy giống như một đạo sét đánh giữa trời quang, Liễu Thủy ngốc lạng. Thủy Thủy, trở

thành người của anh được không? Thủy Thủy, trở thành người của anh được không?.....

Như thế nào không tốt đâu? Mặc kệ anh là yêu nghiệt, hay là ác ma, có thể cùng anh một chỗ, đều rất tốt.

“Ân.” Rụt rè nữ tính khiến cho Liễu Thủy không thể mở miệng nói ra từ “Được” đại biểu cho việc đáp ứng kia, vì thế, mặc kệ yêu nghiệt thấy hay không thấy, Liễu Thủy nhẹ nhàng gật đầu, lên tiếng trả lời.

Tư Húc, Liễu Thủy chính là thích anh như vậy.

Có người nói, thích là nhột nhạt yêu, yêu là thật sâu thích.

Như vậy, như vậy như vậy thích của Liễu Thủy, lại là cỡ nào sâu đậm yêu Tư Húc đâu?

“Ồ.....” Giữa vui sướng, cảm giác được một trận đau đớn, Liễu Thủy kêu rên. Khỏe mắt lấp lóe ngân quang, đau cũng khoái hoạt.

Một khác kia, ở trong lòng người con trai mình yêu thích, Liễu Thủy từ một cô gái nháy mắt lột xác, hóa kiến thành điệp.

Kích tình qua đi, dư vị dần tan.

Bên trong bồn tắm lớn đầy nước ấm, đem toàn thân Liễu Thủy đã hoàn toàn xụi lơ, không có khả năng phản kháng nhẹ nhàng chà lau. Được nước ấm nhẹ nhàng thấm dấm, đau nhức giữa hai chân Liễu Thủy bớt đi rất nhiều. Cảm giác thư sướng toàn thân khiến cho Liễu Thủy mệt mỏi đến không chịu được từ từ nhắm mắt lại, trong sự che chở của Tư Húc, nặng nề ngủ.

Khi mở mắt ra, đã muốn nằm trên giường, nằm trong vòm ngực rộng lớn của Tư Húc, ở vị trí này, có thể rõ ràng nghe thấy tiếng tim đập trầm ổn của Tư Húc. Phanh, phanh.....

Nghe tiếng tim Tư Húc đập, cảm giác hạnh phúc ngập tràn, bỗng nhiên không thấy buồn ngủ. Thừa dịp Tư Húc ngủ, tay Liễu Thủy không tự giác tại ngực trần trụi của Tư Húc vuốt ve, mang chút tò mò cùng thăm dò.

Làn da Tư Húc, thật sự tốt lắm, lại nhắn lại non mịn, Liễu Thủy một bên sờ soạng, một bên ghé tì.

Loại chuyện nhân cơ hội số sáng này, Liễu Thủy cũng trải qua không ít, trước kia khi ở trường học, thường xuyên bị Tư Húc quẩn quýt không về trường được, tuy rằng cuối cùng không đến bước cuối cùng, nhưng là những chuyện làm không nên làm trên cơ bản cũng đã không sai biệt mà hoàn thành.

Khi đêm khuya nằm mộng, liền thành thời khắc ăn đậu hũ của Liễu Thủy! Liễu Thủy ở ngoài mặt làm bộ như không thèm để ý, nhưng trên thực tế lại phi thường phi thường thêm nhỏ dãi sắc đẹp của Tư Húc! __ __

Khi đang suy nghĩ ngẩn ngơ, bàn tay ở trước ngực yêu nghiệt tác loạn bỗng nhiên bị bàn tay to lớn nắm giữ, Liễu Thủy cả kinh, Tư Húc tỉnh!.....

Vài lần đều không bị phát hiện, như thế này cố tình là lần này lại vừa vụng như vậy, Liễu Thủy rơi lệ.

“A, còn chưa có đủ sao?” Trên đỉnh đầu, truyền đến thanh âm trầm tức của Tư Húc.

Liễu Thủy囧.

Cái tay tự do kia thần tốc bóp chặt bên hông non mịn bóng loáng không hề có sẹo lồi của Tư Húc, yêu nghiệt, anh quá vô sỉ!

“Thủy Thủy lão bà, đau!” Hoàn toàn không có cái loại ái muội cùng dụ hoặc như vừa rồi, Tư Húc đau hô, ngay cả tiếng nói đều nháy mắt trở nên run run. Giống như bị đối xử như vậy, chính mình là cỡ nào cỡ nào vô tội.

“Hừ.” Hừ hừ, đừng mở mắt ra, không để ý tới. Đối với chuyện Tư Húc đổi sắc mặt trách móc đã sớm trở thành thói quen! Người này, ngay từ đầu làm nũng liền rơi vào trạng thái vô địch, Liễu Thủy ngăn cản không được!

“Thủy Thủy lão bà, thật sự rất đau.” Em không để ý tới anh không quan hệ, anh tự nhiên có biện pháp khiến em không thể không để ý. Bàn tay thon dài đem bàn tay mảnh khảnh kéo đến chỗ thất lung vừa rồi bị néo, nhẹ nhàng xoa xoa.

“Thủy Thủy lão bà, chính là nơi này, khẳng định đã muốn xanh tím.” Thanh âm mang theo run rẩy, giống như có vô hạn lên án bị nhện xuống, không có nói chuyện bị người ta đối xử bất công nói ra.

Liễu Thủy càng囧. Nhìn không thấy chỗ đó, Liễu Thủy thật sâu cảm thấy vô lực, mắt tròn trắng. Chính mình rốt cuộc sử dụng bao nhiêu lực, Liễu Thủy chính mình rõ ràng nhất. Tư Húc, anh này yêu nghiệt, anh biến thái!

Tuy rằng nghĩ cứ bỏ mặc yêu nghiệt làm bộ, nhưng là bàn tay đặt tại bên hông Tư Húc vẫn là mang theo đau thương nhẹ nhàng di chuyển.

“Ngoan, không đau.” Thời điểm nói ra những lời này, Liễu Thủy muốn khóc. Yêu nghiệt, em như thế nào lại rơi vào tay ác ma như anh?! Thật sự là ác mộng!

“A.....” Có được an ủi ngọt ngào, hưởng thụ bàn tay Thủy Thủy nhẹ nhàng xoa nắn ôn nhu, vì thế, Tư Húc sung sướng cười.

“Yêu nghiệt!” Trong lúc Tư Húc rất chi là vui vẻ rất chi là khoái hoạt cười, Liễu Thủy oán hận âm thầm nói thầm.

“Thủy Thủy, thời điểm học sơ trung, anh đã biết em nga.....” Dù hoặc, trong thanh âm hỗn loạn không ngăn được cảm giác kiêu ngạo cùng tự hào. Giống như đây là chuyện khó lường cỡ nào, giống như bão táp, ở thời khắc bình tĩnh như vậy sẽ không nổi lên.

“Nga? Thật không?” Liễu Thủy đáp, thanh âm ngọt ngào trong trẻo nhưng lạnh lùng trong đêm tối mang theo nồng đậm kỳ quái. Nga? Thật không? Thật là thời học sơ trung quen biết sao? Nhưng là vì cái gì hiện tại em mới biết được! Yêu nghiệt!

Còn có ảnh chụp kia!

“Đúng vậy, lần đầu tiên nhìn đến Thủy Thủy lão bà em, anh liền thích em nga.” Vì thế, không quên thừa cơ thông báo. “Khi đó, em tóc ngắn ngắn, làn da đen đen, người cũng không có cao như bây giờ.....” Kỳ quái, như vậy vì sao anh liếc mắt nhìn em một cái liền khó quên, như vậy mê muội thật sâu đâu? Mồ yêu nghiệt lắm vào trầm tư. Giống như cảm giác được không khí tăng lên mấy độ, ảm áp lan tràn.

“Đúng vậy, em khi đó thật là tóc ngắn ngắn, làn da đen đen, người còn không cao.....” Một câu ngắn ngắn, Liễu Thủy nói đến nghiêng răng nghiêng lợi. Bị anh thích sớm như vậy, em đây có phải hay không nên tỏ ra thực vinh hạnh? Yêu nghiệt, anh là vì khắc em mà sinh ra! Nếu Liễu Thủy sống thiếu vài năm, kia khẳng định đều là do anh hại!

Khóc không ra nước mắt.

“Kia ảnh chụp đâu?” Hơn nửa ngày, Liễu Thủy rốt cục tìm được thanh âm nói chuyện bình thường.

“Ảnh chụp.” Trong bóng đêm, nhìn không thấy biểu tình Tư Húc, chỉ có thể nghe thấy thanh âm Tư Húc nho nhỏ thần thần bí bí, “Hắc hắc.....” Theo sau, mang vào vài tiếng cười “Hắc hắc” âm mưu thực hiện được. Hoàn toàn không nhìn thấy người bị chụp ảnh kia đang ở trong lòng chính mình càng ngày càng cách xa.

“.....” Trả lời thành thực như vậy?!..... Trên đầu không ngừng hiện lên hắc tuyến, Liễu Thủy không nói gì.

“Vậy mẹ của em thì sao?” Vì thế, lại hỏi. Lần này, sẽ không có khả năng cũng là bạn học thời sơ trung đi?!

“Thông qua hai lần gọi điện.” Dem thiên hạ trong lòng điều chỉnh tư thế một chút, sau đó, Tư Húc nói. Về phần nội dung về cái gì, vậy không tiện nói.

Trong không khí, như cũ lưu lại thanh âm Tư Húc mị hoặc dễ nghe, Liễu Thủy ở trong lòng Tư Húc cương cứng hóa thạch.

..... Mẹ của con ơi, gặp cũng chưa gặp, nhận thức cũng không nhận thức, mẹ liền như vậy đem con gái bảo bối của mình đem bán?!.....

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 22: Vĩ thanh

Một tháng sau.

Trở lại trường học đã hai tuần, đi học tan học ăn cơm, đối với cuộc sống đã lâu không được bình tĩnh như vậy, Liễu Thủy cảm thấy thực là vừa lòng, vì thế, ngẫu nhiên đăng nhập trò chơi xem phong cảnh, tổ đội tiến vào FB đánh quái, đã chiến đến danh tự biến đỏ thắm, cùng ba người trong phòng tâm sự, nói chuyện phiếm bát quái, cuộc sống quả thực vô cùng nhàn nhã, vô cùng dễ chịu.

Từ sau ngày họp lớp đó, Tư Húc tựa hồ cũng được nghỉ ngơi, mỗi ngày đều lôi kéo Liễu Thủy đến những địa điểm du lịch của thành phố C du ngoạn, Liễu Thủy nghĩ nguyện vọng tốt đẹp làm trạch nữ bị đánh vỡ hoàn toàn, mỗi ngày một thành tượng gỗ.

Liễu Thủy kháng nghị, ở thành phố B như thế nào cũng không thấy anh như vậy tích cực muốn xuất môn đi dạo, hiện tại trở lại thành phố C, như thế nào bỗng nhiên tựa như đầu óc bị đung phãi, dường như thay đổi thành một kẻ khác.

Lúc ấy, Tư Húc chính là chân chừ vài giây, đứng tại nơi Liễu Thủy không thấy lỗ tai hơi hồng hồng, sau đó nãy liệt nói: “Anh mặc kệ, em nhất định phải đi cùng anh, những địa phương đó anh chưa từng đi qua.”

Tư Húc không biết xấu hổ nói cho Liễu Thủy, cùng Liễu Thủy đập lên mọi góc ngách của thành phố C, là giấc mộng nho nhỏ của tiểu yêu Tư Húc từ thời sơ trung, vì thế, trong tình huống không có Liễu Thủy, hẳn cự tuyệt rời chân.

Kháng nghị không có hiệu quả, vô cùng thống khổ, Liễu Thủy cũng chỉ có thể đặt tại trong lòng.

Phá tan bức tường ngăn cách mỏng manh nào đó, yêu nghiệt lại không hề có kị trảm mê vận động, đem nhiều năm thù thân như ngọc toàn bộ vứt bỏ, đáng thương cho Liễu Thủy kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, chỉ có thể đến nửa đêm mới nặng nề chìm vào giấc ngủ, ngày hôm sau lại bị yêu nghiệt lôi ra cửa, ngẫu nhiên còn gặp đám fan điên cuồng, còn muốn bị yêu nghiệt lôi chạy trốn chết.

Cứ như thế, yêu nghiệt mỗi ngày đều là vui tươi hơn hờ, khuôn mặt giống như tiên nhân của hắc cười đến giống như phật Di Lặc.

Liễu Thủy囧.

Còn có một chuyện, Liễu Thủy nghĩ đến liền ai oán vô cùng, người nói xem nào có cha mẹ nhà ai giống như nhà nàng như vậy, mọi người chưa thấy qua, liền đã muốn hay tay đem con gái mình nhanh chóng đóng gói tổng đi!

Yêu nghiệt sau ngày họp lớp đưa chính mình về nhà, Liễu mẹ nhìn thấy Tư Húc, đó là điển hình cho việc mẹ vợ thấy con rể, càng nhìn càng vừa lòng. Liễu Thủy ở một bên nhìn thấy thiếu chút nữa phun máu nội thương. Mẹ ơi, Tư Húc sao có thể yêu nghiệt đến như vậy? Mẹ đã không nói, nhưng ngay cả lão cha đều trốn không thoát mê hoặc của người?!

Kết quả thời điểm yêu nghiệt phải rời đi, trong tay cũng đã cầm hành lý được đóng gói sẵn, Liễu Thủy bị cha mẹ ruột thịt của mình tổng ra khỏi cửa, còn mang về mặt lo lắng dẫn dò con nhỏ, cùng Tư Húc đi ra ngoài chơi, đừng chỉ lo cho bản thân, còn phải chiếu cố tốt cho Tư Húc, hôm nay trời lạnh, mặc kệ con thể nào cũng không được để Tư Húc bị cảm!

Liễu Thủy rơi lệ, chỉ có thể cách cách cách nuốt vào trong lòng, không đến một ngày ngắn ngủn, cha mẹ ruột thịt lại trở thành người khác, như thế nào có thể không khóc?

Một hồi đến nhà Tư Húc liền tức giận cùng Tư Húc đại chiến, kết quả đến gần sáng Tư Húc còn trên người mình làm ác, Liễu Thủy càng rơi lệ, thề sống thề chết cũng không lại khiêu chiến uy quyền của yêu nghiệt.

Yêu nghiệt thật là đáng sợ, bị đối bụng nhiều năm đột nhiên được giải phóng không biết chừng mực, bị yêu nghiệt đè nặng, đáng sợ không gì so sánh nổi!

Ba mẹ yêu nghiệt là sau hai ngày rời nhà liền bị yêu nghiệt lôi đi bá phủng, Liễu Thủy nhỏ nhỏ bị囧囧, mẹ yêu nghiệt không phải là thời kì đầu tháng ba năm đó, từ trên máy bay rơi xuống trở thành nữ hiệu trưởng xinh đẹp của trung học Thụ Đức sao?!

Bề ngoài xinh đẹp tư thái nghiêm cẩn. lúc ấy không biết để mê đắm biết bao chàng trai thanh xuân đang ở thời kỳ phát dục còn có một đám thầy giáo đã thành thực chính trực tạo thành một vòng tròn ngưỡng mộ. Thời điểm đó, sân trường không có chút riêng tư, tin tức nữ hiệu trưởng xinh đẹp không biết từ đâu xuất hiện bay đầy trời, trong lúc nhất thời vô số người theo đuổi.

Chính là một người như vậy, cư nhiên là mẹ của yêu nghiệt?.....

Hơn nữa, hiện tại đứng ở trước mặt mình, cười đến hòa ái dễ gần, làm cho Liễu Thủy không nghĩ qua là phải mê tiền nọ cười xinh đẹp kia.

Tâm can nho nhỏ của Liễu Thủy bị囧 lại囧. Gia đình yêu nghiệt, quả nhiên đều là yêu nghiệt.

Em gái yêu nghiệt, Liễu Thủy coi như đã chính thức nhận thức, Trương Á Nhân, so với yêu nghiệt nhỏ hơn một tuổi, đến trường sớm một năm.

Nói đến Trương Á Nhân, mắt ngọc mày ngài, nhìn trái nhìn phải, thật đúng là xinh đẹp không thể nói. Vừa thấy Liễu Thủy liền nhiệt tình tiếp đón, cầm tay Liễu Thủy, trong lòng có vô vàn điều muốn nói muốn nói ____ đặc biệt nhắm vào chuyện yêu nghiệt Tư Húc là như thế nào ám toán hãm hại cô囧, đối với Liễu Thủy hoàn toàn không có nửa điểm xa lạ.

Liễu Thủy lạnh giá, vì mình lúc trước tại tiệc tối kia ghen thâm, lòng dạ hẹp hòi mà cảm thấy vạn phần áy náy. Liễu Thủy lại sai lầm rồi, Á Nhân đứa nhỏ này, làm sao lại có tâm cơ gì, quả thực chính là tiểu công chúa đơn thuần được gia đình yêu nghiệt sủng ái!

Về phần Á Nhân vì sao lại mang họ Trương, lúc trước ba mẹ yêu nghiệt lo lắng chuyện công bằng, hai đứa nhỏ, một cái theo họ cha, một đứa theo họ mẹ.

Cùng những gia đình khác bất đồng là, yêu nghiệt theo mẹ, tiểu công chúa theo cha.

囧.

Cha yêu nghiệt, là người mà Liễu Thủy thấy trong toàn gia đình là nhân loại bình thường! ____

Hơn bốn mươi tuổi, rất là thật thà chất phác về ngoài bình thường, đối nhân đối sự đều thực ôn hòa, đối với Liễu Thủy, lại cùng Liễu Thủy chống đối lại yêu nghiệt, Liễu Thủy ngay lập tức ở trên người cha yêu nghiệt tìm thấy sự cân bằng, cười đến vô cùng sáng lạn.

Cái này, Liễu Thủy cũng là có người đau lòng!

Về phần chuyện của người cha bình thường của yêu nghiệt cùng yêu nghiệt mẹ của yêu nghiệt, kia lại là một câu chuyện khác, này, rành rồi sẽ nhắc tới sau.

Thời điểm rời đi, Liễu Thủy không khỏi nghĩ tới, chính là một người như vậy, trụ trì một gia đình không bình thường.

Vì thế, không lâu sau đó lại nhớ tới trường học.

Thừa dịp khai giảng yêu nghiệt bay đi thành phố Z công tác, Liễu Thủy một mình một người ở trường học, không người quản thúc cũng sẽ không có thiếu thốn giấc ngủ, mừng rỡ không có tiết liên rảnh rỗi mỗi ngày nằm ở trên giường, xấu lắm không ngồi dậy.

Ngẫu nhiên chơi trò chơi, tiêu dao tự tại.

Như vậy qua nửa tháng, vừa tròn một tháng, yêu nghiệt trở về, ngày lành đến, chính thức tuyên cáo chấm dứt.

Bị yêu nghiệt Tư Húc triệu hồi, cuối tuần buổi chiều thứ năm, Liễu Thủy liền chạy vội tới nhà Tư Húc ____ ăn cơm chiều!

Đối với Tư Húc nấu cơm, Liễu Thủy có chấp nhất cuồng nhiệt, bởi vì thật sự là phi thường phi thường ngon, trong nửa tháng bị yêu nghiệt độc hại kia, yêu nghiệt làm thức ăn chính là ăn ừ duy nhất đối với Liễu Thủy! ____

Đứng ở cửa nhà Tư Húc, gõ gõ cửa, không phản ứng, lại gõ tiếp, vẫn là không phản ứng.

Liễu Thủy ㄟ.

Này Tư Húc!

Trong cái túi hỗn độn tìm cả buổi mới thấy chìa khóa, Liễu Thủy may mắn vỗ ngực thờ phào, hoàn hảo có đem theo. Cái chìa khóa này là thời điểm lần đầu tiên tới nhà yêu nghiệt bị yêu nghiệt cường nhất vào túi, bình thường đều là cùng yêu nghiệt trở về, rất ít khi dùng đến, lần này nhưng thật ra lại phát huy công dụng, mỗi ngày đều phải dùng, cũng là một chết mất!

Cầm chìa khóa mở cửa, trong phòng lại là một mảnh im ắng.

Đi vài, liếc mắt liền nhìn thấy đồng hành lý vứt trong phòng khách, yêu nghiệt thật sự đã trở lại, nhưng là người đâu?!

Hẹn người ta, chính mình lại không thấy, nhất định phải hảo hảo giáo huấn yêu nghiệt một chút mới được, Liễu Thủy trầm nghĩ.

Nhưng là từng bước bước vào phòng ngủ, nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang nằm ngủ trên giường. Liễu Thủy lại đau lòng. Cặp mắt có thể câu hồn đoạt phách kia khép hờ, trước mắt hiện lên bóng dáng thân nhiên, yêu nghiệt tựa hồ so với một tháng trước gần đi một chút, sợ là vừa rồi về tới nơi cái gì cũng không quản liên ngủ gục trên giường không dậy nổi đi.

Buổi sáng mười giờ lên máy bay, chỉ sợ cơm trưa cũng chưa ăn, hoàn hảo vừa rồi trước khi tới có mua chút đồ ăn, nhẹ nhàng hôn lên trán Tư Húc, thể hiện tượng niệm đối với Tư Húc trong một tháng qua, Liễu Thủy đứng dậy, chuẩn bị quay lại phòng bếp nấu cơm.

Xem ra lúc này đây, khách lại biến thành bà nấu cơm!

Ai ngờ, người con chưa động, liền bị một cánh tay ôm gối trên giường, cuốn lấy, vững vàng bị đặt dưới thân yêu nghiệt.

“Tư.....” Thanh âm kinh hô của Liễu Thủy toàn bộ bị yêu nghiệt nuốt vào. Lưỡi yêu nghiệt ở trong miệng Liễu Thủy tùy ý, giống như đói khát, hai teey không ngừng dao động trên người Liễu thủy.

Sau một lúc, người nào đó rốt cuộc dừng lại, ngẩng đầu, sóng mắt trong suốt lờ lờ sáng, lộ vẻ vô tội đến cực điểm, mở miệng nói: “Anh đói.”

Liễu Thủy thở hồng hộc, thật muốn một tay chop lấy trán yêu nghiệt, có ai trêu chọc người khác như vậy?!

“Em nấu ccowm cho anh đi.” Nhận lệnh ngồi dậy nhưng chống thế nào cũng không thoát khỏi yêu nghiệt, làm vài lần không phản ứng, Liễu Thủy nổi giận. “Yêu nghiệt, anh không cho em ra em như thế nào làm cơm cho anh ăn?!”

Nói những lời này đồng thời, đáy lòng Liễu Thủy hiện lên một ý tưởng chính là ____ yêu nghiệt, nếu không anh làm cơm cho em ăn?.....

.....

Tư Húc không nói, ánh mắt vô tội càng thêm tà mị, nhẹ nhàng cúi đầu bên tai Liễu Thủy hơi thổi ra, sau đó nói: “Thủy Thủy, em phải phụ trách giúp anh ăn no.” Chân chính hồn xiêu phách lạc.

Vì thế, mỗi Thủy hoa hoa lệ bị yêu nghiệt nuốt vào, một chút xương cốt cũng không lưu! ____

Cuối cùng, Liễu Thủy rốt cuộc ăn được cơm chiều, tác phẩm của yêu nghiệt. Thiên địa chứng giám, lúc cô đến nhà yêu nghiệt, đồng hồ báo thức vừa vặn điểm một giờ ba mươi, Đến lúc rốt cuộc bùng lên chén cơm nóng đã muộn sang ngày tiếp theo, ai oán đến cực điểm.

Yêu nghiệt, anh đây là mưu sát, anh muốn em chết đói!.....

Sau đó, lang thôn hồ yết, căn bản chưa kịp nhắm nháp tinh tế. Yêu nghiệt đứng nhìn một bên mặt mày hớn hớn, Liễu Thủy hận không thể hung hăng bóp nát khuôn mặt tươi cười đáng giận kia, thật không biết mình trở nên như bây giờ là do ai làm hại! Ăn cơm cũng là yêu nghiệt đem tới trên giường, chính

mình cũng không còn khí lực đứng khỏi giường, ô ô ô.....

Vận động sau khi ăn xong không thể thiếu, Liễu Thủy thật không thể hiểu được, yêu nghiệt Tư Húc anh thật sự là tinh lực tràn đầy! ____

Vốn đang có rất nhiều điều muốn nói với yêu nghiệt, ví dụ như, tiểu hào “Tiểu Khuynh Thành” của hoa hậu giảng đường mỹ nhân vừa mãn cấp, ngày hôm sau đã được phong hào? Hoa hậu giảng đường mỹ nhân vào ngày đó cao hứng lôi kéo chính mình cả đêm yên hoa tụ hội. Muốn nói Tư Húc không ở bên cạnh phá rối, Liễu Thủy là người đầu tiên không tin.

Lại như, vì cái gì lần đó ở trường quay rõ ràng bắt mình thay quần áo, cái gì cũng không quay, nửa tháng trước tự nhiên ra đường lớn, ngay cả ti vi giải trí tin tức, diễn đàn, BBS cũng tràn đầy hình ảnh bản thân trang phục thiên thân cùng yêu nghiệt nhìn nhau cười? Nới nới mọi người đều đang tìm nữ nhân vật chính trong quảng cáo, hoàn hảo chính là bên cạnh, hình ảnh tiền biệt quá mức điểm lệ ngày cả ba người trong phòng ngủ nhìn chăm chăm khuôn mặt Liễu Thủy cũng không thể nhận ra!.....

Trời biết, cô khi đó chính là bị câu nói của yêu nghiệt “Thủy Thủy, anh yêu em.” Khiến cho 囧 nhất thời không kịp phản ứng thôi! ____

Cái gì mà truyền thuyết thâm tình vô cùng?.....

Cái gì mà diễn xuất hoàn mỹ truyền thoát?.....

.....

Đối với những chuyện này, Liễu Thủy vẫn chỉ có một từ để hình dung chính mình lúc ấy, tùy tay lật trang vở du đều có thể nhìn thấy câu cảm thụ khi đó 囧!

Còn có, kia gì, Liễu Thủy còn muốn hỏi, quay chụp là có tiền công đâu, nếu quay quảng cáo, kia yêu nghiệt, tiền của em đâu?!

Còn có còn có, cuối cùng còn có..... Yêu nghiệt, nhiều ngày không thấy như vậy, anh có nhớ em không?.....

Bất đắc dĩ quá mệt mỏi, ngã đầu liền nặng nề ngủ.

Tư Húc đem thiên hạ trong lòng mình nhẹ nhàng ôm ôm, hôn lên sợi tóc mềm mại của Liễu Thủy, khoe môi giường lên thành hình cung.

Một tháng qua, nhớ thương vô hạn, một khắc ôm lấy Liễu Thủy kia, rốt cuộc lấp đầy, nhưng là, còn chưa đủ, còn cần nhận định sâu sắc, Thủy Thủy, là chân chính ở trong vòng tay trong lòng mình.

Cho dù trải qua nửa năm, vẫn không thể tin được bản thân may mắn như vậy.

Người con gái trong lòng này, thật sự là Liễu Thủy.

Người con gái này, rốt cuộc cũng thuộc về mình.

Khuôn mặt trong lúc mơ màng thân nhiên mỉm cười, đó là sự xinh đẹp hần muốn bảo hộ.

Liễu Thủy, Tư Húc yêu người như vậy, chính là dùng cả đời để yêu.

Bạn đang đọc truyện *Người Không Phải Đại Thần, Người Quá Tiểu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.